

שְׁוִיתִי דָה' כַּגָּדִי תְּבִיד'

נֶחָנָתָן חִמָּן מָאוֹם

סְפִר

# לְקוֹטִי עֲצֹות

דְּרָכִים יִשְׂרָאֵם וְעֲצֹות נְפָלוֹת,  
עֲצָת ה' אָשָׁר לְעוֹלָם יַעֲמֹד,  
נוֹבָעים וַיּוֹצְאִים מִפְּעָזָן הַיּוֹצָא  
מִבֵּית ה' מִתּוֹרָתו שֶׁל רַבָּנוֹ  
הַקָּדוֹש, מִזְרָנוֹ הַרְבָּי נְחִמָּן  
מִבְּרָסְלִב, זְזִיק"ל

הַזָּאת  
אָמָר רַבִּיבָה אַלְעָם

לעלוי נשמת הרה"ח  
ישראל בער אודסר זצ"ל  
תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל  
תלמידו של הרב משה ברסלבר זצ"ל  
תלמיד מוחרגנ"ת זיע"א  
תלמידו של רבייה"ק מוחר"ן מברסלב  
**ג נֵחַ נְחָמָן נְחָמָן** מאומן זי"ע ועכ"א

ולעלוי נשמה

עמרם יוסף ב"ר משה נחום הלווי הורביזן זצ"ל  
מאיר עקיביא בן יעקב ימייני זצ"ל  
אהרון בן יעקב פ"ז זצ"ל

ת.ג.צ.ב.ה.

---

הודות והברכה למכון תורה הנצח

[www.nanach.com](http://www.nanach.com)

[www.nanachnachmanachmanmeuman.com](http://www.nanachnachmanachmanmeuman.com)

התשע"ג

ספר  
לקומי עוזה  
חלק ראשון

ובו נמצא עוזה נפלאות מתחימות פתי מישר  
עקרונות שבלב דרכו באיה דרך ישכן  
ונברח מעצב היצר : סגילות ורפאות לרפאות  
הנפש והגוף להנחותו להחיי אמן :



לסידר  
וילפרט  
ויעין  
ת' תשנ'

## הקרמה

ברוך אלהו שבראו לנו לברור : וזה בדנו מן התשעים : ונמצא  
לנו תורה אמת וחוי עולם נשי בחוכנו נזעה ממש  
אשר עשה פירת חזר ואות הנשיה אין מתקבץ אלא בעפוז  
של אמרות לא בעפר אחר בטבע הנשיות ייאנו מרבבות  
בכמ עפר רק בעפוז ומזה החטם צריך לדركן בשוריכון שלא  
והז נפום עפר של איז אועיב מי ישומר את עפרו שלא  
ליק שעבים רעם וכרייך מחרתיה היינדרי הזריקים כמו  
שכתוב יערף בטהר לקחו איז מנדל פירות בשב שעם וריהם  
ונתנה ממנו עזה ותשוי : ואם חלה אינו משפט את עפרו  
אי מודל עגבוי בסיר ומקה שנינו ואפילו הוהנו ומוצמו אי  
לهم שעם וריהם : ונחזר לענו שברוב טבו נמי בחוכנו דיקא  
שקביה רצה להטיב לעם קדשנו שייחנו משיכו בכל עת  
ברוחניות כנשיה זו שמנדלת בכל עת טמיין בחתימות  
כלאי כי בפי השגהתו על עפרו מה שלא זכו אפילו מלאכי  
מעלה כייש ואחא מדבבות קודש כי הם אינם עפר ואין  
התורה עושה פירות : עמכ בעם הקירוש נתהדרש בכל רוח  
ספרים הראשונים מאניה ממש כמו שכחיב בזוהר היק שהחותה  
הקדושה וכל התירוץ מזוותם הם החליג עיין לבוא עיי  
לשלמות הרעת לדעתך כי לכל אחר בפי שטקים העצות  
התורה בן נהורם דעתו ונמלחה לבו לעברות היה כי  
ארפשניטה רמשה בכל רוח והצדיקים ישבכל דור המזיאו  
לט בחתימות מהותה היק לפי דרא עזות שלשות  
הנין : ואקוה לה שבל איז ימצע בו עצת הרודול  
נסעו מציה ולא קלקל עפרו מה יתן אמן :

## מפתח הענינים

אמת ואמינה . . . . .	ג
אנחה . . . . .	כ
אכילה . . . . .	כב
הכנסת אורחים . . . .	לא
ארץ־ישראל . . . . .	לא
ברית . . . . .	לה
בניים . . . . .	סדר
בטחון . . . . .	סוד
בושה . . . . .	סת
בוגדים . . . . .	עד
גאות . . . . .	עה
דעת . . . . .	פנ
דبور . . . . .	כח
המתקה דין . . . . .	פו
חכמויות חיצונית . . . .	קסו
חיתון . . . . .	קעו
חצות . . . . .	קעו
טַלְטוֹל וְנִסְיעֹת . . . .	קפ
יראה . . . . .	קפא
כעס . . . . .	קצז
כבוד . . . . .	רא
לייצנות . . . . .	ריג
טען ופרנסה . . . . .	רטו
התבזבות . . . . .	קי
התהוקות . . . . .	קל
השגות אלקות . . . .	קנד
וידי דברים . . . .	קסא
זברון . . . . .	קסג

# לקוטי עוזות

מפתח הענינים

מחשבות ותרהורים . . . . .	רלו
מחולקת ומריבת . . . . .	רמו

## ספר לקטוי עצות חלק שני

מוֹעֵן ה'	
גִּנְגָּה . . . . .	שא
סְבִּלְנוֹת . . . . .	רעא
עֲזֹות . . . . .	רעה
עַצָּה . . . . .	רעת
עִינִים . . . . .	שיט
פְּרִיזָן . . . . .	רפָד
פְּחָד . . . . .	רפָו
צְדִיק . . . . .	רפָו
צְדָקָה . . . . .	רפָח
צִיצִית . . . . .	רצע
קְלָלה . . . . .	רעג
קְרָשָׁה . . . . .	רחץ
קוֹדֶשׁ הַשֵּׁם . . . . .	שׂצא

**לקוטי**

מפתח הענינים

**יעוזות**

רְצֹן וּכְסֻפִין . . .	שַׁצֶּד
רְפֹואָה . . . . .	שַׁזָּו
שְׁמִיחָה . . . . .	ת
שְׁלָוָם . . . . .	תִּג
תֵּלְמוֹד תֹּרְהָה . . .	תִּיז
תְּפִלָּה . . . . .	תִּמו
תוֹבָחָה . . . . .	תִּצְא
תְּפִלִין . . . . .	תִּקְג
תְּעִנִית . . . . .	תִּקו
תִּשְׁוִיכָה . . . . .	תִּקְט
תִּמְיּוֹת . . . . .	תִּקְכָה
מִפְתְּחוֹת . . . . .	תִּקְלָל
תְּקוֹן הַכְּלָלִי . .	תִּקְלָט

## הקדמה מדרפוס שני

מי האיש החפץ חיים, מי הבוחר בחיים נצחיים. מי החם על נפשו באמת, מי לה'. ישים לבו אל החبور הקטן הזה, מעת הפתחות ורב האיות. הביטו וראו והתמהו תמהה, כי פועל פועל בימייכם, אשר נתגלו דרכיהם ועצות נפלאות ונוראות חרשים גם ישנים, מיטדרים על אדני פז, שתולים על פלני מים, נובעים ממעין היוצא מבית ה'. מים עמקים עצה בלב איש, אשר הרלם איש תבונות. לכו חוו מפעלות ה, שמו לבכם לדברים האלה, כי הם דברים העומדים ברומו של עולם. דברי אלקים חיים ומלאך עולם. דברים מהחיין את כל הנפשות מקטן ועד גודל, מרים כל הרגין עד תכלית מדרגה התהוננה. אין דבר עצה קדושה נעלם מפה אשר לא תמצאו בו בספר הזה, וכל אשר תשאלה נפשך לא יאצל מפה הפרק הקטן הזה. הטע אוניך ושמע, פכח עיניך וראה, והבן והבט האמת לאמתו. הספר מפה עיקשות לב ודרבי ליצנות וشكרים. וחכמויות של הכל הירח מפה. חוסה על נפשך, וחתה דעתך ומחשבתך אל האמת לאמתו. כי אם ח"ו חטה מן האמת, את מי חטעה. הלא לא חטעה כי אם אתה עצמה. איזתי ספר זהה ותויה בו: היה בלבונו עולה ח"ו. אם חטה אשורה מגי דרך היישר והאמת, אשר דרכו בו

אֲבֹתֵינוּ מְעוֹלָם. בָּהּ בִּטְחָתִי. אֶל אַבּוֹשׁ בְּדָבָרִים הָאָלָה, לֹא  
בְּעַלְמָא הָרַן וְלֹא בְּעַלְמָא דָתִי. אָזְדָה ה' מֵאָד בְּפִי וּבְחֻזֶּק  
רַבִּים אֲהַלְלָנוּ, אֲשֶׁר עָמַד לִמְין אַבְיוֹן פָּמוֹנִי, וְחוֹקָנִי וְאַמְצָנִי  
לְלַקְטָן שְׂוִישָׁים נֹרְאִים בָּאָלָה, סְגָלוֹת יְקָרוֹת וּרְפוֹאֹת  
נְצִחְיוֹת הָאָלָה. חִי נֶפֶשׁוֹת בָּאָלָה מִבְּאֹרוֹת מִים חִים,  
מִפְעָנִי הַיְשׁוּעָה, אֲשֶׁר כָּל הַנוּבָע מֵהֶם, כָּלָם מִיסְפָּדִים עַל  
דְּבָרִי אֲבֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ זֶל, בְּתוֹרָה שְׁכָכָב וּבְעַלְפָה.  
בְּתַנְ"ךָ וְתַלְמֹוד בְּבֵלִי וּירוּשָׁלָמִי, וּמְדָרְשִׁים וּסְפִירִי הַזָּהָר  
הַקְדוֹשׁ וּסְפִירִי הַארִיזֶל. עַלְيָהֶם, עַלְיָהֶם בְּנוּיִים וּמִשְׁפָּדִים  
הַדְּבָרִים הָאָלָה, הַמּוֹבָאִים בְּפָרָק הַנּוֹרָא הַזָּהָר. וּלְהַרְחִיב  
בְּשִׁבְחָ מְעַלְתָּם יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעֹות, אֲךָ הַפְּסַתְּבֵל בָּהֶם בְּעֵין  
הַאֲמָת, יְרָא בְּעֵצְמוֹ אֶת יְקָרָתְפָאָרָת גָּדְלָתָם, וְהַאֲמָת יְעַיד  
עַל עַצְמוֹ. וְהִ אַלְקִים אֲמָת, יְתַן לְיַעֲקֹב אֲמָת, וְיִשְׁלַח אָרוֹן  
וְאֲמָתוֹ וַיְנַחֵנוּ תְּמִיד בָּרֶךָ הַאֲמָת. וַיְתַהְשַׁמֵּנוּ לְעַבְדוֹ כָּל  
יְמֵי חַיָּנוּ בָּאֲמָת, לְאַהֲבָה הַשְׁלָום וְהַאֲמָת, עַד יִפְנֵן בְּחַסְדָּךְ  
כְּפָא דָוד, וַיְשַׁב עַלְיוֹ בָּאֲמָת בְּמִהְרָה בִּימֵינוּ אָמָן:

## אמת ואמונה

- א עקר הָגָלָה תְּלוֵיה בְּאֶמְוֹנָה, כי עקר הָגָלָות אַינוֹ  
אַלְאָ בִּשְׁבֵיל חֲסִרּוֹן אֶמְוֹנָה: (לק"א ס"י י' אות א')
- ב אֶמְוֹנָה וְתִפְלָה וְגַפְשִׁים וְאֶرְזִים יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינָה  
אַחַת, וּכְלָם תְּלוּיִים זוֹה בָּבוּה: (שם)
- ג יש בְּנֵי אָדָם הַמְכֻסִים כָּל הַנְּפָשִׁים בְּדַרְךָ הַטְּבָע,  
וּכְשִׁיכְלוּ אֵלּוּ הַאֲפִיקּוֹרִים שָׁאֵין לָהֶם אֶמְוֹנָה  
בְּגַפְשִׁים, וְתִרְבָּה אֶמְוֹנָה בְּעוֹלָם, אוֹ יָבוֹא מֶשִׁיחַ. כי  
עָקֵר הָגָלָה תְּלוֵיה בְּאֶמְוֹנָה כֹּג"ל: (שם)
- ד אי אִפְּשָׁר לְבֹא לְאֶמְוֹנָה אַלְאָ עַל-ידֵי אֶמְתָה. הַנּוּ  
כִּי עָקֵר הֶאמְוֹנָה הוּא בָּמָה שָׁאֵין הַשְּׁכֵל מִבֵּין, כי  
בָּמָקוֹם שַׁהַשְּׁכֵל מִבֵּין אֵין שִׁיק אֶמְוֹנָה. וְאֵם כֵּן  
כָּשָׁאֵין הַשְּׁכֵל מִבֵּין, מִהִכְן יָבוֹא לְהָאָמִין בָּמָה  
שְׁצִירָה לְהָאָמִין. עַל-כֵן עָקֵר הֶאמְוֹנָה תְּלוֵיה  
בְּאֶמְתָה, שָׁאֵם יָרַצָה הָאָדָם לְהַסְתִּכְלָל עַל הֶאמְתָה  
לְאֶמְתָה יִבְנֵן מִאָלֵי, שְׁצִירָה לְהָאָמִין הֶאמְוֹנָה  
הַקְדוֹשָׁה בְּהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ וּבְצִדְקָיו הֶאמְתָהִים  
וּבְתוֹרָתוֹ הַקְדוֹשָׁה, אָף עַל פִּי שָׁאֵי אִפְּשָׁר

## לְקוֹפֵי עִזּוֹת אֶמְנָה וְאֶמְנָה

לְהַבִּין בְּשֶׁכְּלָנוּ הַמְגַשִּׁים. כִּי עַל־יְדֵי הַסְּתָבָלוֹת עַל  
הַאֲמָת בְּעֵין הַאֲמָת, יִכְּזַרְזַר מַרְחֹק שֶׁהַאֲמָת הוּא  
כֵּה, רַק שֶׁאָיָן אָפָּשָׁר לְהַבִּין בְּשֶׁכְּלָן וְצַרְיכִין רַק  
לְהַתְּחֹזֵק בְּאֶמְנָה שְׁלָמָה. וְהַבָּן הַיְּטָב (וְעוֹד יַחֲבֹא  
מֵה בַּמְקוּם אַחֲרַ בָּרִיכּוֹת): (שם אות ב')

ה אֵי אָפָּשָׁר לְבוֹא לְאֲמָת אֶלָּא עַל־יְדֵי הַתְּקָרְבּוֹת  
לְצַדִּיקִים אֲמָתִים, וַיְלַךְ בְּדֶרֶךְ עַצְתֶּם וְלֹא יִפְהַ  
לְיִמְינֵי וְלִשְׂמָאל מִדְבָּרֵיכֶם, וְעַל־יְדֵי זֶה נַחֲקָק בְּ  
אֲמָת וּזְכָה לְאֶמְנָה וּכְו' כְּפָל. וְכֵן צָרִיךְ לְהַרְחִיק  
אֶת עַצְמוֹ מִעֵצָת רְשָׁעִים וּמִתְנַגְּדִים וּמִזְלִיקִים עַל  
הַאֲמָת. וּכְלָ זֶה זָכֵין עַל־יְדֵי מִצּוֹת צִיצִית שֶׁהֵוָא  
בְּחִנָּת שְׁמִירָה מִזָּוֹבֵחַ, שֶׁהֵוָא בְּחִנָּת עַצּוֹת  
רְשָׁעִים, וּזָכֵין לְתַקּוֹן הַבְּרוּת שֶׁהֵוָא בְּחִנָּת עַצּוֹת  
שֶׁל צַדִּיקִים: (שם אות ג' ד')

עַל־יְדֵי שְׁמַתְפֵּל בְּכָח וּמְכֻנִים כֹּל כַּח בְּאוֹתִיות  
הַתְּפָלָה, עַל־יְדֵיהֶז וּזְכִים לְאֶמְנָה: (לְק"א ס"ט' א' ו' א')  
אַלְוּ בְּנֵי אָרֶם הַמְכִחִישִׁים כֹּל הַנּוֹפִים, וְאֹמְרִים  
שַׁהְכֵל דֶּרֶךְ הַטְּבָע, וְאֵם רֹאִים אֵיזָה גַּם הֵם מִכְפִּים  
הַנִּסְמְחָה עַמְּדָה בְּדֶרֶךְ הַטְּבָע, שְׁאֹמְרִים שַׁזְּה דֶּרֶךְ הַטְּבָעִים,

הם פוגמים באמונה מחד, ופוגמים בתפלה ובארץ ישראל, והם מאריכין את הגלות: (שם אות ה')

ח לפי התמונות האמונה בין הסתרת פני ה' וחרון אף ח",ו, ואוי הצדיקים בורחים משורה וכבוד, אין להעולם מנהיג אמת. ועל-ידי שמשברין הפעם ברחמנות, על-ידי זה נמקה החרון אף, ואוי הצדיק אמת מקבלין הבודד ומהנויות, ווובין למנהיג אמת שיבוא כל אחד אל התכליות האמת: (לק"א סי' י"ח אות ב')

ט אין לאדם לקבל מנהיגות ושורה כי אם כשייש לו אמונה בשלמות שאין שלמות אחרים. ואפלו מי שהוא מאמין באיזה דבר שהוא מדרך האמור בגורן צבי הפסיק בדקה, אף על פי שהוא מאמין בהשם יתברך, אין לו לקבל המנהיגות. ואף שהאדם חושב בעצמו שייש לו רחמןות על העולם ועל כן רוצה בהונגהו, באמת הוא רודף אחר הבודד ותוליה רדיפות ברחמנות. ועל-ידי זה יכולין לבוא למינות ואפיקורות ח".ו. אבל מן השמים מרוחקין ואין מניחים המנהיגות בידם: (שם אות ג' ו')

צָרִיךְ לְשִׁמְרַד מִאֵד אֶת הַאֲמֹנוֹנָה שֶׁלֹּא תַּתְקַלְּקֵל ח"ו. בַּי עַל-יְדֵי קַלְקֵל הַאֲמֹנוֹנָה אֵין יָכוֹלן לְקַבֵּל מוֹסֵר מִפּוֹכִי הַיִת אֶמְתָּה, וַתַּתְקַלְּקֵל הַשְּׁלוֹם, וַנַּעֲשֶׂה גַּרְיוֹשׁ וַמְחַלְּקָת ח"ו, וּבָאִים לְכַפְּרוֹת וְלַעֲבֹדָה זֶרֶה וְלַאֲמֹנוֹנָות בּוֹזְבּוֹזֶת. בַּי הַאֲמֹנוֹנָה הִיא עֲקָר חֻתָּם הַעֲלֵיָן שֶׁל הַקְרָשָׁה שֶׁצָּרִיכֵין לְשִׁמְרַד מִאֵד, שָׁעַל-

בְּדִי זֶה נִשְׁמַר כָּל הַקְרָשָׁה: (לק"א סי' כ"ב אות א' ב')

אֵי אָפָּשָׁר לִזְכֹּות לְאֲמֹנוֹנָה בְּשִׁלְמוֹת בַּי אֵם עַל-יְדֵי שְׁבָאים לְצִדְיקֵי הַדּוֹר הַאֲמֹתִים. בַּי כָּל עֲקָר אֲמֹנוֹנָה יִשְׂרָאֵל מִמְשִׁיכֵין הֵם לַהֲדוֹר, בַּי הֵם כָּלְלִיָּה הַקְרָשָׁה: (שם אות ג')

בַּ אֶמְתָּה וְאֲמֹנוֹנָה הֵם בְּחִינַת אֲנָפִין נְהִירִין, בְּחִינַת שְׁמָחָה, בְּחִינַת חַיִם. עַל-בֵּן זֶכְחָה לְאֲרִיכּוֹת יָמִים עַל-יְדֵי זֶה. וְלַהֲפֹךְ - שְׁקָר מִקְאָר יָמִים. בַּי שְׁקָר הִיא בְּחִינַת מִתְהָ, אֲנָפִין חַשּׁוֹכִין, עֲבֹדָה זֶרֶה, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹן: (לק"א סי' כ"ג אות א')

גַּ אֲמֹנוֹנָה הִיא אַחֲרִית הַיָּמִים, בַּי עַלְיהָ עַומְדיִים כָּל הַמִּדּוֹת. בַּי הַאֲמֹנוֹנָה הִיא יְסֻוד וְשַׁرְשָׁן כָּל הַקְרָשָׁה.

וּכְבָר נִתְבָּאֶר לְמַעַלָּה שְׁעָלִידִי אֶמֶת בְּאַיִם  
לְאֶמֶנָּה: (שם אות ג')

ד אֲפָלוּ מַי שְׂזֻבָּה לְהַמְשִׁיךְ אַיזָּה שְׁכָל דְּקָרְשָׁה, צְרִיךְ  
לְהַמְשִׁיךְ אֶמֶנָּה לְתוֹךְ הַשְּׁכָל, כִּי אֵין לְסֶמֶד עַל  
הַשְּׁכָל בְּעַצְמוֹ: (לק"א ס"י כ"ד אות ו')

טו עַלְיִידִי תַּלְמִידִי חֲכָמִים שָׁאַינְם הַגּוֹנִים שָׁאוֹמְרִים  
תוֹרָה נִפְוָלָה, עַלְיִידִי זֶה בְּאַיִם כְּפִירּוֹת וּבְיוֹנוֹת  
וּהַתְּנִגּוֹת עַל יְרָאֵי הַשֵּׁם. וְהַתְּקוּן לָהּ, הַכְּנִסָּת  
אָוֹרְחִים תַּלְמִידִי חֲכָמִים אֶמֶתִים. וְעַלְיִידִי זֶה זָכִין  
לְאֶמֶנָּה וְלִשְׁבָּר הַכְּפִירּוֹת וּבְיוֹנוֹת, וְלַהֲתִגְּבָּר עַל  
הַמְּתִנְגִּדִים: (לק"א ס"י כ"ח אות א' ב' ג')

ט עַקְרָב חַשְׁבּוֹת הַצְּדָקָה וּשְׁלִמּוֹתָה הִיא בְּאֶמֶנָּה. וּכְלַ  
הַבְּרִכּוֹת וְהַשְּׁפָעֹות הַבָּאִים עַלְיִידִי הַצְּדָקָה, אֵין  
לָהֶם שְׁלִמּוֹת כִּי אִם עַלְיִידִי אֶמֶנָּה, שֶׁהִיא מִקּוֹר  
הַבְּרִכּוֹת. וּעַקְרָב אֶמֶנָּה זָכִין עַלְיִידִי שְׁמִירָה שְׁבַת  
קָרְשָׁ: (לק"א ס"י ל"א אות ב')

י זָכִין שְׁלִמּוֹת בֶּל הַדְּבָרִים הִיא הֶאֱמִינָה, וּבֶל תִּ  
הֶאֱמִינָה בֶּל הַדְּבָרִים חֲסִירִים. זָכִין שְׁלִמּוֹת הַתּוֹרָה  
שֶׁהִיא הַדָּעַת, הִיא רַק עַלְיִידִי אֶמֶנָּה. כִּי בֶל

לְקוֹפֵי אֶתְתָּה וְאֶתְמָנָה עַזּוֹת

הַתּוֹרָה עוֹמֶדֶת רַק עַל הַאֱמֹנוֹת. בַּי עֲקָר הִיא  
הַאֱמֹנוֹת: (שם ד"ה שלמות כל הדברים וכו' (כ索ף))  
וְעֲקָר קִיּוֹם הַאֱמֹנוֹת הִיא רַק עַל-יְדֵי שְׁמִירַת  
הַבְּרִית: (שם אות ג')

ט עַל-יְדֵי אֱמֹנוֹת מִחְדְּשֵׁין הַמִּתְהָרֵךְ, שֶׁהִוא הַגְּשָׁמָה,  
בְּשֻׁעַת שְׁנָה. וּזְכִין לְקַבֵּל עַל-יְדֵי הַשְּׁנָה שֶׁכֶל חֶרֶשׁ  
וְגַשְׁמָה חֶדֶשָׁה מִאוֹר הַפִּנְצִים: (לק"א סי' ל"ה אות ג' ר' ה')  
כְּקַלְקֹול הַאֱמֹנוֹת ח"ו הִיא בְּחִינַת עֲבוֹדָה זָרָה. וְעַל-  
יְדֵי זה נִמְנָע הַמִּטְרָה, וְאֵין שְׁבע, וְאֵין שְׁלוּז, וְאֵין  
אִישׁ עֹזֵר לְחֶבְרוֹן, וְכֹל אֶחָד צָרִיךְ לְנַסְעַ וְלַטְלַטֵּל  
מִמְּקוֹם לִמְקוֹם בְּשִׁבְיל פְּרָנֵסָתוֹ: (לק"א סי' מ')

כָּא עֲקָר עֲשִׂירֹות בָּא מִאֶתֶּת. וּבְשִׁפְוגְּמִין בָּאֶתֶּת בָּא  
עַלְיוֹ עֲנִיות, גַּם בְּזִוְונֹת וּבְוּשֹׁות. אֲבָל הָאוּחוֹ  
בָּמִדָּת אֶתֶּת - פְּרָנֵסָתוֹ בְּרוֹחָה: (לק"א סי' מ"ז)

כְּבָשָׁקָר מִזְיק לְעַיְנִים בְּגַשְׁמִיות וּבְרוֹחַנִיות: (שם סי' נא)  
כְּבָשָׁאָמֵר שָׁקָר, מִתְגִּבְרִים עֲכִירַת הַדְמִים, שְׁמַשָּׁם  
בָּא הַפְּרָה שְׁחָרָה וְהַדְמָעוֹת שְׁמַקְלָקְלִין עֲנִינוֹ. בַּי  
אֵי אִפְּשָׁר לְדֹבֶר שָׁקָר עַד שִׁיעַר אֵת דָמָיו. וְאֶתֶּת

אי אפשר לדבר כי אם כמשמעות מקדם את הדמים: (שם)

כד הַשְׁקָר הַוָּא הַרְעָ, הַוָּא הַטְמָאָה. וּלְיִדְיֶיהָ מִסְיר  
הַשְׁגַחַת הַשִּׁם יִתְבָּרֵךְ מַעַלְיוֹ. אֲבָל עַלְיָדֵי אֶמֶת,  
הַשְׁפָחַת הַשִּׁם יִתְבָּרֵךְ עַלְיוֹ בְּשִׁלְמוֹת: (שם)

כג האמת הַוָּא אֶחָד וְהַשְׁקָר הַוָּא הַרְבָּה. כי אי אפשר  
לומר אמת על הדבר כי אם אחד, דהיינו במו  
שהוא דיבא. בָּגּוֹן, עַל כִּסְף - כִּסְף לְבָד, וְעַל זָהָב  
- זָהָב לְבָד וּכְוֹ. אֲבָל שְׁקָר הַוָּא הַרְבָּה, כי יכולין  
לומר שְׁקָרים בְּלִי שְׁעוֹר. בָּגּוֹן, עַל כִּסְף שְׁהָוָא  
נְחַשֵּׁת אוֹ בְּדִיל אוֹ עַופְרָת, וְשָׂאָרִי שְׁמוֹת בְּלִי  
שְׁעוֹר. עַל־פָּנֵן סֻוֹף כָּל סֻוֹף יִתְגַּלֵּה האמת בּוֹדָאי  
וַיַּתְבִּיטֵל הַהַתְנִגְדוֹת. כי כָּל הַהַתְנִגְדוֹת הַוָּא רַק  
מִיחַמֵּת רַבְוי הַשְׁקָר בְּלִי שְׁעוֹר, שְׁמַמֵּשׁ בָּא כָּל  
הַהַתְנִגְדוֹת. כי באחד אין שֵׁיךְ הַהַתְנִגְדוֹת. וּלְפָנֵן  
הַאֶמֶת שְׁהָוָא אֶחָד, בּוֹדָאי יִשְׁאַר קִים לְעוֹלָם. כי  
הַאֶמֶת הַוָּא אֶחָdotוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׁבָל הַשְׁקָרים  
שְׁמַהַם הַהַתְנִגְדוֹת הַמֵּה יַאֲבֹדוּ, וְהַוָּא יַעֲמֹד  
לְעוֹלָם. כי אֶמֶת ה' לְעוֹלָם: (שם)

# לְקוֹפֵי עִזּוֹת אֶמְנָה וְאֶמְנָה

ס' בְּשַׁתְּרֵצָה לְהַכְּלִל בַּאֲחֵר, עַד שִׁיחָה נְכָלֶל אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּבִחְנִית קָדֵם הַבְּרִיאָה, שִׁיחָה בְּלֹא אַחֵר בְּלֹא טוֹב בְּלֹא קָדֵשׁ, בֶּמוּ שִׁיחָה קָדֵם הַבְּרִיאָה, תְּשֻׁמֵּר אֶת עַצְמָה מְשֻׁקָּר וְתַדְבֵּר רַק אֶמְתָּה, וְתַהְיוּ אִישׁ אֶמְתָּה לְאֶמְתָּתוֹ, וְעַל-יְדֵי זֶה תַּהְיוּ נְכָלֶל בַּאֲחֵר בְּגַלְלָה, כִּי אֶמְתָּה הוּא אַחֵר בְּגַלְלָה: (שם)

ס' עַל-יְדֵי אֶמְנוֹנָה נִפְתְּחוּן שָׁעֵרִי הַקְּרָשָׁה: (לק"א ס"י נ"ז  
אות ח')

ס' אֶמְנוֹנָה אֵין שִׁיךְ אַלְאָ בְּדָבָר שָׁאינוּ יוֹדֵעַ טָעם. וְאַף עַל פִּי כֵּן אַצֵּל הַמְּאָמִין הַדָּבָר גָּלוּי, בְּאֵלֹו רֹואָה בְּעִינֵּיו אֶת הַדָּבָר שֶׁמְּאָמִין בּוּ מִחְמָת גָּדוֹל אֶמְנוֹנָתוֹ הַשְּׁלִמָּה: (לק"א ס"ב אות ח')

ס' עַקְרָב שְׁלִמּוֹת הָאֶמְנוֹנָה הִיא עַל-יְדֵי שְׁמַךְּרַבֵּין הַרְחֹוקִים לְהַשִּׁים יַתְבִּרְךָ, וְזֶה וּכְזֶה עַל-יְדֵי תַּעֲנִית. וְאֵז וּכְזֶה שְׁעַל-יְדֵי אֲכִילָתוֹ נִתְיַחַד קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא וְשִׁבְגִּנְתִּיהָ אָפִין בָּאָפִין: (לק"א ס"ב אות ג' ד' ה')  
למ"ד מִחְמָת שָׁאינוּ הָאֶמְנוֹנָה בְּשְׁלִמּוֹת, עַל-יְדֵי זֶה וּרְבִים נְכָשְׁלִים בְּטָעוֹת וּעוֹשִׁים אֶת הַסְּבּוֹת אִמְצָעִים

בינם לבין השם יתברך. הינו שמאmins ביחס  
יתברך, אבל מאמין גם בין במציע, ואומרים  
שצורך לשבות. הינו שמאmins למשל בהשפעה  
של הפרנסה שהוא המשא ומתן, ואומרים  
השפעה של המשא ומתן עקר, אבל ח"ו בלי  
השפעה של המשא וממן אין יכולת ביד הקדוש  
ברוך הוא לתן להם פרנסה. בהשפעה של  
הרפואה שהוא סמים, עושים מהם עקר, אבל  
ח"ו בלי התרופות אין יכולת ביד השם יתברך לרפא.  
וain תדבר פון, כי הקדוש ברוך הוא סבת כל  
השפעות ועלות כל העלות, ואין צורך לשום סבה.  
ועסקנו באלו השפעות, צורך להאמין ביחס  
יתברך בלבד ולא לעשות מהשפעות עקר: (שם אות ו)  
הכללו הוא, שבלה מה שאני עושין, הן תפלה, הן  
למוד תורה ועשית מצות, הכל הוא כדי שיתגלה  
אמונתו ומילבותו יתברך: (לק"א סי' ע")

לכשה אדם חוק באמונה מאר, זוכה אחר לכך לבוא  
אל השכל, וכל מה שמצויק את עצמו באמונה  
יותר, בא אל שכל יותר. כי הדבר שהוא צורך

## לְקוֹפֵי עַזּוֹת אֶתְמָתָה וְאֶתְמָנָה

מִתְחַלָּה לְהָאמִין מִחְמָת שֶׁלֹּא הָבֵין הַדָּבָר, זֹכָה  
אַחֲרֵי כֵּד לְהָבִינוּ בְּשֶׁכֶל עַל-יְדֵי אֶתְמוֹנָתוֹ הַחֲזָקָה.  
אַךְ אַחֲרֵי כֵּד יִשְׁתַּחַז לֹא דְבָרִים גָּבוֹהִים יוֹתֶר, שֶׁהָם  
גְּסֻתָּרִים מִפְּנֵי וְאַינּוּ יִכּוֹל לְהָבִינָם בְּשֶׁכֶל, וְאוֹי  
צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ יוֹתֶר בְּאֶתְמוֹנָה, לְהָאמִין  
בָּמָה שְׁגַּסְתָּר מִפְּנֵי עַתָּה וְאַינּוּ מִבֵּין בְּשֶׁכֶל, עַד  
שִׁזְוִיבָה לְהָבִין גַּם אֵלּוּ הַדָּבָרִים בְּשֶׁכֶל, וּבֵן לְעַזּוֹלָם.  
אָבֶל לְזָה צָרִיךְ לְהִיוֹת הָאֶתְמוֹנָה חֹקָה מִאַרְבָּה מִאַרְבָּה  
עַד שְׁתַּחַפְּשֶׂט הָאֶתְמוֹנָה בְּכָל הַאִירָם, וְאַז יוּכְלָה  
לְזֹבֶת לְבוֹא אֶל הַשֶּׁכֶל עַל-יְדֵי הָאֶתְמוֹנָה פָּגָ"ל:

(לק"א ס"י צ"א)

ה' הַנְּצָחָן אַינּוּ סּוּבֵל הָאֶתְמָת, וְאַף אִם יִבְרְרוּ לְעַזּוֹנוּ  
דָּבָר אֶתְמָת יַדְחָה אֶתְמָת מִחְמָת נְצָחָן. עַל-פִּנְגָּשׁ מֵי  
שְׁרוֹצָה לִידְעָה הָאֶתְמָת לְאֶתְמָת, יִסְלַק מִקְדָּם מִדְתָּה  
הַנְּצָחָן מִעַצְמָו, וְאַז יִכּוֹל לְרֹאֹת הָאֶתְמָת אִם יַרְצָה  
בְּאֶתְמָת: (לק"א ס"י קב"ב)

ו' אֶתְמָנָה הִיא בְּחִנָּת כַּח הַגָּדוֹל וּכַח הַצּוּמָח וּהִיא  
בְּחִנָּת אַרְבִּית אַפִּים. הַינּוּ, בְּשִׁיעֵשׁ לֹא אֶתְמָנָה  
שְׁלִימָה, הוּא גָּדוֹל וּצּוּמָח בְּעַבּוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ אַפְלוֹ

אם עבר עליו מה, כי אין יכול לבלבול שום בלבול ומוגע, רק הוא מאיריך אפו לסכל כל מה שיעבר עליו. כי כל הבלבולים והמניעות מעבודת השם מה שאינו מתקרב ליראי השם, הכל הוא מלחמת עצבות ועצליות וכבדות שבא מלחמת חסרון אמונה. כי אם היה לו אמונה שלימה בהאמת ברاوي, בודאי היה רץ ומידרו מאד להתקרב להם. וכן מה שאינו מתקפל ברاوي, הוא גם בין מלחמת עצבות וכבדות שבא מחסרון אמונה, כי בודאי אם היה לו אמונה שלימה, היה מאמין שהשים יתפרק עומד עליו ושותמע כל דבר ודבר שיוצא מפיו ומאזין לך תפלתו, בודאי היה מתקפל ברاوي בהתלהבות וחשך גדול. אך עקר בלבול התפלה הוא מלחמת חסרון אמונה. וכן כל ההתרחקות מצדיקים ויראים ומעבודת השם באמת, הפל מלחמת חסרון אמונה, שעלי ידי זה בא עליו עצבות ועצליות וכבדות כ"ל. אבל כישיש לו אמונה שלימה אין יכול למנעו שום דבר, רק מאיריך אפו לסכל הפל, ונגדל וצומח בעבודת ה' איך שיהיה: (לק"א סי' קנ"ה)

ה לְזָכוֹת לְאֶמְנָה וְאֶרְיכַת אֲפִים כֹּנֶל הַוָּעֶלְיָדִי אֶרְץ יִשְׂרָאֵל. וְצָרִיךְ כֵּל אָדָם לְבַקֵּשׁ מִתְּחִשָּׁם יַתְּפַרְךְ שִׁיחָה לֹו בְּסֻופִים וְגַעֲנוּעִים לְאֶרְץ יִשְׂרָאֵל, עַד שִׁזְבַּחַת לְבוֹא לְשָׁם. וְגַם שִׁיחָה גַעֲנוּעִים לְכָל הַצְדִיקִים לְאֶרְץ יִשְׂרָאֵל. וְהַוָּא סְגִלָּה לְבַטְלַת בְּעַם וְעַצְבּוֹת. כי אֶמְנָה וְאֶרְיכַת אֲפִים שָׁזּוּכִין בְּאֶרְץ יִשְׂרָאֵל, הֵם הַפְּךְ הַבָּעֵם וְהַעֲצֹבּוֹת: (שם)

יו עַקְרָב שְׁלָמוֹת הָאֶמְנָה הוּא, שִׁיתְחַזֵּק בְּאֶמְנָה חֹזֶקה כֵּל כֵּה עַד שְׁתִיחָה בְּרוּרָה וּפְהָמָד, עַד שִׁיחָה דּוֹמָה בְּעִינֵינוּ כְּאֵלוּ רֹאָה בְּעִינֵינוּ מִפְשֵׁת הַדָּבָר שְׁפָמָאִין בּוּ, וּכְמַבָּאֵר לְעַיל (בְּאוֹת ל"ב [צ"ל אֹות כ"ח]): (לק"א סי' רל"ד)

יא עַלְיָדִי מְחַלְקַת, עַלְיָדִי וְהַנוּפְלִים מְחַשְׁבּוֹת שֶׁל רְשָׁעִים שֶׁהָם מְחַשְׁבּוֹת שֶׁל בְּפִירּוֹת עַל אָנָשִׁים כְּשָׂרִים. וְהַתְּקוּן לְזָה, שִׁיטַק וַיְמַסֵּר הַמְּלַחֲמָה לְהָ: (לק"א סי' רנ"א)

לו אִישׁ אֶמֶת שְׁעוֹשָׁה כֵּל הַמְּצֹוֹת בְּכָל הַדְּקָדוּקִים בּינֵוּ לְבֵין קְוֹנוּ כִּמוֹ בְּפִנֵּי בְּנֵי אָדָם, וְאֵין חַלּוֹק אֲצַלּוּ כֵּלָל, כי אֵין בּוּ שָׁוֹם צַד שְׁקָר לְעַשׂוֹת ח"ו אֵיזָה

תנוועה בעבודתו בשביל בני אדם, הוא ממשיך לעצמו פה כל הצדקות, ועל ידי זה הוא מבטל מה שבות של כפירות הנ"ל: (שם)

<sup>לט</sup> כאשרם באיזה צרה ח"ו, או האמת פנום. על-פנין צריך לשמר או את עצמו ביותר, שלא יהיה נלפר באיזה טעות ושקר על ידי הצרה הזאת: (לק"ת סי' ב' אות ד')

ט"ז עליידי הודהה להשם יתברך בכל עת על כל מה שעובר עליו, ובפרט בשוויצא מאיזה צרה ח"ו, ועל ידי למוד ההלכות, עליידי זה מאיר האמת בהדبور, ומשלים כל חלקי הדבור. כי עקר קיום ישלים הדבור הוא רק עליידי אמת. וזכה להתפלל באמת שזה עקר שלמות התפלה. וזכה לקבל תורה אמת מרבי אמת, שיזורה אותו בדרך היישר בתורת האמתויות. וזכה לעשות שודכים אמתיים, שיזמין לשם יתברך לו ולבניו וזוגם האמת. וכל זה זוכה עליידי הלל והודהה לשם יתברך, ועל ידי למוד ההלכות ב"ל. ועל ידי זה זוכה להמשיך הברכה והקומה והשמה של

שֶׁבֶת לְשֶׁשֶׁת יָמִי הַחֹל. וּלְיִדְךָ וְהַגְּלָה אֲחֻדּוֹת הַפְּשָׁוט מִתּוֹךְ פְּעָלוֹת מִשְׁתְּנוֹת, לִידְעָה וְלִהְאמִינָה בְּאֶמְתָה, שֶׁכֶל הַפְּעָלוֹת מִשְׁתְּנוֹת נִמְשְׁכִין מִאֶחָד הַפְּשָׁוט יִתְבָּרַךְ, שְׂוֹאַת הַבְּחִינָה יִקְרַה מִאֶד לְמַעַלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְאֶפְלוֹ אֶצְלָוּ יִתְבָּרַךְ הוּא דָבָר נִפְלָא וַיְקַר וְחַשּׁוֹב מִאֶד: (שם ס"י ב')

מִי הַעֲקָר הוּא הָאֶמְנָה. וְצַרְיךָ בֶּל אֶחָד לְחַפֵּשׁ אֶת עַצְמוֹ אָם אֶמְנָתוֹ שְׁלָמָה, וְלִחְזַק אֶת עַצְמוֹ בְּאֶמְנָה תְּמִיד. בַּי עַלְיִדְךָ פְּגַם אֶמְנָה בְּאַיִם מִכּוֹת מִפְלָאות, שָׁאַיִן מוֹעֵיל לְהָם לֹא רִפוֹאוֹת וְלֹא תִּפְלָה וְלֹא זִכּוֹת אֲבוֹת. גַּם אֵין מוֹעֵיל לְהַחְזָלָה קָול צְעָקוֹת שֶׁל אָח וְגַנְגִיחּוֹת. בַּי לְפָעָם מוֹעֵיל לְהַחְזָלָה אֵלּוּ הַקּוֹלוֹת, שְׁמַרְחָמִין עַלְיוֹ עַלְיִדְךָ וְהָ אֶבְלָל עַלְיִדְךָ נִפְילַת הָאֶמְנָה גַּם אֵלּוּ הַקּוֹלוֹת אֵין מוֹעֵילין: (לק"ת ס"י ה' א'ות א')

מִבְּשָׁאָרֶם נֹפֵל מִאֶמְנָה ח"ו, וְאוֹי אֵין מוֹעֵיל לוֹ אֶפְלוֹ קָול צְעָקה בֶּלָא דָבָר, אוֹי צַרְיךָ לְצַעַק מַעַמְקָךְ הַלְּבָב בְּבַחֲנִית מַמְעַמְקִים קְרָאתִיךְ יי', מַעַמְקָא דְלַבָּא. וּלְיִדְךָ וְהַגְּלָה עִזּוֹת עַמְקּוֹת.

על-ידי זה גדרה האמונה ונתקנה. ועל-ידי זה חזרין נתתקנים כל הנ"ל, שהם רפואה ותפלה זוכות אבות ובן"ל: (שם אות ב')

על-ידי נפלת האמונה הקדושה, על-ידי זה נעשים נתזקון אמונה כזבויות. וכן להפה, בשפט לעין ומתקנין האמונה הקדושה, על-ידי זה נחלשין זופלין האמונות כזבויות, וחזרין שבבים העבו"ם מאומות כזבויות שלהם לאמנתנו הקדושה נעשים גרים. ולפעמים נעשים גרים בכח, דהיינו, אף על פי שאין בהם לסתור ממש בפועל, אף על פי כן מבירין את השם יתברך במקום שלהם, ויודעים ומאמינים שיש ייחיד קדמון יתברך. ולפעמים נעשים גרים בפועל ממש, שבאים ומתגירים. ואלו הגרים מזקון לישראל, ומגנים גאות ונארף בישראל. וצריכין עדין לזה בפה תקונים (ען פניהם): [ען תפליין אותן ו', שמהות אותן כ"ד] (שם אות ר' ה')

עד עקר האמונה שלמה זוכין על-ידי התקרובות לצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש, שעלה

יבן זה נתרבר המרפה, שעלי-ידי זה עקר שלמות האמונה, שזוכין להאמין בהשם יתברך ובחדוש העולם שהוא יסוד הפל וכל העולם תלוי בזה (ען צדיק אות צ"ח): (לק"ת סי' ח' אות ז' ח')

מה האמונה תולה בפה של האדם, שצרכיין לדבר האמונה בפה, כמו שכתוב: "אודיע אמוןך בפי". ועל-כן בשאדם נופל מאמין ח"ג, עצה לזה - שידבר האמונה בפיו, שיאמר בפה מלא שהוא מאמין וכו'. כי זה בעצם שמדובר בפיו דבורי אמונה, זה בעצם הוא בחינת אמונה. גם על-ידי זה זוכה לבוא לאמונה שלמה, כי האמונה תולה בפה של אדם כפ"ל: (לק"ת סי' מד)

מי וכן להפוך ח"ג, צריך לומר מאי שלא להוציא מאפו אייה דברו של בפירה ואפיקורסיות ח"ג, אבלו בדרך ליצנות. דהיינו שבלבו הוא מאמין, רק שהוא אומר דברו זה של בפירה בשם אחר, ומתקוצץ ממנה. גם זה הוא אפשר גדול, כי זה מזיך לאמונה. כי על השם יתברך ברוך הוא אסור לומר דברי הלוות, אבלו בדרך שחוק: (שם)

וְצִרְיךָ לְזֹהֶר מַאֲדָשׁ שֶׁלָּא לְהַבֵּיט בְּלָל בְּסֶפְרִים  
הַמִּדְבָּרִים מִחְקִירֹת, כִּי הֵם מִזְיקִים וּפּוֹגְמִין מַאֲדָ  
אַת הַאֱמֹנוֹת הַקְדוֹשָׁה. וּכְבָר מִבָּאָר זוּ בְּכֶמֶה  
מִקּוּמוֹת, אֲךָ צִרְיךָ לְכַפֵּל בָּמָה פֻּעָמִים אֲזֹהֶרֶת זֹאת  
לְבָל יָאָבֶד עַזְלָמוֹ בְּגַעַן ח"ז: (שם)

טוֹב יוֹתֵר לְהִאמְנִין אַפְלוֹ בְּשִׁטוֹתִים וִישְׁקָרִים כְּדִי  
לְהִאמְנִין גַּם בְּהִאמְתָּה, מַלְכָּפָר בְּכָל ח"ז. דָהִינוּ  
לְכַפֵּר בְּשִׁטוֹתִים וִישְׁקָרִים, וּלְלִידֵי זֹה נָעָשָׂה הַכְּלָל  
לִיצְנוֹת אֲצָלוֹ וּכְופֵר גַּם בְּהִאמְתָּה: (שיחות הר"ן סי' ק"ג)

שְׁלִימּוֹת הַאֱמֹנוֹת הָוָא רַק בְּשִׁמְאָמִן בְּהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ  
בְּלִי שָׁוֹם חִכְמָה בְּלָל, וּבְלִי שָׁוֹם אֹתָה וּמוֹפֵת, וּבְלִי  
שָׁוֹם חִקְרָה בְּלָל, רַק בְּפִשְׁטוֹת וּבְתִמְימּוֹת, בָּמוֹ  
שְׁהַגְּשִׁים וְהַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל מְאָמִינִים: (שם סי' ל"ג)

וַיְשַׁחַטְמִים שְׁהָם חִכְמִים אַפְלוֹ בְּחִכְמּוֹת הַתּוֹרָה,  
וְאַיִן לָהֶם אָמוֹנוֹת. אַיִלְוִי הַחִכְמִים נִקְרָאים בַּעַלְיֵי רָאָתָן.  
וְצִרְיךָ לְהַתְּרִחַק מֵהֶם וּמִשְׁכִּינָתָם בְּכָל מִינֵּי הַרְחָקוֹת  
שְׁהַזְּהִירוּ רְנוּלָל, לְהַתְּרִחַק מִבַּעַלְיֵי רָאָתָן מִמֶּשׁ, כִּי  
הַבָּל פִּיהֶם מִזְיק מַאֲדָשׁ לְאָדָם פְּשָׁר. וְגַם יִכְׁזַל לְפָל  
לְתֹתְאֹת נָאוֹפָח"ז, עַלְלִידֵי הַבָּל פִּיהם. בִּי אַיִלְוִי

**לקוטי**

אמנה ואמינה

**יעוזה**

**החכמים הנזירים, על פי רבם נזאים גודלים  
מأد: (שם ק"ו)**

א עליידי שמחת תורה ומוצאה עד שפרק מלחמת  
שמחה, עליידי זה נתعلاה האמונה הקדושה:  
(לק"ת סי' פ"א)

ב בשייש קטעות ופגם באמונה צריכין לעשות  
עבודות קשות, וכן תענית וכיוצא. אבל  
בשהאמונה בשלמות, יכולין לעבד את השם  
יתברך בכל דבר, כי אין הקדוש ברוך הוא בא  
בטרוניא עם בריותיו: (לק"ת סי' פ"ו)

ג אמונה חשוב בצדקה: (שיחות הר"ן סי' ל"ד ספר המידות  
עד "אמונה" אותן י"ח)

ד עליידי אמונה זוכה לבנים. "אמונה" בגימטריא  
"בני": (שיחות הר"ן שם)

ה אמונה הוא דבר חזק מאד, ועלידי אמונה  
ותמיות בלי שום חכמת, זוכין לבוא לבחינת  
רצון שהוא למעלה אפילו מהכמה הקדושה. דהיינו  
שיזפה לרצון מפלג חזק מאד אליו יתברך  
בהשתוקות נמרץ מאד, עד שלא ידע כלל מה

**לעשות מגדל ההשתוקקות, ויצעק בכלות הנפש**  
ובכו': (שיחות הר"ן סי' ל"ב)

יש שפאים עליהם מתחשבות על האמונה הקדושה מלחמת שלא נולדו בקדשה בראי. ויש שהוסיפו על זה מעשיהם הרעים שעשו בעצם, כי יש עברות שהם מכנים כפירות באדם. ועל כל זה צריכין בושה ולב נשבר. שמי שיש לו חיקרות ומחשבות באלו ח"ו, שהם בוגר אמונהתו הקדושה, ראוי לו להתביש מאד מאד על שבא לזה בעוננותיו. ועל ידי בושה ולב נשבר יגרש וישבר הபירות. גם כבר מבאר עצה גדולה לאמונה, לומר ולדבר האמונה בפיו בפ"ל (באות מה): (שם)

מי שיש לו אמונה, היו חיים. אבל בלי אמונה ח"ו, אין לו חיים כלל. כי אין אדם שלא יעברו עליו תלאות רבות וחרפתאות וצרות, כי אדם לעמל ילד. ובשיעור לו אמונה, או אפל שפאים עליו יסורים וצרות ח"ו, יוכל לנחים את עצמו ולהיות את עצמו, כי לשם יתרך יرحم עליו

וַיְיִטְבֶּן אֲחָרֵיתוֹ, וְהַיְסּוּרִים הֵם לוֹ לְטוֹבָה וּלְכַפְּרָה,  
כִּי כָל מַה שָׁעוֹשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא בָּרוּדָי  
לְטוֹבָה גָּדוֹלָה. אָבֶל מִחְקָר שָׁאַיִן לוֹ אַמְוֹנָה, בְּשַׁבָּא  
עַלְיוֹ אַיִּזָּה צִדְּהָ, אַיִן לוֹ לְמַיִּם לְפָנֹת וְאַיִן לוֹ בָּמָה  
לְהַחְיוֹת אֶת עַצְמוֹ וְלִנְחָם אֶת עַצְמוֹ, עַלְבָּן אַיִן לוֹ  
שֻׁום חַיִּים בָּלֶל, מַאֲחָר שְׁהַולֵּךְ בָּלִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ  
וּבָלִי הַשְּׁגַּחַה רְחַמְנָא לְצַלְנוֹן. אָבֶל עַלְיָדִי אַמְוֹנָה  
חַיּוֹ טּוֹבִים פָּמִיד בְּגַנְיָל: (שם)

[ח] עַקְרָב אַמְוֹנָה הַיחֹוד הָוֹא עַלְיָדִי הַצָּדִיקִים אַמְתִּים  
שְׁהָם קֹצֵא דְאֹות דְלִילָת דָאָחָר, בְּדָאִיתָא בְּזָהָר  
הַקָּדוֹשׁ שַׁהַצָּדִיק הָוֹא קֹצֵא דְאֹות דְלִילָת וּכְו':  
(לק"א ס"י י' אות ה')

## אנחה

א' אַנְחָה וְגַנוּחִי שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵל הָיָא יִקְרָה מְאָה,  
כִּי הָיָא שְׁלִימּוֹת הַחֲסָרָנוֹת. אָבֶל אֵי אָפְשָׁר  
לְהַשְׁלִים הַחֲסָרָן עַלְיָדִי אַנְחָה, כִּי אֵם עַלְיָדִי  
הַתְּקֻרְבּוֹת לַהַצָּדִיק שַׁהָוֹא הַרְבֵּה אַמְתָה שְׁבָהָר. כִּי  
מִמְּנוּ מַקְבְּלִין הַרְוָתָה תִּים לְהַשְׁלִים הַחֲסָרָן עַלְיָדִי  
אַנְחָה (עַן צְדִיק אֹתָה י"א): (לק"א ס"י ח' אות א' ב')

ב' כִּשְׁאָדָם מִתְפֵּלֶל בְּרָאוּי בְּדָבְקוֹת אוֹ מִתְפּוֹדֵד  
בְּרָאוּי, וּבְאֶמְצָע הָוָא נָופֵל מִפְּרִגְתּוֹ, וְהַ נִּמְשָׁךְ  
מִפְּגָם הָאָמָנוֹת. וְאֵוּ צְרִיךְ שִׁישְׁבֵר לְפָנָיו בְּקָרְבוֹ,  
וַיַּתְבִּישֵׁ בְּעַצְמוֹ עַל שְׂגָפֵל וּגְשָׁלֵךְ מִשְׁמִים לְאָרֶן,  
וַיַּרְחִם עַל עַצְמוֹ עַד שִׁיתְאָנָה. וּלְלִידֵי הָאָנָה יְהִוֶּר  
לִמְרִגְתּוֹ: (לק"א סי' ק"ח)

ג' אָנָה דְקָרְשָׁה יְקָרָה מַאֲד. בַּי עַל-לִידֵי שִׁמְתָאָנָה עַל  
שָׁרָחוֹק מִהְקָרְשָׁה, עַל-לִידֵי זֶה נִפְסָק מִחְבֵּל הַטְמָאָה  
וּנְתַקְשֵׁר לִחְבֵּל דְקָרְשָׁה. וּכְנַעֲלֵה ח"ו, כִּשְׁמִתָּאָנָה  
עַל אֵוּה דָבָר תָאָה שְׁהָוָא נְכַסֵּף אֲלִיהָ, הוּא לְהַפְּקָד  
ח"ו: (לק"א סי' ק"ט)

ד' אָנָה שִׁמְתָאָנָה הָאָדָם עַל עֻזּוֹנוֹתָיו אוֹ עַל מְעוֹט  
הַשְּׁגָתוֹ, הוּא יוֹתֵר טוֹבָה יוֹתֵר מִפְּמָה סְגֻופִים  
וּתְעִינּוֹת. [עַיְן עֹוד מִעֲנֵן אָנָה - עִזּוֹת ב' ג'/  
שְׁעַל-לִידֵי אָנָה דְקָרְשָׁה שׁוּבְרִין עִזּוֹת הַגּוֹף, וְאֵוּ  
הַנְּשָׁמָה יְכֹלֶה לְהַתְקִרְבָּה לְהַגּוֹף, לְהַזְדִּיעַ לוֹ  
מִהְשָׁגּוֹת שְׁהָיָא מִשְׁגַּת וּכְא'. עַיְן שָׁם]: (שם)

## אכילה

- א. על-ידי אכילה בכשרות ברואי, שאוכל במתינות  
וaino אוכל בדרך הלעטה, על ידי זה נתקון  
ההישךל ונגנעו ההפסילות. אכלי בשאכל בזולל  
וסובא, על-ידי זה מתגבר ההפסילות על הישךל.  
על-ידי זה נחשך אצלו אור הצדיק, וaino יכול  
לקבל ממנה יראה ואהבה: (לק"א סי' יז' אות ב' ג')
- ב. על-ידי צדקה לצדיקים אמתיהם ולענינים הגוניים,  
על-ידי זה נעשו גרים. ועל-ידי זה נתקון פגם  
ההאכילה. ועל-ידי זה נשלם הישךל וזכה לראות  
אור הצדיק, ועל-ידי זה זוכה לקבל ממנה יראה  
ואהבה: (שם אות ד' ה')

- ג. מי שיש לו שלימות לשון הקידש והוא שומר  
הברית, הוא יכול לעורר התנו<sup>צ</sup>חות האותיות שיש  
בכל דבר, ואוי אכילתו ושתיתו וכל תענוגיו אינו  
אלא מהתנו<sup>צ</sup>חות האותיות, ומה מאיר לבו. ועל-  
ידי זה פניו מאירות, וזכה לעופך את הפנים כל פה,  
עד שיזכה לעורר אחרים בתרשבה על-ידי

## לְקוֹטִי      אֲכִילָה      עַזּוֹת

שִׁיסְתְּכֶלָו בְּפִנִים שֶׁלֽו לְבֵד. כִּי יְרָאָה כֵּל אֶחָד אֶת  
עַצְמוֹ בְּפִנִים שֶׁלֽו בֶּמוֹ בִּמְרָאָה וַיְרָאָה אֵיךְ הוּא  
מִשְׁקָע בְּחֹשֶׁה, עַד שְׁבֵלָא תֻּכְחָה וְבֵלָא מַסְרָר יַעֲזֵר  
אֶת חִבְרוֹ בְּתִשְׁוֹבָה, רַק מִמָּה שִׁיבְפִיט בְּפִנִים שֶׁלֽו  
לְבֵד בְּגַנְגָל: (לק"א סי' י"ט אות ז' ח' ט')

ד פְּשָׁאָדָם מִרְגִּיש אַיִזָה רַעֲבֹן, שְׁמַתְגָּבָר עַלְיוֹ תָּאוֹת  
אֲכִילָה, יַדְע שִׁישׁ לֹא שׂוֹנָאים. בְּכָנָ צָרִיךְ לְשַׁדֵּד  
וְלִשְׁבָר הַבְּהָמִיות שֶׁלֽו הַמְתָאָוָה לְאַכְלָ, כִּי עַקְרָב  
הַרְעָבָן הוּא לְבַהֲמִיות, וְעַלְיִדִי זֶה יַגְצֵל מַהֲשָׁנָאים:  
(לק"א סי' ל"ט)

ה עַלְיִדִי תָּאוֹת אֲכִילָה בָּא מְחַלְקָת שְׁמַחְרָפִין וּמְבָזִין  
אָתוֹת. וְכַשְׁמַשְׁבָּרִין אֶת תָּאוֹת אֲכִילָה זֹכָה לְשַׁלּוּם,  
וְאֹז יִש גָם לְמַעַלָה שְׁלוּם בִּמְרוּמִי. וְאֹז נִתְגָּלָה  
וְנִתְרָבָה שְׁבָע גָדוֹל בְּעוֹלָם: (שם)

ו מֵשָׁהוּא מִשְׁקָע בְּתָאוֹת אֲכִילָה, בִּדְיוֹע שָׁהוּא  
רְחוֹק מְאַמָת, וּבִדְיוֹע שְׁדִינִים שׂוֹרִין עַלְיוֹ. גָם זֶה  
סִימָן עַל דָלוֹת. גָם יָבוֹא לִידֵי בְּזִוְונָות וּבְוִשּׁוֹת: (לק"א  
ס"י מ"ז)

מֵשֶׁה שֶׁהוּא מִשְׁבֵּר תָּאוֹת אֲכִילָה, הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא  
עוֹשֶׂה עַל יָדוֹ מַפְתִּים: (שם)

יש בני אדם שישnim את ימייהם, ויש שנפלו  
לבחינת שנה על-ידי תאונות ומעשים רעים. ויש  
שهم אנשים בשירים ויפים, רק שנפלתם על-ידי  
אכילה. כי לפעמים בשאכל האדם מאכל שלא  
נתרבר עדין למאכל אדם, על-ידי זה נופל מהו  
לבחינת שנה. כי בשאכל בקדשה ובטהרה, או  
מaira פניו, הינו שכלו על-ידי אכילתו. אבל  
בשאין אכילתו בקדשה, או המאכל מביא רע  
אל הלב, ועל-ידי זה אובד פניו ושכלו ונופל  
לבחינת שנה. ואפלו שנדרה להעולם שהוא  
עובד השם ועסק בתורה ובתפלת, אף על פי  
כן הוא בבחינת שנה, כי כל עבודתו נשאר  
למטרה ואין להשם יתרון נתת ממנה. וצריך  
לעוזרו משיגתו. או אפשר לעוזרו, כי אם  
בשפתח עזר תחלה קצת מעצמו. והתחזרות  
השנה שלא יבלה ימיו בשנה ח'ו, זוכין על-ידי  
ספריו מעשיות של הצדיק אמיתי. אשרי הזוכה

לְקוֹטִי עַזּוֹת אֲכִילָה כה

לְבוֹא לְצַדִּיק בָּה שִׁוּבֵל לְעוֹרוֹ מִשִּׁנְתוֹ שֶׁלָּא  
יִשְׁן אַת יְמֵי חַ"ו: (לק"א ס"י ס' אות ו')

מִאָכֵל אִיש הַיְּשָׁרָאֵל צַדִּיק לְהִזְהֻבָּה מִאָכֵל אַחֲרֵי  
שְׁנִתְבָּרֶר, וְאֵין בָּו שָׁום תַּעֲרֵבָת מִהַסְטוֹרָא אַחֲרָא. בַּי  
מִאָכֵל שִׁישׁ בָּו תַּעֲרֵבָות, עַל-יְדֵי מִאָכֵל בָּה יִוכְלֶה  
הָאָדָם לְחַטָּא. וְהַבְּרוּר שֶׁל הַמִּאָכְלִים הָוֶה עַל-יְדֵי  
אִמְנוֹנָה שְׂוֹבֵין עַל-יְדֵי תַּעֲנִית. וְאוֹ נָעֲשָׂה עַל-יְדֵי  
אֲכִילָתוֹ יְהוָד קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנִיתָה אָפִין  
בָּאָפִין: (לק"א ס"ב אות א' ב' ה')

כָּל הַתְּאֻוֹת הֵם בְּחִינַת קְלָפּוֹת וּמוֹתָרוֹת, בַּלְא  
הַתְּאֻוֹת יִכְלֶל הַגּוֹף לְהַתְקִים. וּכְשֶׁמְתַגְּבָרִים  
הַתְּאֻוֹת עַל הָאָדָם, הָוֶה הַתְּגִבּוֹרָת הַקְּלָפּוֹת עַל  
הַקְּרָשָׁה. וּרְאֵשִׁי הַתְּאֻוֹת הֵם תְּאוֹוֹת אֲכִילָה  
וְשִׁתָּה, שֶׁכֶל הַתְּאֻוֹת נִמְשְׁכִים אַחֲרֵיכֶם. וּכְשֶׁהָם  
מִתְגְּבָרִים, הֵם מִמְשִׁיכֵין אֶת הַדָּבָר לְגָלוֹת, וְאוֹי  
הָוֶה בְּבִחְנִית נַחַר גְּרוּזִי, וְאֵינוֹ יִכְלֶל לְדִבְרָה שָׁום דָבָר  
לִפְנֵי הַשֵּׁם יְתִבְרָה. וְהַתְקֹון לְזֵה תַּעֲנִית, וְאוֹ יִוכְלֶל  
לְדִבְרָה. וּעַל-יְדֵי זֶה יִכְלִין לְקַרְבָּה רִיחָוּקִים לְהַשֵּׁם  
יְתִבְרָה, שֵׁזה עֲקָר שְׁלָמוֹת הָאִמְנוֹנָה. וְאוֹי אֲכִילָתוֹ

יִקְרָה מֵאֶד כְּנָלֶל, בַּי נָעַשָה יְהוָד גָדוֹל עַל־יְדֵי  
אֲכִילָתוֹ כְּנָלֶל: (שם אוֹת נ' ר' ה')

א' עַל־יְדֵי תְּאוֹת אֲכִילָה נִפְגַם הַכְבּוֹד דִקְרָשָׁה, וְאַזְיִן  
מִתְגָּבְרִין הַעֲזִיזִי פָנִים. בַי נֹפֵל הַכְבּוֹד אֶל הַעֲכֹ"ם  
וְהַרְשָׁעִים וְהַעֲזִיזִי פָנִים שְׁבָדוֹר, שָׁהַם נֹטְלִים כָל  
הַכְבּוֹד וְהַמְמִשְׁלָה. וְאַזְיִן הוּא בְּחִינַת הַסְּתָרָת פָנִים,  
בְּחִינַת הַתְּגָבָרוֹת הַדִּינִים ח"ז. אֶבְל בְּשִׁמְשָׁבְרִין  
תְּאוֹת אֲכִילָה, עַל־יְדֵי זֶה הוּא נִשְׁיָאות פָנִים,  
בְּחִינַת בְּטַל הַדִּינִים. וְאַזְיִן הַכְבּוֹד דִקְרָשָׁה  
בְשִׁלְמוֹת, וְאַזְיִן שְׂוֹרָה וְהַתְּמִנוֹת לְהֻזְזָז  
פָנִים: (לק"א ס"ז אוֹת ב' ג')

ב' צָרִיך לְדַקְדַק מֵאֶד לְבָלִי לְאַכְל יוֹתָר מִצְרָבוֹ, בַי  
בְּשָׁאָכֶל יוֹתָר מִצְרָבוֹ מִזְיק ל'וּ מֵאֶד. בַי אַפְלוּ שָׁאָר  
הַמְאָכְלִים מִצְרָפִין עַם וְאַת הַאֲכִילָה וּמִזְיקָם ל'

הַרְבָּה: (לק"א ס"י רנ"ז)

ג' בְּשָׁאָדָם אָכֶל אֲכִילָה יִתְרָה הוּא בְּמוֹ בְּהָמָה. בַי  
גָּדָר הָאָדָם הוּא לְאַכְל רָק כְּפִי מַה שְׁצָרִיה,  
וּבְשָׁאָכֶל יוֹתָר הוּא מַעֲשָׂה בְּהָמָה מִטְשָׁש. וְעַל־יְדֵי  
זֶה שָׁאָכֶל אֲכִילָה יִתְרָה, עַל־יְדֵי זֶה בָא חָלִי

## לקוטי עוזת אכילה כ

הקדחת רחמנא לצלן. וכן על ידי שפודמן להאדם בתקווה מאכלו מאכל שלא נתרבר עדין למאל אדם, על ידי זה בא גם בן חלי הפל, רחמנא לצלן:  
(לק"א סי' רס"ג)

ד פאות אכילה היא אחד מגן פאות שפוגמים ומفسידין לראה שבלב. ועל ידי זה שמקבלין חג הסוכות בראי, על ידי זה נמשך דעת לתקן פאות אכילה, ואזו זוכה לראה ולהתקלה וכו': עין יראה אותן פאות (לק"ת סי' א' אות ד' ה')

טו לפעמים על ידי המאכלים שאוכלים נתקלקל החלום, בבחינת חלום על ידי שדר ח"ו, ויכולים לבוא על ידי זה לטמאת קרי ח"ג. ותתكون זהה הוא שמחה, להתקזק להיות בשמחה תמיד: (לק"ת סי' ה' אות י')

טו מי שזכה להתקרב לרבי אמיתי, שיודע להoir הדעת הקדוש בישראל בראי, והוא איש חיל ולא ההפך (שקורין שליטולnik), על ידי זה יכול לקפיל בעת האכילה הארץ הרצון המפלג. דהיינו, שαιיר לו הרצון בעת האכילה, וישתוקק ויכסף מאד אליו

# לְקוֹטִי עַזּוֹת אֲכִילָה

וַתִּתְבֹּרֶךְ בְּרָצֹן מִפְלָג בְּלֵי שָׁעוֹר, בְּלֵי שֻׁום יְדִיעָה,  
 שֶׁלֹּא יְדַע בְּלֵל מָה הוּא רֹצֶחֶת, רַק רָצֹן פְּשָׁוֹת  
 בְּכָלּוֹת הַנֶּפֶשׁ אֲלֵיו יַתִּתְבֹּרֶךְ: (לק"ת ס"י ז' אות י')

עַל־יְדֵי מִזְוְנָא דְגַופָא, דְהַיָּנוּ תָאֹות אֲכִילָה וִשְׁתִּיה,  
 נְחַלֵשׁ מִזְוְנָא דְגַשְׁמָתָא, וְגַפְגָם תִּירְאָה, שְׁהִיא  
 בְּחִינַת רִיחַ טּוֹב, שֶׁהָוָא עַקֵּר מִזְוְנָא דְגַשְׁמָתָא: (לק"ת  
 ס"י ח' אות א')

עַל־יְדֵי שְׁמַקְבָּלֵין תִּזְכַּח מִהַצְדִיק הַאֲמָת, שִׁיכּוֹל  
 לְהַזְכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּרָאוֹי (כָּמוֹ שְׁפָתוֹב בְּפָנִים), עַל־יְדֵי  
 זה מְגַבִּירֵין מִזְוְנָא דְגַשְׁמָתָא עַל מִזְוְנָא דְגַופָא: (שם)  
 עַקֵּר הַאֲכִילָה הִיא בְּשִׁבְיל בְּרוּרִים, בְּרוּר שִׁיטְבָּר  
 הַמְאָכֵל וַיְהִי נָעֲשָׂה מִפְנֵז אָמְרֵי שְׁפָר, שְׁהָם  
 הַבְּרִכוֹת שְׁמַבְרָכֵין עַלְיוֹ וּמִתְפָלֵלֵין וּלְזֹמְדִים  
 וּעֲבָדִים הַשֵּׁם יַתִּתְבֹּרֶךְ בְּכָחוֹת הַאֲכִילָה. זה  
 צָרִיךְ לְכֹזֵן כָּל אָדָם בְּשַׁעַת אֲכִילָתוֹ. וְאוֹזֵן הַאֲכִילָה  
 בְּבִחַנַת קְטוּרָת, וּזְכוֹה לְשִׁמְחָה, וּנְעַשֵּׂה מִזָּה עַטְרָה  
 שֶׁל חֶסֶד וּרְחַמִים לְפָלָךְ שְׁלָמָה, שָׁעַל זה נָאָמָר:  
 "צְאֵנָה וְרָאֵנָה" וּכְיוֹ "בְּעַטְרָה" וּכְיוֹ וְעַל־יְדֵי זה  
 זְכוֹה לְפָרָנָה בְּנָקָל: (לק"ת ס"י ט"ז)

כ כל אחד מישראל, אפילו צדיק גדול, צריך שיחיה לו איזה צער בכל יום. וכל מי שיש לו דעת יותר, צערו גדול יותר. ועל ידי אכילה בקדשה וביראת שמים, על ידי זה ממתיקין זה הצער, שלא יתרגבע ח"ו: (לק"ת סי' ע"ז)

כ' על ידי אכילה בקדשה וביראת שמים, על ידי זה נעשה הפה בבחינת קומת האדם, וזכה לבוא על ידי זה לבחינת שכינה מדברת מתוך גרון. אבל מי שאין אכילתתו בקדשה, או פיו שאוכל הוא בגדר בעל חי, ותרי הוא כמו בהמה מפשח ח"ו: (שם)

כ' עקר היראה היא באה וננטשת אל האדם בשעת אכילה. על כן צריך לזהר מאי לאכל בקדשה ולהמשיך על עצמו היראה הבאה אליו אז, ועל ידי זה זוכה לכל הנ"ל (באות כ' וכ"א): (שם)

כ' צריך לזהר מאי לאכל פרי קדם שנתחבשלה כל צרכה על האילן, כי יוכל לאבד נפשו ועל ידי זה. גם אסור לתליש פרי קדם בשולחה כמו שאסור לקוץ אילן קדם ומנו: (לק"ת סי' פ"ח)

כ' **כַּשְׁמַבְרֵךְ הַבָּרֶכֶת עַל הַפְּרִי בְּכֹנֶה גְּדוֹלָה וּבְכִירָת שְׁמִים פְּרָאוֹי, עַל־יְדֵי וְהַזָּכָה לְהַנְצֵל שֶׁלָּא לְאָפֶר נִפְשׂוֹ עַל־יְדֵי הַפְּרִי שֶׁלָּא נִתְבְּשָׁלָה. וּמְאָדָר צָרִיכִין לְזֹהַר בְּבִרְכַת הַגְּנִינִין, בְּפֶרֶט בְּבִרְכַת הַפְּרוֹת, כִּי יִשְׁבַּחֲם אֲבָדּוֹת הַרְבָּה שְׁצָרִיכִין לְבָרְךָם וְלְהַעֲלוֹתָם (עַזְנִים בְּפִנִים - "לקוטי מוחר" תְּנִינָה סִימָן פ"ח):**

(שם)

כ' **גַם כַּשְׁמַבְשֵׁלֵין הַפְּרוֹת בְּבֵיתוֹ אֵינוֹ מוֹעֵיל לְזֹהַר, לְהַתִּיר לְאָכֵל פְּרִי שֶׁלָּא נִתְבְּשָׁלָה עַל הָאֵלֶן. אָכֵל אִם הַפְּרוֹת שֶׁלָּא נִגְמְרוּ מִנְחִים אֵיזָה זָמֵן עַד שְׁגַעֲשֵׁין מִבְשֵׁלֵין מִאָלִילָה בְּתַלְוִישׁ, וְהַזָּעֵל וּמְתַר לְאָכֵלן:** (שם)

(כ') **הַזָּעֵל וְהַיר שֶׁלָּא לְאָכֵל בְּהַלְעַטָה, דְהַיְנוּ בְמִהִוּtot בְּדַרְךְ גְּרָגָרָן, כִּי זֹה הוּא בְּחִינַת הַלְעַיטָנִי נָא וּכְיוֹן (בראשית כה). רק לְהַרְגֵל עַצְמוֹ לְאָכֵל בְמִתְנּוֹת, בְּיֹשֻׁב הַדָּעַת וּבְדַרְךְ אָרִיז, בְּדַרְךְ שָׁאָוְכְלִין בְּדַרְךְ אָרִיז בְּשִׁযּוּשָׁב אָדָם חַשּׁוֹב אַצְלַ הַשְּׁלָחָן, כְּדֵי יָאָכֵל תָּמִיד אָפְלוֹ כְּשָׁאָוְכֵל לְבָדוֹ. עַזְנִים לְעַזְלָא אָזְלָא (צָל א'). אֲשֶׁרִי הַזָּכָה לְזֹהַר: (חיי מוחר"ן ס"י תקמ"ו)**

## הכנסת אורחים

א' על-ידי הכנסת אורחים תלמידי חכמים אמורים לחתוך ביתו, על-ידי זה זוכין לאמונה ולשבר הבכירות. ועל-ידי זה מעליין ומתקני תורה הנפולה של התלמידי חכמים שאינם הגנים, שהם בבחינת שדרין יהודאין, מהם בא כל ההתנגדות על ראייהם. ועל-ידי זה זוכין להנegration על המתרגדים (לק"א סי' כ"ח)

ב' הכנסת אורח תלמיד חכם הוא תקון התפלה. כי יש לכל אדם תפלוות רעות, וهم מבלבלים אותו פשעומד להחפיל תפלה הרואית להחפיל. והכנסת אורח תלמיד חכם הוא התקoon לזה (לק"א סי' ר"ט)

## ארץ ישראל

א' עקר אמונה, בבחינת תפלה, בבחינת נפים, אין אלא בארץ ישראל, לשם עקר עליית התפלות. יוכל לפעול בחפלתו מה שצורך, ולבנות נפים ומופתים אמורים בעולם: (לק"א סי' ז' אות א')

ב' בְּשִׁפְגָּמִין בַּאֲרֹץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִנָּת אִמּוֹנָה,  
בְּחִנָּת תְּפִלָּה, אוֹ יוֹדֵין לְגָלוֹת. וּעַקְרָב - שִׁזְוָרָת  
הַתְּפִלָּה בְּגָלוֹת, וְאֵי אָפָּשָׁר לְהַתְּפִלָּל וְלַעֲשׂוֹת נִסִּים  
**בְּעוֹלָם:** (שם)

ג' מַיְ שָׁרוֹצָה לְהִזְוֹת אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּאַמְתָה, דְּהַנּוּ שִׁילֵךְ  
מִדְרָגָא לְדִרְגָּא, אֵי אָפָּשָׁר כִּי אִם עַל-יְדֵי קָרְשָׁת  
אֲרֹץ יִשְׂרָאֵל. כִּי כָל עַלְיוֹת שְׁצָרִיכִין לְעַלּוֹת אֶל  
הַקָּרְשָׁה הַוָּא רַק עַל יְדֵי אֲרֹץ יִשְׂרָאֵל, וּכְנָה כָל  
עַלְיוֹת הַתְּפִלוֹת הַוָּא רַק בַּאֲרֹץ יִשְׂרָאֵל: (ח"י מוּהָר"ן ס"י  
ט"ו לְק"א ס"י כ')

ד' בִּזְכּוֹת הַתּוֹרָה שְׁמַמְשִׁיכִין זָכוּן לְאֲרֹץ יִשְׂרָאֵל. וּכְנָה  
עַל-יְדֵי שְׁנִמְצָאים אַצְלֵי הַצְּדִיק בְּשָׁעה שְׁמַמְשִׁיךְ  
תּוֹרָה וְדוֹרֵשׁ בְּרָבִים, אוֹ יִשׁ לֹו גַם כֵּן חָלֵק בַּהֲתּוֹרָה  
שְׁמַמְשִׁיךְ הַצְּדִיק, וְעַל-יְדֵי זֶה זָכוּה גַם כֵּן לְבוֹא  
לְאֲרֹץ יִשְׂרָאֵל: (שם אות ד' ו')

ה' אֵי אָפָּשָׁר לְבוֹא לְאֲרֹץ יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל-יְדֵי  
יִסּוּרִין. וּעַקְרָב הַיִּסּוּרִים הֵם הַמּוֹגָעִים הַרְשָׁעִים  
מוֹצִיאִי דְּבַת הָאָרֶץ. וְעַל-יְדֵי הַמִּשְׁכָּת הַתּוֹרָה

כג"ל, זוכה להכנייע כל המניעות והיפורות. ובפי שלמות התורה שזוכין להמשיך בתקון גדול ביותר, כמו כן הוא זוכה להכנייע המונעים ולבוא לארץ ישראל: (שם אות ר י)

בשפָא לבחינת ארץ ישראל, או נקרא גבור תקופת כי קדם שפָא לבחינת ארץ ישראל, או אל יתהיל חוגר במפתחה. אבל אחר פה בשונצת, או נקרא איש מלחמה: (שם אות י)

על-ידי שנوتניין צדקה לארץ ישראל נכלין באוירא הארץ ישראל, שהוא בבחינת הבעל הקדוש שאין בו חטא. ועל-ידי זה מבטליין הדין והחשה וכו' מן העולם. גם על-ידי זה נצולין ממוחשבות זוות שבתפלה ונודפק מהו ומהשบทו, והיא בבחינת תקון הברית: (לק"א סי' ל"ז אות ד' וס"י מ"ד)

ארץ ישראל הוא סגלה לבנים ומצלת מריב ומחלקת. גם על-ידי קדשת הארץ ישראל זוכין לידע מהרבי האמת שבדור, ונתגלה האמת בעולם, והכל חזרין להשם יתברך, אבל אמות העולם, לעבדו שכם אחד: (לק"א סי' מ"ח)

ט עליידי תפלה בכה זכין לבוא לאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וכן עליידי מצות ספה. כי ספה ותפלה בכה ואָרֶץ יִשְׂרָאֵל הם בחינה אחת ותלויים זה בזו: (שם) לראות במקפתם של רשעים אי אפשר אלא על ידי בחינת ארץ ישראל: (לק"א סי' נ"ה אות א')

יא עליידי תפלה בתקונו (במקרה בתפלה מן אותן נ"א וכי' עד אותן נ"ז) מתרוצין אור זכות אבות. ועלידי זה ממשיכין בחינת קדשות ארץ ישראל גם עכשו בಗלוות, שהוא תחת יד הספטרה אחרא ואין יכולת בקדשתה להתגלוות, אף על פי כן יכולין לגלוות ולהמשיך קדשתה אפילו בגלוות המר הזה עליידי הרווצות אור זכות אבות. ועלידי שפטגלה קדשות ארץ ישראל, עליידי זה זכין לראות במקפתן של רשעים, ולא די שהאדם נצול מהרשע, אף גם רואה בהרשע מה שהרשע רצה לראות בו. וכל זה נעשה עליידי למود זכות שפטלדין על הרשע. גם עליידי זה העדים שהם עויש טוב זכין לפניו ה': (שם אות ב' ג' ט')

ב' מצות חלה היא בבחינת ירשות ארץ ישראל. כי על ידי חלה זוכין להמשיך אור וכות אבות, שעליידי זה זוכין לגולות קדשת ארץ ישראל וכל הנ"ל: (שם אות ח)

ג' מי שפונתו לשמים באמת, שזוסע לארץ ישראל כדי לשוב עליידי זה להשם יתרה, בודאי תועל לו ארץ ישראל מאד. כי עליידי זה שכנם לארץ ישראל, על ידי זה בלבד נאכל אצל ונתחפה למחותה הקדוש. ועל-כן אפלו המהלך ד' אמות בארץ ישראל וכו'. אבל אם אין רצונו כלל בשבייל בעבודת ה', לכילות הרע שלו, לא יועיל לו ישיבת ארץ ישראל, כי היא מקיהה אותו בבחינת "כאשר קאה" וכו': (לק"א סי' קב"ט)

ד' על-ידי קדשת ארץ ישראל זוכין לאמונה. ועל-ידי זה זוכין לאירית אפים, דהיינו לשבר הפעם והעצבות והעצמות והכבדות, רק ידרו עצמו מאד בעבודת ה', ולא יוכל לבכלו שום מוגע ומעכב, כי מאיריך אףו לסכל הפל (ענין אמונה זאת לד': (לק"א סי' קנ"ה)

ט וצורך לבקש מהשם יתברך שיהיה לו בפופים  
ונגעועים לאرض ישראל עד שיזכה לבוא לשם,  
ונם שיהיהגעועים לכל הצדיקים לאرض ישראל,  
והיא סגלה לבטל הטעים והעצבות וככ"ל: (שם)

ט מה שהשם יתברך משלם לאדם מהה בוגר מהה  
הוא חסיד גדול, כדי שיבין על יدي זה לפשפש  
במעשיו. עקר עניין זה הוא באرض ישראל: (לק"א סי'

קפ"ז

י ארץ ישראל היא כלליות הקדשה שבכל הקדשות.  
ו שם זובין ליצאת מטבעות, ולידע ולהאמין שהפל  
בהתשגהה לבה, שזה כלליות הקדשה. ועל ידי זה  
יכולים להדמות אליו יתברך, ולהבהיר בין האור  
והחשך. ואו יכולין בספר ספרי מעשיות של צדיקי  
אמת, כי יודען להבחן בין מעשיות של צדיקי  
אמת להחפה. ואו זובין לטהר המחשבה על ידי  
ספריו מעשיות של צדיקים ולהמתיק הדינים, ועל  
ידי זה נצולין מכל הצרות: (לק"א סי' רל"ד)

ו עקר הפוך והחכמה הוא רק באرض ישראל, ואפלו  
ישראל שבחוויל לאין הם מקבלים יונקים כל

מְחַם וְחַכְמָתֶם מִאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. וּכֹל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל  
יִשׁ לֹא חָלַק בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכֹפֵר חָלַק בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל  
בֵּן יוֹנֵק וּמְקַבֵּל חַכְמָתוֹ מִאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. אֲבָל  
בְּשִׁפְוגָמִין בְּכֻבּוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ ח"ג, עַל-יְדֵי זה  
נוֹפְלִין מִמְחִין שֶׁל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל לִמְחִין שֶׁל חַוִּין  
לְאָרֶץ, וּעַל-יְדֵי זה נָעֵשָׂה מְחַלְקָת וּמְרִיבּוֹת. בַּיּוֹם  
שֶׁל חַוִּין לְאָרֶץ הֵם בְּחִינַת מְחַלְקָת: (לק"ת ס" ע"א)

שׁ מִחִין שֶׁל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת נָעַם, בְּחִינַת  
נָעִימָות הַתּוֹרָה, בְּחִינַת שָׁלוֹם. וּעַל-יְדֵי צְדָקָה,  
בְּפִרְטָת צְדָקָה לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי זה נָעֵשָׂה בְּלִי  
לְקַבֵּל הַשְּׁפָעָת הַנְּعָם הַזֶּה, וְאוֹי וּכְלִים לְתַקּוֹן גַם  
הַמִּחִין שֶׁל חַוִּין לְאָרֶץ הַגְּלִיל. אֲבָל בְּשַׁח"ג, הַמִּחִין  
שֶׁל חַוִּין-לְאָרֶץ פָּגּוּמִים הַרְבָּה עַל-יְדֵי שְׁפָגָמוֹ הַרְבָּה  
בְּכֻבּוֹדוֹ יִתְבָּרֵךְ, אוֹי אֵין יִכְלֵין לְהַתַּקּוֹן, אֲדָרְבָּא,  
אֵלּוּ הַמִּחִין שֶׁל חַוִּין לְאָרֶץ הֵם פָגּוּמִים גַם הַמִּחִין  
שֶׁל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת שָׁלוֹם, וְאוֹי נָעֵשָׂה  
מְחַלְקָת בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל גַם בֵּן. וּזה עֲנֵן הַמְחַלְקָת  
שִׁיאַשׁ עֲכָשָׂו בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְחוּין לְאָרֶץ: (שם)

לה

## לקוטי

ברית

## יעוזות

כ קבורי צדיקים אמתיים הוא קדוש בקדשת הארץ  
ישראל מושך, כמו שכתוב: "צדיקים יירשו הארץ".  
ואין ישראל הוא תקון גדול לפגם הברית. על-כן  
צריכין להשתדל לבוא על קברים, כי מקום קברים  
הוא קדוש בפניו, והוא תקון גדול לפגם הברית:

(לק"ת סי' ק"ט)

## אות ב' ברית פגמו ותקונו

א על-ידי שמירת הברית זוכין לתחלה: (שם סי' ב' אות ב')  
ב עקרה דיצרא בישא הוא על עירין, והוא עקרה  
דמסאיותא. על-כן צריכין לידע, שעקר הנפשין של  
כל אדם בוה העולם הוא בתאה ואות. אשרי  
הזוכה לנצח המלחמה: (שם אות ו')

ג מי שידוע בעצמו שפגם בטפי מהו, צריך לחום על  
עצמו שלא יכנס בלבו כלל המחלוקת והMRIבה  
שבין הצדיקים, רק יאמין בכם. כי כל הקשיות  
והעקבמויות שנופלים בדעתו על הצדיקים מלחמת  
החלוקת שביניהם, הכל הוא מלחמת שפגם בטפי  
מהו. כי אם לא היה פוגם מהו לא היה קשה לו

**עליהם בכלל, ומהחקת בא רק בשבי לו** (ווען בענין). וילקען באוות צדיק אוות ח'): (לק"א סי' ה' אוות ד')

ד עצות הצדיקי אמת ותלמידיהם הם בבחינת תקון הברית. ולהפכה, עצת החולקים ומהונעים הדוברים חלקיקות, להסית ולהדייח מנוקחת האמת, הם בבחינת פגם הברית. כי העצות שמקבלין מאדם הם בבחינת טפי השכל. על-פנ מי שפגם בבריתו צריך לשמר עצמו מאד מאד מהעתות ההיפות של החולקים על האמת, כדי שלא יאבד עולמו ברגע ח':ו: (לק"א סי' ז' אוות ג')

ה עקר הנאוף תלוי בעינים, ומצוות ציצית שמירה לזו. ועל-ידי זה נצולין מעות רעות הנ"ל, וזכין לקבל עצות אמתיות של הצדיקי אמת. על-פנ צריכין לאחר מאד במצוות ציצית, ולכון בשעה עטיפת הציצית הקדושים וברפתו, שיופה על-ידי זה לשמירת הברית וליוצאות טובות ואמתיות. ועל-ידי זה יופה לאמונה ולאرض ישראל ולקרב הנאה, ויזפה לתפלה ולעשות נפים ומופתים בעולם ויזפה לפירנסת. כי עקר הפרנסה תליה בתקון הברית.

ועל-ידי זה יזכה להבין בכל מקום שילמד, ויתגלו לו כל החקומות שלחן עורך: (שם אות א' ד' ה') גאות ונאוף תלויים זה בזה. וכששומר הברית ונצל מגאות, זוכה לאור המPAIR לו לחשובה: (לק"א ס"י י"א אות ג')

עקר מרירת טרדה הفرنسה ויגיעתו הויא על-ידי פגם הברית. כי מי שומר את בריתו, אף על פי שהוא עוזה מלאכות ומשא ומתן, הם בבחינת מלאכת המשכן, והם בבחינת ל"ט אורות. אבל הפגם בברית, עניות רזקף אחראי, וממשיך על עצמו על הצרפת ביגעה ובמרירות גדול, בבחינת ל"ט מלכות רחמנא לאצן: (שם אות ד')

שמירת הברית יש בו שני בוחינות. יש מי שזוננו בימי החל, וגם זה נקרא שמירת הברית, לאחר שזוננו בחתר על פי התורה, וב└בד שישמר עצמו מעבירות רחמנא לאצן. וזה בוחינת יהודא תפאה, ועל-ידי זה זוכין להשיג חלכה שบทורה, בוחינת רzion. אבל יש מי שזוננו רק משפט לשפט, והוא בוחינת יהודא על-אה, ועל-ידי זה משיגין גם בוחינת

קְבָלָה וְרוּין דָּרוֹין. אֲכַל גַם מֵשָׁׂוֹגָנוּ רַק מִשְׁבָּת לְשָׁבָת, גַם הִיא צָרִיךְ שְׁמִירָה גָּדוֹלָה, שִׁיחָה וּוּנוּגָנוּ בְּקָרְשָׁה וִיהִיָּה נִכְלָל בְּכָל שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית. מִכֶּל שְׁפִנָּן הַקְּטָנִים שָׁׂוֹגָם גַם בִּימֵי הַחֹל, שְׁבּוֹדָאי צָרִיכִין שְׁמִירָה יִתְרָה בִּזְוֹתָר שְׁלָא יִפְגְּמוּ בְּבְרִיתְמֵיכָה"ג, וּעַל כָּל פְּנִים לֹא יַעֲבְרוּ עַל הַתּוֹרָה ח"ג. וּעַל יְדֵי שְׁמִירָה הַבְּרִית בְּכָל בְּחִינּוֹת אַלְגָּו, עַל יְדֵי זֶה בְּבּוֹדֵה הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ בְּשָׁלְמוֹת, וּזְכוּנִין לְכָל בְּחִינּוֹת הַגָּל, עד שָׁׂוֹכִין לִבּוֹא לְחִבּוֹנּוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְּקָא: (שם א'ה' ה'ו')

לְדַבָּר עִם חֶבְרוֹ בְּמִיסְרָר וּירָאת שָׁמִים וְלֹעֲזָרוֹ לְתִשְׁיבָה, הוּא תְּקוּן קָרִי: (לק"א ס"י י"ד א'ה' י"ג)

תְּאוֹת נָאוֹף הַוָּא רַע הַפּוֹלֵל, שְׁכָל הַרְעוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אַמּוֹת בְּלֹולֵין בּוּ. בַּי כָּל אַפְמָה וְלִשְׁוֹן יִשְׁלַחְמָם אֲחִיוֹתָה בְּרַע מִיחָה, דְּהַנְּנוּ אֲיִוחָה מִדָּה רַעָה אוֹתָה רַעָה שַׁהְוָא מִיחָד לְאַוְתָה אַפְמָה, וְהַמְּשֻׁקָּעִים בְּאַוְתָה הַתְּאוֹת וְשַׁם אֲחִיוֹתָם. אֲכַל תְּאוֹת נָאוֹף הַוָּא רַע הַפּוֹלֵל, שְׁבָאַוְתָה הַתְּאוֹת נִתְקַבֵּץ וְנִתְאָסֵף כָּל רַע וְרַע שֶׁל כָּל אַפְמָה וְאַפְמָה, שְׁהַמְּהָרָע שֶׁל כָּל הַתְּאוֹות. וְכָל אַלְוָה הַרְעוֹת נְבָעָרִים יִחְדָּה

ונעשה ממהן מדורה, וזה תבערת המדורה שבזער  
באדם להאות נאות. אבל השם יתפרק הבדילנו מן  
האמות ורוממו מכל הלוונות, וצריכים אנחנו  
להיות פרושים מכל רעותיהם, דהיינו מכל התאות  
שאינם שכנים לנו כלל, ובפרט מהתאות נאות שהוא  
הרע הכספי של כל האמות בפנ' ל. כי זה עקר  
ההבדיל וההפרש שיש בינו לבין העבו"ם, מה  
שאנו פורים עצמנו מנאות. כי זה עקר קדשות  
ישראל. כי יש לכך לאדם להסתיח דעתו מהתאה ואת  
ולשברה. וזה עקר קדשتنا בפנ' ל: (לק"א סי' י"ט ג)

עקר הבנעת ושבירת כל התאות, בפרט התאות  
נאوت, שהוא העקר שאריכין לשבר, העקר הוא על-  
ידי שלמות לשון הקדש. דהיינו על-ידי רבוי  
דברים קדושים, שהם תורה ותפלה ושיחה בין  
ליבו קונו. אף על פי שימושו ומדבר בין ליבו  
קונו בלשון אשכנו שמדוברים בו במדינתנו, הוא  
גם כן בכלל לשון הקדש. כי אדרבא בשדבר  
בין ליבו קונו צרייך דוקא לדבר בלשון שדברים  
בו (פמבראר במקום אחר (החותדות אותן י"ג)). רק העקר

שישמר את הלשון לקדש אותו בדברים קדושים, שזה בcheinת שלמות לשון הקדש. ולשمر הלשון שלא לדבר דברים רעים, שהם פוגמים את הלשון קדש. ועל ידי קידשת הדבר כנ"ל מכניין רע הפליל כנ"ל: (שם)

ב' תקון הברית ושלימות לשון הקדש הם תלויים זה בזה. כפי מה שembrivin לדבר דברים קדושים שהם בcheinת לשון הקדש, כמו כן זוכין לתקן הברית. ובכפי תקון הברית, כן זוכין שלימות לשון הקדש. וכן להפוך לעניין הפגם ח"ו: (שם)

ג' פאות נאות שהוא רע הפליל, הוא בcheinת נחש שפתחה לחיה והטיל בה זהמא, שהוא רוח סערה רוח שנות אשת כסילות. והוא הולך ומפתח את הרוח הקדש, שהוא לשון הקדש שהוא בcheinת שמירת הברית, ומטייל בו זהמא. וזה בcheinת: "לפתח חטא רוצץ", שהוא חטא הזה שהוא הנחש, רוצץ לנוק ממען עליידי פגם הברית. כי עקר היצר הרע להחטיא את האדם הוא בפתחה זו: (שם)

ד צריך לדבר הרבה דברורים קדושים, שהם בוחינת שלימות לשון הקדש, עד שיקער חמיותו בלשון הקדש, בוחינת: "חם לבך בקרבי וגו' דברתי בלשוני", שיקער חמיותו בדברור של לשון הקדש. ועל-ידי זה יהיה נזול ממקורה לילה, שלא יקרה אותו הרוח סערה במקורה לילה ח'ו: (שם אותן ה') ט כל החופות וכושות הבאים על האדים הם על-ידי פגם הברית. ולהפה, על-ידי תיקון הברית זוכין לכבוד: (שם אותן ג')

ט על-ידי שלימות לשון הקדש, שהוא בוחינת תיקון הברית, יכולין לפשר חלמין כמו יוסף: (שם אותן ד') י עקר שלימות לשון הקדש, שהוא עקר תיקון הברית, שככל תיקון כל התאות והמדות, או אפשר רקבל כי אם מפני הצדיק אמת. ובשביל זה צריךין לנסע להצדיק לשמע מפני דיקא, ואין די בספרי מוסר או לשמע מפני אחר ששמע ממנו. כי עקר שלימות הדבר, שהוא בוחינת שלימות לשון הקדש, שהוא עקר התקoon, או אפשר רקבל כי אם מפני הקדוש בעצמו דיקא, כי שם מקור היראה

**לקיוטי**      **ברית**      **יעוזות**      **מה**

שַׁהוּא עִקָּר שְׁלֹמוֹת לְשׂוֹן הַקָּדֵשׁ, שַׁהוּא תְּקוּן  
הַבְּרִית, שְׁפָלוֹל מִכֶּל הַתְּקוּנִים: (שם אות ט')

ח עַל פָּגָם הַבְּרִית חֲרֵב בָּא, בְּבִחִינַת חֲרֵב נְקַמַּת נְקַמַּת  
בְּרִית: (לק"א סי' כ' אות י')

ט צַעַקָּה בְּקוֹל הוּא תְּקוּן הַבְּרִית, וַזְכָּה לְהַתְּגִלוֹת  
הַדּוֹעַת. בַּי מִתְחָלָה, כִּשְׁהִיא הַבְּרִית פָּגָם, הִיא  
הַדּוֹעַת פָּגָם: (שם)

כ בְּשִׁבְיל זה אָוּמָרים אֶת הַהְגָּדָה בְּקוֹל רַם, בַּי  
הַהְגָּדָה הִיא תְּקוּן הַבְּרִית. וּלְלִידֵי זה הִיְתָה  
הַגָּאָלָה. בַּי גָּלוֹת מִצְרָיִם עַל פָּגָם הַבְּרִית בְּמוּבָא.  
גַּם הַיּוֹן שֶׁל ד' פּוֹסּוֹת הוּא תְּקוּן הַדּוֹעַת, שַׁהוּא  
תְּקוּן הַבְּרִית: (שם)

ס עַל-לִידֵי תְּקוּן בְּרִית קָדֵשׁ נִצּוֹל מִפְגִּים דְּסִטְרָא  
אַחֲרָא, שַׁהְיָא תְּאוֹת מִמּוֹן, שַׁהְיָא עֲבוֹדָה זָרָה,  
שַׁהְיָא עַצְבּוֹת מִרְהָ שְׁחוֹרָה, חֹשֶׁךְ, אַנְפִּין חָשּׁוֹכִין,  
מִתְהָ. וּנְתַקְיֵיר בָּאַלְקּוֹת, וַזְכָּה לְשַׁבַּע שְׁמַחוֹת אֶת  
פִּנֵּיהֶ, בַּי זָרָה וּמִאִיר עַלְיוֹ אָזְר בְּפִנֵּי מֶלֶךְ חַיִים:  
(לק"א סי' כ"ג אות ב')

ככ גם על-ידי תקון הברית זוכה להסתפל על השרש  
של כל ההשפעות ומהמוֹן, שם בשירה השפע  
בלוֹ אօר צח ומצחצח, שעלי-ידי זה נתקטל ממיַלא  
פְּאוֹת ממוֹן: (שם ה')

ככ עלי-ידי תקון הברית זוכה להארת פנים, להדרת  
פנים. הנהו שיזדקח חכמתו בהתורה, וידע  
לבארה ולדורשה יפה ביה'ג מדות שהתורה  
נדרשת בהם, שזהו בחינת הדרת פנים. ועל-ידי  
זה זוכה שיזדקח קול רגתו, עד שעלי-ידי השמעת  
קול רגתו בלבד בלבד דבר, הקדוש ברוך הוא  
מושיעו בעת צרתו. ועל-ידי זה זוכה לשלוֹם,  
וב יכול להמשיך את כל העולם לעובדו יתברך:  
(לק"א ס"י כו אות א' ב' ג' ד' ה' ו')

ככ לפי הלא מעשה שעוברים ח"ו, בין מעוררים  
בחינת דם נדה להשבינה, ונגרמין אפרשותא בין  
קדשא בריך הוא ושכינתייה. ולתקון כל העברות  
בפרטיות, הם רבים מאד ויכבר על האדם, וכי  
אפשר לתקן אותם, כי יש דקדוקים ופרטים רבים  
בכל לאו ולאו. על-בין צrisk לתקן תקון הבלתי,

# לקיוטי עוזת ברית

והוא תקון הברית, ועל ידי זה נתתקנון מחלוקת כל הלאוין ש עבר. ואפלו למקומות הארץ ותפקידים שאפשר לבוא לשם שום תקון, על ידי תקון הפלילי הוא זורק תקונים גם לשם: (שם סי' כ"ט אות ג' ד)

כח עליידי תקון הפלילי שהוא תקון הברית, נטרומים המחיז. כי עקר תקון הדעת הוא בפי תקון הברית. ועקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמיים הוא עליידי שמירת הברית: (שם אות ד')

כ עליידי תקון הפלילי יש לו פרנסה בלי טרה, בבחינת מן: (שם ה')

כ כל זמן שלא תקון תקון הפלילי, או הדיבור אסור, ואי אפשר אז לדבר ולגנות תורה.ומי שהוא מדבר אז, הוא עוצר על "לא תלך רכイル בעמק", והוא "הולך רכイル מגילה סוד". אבל עליידי תקון הפלילי הדיבור מתר, ויכளן לפתח פה בדברים המאים בתורה: (שם אות ו')

כח עליידי פגש הברית בא חלי נופל רחמנא לצלן. ועל ידי תקון הברית נטרפה מהולאת הנפילה: (שם אות ז')

כט בשאין תקוֹן הבל לצריך להרחיק משתית היין, כי עליידי זה מתגברין בו תדים ששםם באים כל העברות ח"ו. גם מזיך לפרשנה ונעשה רשות. אבל מי שזווכה לתקון הבל, או אדרבא, מרים את המחין על-ידי שתתו, ומתקון תקוֹן הבל ביוטר: (שם אות ח')

ל עקר קיום האמונה הוא רק עליידי שמירת הברית: (לק"א ס"י ל"א אות ג')

לא כל הנ הגנת הגלגלים וכל הנ הגנת העולם, וכל הברכות וההשפעות, הכל תלוי בשמירת הברית: (שם אות ב' ג')

לו כל היסורים שיש לאדם בדרכים, כלם בשבייל פגם הברית. ועלידי שמירת הברית לא יהיה לו צער ברקה: (שם ד')

טו עליידי שמירת הברית זוכה לחרות: (שם אות ה') יט יש שני בחינות ברית: בחינה אחת היא שמירת ברית קדש, והיא בחינה עליונה. ובחינה ב' היא שמירת אפור והתר. על-פנ<sup>ן</sup> צריך שילמד דיני אפור והתר כדי שיזכה גם לבחינה ב'. ובשזווכה

## לקיוטי עוזה בריה מט

לשמר הברית בלב' בחינות אלוי אוי הוא דומה למלאך ה' צבאות וזכה לאמונה שלמה וממשיך כל הברכות וההשכונות פג'ל. וזכה לאהבה והשתוקקות וכופין טובים להשם יתברך, שעלה ידי זה הוא מצריך אותיות התורה לטוב. ואוי אותיות התורה בעצמן מבקשין ממנה שידברים בפיו כדי שיצרים לטובה. ועל ידי זה זוכה שיהיה כל אכילותיו וסעודותיו בבחינת לחם הפנים. ואוי שלחנו מכפר פגועה, ואוי כל הרכבים ומולות וכל העפו"ם כלם הם טורחים בשבייל פרנסתו:

(שם אות ה' ר' ט')

העקר הנפוץ והארוף שמנפשין לאדם אין מנפשין אותו אלא בנאות, שהוא כלולה מההתאות של כל השבעים אמות. ובשהאדם בא פגימות הזה הנפוץ הזה, כל אחד לפי בחרותו, אוי הוא צריך לצעק קולות הרבה להשם יתברך, כמו היולדת ממש, שצעקת מלחמת מרירת באב חbilliy לדה, כמה וכמה קולות שהם כלולים בע' קלין לפחות. אך הוא צריך לצעק קולות הרבה הרבה להשם

## לְקֹדֶשׁ עִזּוּת בָּרִית

יתברך, עד שירחם עליו השם יתברך, ויזכה  
להתגבר ולשביר התאוה הזאת, ואו זוכה להולד  
המוחין, ואו נפתחין לו סודות התורה דמטמרין  
מנלון ליה. ובכל אחד מפני מה שעומדר בנפיון זה,  
ומשביר התאוה זאת, בן זוכה להתגלות גדור  
ב תורה ועבורה וזוכה לע' פנים של תורה: (לק"א

ס' לע' אות א' ב')

ו' תקון של הרהוריו ונות שבא לאדם, שיאמר  
"שמע" ו"ברוך שם בגוד מלכותו לעולם ועד".  
ואו פוליל נשמהו בשנים עשר שבתי יה, ומפריש  
את נשמהו מנשחת ערבות רב הבאים מאשה זונה,  
שהיא שפהה בישא, שמשם באה התאוה הזאת  
שפוכלה ב כל המדות רעות: (שם אות ג')

ו' וכל זה בשיש לו לאדם הרהור באקראי בעלמא,  
אוידי די לו באמרי שני פסוקים הנ"ל. אבל אם  
היא ח"ו, רגיל בהרהור של התאוה הרעה  
הכלויות הנ"ל ואינו יכול להפריד ממנה, אויך צריד  
גם בן להזריד דמעות בשעת קבלת מלכות שמים.  
ההינו שיעור את עצמו, עד שיבכה וייריד

דְּמָעוֹת בְּשֻׁעָה שֶׁיָּאמֶר "שָׁמָע" ו"בָּרוּךְ שֵׁם כָּבוֹד  
מֶלֶכְתּוֹ לְעוֹלָם וְעַד": (שם אות ד')

לֵה בְּשִׁמְתָּקֵן אֶת בְּרִית קָדֵשׁ, אֲזִי הַמְּחִינָה שֶׁל  
בְּשִׁלְמוֹת, וַיּוּכֶל לְהַבִּין דְבָרוֹ שֶׁל הַצָּדִיק. כִּי  
הַתְּקוּן שֶׁל כָּל אֶחָד בְּךָ הִיא הַשְׁנִיתוֹ. הַזֹּה הוּא בְּלִל  
גָּדוֹל, שֶׁאָיָ אָפָּשֶׂר לְשׁוֹם אָדָם לְהִשְׁגִּיל וְלִתְפּוֹם  
בְּדָבָרוֹ שֶׁל הַצָּדִיק אָם לֹא שְׁתַקֵּן תְּחִלָּה אֶת  
בְּרִית קָדֵשׁ בָּרוֹא. אָבֶל עַל־יְדֵי פָּגָם הַבְּרִית נִפְגָּם  
דַּעַתּוֹ וּמְחוֹן, עַד שֶׁאִינוֹ תּוֹפֵם וּמִשְׁגַּן כָּל דָּבָר  
הַצָּדִיק, וַיּוּכֶל לְהַכְּשִׁל בָּהֶם אָם יַלְדָךְ אֶחָר  
עֲקִמִּים יוֹתֵר שְׁבָלְבָוֹ, וְאַחֲרֵי הַקְּשִׁוֹת שֶׁל שְׁטוֹת  
שְׁנוֹפְלִים בְּדַעַתּוֹ עַלְיוֹ: (שם אות ה')

לֵה עַל־יְדֵי תְּאוֹת נָאוֹפָה יִכְּזָל לְבֹא לְשָׁגַעַן, לְהִזְמִין  
מִשְׁגַע מִפְשֵׁש. וְעַל־בֵּן בְּתֵבוֹ חַכְמִי הַרְוָפָאים  
שְׁהִפְרוּם הוּא רְפֵואה לְמִשְׁגַע: (שם אות ו')

מִמּוּן שְׁמַשֵּׁיר תְּאוֹהָה זוֹאת שֶׁל נָאוֹפָה, אֲזִי בְּקָל יוּכֶל  
לְשִׁבְרָה כָּל הַתְּאוֹות. וְעַל־בֵּן הוּא תְּקוּן הַכְּלָלִי. וְכָל  
אֶחָד וְאֶחָדר, לְפִי רְחֵוקו מִהַּתְּאוֹהָה הַזֹּאת, בֵּן הוּא  
קָרוֹב לְהַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה. וּבֵן לְהַפְּךְ ח"ו. עַל־בֵּן,

## לקיוטי עזרות ברית

קדם שיזכה האדם להתגלות התורה, הוא צריך  
לכוא בגינוי ביצורוף בתוך התאהה הצעיל, שהוא  
עקר הנפיז והצורוף בגעיל. וכשיעמוד בנזירן וישבר  
הקלפה שקדמה לפרי, יזכה לפרי, הינו להתגלות  
התורה ובגעיל: (שם אות א' ב')

๔ בשייה זווג בקראה ותשבר נפש המתהה  
שליה, הינו נפש הבהמויות, וייה נרמה לך באלו  
בפראך יש, על ידי זה יהיה לך בני קימא. כי  
מיתת הבנים ח"ו, היא מלחמת נפש הבהמויות:  
(לק"א סי' ל"ט)

๕ גם צריך שייה זווג בלילה שבת, כדי שייה לך  
בני חיים וקימים: (שם)

๖ צריך לזהר מלאשמע דבורים של רשות שהוא בר  
דעת, כי דבוריו מולדים נאוף בהשומע. כי  
דבוריו הם דבורים ארכיסים של נאוף ונכנסים  
בגוף השומע: (לק"א סי' מ"ג)

๗ הפוגם בברית הוא בבחינת מין מרירין, מין  
מסאכין, ורע טמיין. ואנו אין יכול להתפלל  
בחינת כל עצמותי תאמרי וכו'. הינו שאינו

יכould have been מתקות בדברורי התפלה, ואו בלבא נחית לאכל קרבנו, הינו תפלה. והוא בחינת מריה, בחינת חרב פיפיות, בחינת גיהנום. אבל על ידי שמירת הברית, הוא בבחינת מין מתקין, מין דרכין, רע קדש, ואוי דבריו מתקונים וטובים. וכשיזכאים מפיו ימשמע לאוני, או ננסים מתקות הדברים לתוך עצמותיו, ואוי תפלה בבחינת כל עצמותי תאמRNAה, ואו אריה נחית לאכל קרבנו: (לק"א סי' נ)

זה ודע, שעוי פנים שיש בדור הן הן הפלחים, והן עומדים וחולקים על תפלה איש היישראלי, שעדיין לא תקן בריתו בשילמות: (שם)

מי שפוגם בבריתו, ישמר אתה עצמו מפלחים ומחרב: (שם)

על-ידי שמכניין קלפת עמלך שהוא פוגם הברית, וזכין לתקן הברית, על-ידי זה זכין לשפע בפולה, שהוא בחינת לחם משנה בשבת, הינו משנה תורה. ועל-ידי זה זכה לחידש חדוישן דאוריתא בשבת על חד תריין, ושבת משפייע לשאר

# לְקֹצֶטִי עַזּוֹת בָּרִית

הָעוֹלָמָה, וּמִשְׁלַחַת הָאָרוֹתִיו לְכָל הַמְּדִינּוֹת,  
וּמְרֵפֶא רְפֻואַת הַפְּנִים וּרְפֻואַת הַגּוֹף, וַנְתַעֲרוּר  
הָעוֹלָם לְתִשְׁבָּה מְאֹהֶבה. וְאוֹכֶל הַכְּשָׂרִים שְׁבָדוֹר  
נְתַרְפָּאִים וּנְעָשִׂים מִכְבָּדִים בְּעֵינֵי הַבְּرִיּוֹת. וּלְיִדִי  
זה מִקְבְּלֵין כָּל אֶחָד חֲדוֹשִׁי תֹּרֶה שֶׁהַשְּׁפֵיעַ הַצָּדִיק  
בַּיּוֹם הַשְּׁבָּת: (לק"א ס"י נ"ח אות ד' ה' ז' ח' ט')

מְעַלְיִדִי הַכָּל הַיּוֹפִי, דְהַנִּינוּ שָׁאַנוּ נִשְׁמַר מִזְופִי  
הַנְּשִׁים, עַלְיִדִי זה בָּאים לְחַן שֶׁל שְׁקָר. בַּיְישׁ בְּמִה  
מִינִי חַן שֶׁל שְׁקָר שְׁעוֹוֹשִׁין בְּנֵי אָדָם, בְּעַמִּידָה  
וּבְאֲכִילָה וּבְדִבּוֹרָו עִם אָנָשִׁים וּכְוֹ. וּלְכָל דָּבָר יִשְׁ  
חַן אַחֲרָמִיחָד. וּכָל אַלְוִי מִינִי חַן שֶׁל שְׁקָר בָּאים  
עַלְיִדִי שֶׁלָא גַּוְהָר מִזְופִי הַבְּשִׁירִים: (לק"א ס' א'ות ג')

מְעַלְיִדִי הַכָּל הַיּוֹפִי בָּאים לְעַגְנִיות: (שם)

ד. עַלְיִדִי נָאוֹפַ נְפִסְקַת הַגְּשִׁימָה, שַׁהְיָא הַגְּשִׁמָה, שַׁהְיָא  
עַקֵּר חַיּוֹת הָאָדָם. וּלְיִדִי זה נְתִיבָשִׁין לְחוֹת הַגּוֹף,  
וּלְיִדִי זה נְתַקְלֵל הַפְּנִים וּהַשְּׁכָל. בַּיְעַקְרֵב הַשְּׁכָל  
עַלְיִדִי לְחוֹת וּשְׁמָגִים שְׁבָגוֹת. וּלְכָל הַמְּשֹׁגְעִים  
נְعָשִׁין עַלְיִדִי נָאוֹפַ בִּידּוֹעַ. וְכֵן שָׁאָר בְּנֵי אָדָם,  
שָׁאַינְם מְשֹׁגְעִים מִפְשֵׁש, אֲבָל יִשְׁלַחַם חִפּוֹן וּבְלִבּוֹל

- לקיוטי**      ברייה      עזות      נה
- הדעתי הרבה, הכל בא על ידי נאוף, שמייבש לחות  
ושמנים שבוגות, שעליידי זה נתקלקל השכל פג"ל:  
(שם)
- א. על-ידי יראה, דהינו מואר שמים ומואר רבך  
ומואר אב זאמ, נצולין מיזפי הגשים ומחוץ של  
שקר, וזכין לערירות (ען יראה): (שם אות ג' ר')
- ב. הנושא אשה לשם ממון, הוא שוטה וכטיל, ופוגם  
ומאבר דעתו ושכלו. ועל-ידי זה הוויה היה בנים  
שאיים מהגנים: (לק"א סי' ס"ט)
- ג. מתן בפתר הוא תקון למקורה-לילה רחמנא לצלן:  
(לק"א סי' פ"ג)
- ד. עקר פגם הבירית הוא על-ידי עצבות ומורה שחורה.  
ובכן להפה, עקר שמירת הבירית הוא על-ידי שמחה  
(ען שמחה): (לק"א סי' קמ"ט)
- ה. תאوة משג'ל הוא אחת מג' תאאות שהם מפסידין  
ופוגמין היראה שבלב. ועל-ידי שמקבלין חג  
השבועות בראי, על-ידי זה ממשיכין דעת לתקון  
תאوة זאת. ועל-ידי זה זכין ליראה ולהשפעה

הַנְבֹואָה וְלִתְפָלָה וּכְיוֹן: (עֵין יוֹם טוֹב וַיְרָאָה) (שם ס"י א' אות ר' ה' ח')

ו' תאות מִשְׁגָל הוּא כִּי הַחֶלְב שִׁינְק בְּקָטְנוֹתָו. עַל-  
בֵן צָרִיכִין לְשִׁמְרָא תְּהִינָק מִאֲד שִׁינְק מַאֲשָה  
בְּשָׂרָה. בִּי בְּשָׂה-תְּהִינָק יוֹנֵק מַאֲשָה חֻצֶפֶת, אָזִי  
מַתְגִּיבָר בּוּ ח'וֹן תאות נָאוֹף. וּבֵן לְהַפְּה, כְּשִׁיּוֹנֵק  
מַאֲשָה בְּשָׂרָה, אִין לוּ חִימִימָות תָאוֹה וְאת, בִּי אָם  
מַעַט הַמְכָרָח לְמִצּוֹת הַתּוֹרָה: (שם אות ד')

ו' עַל-יִדֵי הַגָּאוֹה שֶׁל הַמְנָהִיגִים וּמִפְרָסְמִים שֶׁל שָׁקָר,  
עַל-יִדֵי וְהַמַּתְגִּיבָר תאות נָאוֹף בְּעוֹלָם, וְעַל-יִדֵי וְ  
בָא הַשְׁחַתָת זָרָע ח'וֹן, שְׁהָוָא בְּהִינָת הַחַתִים  
בְּשָׂרוֹ, שְׁהָוָא חֹותָם דְסְטוֹרָא אַחֲרָא. וְאֵי אָפְשָׁר  
לְהַגְּזִיל מַזָּה, בִּי אָם עַל-יִדֵי כַּח הַמְגַנִּים שְׁבָדוֹר,  
שְׁהָם הַצְדִיקִים וְהַבְּשִׁירִים שְׁנִקְרָאים "מַגְנִי אָרֶץ",  
שִׁיש לָהֶם מִלְחָמָה גְדוֹלָה בְּעַנְנֵין זה, וְהָם מַעֲלִין  
מ'"הַחַתִים בְּשָׂרוֹ" לְבְהִינָת חֹותָם דְקָרְשָׁה, שְׁהָוָא  
בְּהִינָת תְּפִלִין, שְׁהָם הַתְנוֹצִזּוֹת הַמְחִין. בִּי עֲקָר  
תְּקוֹן הַמָּח הָוָא כִּי שְׁבִירָת תָאוֹה וְאת. הַנִּגְעָן  
בְּשִׁמְתָגְבָרִין עַלְיהֶם הַהְרֹהוּרִים מִאֲד מִאֲד, וְהָיוּ

יכולים לבוא לידי מקרה ח"ו, שהוא בחינת החותמים בשרו, הם מתגברים מאד לשבר ולגרש ההרהורים מהם, ולהמשיך על עצם מחשבות קדושות. ועל ידי זה מעלה מ"חותמים בשרו" לבחינת תפlein, שהוא חותם דקדשה, שהוא התנוצצות המחין. ומיאלו המגני ארץ צരיך כל אחד לקבל פה להתגבר על ההרהורים ולהפוך אותם למבחן דקדשה בג"ל. וזה צരיך כל אחד לידע, שכל מה שמתגבר עליו ההרהורים ביורה, בشرط גבר בוגדים ובורה מהם ומשברם, הוא עושה ביה תיקון גדול מאד, ומעלה הקדשה מהקלפה, וממשיכין בחינת קדשת התפלין, שהם התנוצצות המחין, לידע ולהודיע אלקותיו יתברך בעולם. וכל מה שמתגבר עליו יותר ויותר, נעשה מזה בחינת תיקון התפלין ביורה, בشرط גבר בוגדר גדול החפשתום לשברם. ורק בשליל זה נשלח עליו ההרהורים ורעוונים רעים ווראים באלה, כדי שייתהפוך והוא נעשה מהם דיוק בבחינת תיקון התפלין בג"ל: (לק"ת סי' ה' אות ז')

ה עליידי שמשברין הרהוריו נאוף ווכין לתקoon המחין כפ"ל. על ידי זה זוכים לחלוּם עליידי מלאה, ואו הוא נקרא אדם. וכן להפה, בשאיון המחין זוכים או החולום עליידי שדר ח"ו, ואוי הוא גדרמה בבהמה:  
(שם אות ט)

ט גם יש להמאכלים חלק בחלוּם. על כן לפעים נפוגם בחלוּם, בבחינת חלוּם על ידי שדר ח"ו, על ידי המאכלים שאוכלים, ויכולים לבוא עליידי זה לטמאת קרי ח"ו. ותקoon לזה הוא שמחה, להתחזק להיות בשמחה תמיד: (שם אות י')

ו גם לפעים עליידי רבנים ודרנים שאינם בשרים שמעוניין את המשפט, על ידי זה בא טמאות הפלורה ח"ו. ותקoon לזה הוא קשר הריבבה, והוא מה שנתייסר מקדמוניים לזרם קדם לשנה "בשם ה' וכו' מימני מיכאל" וכו', שהוא קשר הריבבה. והוא סגלה להנצל מטמאה הנ"ל, שבא עליידי עוזת המשפט של הדינים שאינם בשרים כפ"ל: (שם אות י"א י"ב)

סא הmph והדעת של האדם הוא מgn בפנ<sup>י</sup> פאות נאות. כי יש ג' מהין באדם, וכל אחד ואחד הוא בחינת מהצהה פרוסה בפנ<sup>י</sup> ואת התאוה. כי עקר התגברות התאוה הוא על-ידי רוח שנות. על-כן צריך כל אדם לידע ולזכור זאת, שבכל פעם שרווצים להתרגבר עליו הרהורים אלו ח"ו, יברוח מיד מהרוח שנות אל הדעת, ויפרנס מהצתה מהין בפנ<sup>י</sup> זאת התאוה כמו מהיצה ממש, [כי הדעת האמתית מגן בפנ<sup>י</sup> זאת התאוה כמו מהצתה ממש]. והבן זאת, כי אי אפשר לבאר זאת, רק כל אחר יבין מעצמו איך לברוח ולהפסיק דעתו מהרוח שנות הנ"ל, ולהמשיך עצמו אל הדעת, שהוא בחינת מהצהה פרוסה בפניהם כפ"ל: (לק"ת סי' ח' אותן ב')

סכ עלי-ידי פעם ואכזריות נפגם הדעת, ועל-ידי זה בא פאות נאות ח"ו. ואוי התפללה בבחינת דין, ואוי הסטרא אחרא יונקים ממנה, ואוי צריכין בעל כח גדול שיתפלל תפלה בבחינת דין, ועל-ידי זה מתקן הכל (עין בפניהם [לקוטי תניינא סימן ח']): (שם אותן ב')

כ' כל אחד ואחד מישראל בפי תורה וקדושתו, בן יש לו בחינת משיח. וצריך לשמר מאד שלא יתקלקל בחינת משיח שלו. עיקר הדבר הוא שמירה נוספת. וצריך לשמר עצמו מאד אפילו מיריה נאות, כי הוא פוגם בחינת משיח שלו: (לק"ת סי' ל"ב)

כ' רוחו של משיח נעשה רוח קנאה, והולד ומקנא בכל מקום שיש שם פגש נאות ח"ו. ואפלו במקום שאין שם נאות גמור, רק פגש בעלם, הוא גם בן מקנא על זה. כי לנצל הקדשה והטהרה של בחינת משיח, אין יכול לסבול אפילו פגש בעלם של נאות, והוא מקנא מאד על זה רחמנא לצלן: (שם)

ס' בשחוות, דהינו האיש והאשה, כשרים בלי שמיון פסול, וזוגם בכשרות ובקדשה גדולה, או נעשה על-ידי זוגם יחודא עלתה, וזוג שלחם יקר מאד מאד: (שם)

ט' על-ידי תקון הבירות יכול להוציא דברי התפלה בחצים מן החקשת, או התחלה צמיחה קרו משיח,

וְאוֹ בָּא לְקַדְשַׁת שְׁבָת, וּנְעַשָּׂה בָּן חֹרֵין, וּזְכָה לְתָכְלִית הַיְדִיעָה. וְאוֹ פּוֹשֵׁט גּוֹפּוֹ הַמְצָרָע שֶׁהוּא מִמְשָׁכָא דְחֹנוֹא, וְלוֹבֵשׁ בְגִדֵי שְׁבָת, הַינּוּ גּוֹפּ קְדוּשָׁ מִן עַדָּן, וְאוֹ נְתָרוּם מִזְלָוּ וּזְכָה לְעַשָּׂר, וּנְתַחַזֵּק יִצְרוּ הַטּוֹב וּנְתַבְּטֵל הַעֲצָבוֹת וְהַלִּיצָנוֹת. וּעֲלֵיְדי הָהִיא מִקְיָם אֶת הַנּוֹפְלִים לְאַהֲבָות וּירְאוֹת רְעוֹת, הִיא מִקְיָם אֹתָם לְאַהֲבָות וּירְאוֹת קְדוּשָׁות, וּמִעַבֵּר הַחֹשֶׁך מַעֲנִיחָם, וְאוֹ עַיְנִיחָם רְזָ奧ָת נְפָלָות. וּנְחַשֵּׁב כָּאֵלֹו בָּרָא אֶת הָעוֹלָם. וּעֲלֵיְדי הָהִיא מַעַלְיוֹן כָּל הַבְּקָשׁוֹת וַתְּחִנּוֹת אֲשֶׁר מַתְּפִלְיוֹן, וּמַעֲוָרְרֵין הַגְּאַלָּה הַתְּלִוָּה בְּלֵב, לְבִטְלָ שָׂאָר וְחַמֵּץ שֶׁל יִצְרָא לְבַד הָאָדָם רָע שְׁגַנְשָׁאָר לוֹ מַגְעָוָרִין. וְאוֹ יִכְלֶל הַלֵּב לְהַתְּלִיב בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה בְּשַׁלְחוֹבִין דָרְחִימָותָא. וּמִים רַבִּים, שְׁהָם אַהֲבָות וּירְאוֹת חִיצָנוֹת, אֵי אָפָּשָׁר לָהֶם לְכֹבּוֹת הַתְּלִהְבּוֹת הַזֹּאת. וְהַשְׁכִּינָה, הִיא מִכְפָּה בְּנֵגְבִּיה עַל דְמָהָזָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה הַזֹּאת, שֶׁלָא יִשְׁלְטוּ עַלְיָהָם רָע מַרְעִים שְׁהָם מֵהַמְּפֻזָּל. וְכָל זה זָכֵין עֲלֵיְדי תָּקוֹן הַבְּרִית בְּגַ"ל: (לק"ת ס"י פ"ג)

טו עליידי פגם הברית קשה להאדם למצא את זוגנו, ואפלו אם ימצא אותה זוגנו תחיה לו בנגדו, ולא תחיה נוטה אחר רצונו. ועלידי בנות אלול מתקנים פגם הברית. ועלידי זה יזכה למצא את זוגנו, ותחיה נוטה אחר רצונו (ען סוד בנות אלול בסימן ואו (ח"א) בפנים): (לק"ת סי' פ"ז)

ס"ה תקון גדול למקורה לילך ח"ו: לומר עשרה Kapitel תהלים באותו היום. ואלו הן: מקתם לדוד. ט"ז: לדוד משפיר. ל"ב: אשרי משפיר אל דל. מ"א: באיל הערג. מ"ב: למנצח אל תשחת. נ"ט: למנצח על יdotzon. ע"ז: תפלה למשה. צ': הodo לה' קראו בשמו. ק"ה: על נהרות בבל. קל"ז: הילו אל בקדשו. ק"ג:ומי שזויכה לאמרם באותו היום, אין ציריך לפחד עוד כלל מפגם הנורא של המקורה ח"ו, כי בודאי נתתקן עליידי זה: (לק"ת סי' צ"ב)

[טט] בשבאים על מחשבתו הרהוריו זנות, והוא משפר תאותו ומסיח דעתו מהם, וזה עקר תשוכתו ותקינו על פגם הברית שפגם מקרים, כל אחד

בַּפִּי עֲנֵנוּ. כִּי זֶה בְּחִינַת תְּשׁוּבַת הַמְּשָׁקֵל מִמֶּשֶׁשׁ.  
וְכֹה הוּא מּוֹצִיא נִצּוּץ הַקְּדָשָׁה שֶׁגְּפֻלוֹ עַל יְדֵי  
פָּגָם הַבְּרִית, וְעַל יְדֵי זֶה זָכוֹה לְתַקְוֵן הַבְּרִית, וְעַל  
יְדֵי זֶה זָכוֹה לְהַזְּדִיקָה הַחֲכָמָה וְהַקּוֹל בָּמוֹ שְׁפָטָות  
לְעַיל אֹתָה כ"ג. זָכוֹה לְשָׁלוֹם, שָׁעַל יְדֵי זֶה יִכְלִין  
לִמְשָׁךְ כָּל הָעוֹלָם לְעַבְודָתוֹ יִתְבָּרֵךְ (ע"ז מְחַשְּׁבוֹת

וְהַרְחֹקִים אֶת ב'): (לק"א ס"י כ"ז אות ח)

וְכָבָר צָדִיקִים אֲמֹתִים הֵם קָדוֹשִׁים בְּקָרְבַּת אָרֶץ  
יִשְׂרָאֵל מִמֶּשֶׁשׁ, וְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא תָּקוֹן גָּדוֹל לְפָגָם  
הַבְּרִית. עַל בֵּן צָרִיכֵין לְהַשְׁתִּיל לְבָא עַל קָבָרִים,  
כִּי מִקּוֹם קָבָרִים הוּא קָדוֹשׁ בָּמוֹ אָרֶץ יִשְׂרָאֵל  
פְּנָ"ל, וְהֵי תָּקוֹן גָּדוֹל לְפָגָם הַבְּרִית: (לק"ח ס"י ק"ט)  
וְעַכְשָׁו בָּנְקָל יוֹתֵר לְעַמְּד בְּגַפְיוֹן. כִּי בָּכֶר הָיו כִּמָּה  
צָדִיקִים וּכְשִׁירִים שָׁעַמְדוּ בְּגַסְיוֹנוֹת גָּדוֹלִים וּרְבִים  
בְּתָאוֹהָוָה וְאֵת, וְעַל יְדֵי זֶה שָׁבְרוּ כָּל בָּהָה הַקְּלִפָּה שֶׁל  
תָּאוֹהָוָה וְאֵת, עד שָׁעַכְשָׁו בְּכָל יִכְלִים לְעַמְּד בְּגַפְיוֹן,  
אֲפָלוּ אִישׁ פְּשָׁוֹט, אֲמִרְצָה לְחוֹם עַל חַיּוֹ בְּעוֹלָם  
הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא לְנֶצֶח: (שִׁיחָות הר"ן ס"י ק"יד)

## בנין

- א. **תפללה בכה** הוא סגלה לבנים: (לק"א סי' מ"ח)
- ב. **ספה** הוא סגלה לבנים: (שם)
- ג. **ארץ-ישראל** היא סגלה לבנים: (שם)
- ד. **על-ידי שימושתךlein** לקרוב אנשים להשם יתברך וילצדיק-אמת, על-ידיך זוכין לבנים: (לק"א סי' נ"ג)
- ה. **בשיהיה זongan בקדשה ותשבר נפש המתאהה שלך,** הינו נפש הבהמויות, ויהיה גורמה לך כאלו בפאה שדר על-ידיך יהו לך בני קימת: (שם סי' ל"ט)
- ו. **גם צריך שישיה עקר זongan בלילה-שבת,** כדי שישיו לך בני חיים וקימים: (שם)
- ז. **על-ידי רע-עין לא יזכה להניח בנזכר:** (לק"א סי' נ"ד) **אות ד')**
- ח. **על-ידי לשון הרע אין זוכה להניח בן זכר:** (שם)
- ט. **סגלה לירע של קימת,** שיאמרו שניהם האיש ואשתו קדם ההוווג פרשת "זבראשי חרישים" (בפרק כה). וכן **בשותינוק חולה ח'ו,** יאמרו גם

**כֵן הָאִישׁ וְהָאִשֶּׁה פְּרִשָּׂת "וּבְرָאשֵׁי חֲדַשִּׁיכֶם":** (לק"א)  
ס"י קנ"א)

על-ידי הַלְּל וְהַזְּדָאָה לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵה, וּבָנָו עַל-ידי  
לִמּוֹד הַלְּכוֹת, מִכֶּל שְׁבֵנו בְּשֻׁזּוּכִין לְחַדְשָׁ בָּהֶם, עַל-  
ידֵי זֶה בָּאָה הַזְּלָה בְּנָקֵל. וּבָנָו עַל-ידי תְּמִיכִי  
אוֹרִיתָא, שְׁמַחְוִיקִין בְּמִמּוֹנָם אֶת הַתְּלִמְדִי חֲכָמִים,  
עַל-ידי זֶה הַזְּלָה בְּנָקֵל: (לק"ח ס"י ב' אות א' ב' ג')

א" סְגָלָה לְמִקְשָׁה לִילִד, לוֹמֵר מִזְמוֹר לְתֹזְהָה: (שם אות ו')

ב' גַּם סְגָלָה לְמִקְשָׁה לִילִד - לְעֲשֹׂות חָסֵד הַרְבָּה,  
דְּהַנֵּנו לְהַרְבּוֹת בְּצִדְקָה וְגַמְילּוֹת חָסְדִים: (שם אות ג')

ג' מַי שָׁאַיָּן לוֹ בְּנִים, יַרְגֵּל אֶת עַצְמוֹ לְשָׁמָחָה  
שֶׁל מַצְחוֹה, וַיַּלְמֹד תּוֹרָה וַיַּעֲשֵׂה כָּל הַמְצֹוֹת  
בְּשִׁמְחָה. וְהַשִּׁמְחָה תְּהִיא אַדוֹלָה כָּל כֵּד עד שִׁירָקֶד  
מִחְמָת שִׁמְחָה. עַל יְדֵי זֶה יוֹפֵה לְבָנִים: (לק"ח ס"י פ"א)

ד' עַל-ידי אָמֹנָה וּזְכָה לְבָנִים. [אָמֹנָה בְּגִימְטְרִיא  
בְּנִים]: (שיחות הר"ן ס"י ל"ד)

טו מַסְגֵּל יוֹתֵר לְבָנִים שִׁיתְקִיםּוּ אֶצְלוֹ, לְהִיוֹת רַחֲזָק  
מִהֶּם. דְּהַנֵּנו לְבָלִי לְהִיוֹת דָּבֵוק בָּהֶם הַרְבָּה  
וְלִשְׁעַשְׁע בָּהֶם כָּל פָּעָם, רַק לְבָלִי לְהִסְתְּכִלֵּל

עליהם, רק מה שאריכים לחייבם בעבודת ה'  
בשם תחילים להתגדל, אבל לא להשתעשע בהם  
הרביה: (שם נ"ט)

ט עליידי שמחה נצולין מミיתת בניים ח"ו: (שם ס"ה)

### טבחון

א בטחני הדור הם בבחינת בלי הוהלה. כי כל הוהלות וכל ההשפעות נמשכין עליידי בטבחון. וזה זוכין עליידי ששוממעין ספרוי מעשיות מצדיקים אמתיים, שיש להם כח לעזרר מהשנה עליידי ספרוי מעשיות שלהם, שעליידי זה יוצא הדבור בכח גדול. שאוthon שהיו בבחינת שנה שהיו באלים ממש ולא היו יכולים לדבר כלל שום דבר ששבקדרשה, נתעוරין עבשו מישיגתם ומתחילים לדבר בכח גדול. ועל-ידי הדבור נתחזק הבטהון, ועל-ידי זה נפקדים עקרות זוכין ליראה (ען ראה: (לק"א סי' ס' אות ו' ח'))

ב עליידי בטבחון להשם יתרקה, שמסתכל וצופה להשם יתרך לבד ובוטח בו, על-ידי זה עוזה

**כלי להשפעה, זוכה שתבוא לו השפע והפרנסה בעית וזמן שצרי:** (לק"א סי' ע)

יש בפה מעלות ומדרגות בטחון עד אין סוף. וכל מי שהשכל שלו גדול יותר יש לו בטחון יותר. ובפי בטחון פן זוכה להרבותצדקה, ועל ידי זה זוכין להשלים ולתקן הדבר שהוא גדר הארץ:

(לק"א סי' רכ"ה)

יש בטחון דסטרה אחרת, בחינת מבחן בוגד. ועל ידי התקשרות הווענים בקדשה, נשביר בטחון זהה דסטרה אחרת בחרם הנשבר. ועל זה מרמו מה ששותרין כל חרם בשעת התקשרות השודרים

(במקרה בפנים): (לק"א סי' ס' אות ח)

ולබאר הדבר קצת, כי עקר מעלה בטחון הוא לבטח בה' ולעשות טוב, כמו שפתות "בטח בה' ועשה טוב", הנהו שלא יתבלבל מהתורתו ועבדתו מלחמת דאות וטרדת הפרנסה, רק יעסוק בתורה ועבדה ויבטה בהםים יתרך שיפרנו כלימי חיו. ואם אין אותו בטחון ביה, שיסליק את עצמו מעסקי העולם הזה לנMRI, ורוצה לעסוק בדרך

ארץ במשא ומתן או מלאכה, על כל פנים יקבע עתים לתורה ויתפלל בזמננו וכו', ולא יdag ולא יתבלבל מלחמת דאנט הfrנְסָה, רק יבטח בה. גם לעניין צדקה וגמilot חסדים ולהוציא ממון על עסקיו מצוות יהיה לו בטחון בה, שהשם יתברך י מלא מחסורו ובגkol הדבר הזה יברכו ה'. ואפלו אם יודע בעצמו שאין מעשיו בעליים יפה בראשו, אל יפל מהבטחון מלחמת זה, לומר מי אני לבטח ולישען בה' מאחר שהרעותי את מעשי כל בקה. רק יבטח בחסדי ה' אשר לא תמןו, וברוחמיו שאינם כלים, שיריהם עליו גם פן ויזון ויפרגנס אותו, כי טוב ה' לפל. ואל יטריד עצמו בדאגות וטרדות הfrנְסָה מלחמת קטנותו בעיני עצמו, רק יתחזק בטחון איך שהוא, מאחר שבונתו לשמים. זה וכיוצא בזה הוא בטחון דקדשה. אבל לעשותו איזה עולה ח"ו, מפל שפנ איזה גולה ורמאות, או לעסק בזויפים ושקרים ולסחר בסחרות מחוץ למדינה שאשרה המלכות, ולבטח בהשם יתברך שיצילו ויעזר לו לנמר העסק ולא יתודע הדבר, וזה בטחון דסטרא אחרת, בוחנת מבטח בוגה, בוחנת:

"וְתִבְטְּחֵה בַּעֲשֵׂךְ וְגַלְיוֹ" (ישעיהו ל). ובטהון כוה הוא כחרם הנשבר שאין בו תקוה. ואפלו מי שעוסק במשא ומתן בגדולות ממנה הרבה, ומרבה ללוות מפה אנשים, ובוטח שהשם יתברך יעוזו למגרם המשא וממן, גם זה הוא בחינת בטחון דסטרה אחרת. אדרבא, ציריך שידיה לו בטחון חיק שאפלו אם לא ינהג משא וממן גדויל, אף על פי כן יפרנסו השם יתברך בראי. והמשמעות בין הדברים הרבה מתווך בדברינו, איך לברכ מבטחון דסטרה אחרת שהוא בוגר התורה, ולהתחזק בטחון דקרשא אף אם הוא כמו שהוא וכך'ל: (שם)

### בושה

\* ציריך האדם שיתבישי מאד לפני השם יתברך שלא לעשות נגד רצונו ח"ו, מכל שבין שלא לעשות אייה חטא ועוזן ח"ו. והבביסה היא מעלה גדולה מאד, כי עקר היראה היא הבושה. ואם לא ימשיך עליו בושה דקרשא בעולם האה בג"ל, יתבישי בעולם הבא, שהוא קשה מכל הענינים. כי צער הבביסה לעתיד לבוא קשה מאד מאד, והוא קשה

יותר אפלו מ?גיהנום המר. ואפלו כל צדיק יתביש  
בפני חבירו הגדול ממענו במעלה. ואמרו ר' ר' על  
זה: אווי לאורה בושה אווי לאורה כלמה. מפל שבען  
וכל שבען איך יתבישו החוטאים ח"ו, שאי אפשר  
לשער בעולם הזה גדל הצער והמרירות של  
הבושה הזאת בעולם הבא רחמנא לצלן. וכשזוכה  
לבושה דקדשה לבל יחתה בע"ל, על ידי זה זוכה  
להפלחה ולשמחה ולוועות דקדשה, ולהתקרב  
ולהפליל בצדקי אמת ולקבל מהם אמונה בתכליות  
השלמות: (לק"א סי' כ"ב אות י"א)

ב ציריך להרגיל את עצמו לדבר בין לבין קונו  
באמת גדול, עד שייעזר את לבו באמת, עד  
שיתחיל לדבר בחמיות שבלב דברי אמת שבלב  
בהתעוררויות בתשובה, עד שיראה פחדתו  
ונדרת הבoria, עד שיתביש מאד מ לפני יתברך.  
בי עד עכשו השליך חטאתיו אחר כתפי ולא עין  
ביהם, ועכשו כשידע אותם, אווי ננים בו בושה  
גדולה על גדל פשעיו בנגד רב ושליט עקרה  
ושרשא דכל עולם. ובתחלה הבושה הזאת עדין

אינה בפועל על פניו, כי חפאותיו מטמטמי שבלו וידעתו עליידי רוח שנות שבקרכו. על-פני קדם שזוכה לתשובה שלמה אין לו דעת כל כך להכיר בגדלת הבורא יתברך כל כך עד שתתביש בראשו לו להתביש לפיו עצם פשעיו, ולפי גראות הבורא יתברך שפשע בנו. אבל אחר כך כשבועה תשובה ומסיר ממנה הטפשות נגתו בז' בנו, אוי הוא מתרבש יותר ונתקלה הבושה על פניו. זו את הבישה היא בחינת אור התפלין, שהם סימן על דיבוקות הבורא יתברך, והוא בחינת קרzon אור הפנים. ועל-ידי הבישה זאת מוחלין לו כל עונותיו, ומדבק את עצמו בעץ החיים (ען דבר או

(לק"א סי' ל"ח אות ה' ו')

מי שיש בו עוזות דסטרה אחרת ואינו מתרבש מהשם יתברך ומצדיקי אמת ויראים וכשרים, בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני, ופוגם בקדשת התפלין שהם בחינת עץ החיים, ומדבק את עצמו באילנא דמותא, ומגרשין אותו מהגן עדן ויורד לגיהנם. וכשבועה תשובה ותתביש על

עונונתיו, על ידי זה מוחלין לו מיד, ומחoir לעצמו הדעת והמחין ומגרש הרוח שיטות מקרבו, וזה לבחינת אור התפלין שהם בבחינת קرون אור הפנים, בבחינת עין החיים וכי' פג"ל: (שם)

ה עקר התשובה עליידי הבישة. כי צריך האדם להתרביש בעצמו מאד מאד. כי עברה היא בודאי בושה רחמנא ליצלן, כי עברה אינה שיבחה וראיה לישראל כלל. כי איש ישראל רחוק בשומו מעברה למורי, ובודאי אין נאה לאיש ישראלי שיבחה לו עברה ח"ז. אבל גם בשורוצין לעשות מצואה, ראי שיבחה לו גם בגין בושה גדולה, כי איזה זכות יש לו שיבחה לעשות המצואה, ואיך יעיין פניו לכנים בהיכל המלך לעשות מצואה. וישער בדעתו לפני מי הוא עוזה המצואה, וגם גדל מעלה המצואה. כי עצם יזכיר מעלה המצואה בעצמה אין לה שעורה. ובודאי ראי שיפל עליו בושה גדולה כשבא לעשות איזה מצואה, כשהסתכל על עצמו ויראה שהוא רחוק מאד מהשם יתפרק, ואין לו שום זכות לעשות מצואה. איך הוא בא לחטף

התקפלין שהם כתרי דמלכה ולהניהם בהתאם על הראש, בודאי ראי שיפל עליו בושה גדולה. ואם היה להארם בושה, היה מתרביש מלפני יתרבך אפלו לzech המאכל לתוכ פיו, כי איזה זכות יש לו שיזיה לו אבל. אך עקר הבושה זוכין עליידי שרואין את עצמו עם הצדיק האמת, ועל-ידי זה זוכין לחשובה. כי עקר התשובה הוא עליידי הבושה בנויל. ועל-ידי זה זוכין לענוה אמתית שהוא בחינת ענוה של משה רבינו שהוא עקר החיים, בחינת חיים נצחים של עולם הבא: (לק"ת סי' ע"ב)

### בגדים

א צרייך לשמר מaad את הבגדים שלא יבזה אותם, רק לשמרם היטב מפתחמים ולבליה. כי הבגדים בעצמן הם הבינן את האדם אם איןו מכבדין בראי. וכל מי שהוא גדול יותר, צרייך לשמר את הבגדים יותר. כי כל מי שהוא גדול יותר מדקדין עמו יותר: (לק"א סי' כ"ט אות נ)

ב על-ידי שאינו שומר את הבגדים מפתחמים, על-ידי זה עושה פרוד בין קדשא בריך הוא ושבינתייה. ואו

שׁוֹלְטָת שֶׁפֶחָה בַּיְשָׁא שֶׁהֵוָא מִלְכּוֹת הַרְשָׁעָה, וְהֵוָא  
פָּמוֹרֶד בְּמִלְכּוֹת. עַל-יְדֵי זה פְּרִנְסְטוֹ בְּטֻרָה  
וּבְכְבִידּוֹת (שם אות ג' ה')

עַל-יְדֵי שְׁעוֹשִׁין לְבוֹשׁ נָאָה לְצִדִּיק, עַל-יְדֵי זה  
מְלַכֵּישׁ אֶת הַשְׁכִינָה בְּלְבוֹשִׁין דְּגַהֲרִין, וּנְמַתְקִין כָּל  
הַדִּינִים: (לק"א סי' מ"ב)

ה הבנדים יְהִיוּ שְׁלִמִּים תָּמִיד וְלֹא קְרוּעִים. כי  
בְּשַׁהֲבָנְדִים קְרוּעִים ח"ו, הוּא קְלָקְוֵל הַשְׁמִירָה. כי  
הַבָּנְדִים הֵם בְּסֹוד הַחַשְׁמָלָל שֶׁהֵוָא שְׁמִירָה (לק"א סי'  
קב"ז)

ה הַבָּעֵל דָּבָר וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא תֹּפֶסֶת אֶת הָאָדָם  
בְּבָנְדוֹ, דְּהַיָּנוּ שְׁמַטְרִיד אֹתוֹ בְּטַרְדָּת בָּנְדִיו<sup>ו</sup>  
וּמְלַבּוֹשָׁיו. כי טַרְדָּת הַצְּטִרְכוֹת הַמְּלַבּוֹשִׁים  
וּבָנְדִים של הָאָדָם הֵם מְבָלְבָלִין מַאֲדָר אֶת  
הָאָדָם, וּמוֹגָנִים אֹתוֹ מִעֲבוֹדָת הַשֵּׁם יִתְבְּרֹךְ. אך  
מי שְׁלַבּוֹ חִזּוֹק בָּה' אִינוֹ מְשַׁגִּיחַ עַל זה, אף על פי  
שְׁאֵין לוֹ בָּנְגֵד לְלַבְשָׁ, הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלֹו בְּעַבּוֹדָת  
ה' בְּפִי מָה שִׁיכּוֹל, עד יִשְׁקוֹפֵף וַיַּרְא ה' מְשִׁמְמִים:  
(שיחות הר"ן ק')

## גנות הגאה ומעלת הענוה

א עליידי גדל הענוה של הצדיק אמת עד שהוא בבחינת אין, עליידי זה הוא יכול לכפר עוננות:

(לק"א סי' ד' אות ז')

ב עליידי ענוה זוכין להתקפות הגשמיות ונכלין באין סות, וודעים שביל מארעוני בלם הם לטובתו, שואת הבחינה הוא מעין עולם הבא: (שם

אות ט')

ג עליידי גאה בא עניות: (שם אות ח')

ד עליידי ענוה זוכין לחשובה. כי עקר התחזקה עליו שמרגש שפלותיו וקטנותו ופנמיים מרבים, ובין שבודאי ראוי לו לסל בזונות (ושVICות דמים) בשבי להתקרב אל האמת, וזה עקר החשובה: (לק"א סי' י' אות ו')

ה אפלו מי שהתחננה וסגר את עצמו, אל יתרגאה ויחשב שכבר הוא צדיק יוכל לעשות פרידנות ולהתפלל תפלות. כי צריך להתבונן בעצמו ולראות, שאחר כל התענייתם והסתופים עדין

גְּשָׁאָרוּ כֵּל תְּאוֹתָם קְשֻׁורִים בְּגֻפָּם, וְגַם זְהַמָּת  
תְּאוֹת אֲבִיהם מִשְׁעַת הַהוֹלֶדֶת, גַּם וְהַ קְשֻׁר  
בְּגֻפָּם עֲדוֹן. וְכַשְׁיִסְתַּבֵּל עַל וְהַ בָּנוֹדָא יִפְלֶל עַלְיוֹ  
חַרְדָּה גְּדוֹלָה וְלֹא יַטְעָה שֶׁהָוָא צָדִיק. וַיְשַׁתְּדַל  
לְהַבְיאָ וְלֹהֶשְׁיב כֵּל הַתְּפִלּוֹת לְצַדִּיקִי אָמָת, בַּיְ רק  
הֵם יוֹדָיעִם לְהַתְּפִלֵּל וְלְהַעֲלוֹת הַתְּפִלָּה בְּרָאוֹי.  
וַיְקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְתַאֲוָה לְתְפִלָּתֵנוּ וּמְשִׁיגָּר תְּפִלָּה  
סְדוּרָה בְּפִיהָם: (לק"א ס"י י' אות ד')

וְאַלּו הַבָּעֵלִי גָּאוֹה הַמּוֹגָנִים עַצְמָם וְאַחֲרִים מַלְילֵךְ  
לְצַדִּיקִים לְהַתְּפִלֵּל עֲלֵיכֶם, הֵם מַעֲכָבִים תְּאוֹתוֹ שֶׁל  
הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ: (שם)

לְבִטְלַת הַגְּאוֹת שֶׁהָוָא עֲבוֹדָה זָרָה, הַעֲקָר הָיָא עַל  
יְדֵי הַתְּקָרְבּוֹת לְצַדִּיקִים: (שם אות ה')

וְעַל־יְדֵי בֶּטֶול הַגְּאוֹה הַחֲכָמָה עַל תְּקִנָּה. וּזְכִין  
לְחַיִם וְאֲרִיכָה יָמִים, וּגְמַתְקִין תְּדִינִים, וּזְכִין  
לְאֶמוֹנָה וְלִשְׁמָחָה גְּדוֹלָה וְלֹהֶשְׁגַת הַתּוֹרָה בְּגַגְלָה  
וּגְסָטָר וְלִבְחִינָת רُוח הַקָּדֵשׁ: (שם אות ח' ט')

גְּאוֹת הָיָא בְּחִינָת עֲבוֹדָה זָרָה, וְעַל־יְדֵי גְּאוֹת אֵין  
יִכּוֹלֵין לְפַתַּח פָּה, וְאֵין לוֹ בְּלִי הַקְּבּוֹרָה לְדִבְרֵי דָבּוֹרִים

המְאִירִים. וְכַשְׁתָּרָה בָּאָה לְתוֹךְ פִּוּ, לֹא דֵי שָׁאיָן  
דֶּבֶרֶי הַתּוֹרָה מְאִירִים לוֹ לְהַחֲיוֹרֹ לְמַוְתָּב, אֶלָּא  
שָׁגֵם הַתּוֹרָה עַצְמָה נִתְגַּשְׂמָה וְנִתְחַשֵּׁךְ שֵׁם מִפְיוֹ:  
(לק"א ס"י י"א אות ב')

גָּאוֹת וְגָאוֹף תְּלוּיִים זוּה בָּזָה. וְכַשְׁשׁוּמָר הַבְּרִית וְנִצְׁלָל  
מְגָאוֹת, זָכוֹה לְאוֹרֵ המְאִיר לוֹ לְהַשְׁבוֹבָה עַד שָׁזוֹכָה  
לְבוֹא לְהַתְּבִּינוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָה: (שם אות ג')

א' יִשְׁעַנְהָ שָׁהְוָא תְּכִלָּת הַגְּדָלֹת, דִּהְנִינָו שָׁהְוָא עַנְהָ  
מִחְמָת שָׁהְוָא יוֹדֵעַ שַׁהְגָּדָלֹת מִבָּהָ מֵאָה, עַל-כֵּן  
הָיוּ עַנְהָ בְּדִי לְהַתִּיקָר וְלְהַתְּכִיבָד. נִמְצָא שָׁהְוָא עַנְהָ  
בְּשִׁבְיל גְּדָלֹת וְכָבֹוד. עַל-כֵּן צְרִיכֵין לְהַשְׁבִּיל עַל  
דָּרְכֵי וְלְהַתְּרַחֵק מִהְגָּדָלֹת בְּתְכִלָּת עַד קָצָה  
הַאָחִרּוֹן, בָּמוֹ שָׁאִמְרוּ חַזְ"ל: מִאָד מִאָד הָיוּ שְׁפָלָ  
רוֹת. בַּי הַגְּדָלֹת הָיוּ בְּחִנָּת שְׁבָע בְּתֵי עֲבוֹדָה וְרוּ  
שְׁעַלְיִידִי זֶה גָּלוּ יִשְׂרָאֵל מִאָרֶצָם, וְעַלְיִידִי זֶה עַדְין  
לֹא חִזְרָנוּ לְאָרֶצָנוּ, מִחְמָת שְׁרוֹדָפִים אַחֲרֵ הַכָּבֹוד  
עַלְיִידִי הַגְּדָלֹת: (שם אות ז')

ב' אֵין אָדָם זָכוֹה לְתוֹרָה אֶלָּא עַל-יִידִי שְׁפָלוֹת, שִׁישְׁבָר  
גָּאוֹת מִדְרָבָנָה שְׁפָלוֹת. בַּי צְרִיךְ הָאָדָם לְהַקְטִין

את עצמו לפני גודלים ממנה, ולפני בני אדם בערפו, ולפני קטנים ממנה. ולפעמים שהוא בעצםו קטן שבקטנים, וצריך להקטין את עצמו בנגד מדרגת עצמו, וידמה בינו לביןו שהוא למפה מפדרנתו: (לק"א סי' י"ד אות ה')

צורך לשמר את עצמו מכל הדברים, שדרך בני אדם להתגDEL בהם, והם נ' דברים: חכמה, גבורה ועשרות. וכן שצורך לשבר נאותו שיש לו מכל אלו הדברים ולהיות ענו ושפלו בכלם: (שם)

כפי מה שמשבר נאותו בין הוא זוכה ל תורה. ועל-ידי זה זוכה לקרב רוחקים להשם יתברך, שעלי-ידי זה נתגDEL ונתחלה כבודו יתברך, ומעלה הקבוד לשירותו זוכה ליראה. ועל-ידי זה זוכה לשלוום בית, שלום בעצמו. ועל-ידי זה זוכה לתפלתך ועל-ידי זה זוכה לשלוום הפללי, שלום בכלל העולמות: (שם אות ב' נ' ה' י')

על-ידי גודלות נופלים בתרפיסה: (לק"א סי' כ"ב אות י"א) בשהדור אין שומרים את פיהם, על-ידי זה נפשלים ח"ו בשרי הדור בגנותך. על-כן צריכין

## לקוטי

הנאהה הענאה

## יעות

עט

אלו הכשר הדור להתבונן מאך בהגדרלה וזהדור והחשיבות ש מגיע להם, לכל אחד לפיו ערךו, מעט או הרבה, להתבונן ולהסתכל על עצמו שלא יכול ביגאות שהוא גלוות השכינה ח"ו: (לק"א סי' נח אות י")

כ' מה שהאדם מקטין את עצמו ביותר, יש לו פה המושך יותר, הנהנו להמשיך שכינת אלקיות لتתוגנים שיישבן עמו, שזהו רצונו יתרחק מיום שברא את עולמו. וכן להמשיך אנשים אליו לקרם לעבודתו יתרקה, וכן להמשיך השפעות טובות וברכות לישראל. וכמו כן הוא זוכה להמשיך ולהתקרב להצדיק האמת: (לק"א סי' ע')

ג' על ידי קדשת שבת זכין לעונה באמת, הנהנו לראות שפלותם ולהכיר חשיבות ישראל ולמסר נפשו בעדם, כמו משה רבנו עליו השלום: (לק"א סי' ע"ט)

ט' עקר העונה, שיזוק האדם את עצמו למיטה ממדרגותיו, שפלו ממה שהוא. ועל כל פנים לא יצא ממקומו להזיק את עצמו למעלה ממדרגותיו: (שם)

כ עליידי ענוה ושפנות, עליידי זה אין שום אדם יכול להוציאו ולדוחתו ממקומו, דהיינו לkapח פרנסתו ח"ו: (שם)

כג עליידי ענוה נצול מגאות, אבל עליידי גידלות מתגבר עליו היצר הרע בתאה זהה זאת (יען לעיל):  
(לק"א סי' ק"ל)

כג סגלה להנצל מגידלות, לבירר את הימים טובים ולקבלם בשמחה ובהרחבת הלב בפי יכולתו:  
(לק"א סי' קל"ה)

כג התקרובות להצדיק מבטיל הגידלות. עליין זה סימן אם הוא מקשר להצדיק באמת - אם יש לו שפנות: (שם)

כג עליידי ענוה שהוא אין ממש, עליידי זה יזכה להזורה וגדרה במקום אחד. אבל בלי זה קשה שיהיו שנייהם יחד, תורה וגדרה: (לק"א סי' קמ"ב)

כג בשבעה לאדם גידלות, סימן שיבוא לו צרה ח"ו. בגין להפכה, בשחויא ענו ושפלו יבוא לבבוד גדול:  
(לק"א סי' קמ"ח)

כ' מענין חרב הנאהה שבא על-ידי הגרים וכו', עין בבוד [אות] כ"ח: (לק"ת סי' ה' אות ה')

כ' עקר בבוד וגרלת המלכות או מנהיג ומושל, הוא על-ידי ענוה. וכל מה שיש להמלך ומהמושל ענוה ביזהר, מתחפש מלכותו וממשלו ביזהר: (לק"ת סי' ט"ז)

כ' בענין ההכנעה טועים העולים הרבה, עין בפניהם. וצריכים לשמר את עצמו מאד מענוה פסולה, ולהתפלל להשם יתברך על זה הרבה, שיזכה לענוה אמתיות קרצונו יתברך: (לק"ת סי' כ"ב)

כ' עקר התחיה לעתיד שיחיו ויקומו בתקיה, יהיה רק להשבלות של כל אחד. הינו שרק השבלות של כל אחד ואחד יהיה נחיה ויקום בתקיה לעתיד. כי התענוג הנפלא שהם חיים נצחים של עולם הבא אי אפשר לאדם לקבל, כי אם השבלות והענוה של כל אחד, הוא לבדו יזכה לחיות ולקבל התענוג והחיים נצחים של עולם הבא: (לק"ת סי' ע"ב)

ל בכל אחד ואחד מישראל משורש השפלות והענווה של משה רבינו עליו ה'שлом, בכל אבר ואבר. אבל זאת הענווה ושבנות נעלם אצל כל אחד בבחינת מיתה, ועל כן אין מרגע שבעצמו זאת השפלות, ועל כן הוא רחוק מענווה ושבנות זהה. אבל על ידי שמתקרב את עצמו לצדיק האמתי ורואה אותו, מכל שפין בשוכחה לשמע מפיו תורה, על ידי זה זוכה לבושה ותשובה, ועל ידי זה זוכה שיחיה נחיה אצלו השפלות והענווה הזאת, ואו זוכה לענווה אמתית שהיא בבחינת חיים נצחים של עולם הבא כב"ל: (שם)

ל' צרכיין להתפלל ולבקש מאד מהיהם יתרברך לזכות לשבנות וענווה באמת, כי אין אני יודעת כלל מהו ענווה ושבנות אמתני. כי בודאי אין זה תכלית להיות נבזה ועצל ("שלים מולניך"). כי הענווה היא עקר החיים של כל אבר ואבר, והוא כל תעונג עולם הבא. ובודאי אין זה תכלית של עולם הבא להיות נבזה ועצל וכי ח"ג. ועל כן צרכיין רק לבקש מהיהם יתרברך שיעזר לו לזכות

לעגניות ושבילות אמת, שהוא עקר החיים ועקר התענוג של עולם הבא פג"ל: (שם)

כ' בשרוֹאָה אָדָם בְּעַצְמֹו שְׁחֹלֵךְ לוֹ שְׁלָא בְּפֶרֶד, יְדֻעַ שְׁיִשׁ לוֹ גְּדוּלֹת. יַעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה וַיְשַׁפֵּל אֶת עַצְמֹו וַיְהִי בְּבָחִינַת מ"ה, וְאֵין יָחֹר לִילֵךְ לוֹ בְּפֶרֶד: (לק"ת ס' פב)

## דעת

\* עקר הדעת הוא בלב. כי גם עפו"ם יש להם דעת, אבל הוא בלי לב. אך עקר הדעת בשהוא בלב. לשם בלב מקום היראה. הינו שעקר הדעת שידיע את השם ותפרק בלבו ולא במוחו בלבד, שימשיך ויקשר את הדעת לתוך הלב, עד שתפל עליו אימה ופחד ויראה מגדלו יתפרק, עד שיתעורר לעבדו באמת, עד שיזכה ליראת הרומיות שידיע מפני יתרה. וזה זובין על-ידי התבזרות, על-ידי ששופטין את עצמו בעצמו. ועל-ידי זה זובין לאור הגנו: (לק"א ס' ט"ז אות א' ב' ג')

ב' כל הוצאות והיפורין והגלוות וכל החסרונות שיש  
לאדם, הן פרנסה או בנים או בריאות הגוף וכו',  
הכל הוא רק לפני ערך חסרון הדעת, וכשנשלם  
הදעת אוי נשלם כל החסרונות. ועיקר החיים  
הנצחיים יהיה לעתיד מחתמת הדעת, שירבה  
הදעת שידעו הכל את השם יתברך, ועל ידי זה  
יכללו באחדותו, ואו יחו חייםנצחיים כמו הוא, כי  
על ידי היריעה ממני יתברך נכללים בו יתברך,  
שזה עקר שעישוע העולם הבא. על כן ארכין  
לשמר את הדעת ומהשובה מאד שהיה בקדשה  
לשמר מהשבות רעות, ולחשב תמיד מהשבות  
בתורה ועובדת, ולהשתדל להגיע לדעת קדשה  
שבו תלוי הכל בגיל: (לק"א סי' כ"א אות י"א)

ג' להגיע לשילמות הדעת אי אפשר אלא שיקדש את  
פיו וחטמו ועינו ואוזנו, הינו שימסר עצמו  
מלהוזיא שקר מפיו, והוא לזראת שמים שהוא  
קדשת החטם, והוא לאמונת חכמים שהוא  
קדשת האונים להאמין בהם ולשם דבריהם,  
ויעצם עינוי מראות ברע. ועל ידי זה יזכה לדעת

שלם שבו תלוי הכל כפ"ל. ועל ידי זה זופה להתלהבות הלב דקדשה. כי התלהבות הלב נולד מלחמת תנועת השכל. על כן בשארם חושב בתורה ועובדיה, ועל ידי זה נתלהב לבו להשם יתפרק. וכל מה שמנגדיל דעתו ומהנוועע שכלו יותר בקדשה, בן נתחמס ונתלהב לבו יותר. ועל ידי התלהבות הלב בקדשה מטהר לבו. כי בוגר שנתלהב ונבער לעבר או לתחאה רעה ח"ג, שמווה נטמא לבו, נגר זה ציריך שייתלהב ונבער לבו להשם יתפרק בתורה ותפללה. ועל ידי זה יטהר לבו וזופה ללב טהור. ועל ידי זה זופה לדבר בין לבין קונו בדברורים חדשים בכל פעם, שהם בחינת רוח הקדש: (שם אותן

ב' וס' קנ"ז)

ג' גם על ידי שהאדם הוא ען, שפל וסבלן ולא יחרה אף על בזוננו, ועל ידי זה מקדש החטם בשלמות. ועל ידי שהוא נאמן רוח מכפה הדבר, שבסמגlin לו סוד הוא נזהר לשמרו לבלי לגלותו לאחר, ועל ידי זה מקדש האונים. ועל ידי כל זה ממשך שפע הדעת כפ"ל: (שם אותו ו')

ה עליידי קדשת הפה והעינים וכו' הג"ל שהם בוחינת שבעת הגרות, עליידי זה זוכה להמשיך שככל נפלא שהוא בוחינת שפע אלקי שהוא עקר שלימות הדעת, שמשיגין אותו בלי שום הקדומות אלא עליידי שפע אלקי שהוא בוחינת רוח הקדש:

(שם אות א' ב' ג')

אלו המבוכות שאנו נובין בהם פמו הידיעה והבחירה, דע, שאין מכך של אנושי יכול להבין את הידיעה הזאת. כי השכל הזה הוא בוחינת מוקף, שהשכל הזה הוא גדול עד למאוד עד שאין מה יכול לסתלו ואין נבנם במתה, כי אם מquier אותו מבחוין. ואם היה יודע זה השכל, היה בוגדר מלאך ולא בוגדר אנושי. ודע, שהוא עker בה הבחירה מה שאין יודע השכל של הידיעה והבחירה. ולעתה, שייתגדל השכל האנושי יותר אלה לאנושי הידיעה והבחירה, או באמת יתבטל הבחירה. כי או עליידי גודלו של השכל יצא מגדר האנושי ועליה לנדר מלאך ויתבטל הבחירה. ומה תבין, שאל יבהיר

רְעֵיָנִיךְ עֲנָנוּ הַמְבוֹכֶה שֶׁל הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה  
וּכְיוֹצָא בָּהּ, כִּי עֲכָשׂוּ אֵי אָפָּשָׁר בְּשׁוּם אַפְןָ לְהַבִּין  
הַשְּׁכֵל הַזֶּה שֶׁל הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה, כִּי הֵם בְּחִינָת  
מַקּוֹף שֶׁאֵי אָפָּשָׁר לְכָנָס בִּמְחוֹךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהָוָא  
עוֹלָם הַבְּחִירָה. כִּי זֶה עֲקָר כִּי הַבְּחִירָה, מֵהֶן שֶׁאֵין  
יָדָעִים הַשְּׁכֵל שֶׁל הַיְדִיעָה וְהַבְּחִירָה: (שם אות ד)  
הַפּוֹגָם בְּכֻבּוֹד הַאֲצִיק הָאָמָת, עַל-יְדֵי זֶה נִסְגָּר אָוֶן  
הַשְּׁכֵל וְהַדָּעַת וְאֵינוֹ יָכֹל לְהַשְׁגִּיל וְלִחְדִּישׁ בְּתוֹרָה. גַּם  
חַשּׁוֹב בְּמִתָּה: (שם אות ו')

ח לְפָעָמִים נִתְעַלְמִין הַמְחִין וְהַדָּעַת, וְאֵוֹ יְפֵה צַעַקָּה  
לְאָדָם בֵּין בְּתִפְלָה בֵּין בְּתוֹרָה, וְעַל-יְדֵי זֶה מַולִּיד  
הַמְחִין וְהַדָּעַת: (שם אות ז')

ט עֲקָר הָאָדָם הוּא הַשְּׁכֵל וְהַדָּעַת. וְעַל-כֵּן בָּמְקוֹם  
שְׁחוֹזֵב הַשְּׁכֵל, שֵׁם בֶּל הָאָדָם. עַל כֵּן צָרִיךְ לְבָרָח  
מַאֲדָם מִמְּחַשְּׁבָה רְעוֹה כִּי שֶׁלָּא יִקְנָה מִקּוֹמוֹ שֵׁם  
ח."ו. וְצָרִיךְ לְכַפֵּר וְלִהְכְּרִיחַ אֵת עַצְמָוֹ לִמְחַשְּׁבּוֹת  
טוֹבּוֹת, כִּי שִׁזְׁבָּחָה לִידָּע וְלִהְשִׁגָּנָה בִּידִיעָת הַשֵּׁם  
וַיִּתְבְּרַךְ, וְגַמַּצָּא שֶׁהָוָא שֵׁם מִמְּשׁ וְגַכְלָל בּוֹ וַיִּתְבְּרַךְ.  
וְכֹל מָה שִׁזְׁדַּע יוֹתֵר הוּא גַּכְלָל בּוֹ יוֹתֵר וְזַוְּכָה

לחיים נצחים, וזכה לשילמות וניצול מכל החרונות פג"ל: (שם אות י"א)

כל הדינים ח"ו נמשכין מחרף רון הדעת, ועל ידי זה בא בעם ואכזריות. ועל כן החוללה שדינים שורין עלייו ומחו בקענות, על-פני הויא בעסן. אבל על ידי הנגדות הדעת נמתקין ונתרbulletין כל הדינים, ונתרbulletיל הפעם והאכזריות, וזכין לרחמןות גדויל, ולידע שככל מה שעובר עליו הכל לטוּבה כי כלו טוב: (שם)

א כל הגדלה והטובה שיש לאמות העולם עבשו הכל הויא לטוּבתנו ולגרלתנה, אף על פי שעבשו אי אפשר להבין כל זה כי אין להכחיש החוש. אף על פי כן, לעתיד יתרבה הדעת, עד שאפלם האמות העולם בעצמן ידעו ויבינו שככל גדרתם וטובתם, הכל היה לטוּבתנו: (שם)

ב עקר הנחמה של כל הצרות, ועקר התקווה, ועקר חי העולם הבא ותענוינו, הויא רק השגת הדעת דקדשה, שהוא לדעת אותו יתברך באמת ובג"ל. והכל יזדבכו ויזפו לוזה לעתיד, אפילו אמות

הָעוֹלָם, בָמָו שְׁכַתּוּב: "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַעַת אֶת  
הַ" וּכְיוֹן. אֲבָל יְהִי הַבָּדֵל וְהַפְּרָשׁ גָדוֹל בֵין יְדִיעָתֶם  
לִידִיעָתֶנוּ, כִּי מָה שְׁיִיחַי אֹזֶן חָשַׁב אַצְלָם לְהַשְׁגָה  
גָדוֹלָה וְגָנְפָלָה, יְהִי אַצְלָנוּ שְׁחוֹק וְדָבָר פְּשָׁוֶט. וְכֵן  
בֵין יִשְׂרָאֵל בְעַצְמָנוּ יְהִי הַפְּרָשׁ גָדוֹל בֵין כָל צִדְיק  
וְצִדְיק, מִכָּל שְׁפָן בֵין צִדְיק לְרָשָׁע. כִּי כָל אֶחָד יִשְׁגַג  
לִפְנֵי עֲבוֹדָתוֹ וַיִּגְעַתּוּ וַיַּרְחֻוּ, אֲשֶׁר טָרָח וַיַּגַּע וְסִבְלָה  
מִרְיוֹת בָּהָה הָעוֹלָם בְשִׁבְיל הַשֵּׁם יִתְבְּרָךְ. וְאַפְלוּ  
צִדְיקִים גָדוֹלִים בְשִׁיבוֹאוּ בָעוֹלָם הַבָּא עַל הַשְׁגָות  
שְׁהַשְׁגָה הַצִּדְיק הַגָּדוֹל מֵהֶם בָעוֹלָם הַזֶּה, יְהִי  
אַצְלָם דִבְרִים נֹרְאִים, וַיְבּוּ וַיַּתְלַהֲבוּ מֵהֶם. וְאַצְלָם  
זֶה הַצִּדְיק הַגָּדוֹל מֵהֶם יְהִי זֶה דָבָר פְּשָׁוֶט. כִּי גַם  
בָעוֹלָם הַזֶּה הַשְׁגָה הַשְׁגָות אַלְגָה. וּמָה שְׁיִשְׁגַג הַוָּא  
בָעוֹלָם הַבָּא יִגְדֵל מְאֹד מְאֹד. וְכֵן בֵין אָדָם לְחֶבְרוֹן.  
וְהַבָּן הַיְמָב וְשִׁים לְבָקָה הַיְמָב לְדִבְרִים אַלְהָה,  
שְׁתְּרִאהָ לְהַבִּין לְעַצְמָה תִּיְם לְנֶצֶח. וְאִם חַבְמָתָ  
חַבְמָת לְדַק וּכְיוֹן: (שם)  
כִּשְׁאָדָם הוֹשֵׁב מִחְשָׁבֹות טוֹבֹות בְתּוֹרָה וְעֲבוֹדָה,  
וְעַל-יָדָיו זָכוֹה לִירְאָה וְלִהְבִּין בְכָל פָעָם יוֹתֵר, עַל-

יבְּרִי זֶה נִצּוֹל מִפְּלָא אֹירֶב וּמִסְּטִין, וּבָרוּחִים מִמְּנוֹ כֹּל  
הַמְּשִׁחִיתִים וְאֵינוֹ יְרָא מֵהֶם בָּלְלָה: (שם)  
דַּחֲדָשׁ אָלֹל הָוֹא הַזָּמָן הַמְּסָגֵל יוֹתֵר לִזְכֹּות לְדָעַת,  
דְּהַנְּנוּ שְׂיוֹפָה לְהַשְׁגֵּחַ הַמְּקִיפִּין שֶׁל הַשְּׁכֵל וּלְעַשׂוֹת  
מִהַּמְּקִיף פְּנִימִי עַד שִׁיחַה לוֹ מַקִּיפִּין אֶחָרִים. וְעַלְּ  
יבְּרִי זֶה עֹשֶׂה לְבִזְעִין לְגַשְׁמָתוֹ נִצּוֹל מִפְּלָא אֹירֶב  
וּמִסְּטִין בְּגַעַל: (שם)

ט כִּשְׁאָדָם עוֹשֶׂה אֵיזָה מִצְוָה, יִשְׁכַּח בְּהַמִּצְוָה לִילְךָ  
וּלְעוֹזֵר בְּלַיְלָמוֹת לְעַבְודַת הַשֵּׁם יְתָבֵרָה, וְעַלְּ  
יבְּרִי זֶה נִמְשָׁךְ בָּרְכָה לְכָל הַעֲולָמוֹת. וּעַקְרָב הַבָּרָכָה  
שְׁגַנְשָׁפָע מִלְמָעָלה הִיא שְׁכֵל, וּכְשָׁבָא לִמְטָה נִעְשָׂה  
לְכָל אֶחָד וּאֶחָד בְּפִי רְצֹנוֹ. בְּכֵן, מַיְּשָׁהוּא בָּעֵל  
נֶפֶשׁ צָרִיךְ לְכֹונֵן רְצֹנוֹ שִׁימְשִׁיךְ בְּרַבְתָּה שְׁכֵל, וּצְרִיךְ  
לְהַמִּשְׁיכָה אֶמְוֹנָה לְתוֹךְ בְּרַבְתָּה הַשְּׁכֵל כִּי אֵין לְסֻמְךָ  
עַל הַשְּׁכֵל בְּעַצְמוֹ פִּידּוּעַ. גַּם עַל־יְהִי פְּנִימִיות  
הַבְּרִכּוֹת שְׁגַנְשָׁבֵין עַל יְהִי הַמִּצְוֹות נִתְבְּרָךְ הַמִּישִׁב  
וּהַמִּסְדֵּר אֶת הַמְּחִינִין וּכְיוֹן. וְעַל־יְהִי בָּל זֶה זָכָה  
לְהַשְׁגֵּחַ הָאוֹר שְׁהָוָא לִמְעָלה מִנְּרָגָן (נֶפֶשׁ רוח נִשְׁמָה)  
וּכְיוֹן, שְׁהָוָא אוֹר אֵין סָוף שֶׁאָיָ אָפְּשָׁר לְהַשְׁגֵּנוּ

בשום שכל, כי אם על ידי עשית המצוות בשמחה  
משיגין אותו בבחינת מטי ולא מטי וכו' [עין פנים  
סימן כ"ד]: (לק"א סי' כ"ד)

צורך כל אדם להוציא את עצמו מהמדמה ולעלות  
אל השכל, שלאילך אחר תאות המדמיות תאות  
הבהניות, רק שיילך אחר השכל. השכל מרחיק כל  
תאות גנרי. ובכל התאות הם הפק השכל, והם  
רק בכח המדמה שהוא כח הבהניות, כי גם  
בהמה יש לה זה הכח והוא מתאות גם כן  
لتאות אלו. וכשנמשך אחר המדמה שבלב זה  
בחינת שרירות הלב, שהוא הולך אחר המדמה  
שבלב ועושה מעשה בהמה ממש. וצריך לצאת  
משרירות הלב ולשבר לבו האבן, וילך אחר  
השכל: (לק"א סי' כ"ה אות א')

ואפלו אם כבר שבר המדמה ובזה הקיים את  
תוכנתו, עם כל זה השכל עדין בכת. וצריך  
להשתמש בשכלו, הינו לחקר ולהשגב בו בעבודת  
ה. וזה בשותך בשכלו ומשתמש בו, אין הוא  
mozia השכל מן הכח אל הפעלה. ואחר כך

בְּשִׁמְישָׁג בְּשַׁכְלֹו כֵּל מֶה שִׁיַּש בַּיד אֲנוֹשִׁי לְהַשְּׁיג,  
וְהוּא הַשְּׁאָרוֹתִיו לְאַחֲר מִיתָּה. וַעֲקָר קִזְוָמוֹ שֶׁל אָדָם  
לְאַחֲר מִיתָּתוֹ אִינּוֹ אֶלָּא זֶה הַשְּׁכָל דְּקָרְשָׁה, שְׁקָנָה  
וְהַשְּׁיג בְּתֹרֶה וּבְזָדָה: (שם)

וְכַשְׁהַדְבּוֹר בֶּלָא דַעַת אֹוי אֵין בּוֹ טֻוב, וְאֹוי אֵין  
הַדְבּוֹר נְשָׁמָע וְנִתְקָבֵל, וְאֹוי אִינּוֹ נִקְרָא דְבּוֹר בֶּלָל.  
כִּי דְבּוֹר שְׁאִינּוֹ נְשָׁמָע וְנִתְקָבֵל אִינּוֹ נִקְרָא דְבּוֹר  
(לק"א ס"י כ"ט אות א')

ט תָּקוּן הַדְבּוֹר הוּא עַל־יָדִי שְׁבָח הַצְדִיקִים, כִּי עַל־  
יָדִי שְׁבָח הַצְדִיקִים מְרִימִין אֶת הַדַּעַת. וְאֹוי מִקְבְּלִין  
הַדְבּוֹר מִהַדָּעַת וַיֵּשׁ בּוֹ טֻוב, וְאֹוי הַדְבּוֹר נְשָׁמָע  
וְנִתְקָבֵל וְהוּא תָּקוּן הַפְּלָלִי לְהַדְבּוֹר (שם אותא' ב' י)  
ו צָרִיךְ לְדַעַת שְׁמַלָּא כֵּל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ, וְלִית אַתָּר  
פָנָוי מִנִיה, וְאַיְהוּ מִמְלָא כֵּל עַלְמָיו וְסּוּבֵב כֵּל  
עַלְמָיו. וְאַפְלוּ מַי שְׁעֹסֵק בְּמִשָּׁא וּמְתַן בְּגַוִים, לֹא  
יִכּוֹל לְהַתְנִיאֵל וְלֹזֶם אֵי אָפְשָׁר לְעַבְדֵ אֶת הַשֵּׁם  
וַיַּתְבַּךְ מִחְמָת עֲבִיוֹת וְגַשְׁמִיוֹת שְׁנוּפֵל תִּמְיד עַלְיוֹ  
מִחְמָת הַעֲסָק שְׁעֹסֵק תִּמְיד בֵּינֵיכֶם, כִּי בְּכָל  
דְבָרִים גַּשְׁמִים וּבְכָל לְשׁוֹנוֹת הָגּוֹיִם יִכּוֹל לְמִצְאָ

בָּהֶם אֱלֹקּוֹת, כִּי בֶּלֶא אֱלֹקּוֹת אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת  
וְקַיּוּם בָּלֶל, רַק בֶּל מַה שֶּׁהַמְּדֻרְגָה יוֹתֵר תְּחִתּוֹנָה,  
אוֹי אֱלֹהָוֹת שֶׁם בְּצַמְצּוּם גָּדוֹל וּמְלַבְשָׁ בְּמַלְבּוֹשִׁים  
רַבִּים יוֹתֵר: (לק"א סי' ל"ג אות ב')

כְּגַלְל פָּנִים צָרִיךְ שְׁתִּיעַן, שָׂאָפְלוּ אֲם אַתָּה מִשְׁקָעַ  
בְּמִדּוֹר הַקְּלָפּוֹת, וְאַתָּה בְּמִדְרָגָה תְּחִתּוֹנָה מַאֲדָר,  
עַד שְׁנָרוֹמָה לְكָ שֶׁאי אָפְשָׁר לְכָ עַזְר לְהַתְּקַרְבָּ אֲלֵינוּ  
יַתְּבָרֵךְ מִחְמָת שְׁנִתְרַחְקָת מַאֲד מַפְנוֹ, אָפְרָעֵל פִּי כֵּן  
תְּדַעַן, שָׂאָפְלוּ בְּמִקּוֹמָךְ גַּם פָּנִים שֶׁם תּוֹכֵל לְמַצָּא  
אֱלֹהָוֹת, וּמִשְׁם אַתָּה יָכֹל לְדִבְקָ אֶת עַצְמָךְ בּוּ  
יַתְּבָרֵךְ וְלַשׁוֹב אֲלֵינוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלִמָּה, כִּי לֹא  
רְחוֹקָה הִיא מִמֶּךָּ אָלָא שְׁבָמִקּוֹמָךְ שֶׁם רַפְנוּ  
הַלְּבּוֹשִׁים: (שם)

כְּזֶה שְׁמַתְגִּבָּר עַל יָצָרֵו וּבוֹפָה אֶת יָצָרֵו הַרְעָ, הוּא  
דוֹמָה לְמַלְאָךְ ה' צְבָאות מִמְּשָׁ, וָאָפְלוּ מִדְבָּרים  
גְּשִׁמְיִים הוּא יָכֹל לְלַקְטָ אֶתְיוֹת הַתּוֹרָה, וָאָפְלוּ  
כְּשֶׁהָוָא מִדְבָּר עַם הָגּוֹיִם אוֹ שְׁרוֹאָה מִדּוֹתֵיהֶם,  
הָוָא יָדַע אֶת הַחַיּוֹת אֱלֹקּוֹת, הִנּוּ אֶתְיוֹת הַתּוֹרָה  
שְׁמַלְבָּשׁ שֶׁם. וּזְכָה שִׁתְגַּלְוּ לוּ סְתִּירֵי תּוֹרָה, הִנּוּ

אוֹרִיתָא דָעַתִּקָא סְתִימָה, וַזְכָה לְטֻעם טעם  
אוֹר הַאֲהָבָה שֶׁבְדַעַת, שֶׁהַאֲהָבָה הַזֹּאת הִיא  
לְמַעַלָה מְהֻזָּן וְלְמַעַלָה מְהֻמָּדוֹת. וּרְזָאָה וּמִשְׁגָנָה  
אֶת הַאוֹר הַטוֹב וְהַגָּנוֹן, הַינּוּ הַתּוֹרָה הַגָּנוֹנָה  
וְהַצְדִיקִים הַגָּנוֹנוֹם: (שם אות ג' ח')

כ' וְכֹל מֵה שֶׁהוּא הַזֶּלֶךְ מִמְדִרְגָה לְמִדְרָגָה הוּא  
מַתְקָרֵב יוֹתֵר לְהַשֵּם יְתִבְרָה, וַיְכֹל לִדְעַ אֶת הַשֵּם  
יְתִבְרָה בְּהַבְנָה יְתָרָה, וַיְכֹל לְאַהֲבָ אֶת עַצְמוֹ עִם  
הַשֵּם יְתִבְרָה בְּאֲהָבָה יְתָרָה: (שם אות ב')

כ' צָרִיךְ כָל אָדָם לְקַשֵּר אֶת לְבָבוֹ לְדַעַתוֹ. בַּי כָל אֶחָד  
מִיְשְׂרָאֵל יָדַע שַׁיִשׁ אֶלְקִים בְּכָלָל, וּכְפִי הַדָּעַת  
הַזֹּה בְּנֹ�אי הִיה רָאֵי שִׁיחַתְבָּטְלוֹ כָל תָּאוֹתָיו  
וּמְדוֹתָיו הַרְעִים, אֶכְל הַרְשָׁעִים הַם בְּרִשּׁוֹת לְפָנָן,  
וְכֹל הַתָּאוֹות וְהַמְּהוֹת הַם בְּלֵב. עַל־פָנָן צָרִיךְ כָל  
אֶחָד לְרֹאֹות לְקַשֵּר לְבָבוֹ לְדַעַתוֹ, שִׁיחַה לְבָבוֹ  
בְּרִשּׁוֹת, שִׁיחַה כּוֹפֶה אֶת לְבָבוֹ וְתָאוֹתָיו אֶל  
הַדָּעַת הַזֹּה שִׁיּוֹדָע מִהַשֵּם יְתִבְרָה בְּכָל שָׁמָלָא  
כָל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ, עַד שִׁישַׁבְר וַיְבַטֵּל כָל הַתָּאוֹות  
עַל־יָדֵי הַיְדִיעָה הַזֹּאת. וּעַל־יָדֵי זֶה יָזַכה לְאוֹר

**האהבה שבדעת שהוא אור הגנו, שהוא התורה  
הגנווה והצדיקים הגנווים:** (שם אות ז)

כ' חכמה היא שרש כל הדברים, בגין צרייך כל אחד  
לשמר את שכלו משבליות חיזנויות, כי עקר  
החכמה לקנות שלמות אין רק חכמאות אלקות,  
ושאר חכמאות הם רק חכמאות בטלות ואין  
חכמאות כלל: (לק"א סי' ל"ה אות א)

כ' בשעת הולדת השכל מצמצם אצל כל אחד ואחד.  
ובשפתהילין להשתמש בו בהתרבוניות בעבודת  
השם יתברך, או שכלו הولد ונגדל. אבל כשהאדם  
מכנים בתוך שכלו מחשבות חיזנויות, הם חכמאות  
חיזנויות, אין נתקען קדרשת שכלו בפני המקום של  
חכמה חיזנויות, ועל זה השכל החיזון מתקלכים  
ומתחרים כל המדות רעות ומגנות: (שם)

כ' על-גון צרייך כל אדם לשמר מאד את שכלו  
ומחשבתו, שלא יפגנס בתוך מחשבתו שום  
מחשכה חיזונה ולא שום חכמה חיזנה. וזה  
עקר התשובה והתקoon על כל העונות, בشرط גבר  
לגרש כל המחשבות חיזנויות מדעתו ושבלו. כי

# לְקֹוטִי עַזּוֹת

דעת

השכל הוא הנשמה, וכש מקדש שכלו, הינו נשמהו, על ידי זה מגביה ומושיב הפל לשורשו, וזה עקר התשובה: (שם)

מכ' וכש אדם שומר את עצמו משכליות חיצונית, לא זו אף זו ש策יך לחדש השכל בכל עת, ובזה מתחדש נשמהו, כי השכל הוא הנשמה: (שם אות ב')

מכ' עקר התגברות היצור הרע, שהוא בבחינת נחש הקדרוני, הוא על התלמידי חכמים והלומדים שיש להם דעת גדור ביותר, כי אחרים הוא ברוך תמיד להחטיאם, מלחמת שיש להם נשמה גבוה ביותר שהוא השכל. ועיקר לשמר את המחהשה מאד ממחשבות רעות, כי עליהם הוא כל בוגנו של היצור הרע רחמנא לצלן: (שם אות א') וחריש השכל, הינו חדש הנשמה, הוא על ידי ישנה. כי כשהמחיין מתייגין, או על ידי השינה הם מתחדשים. ובשעת השינה, המחיין, הינו הנשמה, באה בתוכך אמונה בבחינת "חדשים לבקרים רפה אמוניתק": (שם אות ג')

ויש פמה בחרינות שנה. כי יש שנה בנסיבות  
 שהיא ניחא למבחן. גם יש בחרינה למוד שהוא  
 בחרינה שנה לגביו דבקות הבורא, והוא למוד  
 פשוטי אוריתא. ואדם הדקוק תמיד בעבודת  
 הבורא ונתינעים המבחן שלו מלחמת גל הבדיקות,  
 איזי לימד פשוטי אוריתא. גם יש שנה שהיא בחרינה  
 ממשא ומתן באמונה. וכשועסך במשא ומתן  
 באמונה, איזי המבחן, הינו נשמהתו, באה לתוך  
 אמונה ונהחרשו שם ונתחזקו מעיפותם, וממשיך  
 בכל חדש מאור הפנים. עקר הדבר היא  
 האמונה, שצרכין לשמור את האמונה מאד, ואיזו,  
 כשהמבחן שלו מתינעים, מה חדש אתם בתוך  
 האמונה על-ידי איזה בחרינות שנה, הוא על-ידי שנה  
 בנסיבות בפשיות, שאו המבחן מתחדשין בראשה  
 בחוש, אבל העקר הוא האמונה, שצרכין קדם  
 השנה לקשר עצמו אל האמונה, שזהו בחרינה  
 קריית שמע שעיל המטה שקורין קדם השנה.  
 וצריכין לקרויה בכונה, כדי לקשר נשמהתו  
 ולהכניתה לתוך האמונה בשעת שנה, ואיזו

תתחדש שם, בבחינת "חדשים לבקרים רביה אמוןתק" וכו' פג"ל, ווועפה עלידי השנה לкупבל שבל חדש ונשמה חדש מאור הפנים. וכן מי שיש לו בבחינת דיבוקות, ומהו מתייגע עליידי זה, או צריך לעסוק בפשת אורתא, ואו צריך גם כן לבנים לתוך האמונה. דהינו, לאחר שמהו מתחילה להתבלבל ואין יכול להיות דבוק עוד בהשם יתברך בבחינת דעת ומיחין, או צריך לסליק הדעת והמחין לנמיין, ולקשר את עצמו אל האמונה בפתרונות ולעסוק בפשת אורתא בתרומות ובאמינה שלמה. כי באמת גם בעית קיום המчин ברבקות או באיזה דרגה שהוא, גם או עקר קיום הדעת והמחין הוא עליידי אמונה, כי אין לסמוך על השכל בלבד וכמברא לעיל באוט ט"ו. אבל כשמסתלק הדעת, או צריכין לבנים אל האמונה בלבד עליידי איזה בבחינת שנה פג"ל. וכן לפעים המשא ומתן הוא בבחינת שנה לחידש המחה פג"ל. ושם גם פון העקר הוא האמונה, בפעולה המשא ומתן באמונה או בא נשמהו,

שַׁהוּא שְׁכָלוֹ, בַּתּוֹךְ הַאֲמֹנוֹת וַנְתַחַדֵּשׁ שֶׁם וּכְיִ'  
כְּפָלֶל: (שם אות ד' ו')

[לט] לְשִׁמְרָה אֶת הַאֲמֹנוֹת הָוְאָ עַל־יָדֵי שְׁפָקִים "וַיֹּאמֶר  
אֱמָת בְּלֶבֶבְךָ" בְּשֻׁעַת הַמִּשְׁא וּמִתְן וּכְיִ' (עַזְמָמוֹן אֶת  
כ"א): (שם אות ז')

๖ כל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה  
ובעבדה, או מנסין ומצרפיו את הנפש בגולות של  
ע' אמות, הינו בתאותיהם. כי כל אמה ואמה מע'  
אמות יש לה מדחה רעה בפני עצמה מה שאין  
בחברתה, ומחמת המdot האליהם מרחקים מע'  
פניהם של תורה. והקלפה קדמה לפרי. וכי שרצו  
לאכל הפרי, צrisk לשבור קדם הקלפה. لكن קדם  
התגלות הדעת, שהוא התגלות תורה, שהוא  
עקר הדעת ורוחכמה והאמת, מכך הנפש לבוא  
בגולות, הינו במדותיהם בתאותיהם של אמות,  
כדי לשברים ולבא אחר כך להתגלות בתורה  
ובעבדה. והעקר הוא לשבר תאות נאות, שהוא  
כלליות של כל התאות ומהdot רעות, והוא עקר  
הנפש והצروف. וכשנפש האדם בא בנסיו הזה

ובגָלוּת הָזֶה וּבְצָרוֹפָה הָזֶה שֶׁל הַתְּגִבּוֹרָות הַתְּאוֹוֹת  
וְהַמְּדוֹזֹת, וְהַעֲקֵר הִיא תְּאוֹוֹת נָאוֹף בְּנֵי לֵ, אֲזִי הַוָּא  
צָרֵיךְ לְהִרְיָם קָולָו וּלְצַעַק כְּמָה וּכְמָה קָלֵין, שְׁהָם  
כְּלֹלְיָין בָּעַ' קָלֵין לְפָחוֹת. בֶּמוֹ הַיּוֹלֶדֶת קָדָם הַלְּדָה  
מִפְּשֵׁש שְׁצֹועָקָת עַ' קָלֵין. וּלְלִיְדֵי זֶה יוֹפָה לְשִׁבְרָה  
הַתְּאוֹוֹה הָזֶה עִם כָּל הַתְּאוֹוֹת, וַיּוֹפָה לְהַתְּגִלּוֹת  
גָּדוֹל בְּהַזְרָה וּבְזָדָה. וְלִפְיֵי תְּקֻנוֹ בָּן יִתְגַּלֵּ לוֹ הַעַ  
פָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה: (לק"א ס"י ל"ו אוות א)

ל' צָרֵיךְ אָדָם לְהַשְׁתִּידֵל שִׁגְיעַ לְשִׁלְמוֹת הַדָּעַת,  
דְּהַנְּנוּ שִׁזְבָּה לְדָעַת דְּקָרְשָׁה כָּל מַה שָׁאָפֵשֶׁר  
לְאָדָם לִדְעַ וְלִהְשִׁיג, מַה שָׁאֵי אָפֵשֶׁר לְאָדָם לִדְעַ  
יוֹתָר. וְאֵי אָפֵשֶׁר לְבוֹא לְזֶה בַּי אִם עַלְיִדֵּי שָׁעוֹסָק  
עִם בְּנֵי אָדָם לְקָרְבָּם לְעַבּוֹדָת הַשֵּׁם יִתְבְּרָה, עַלְיִדֵּי  
זֶה נִשְׁלָם דָעַתוֹ בְּנֵי לֵ. וּלְלִיְדֵי זֶה וּזֶה לְבָנִים,  
וַיּוֹכֶל לְפָקֵד עֲקָרוֹת: (לק"א ס"י נ"ג)

ל"ז זֶה חַטָּעָם שַׁחַצְדִּיקִים מִינְגָּעים אֵת עַצְמָם וּרוֹצְדִּים  
אַחֲרֵי בְּנֵי אָדָם לְקָרְבָּם לְעַבּוֹדָתוֹ יִתְבְּרָה. אֵין זֶה  
כְּדִי לְהִרְבּוֹת כְּבוֹדָם ח"ו אֶלָּא כְּדִי לְהַשְׁלִימָם  
דָעַתָּם, בְּנֵי לֵ: (שם)

צָרִיךְ הָאָדָם לְהַסְתַּכֵּל מִאָד עַל דָּרְכֵי, וְלַהֲסַתְּכֵל וְלַהֲתִבּוֹנָן הַיְטָב עַל כָּל הַסְפּוֹת וְהַעֲנִינִים שֶׁהָשָׁם יִתְבַּרְךְ מִזְמִין לוֹ וּמִתְגַּלְגֵּל עָמוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. בַּיְמָיוֹם יִשְׁבַּח בְּכָל מִצְמָצָם מִתְחַבֵּר. וּצָרִיךְ שְׂתִידָע, שֶׁהָשָׁם יִתְבַּרְךְ מִצְמָצָם אֶלְקוֹתוֹ מֵאַין סֻפֶּר אֵין תְּכִלִית, עַד נִקְדַת הַמְּרָפֵא שֶׁל עַולְם הַגְּשָׁמִי שֶׁהָאָדָם עוֹמֵד עָלָיו. וּמִזְמִין לוֹ לְכָל אָדָם מִחְשָׁבָה דָבָר וּמִעֲשָׂה לְפִי הַיּוֹם וּלְפִי הָאָדָם וּלְפִי הַמְּקוֹם, וּמַלְבִּישׁ לוֹ בָּהֶם רְמִזּוֹם כְּדִי לִקְרָבוֹ לְעַבְודָתוֹ. בֵּין צָרִיךְ הָאָדָם לְהַסְתַּכֵּל עַל כָּל זה, לְהַגְּדִיל דַעַתּוֹ וִשְׁכָלוֹ, לְהַסְתַּכֵּל וְלַהֲתִבּוֹנָן עַל כָּל הַמִּחְשָׁבָה דָבָר וּמִעֲשָׂה שֶׁהָשָׁם יִתְבַּרְךְ מִזְמִין לוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, לְהַבִּין מִמָּה הַרְמִזּוֹם שֶׁהָשָׁם יִתְבַּרְךְ מִרְמִיזׁ לוֹ בָּהֶם לְהַתְּקִרְבָּה אֶלְיוֹ בְּכָל פָּעָם מִכֶּל מִקּוֹם שֶׁהָוָא. בַּיְמָיוֹם יִשְׁבַּח בְּכָל הַעֲנִינִים וּבְכָל הַמְּשָׁא וּמִתְּנוֹ וּבְכָל הַדָּבָרים שַׁבְּעוֹלָם שֶׁהָשָׁם יִתְבַּרְךְ מִזְמִין לְאָדָם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, בְּכָלָם יִשְׁבַּח בָּהֶם רְמִזּוֹם פָּרְטִים שֶׁהָוָא יִתְבַּרְךְ מִרְמִיזׁ לוֹ לְאָדָם בְּכָל פָּעָם לְהַתְּקִרְבָּה אֶלְיוֹ. וּצָרִיךְ לְהַגְּדִיל דַעַתּוֹ וְלַהֲסַתְּכֵל עַל זה הַיְטָב: (לק"א

ל' אך צריך לזהר לצמצם דעתו, שלא יעמיק מהשנתו בזה יותר מדי, שלא יצא מגבול הקדשה. דהינו שלא ישוטט מהשנתו על-ידי זה לחקירות ובלבולים ח"ו, רק לפני שכל אנושי שלו בן גידיל מהשנתו בזה. וכן לא יסתכל בזה למעלה מפדרגתו כי במלפלו מפחד אל הדרש:

(שם)

לט הגביה-יקומה על-פי רב הן כסילים: (לק"א סי' ג"ה  
אות ו')

לט צריך לזהר מרבי חכמוֹת, שלא יהיו חכמתו מרובה מפע羞ו. כי עקר חזיק הלב, שיתקרב אל האמת, להשם יתברך ולתורתו הקדשה, הוא רק על ידי מעשים טובים. אבל מי ששלו יותר ממפע羞ו הטובים, אין בה לבבו להכיל את שלו בקדשה בראו. ואו על-ידי זה, השכל הוא מחתיא ביזה. על-בון צריך להתרחק מרבי חכמוֹת של הכל, שהם חכמוֹת של העולם. וביזה צריך להתרחק מחכמוֹת הפלוסופיה, רק לבטל את שלו נגד אנשי אמת שהולכים בדרך אמת בפי

מה שקיבלנו מרבותינו ז"ל (ען חקירות אותן ו'): (שם) מ' צריךין לדעת שבעל הסתורה שבעולם נעלם השם יתברך. כי יש שני בוחינות הסתרות: כי יש הסתרה, ויש הסתרה שבתווך הסתרה. וכשהשם יתברך נסתר בהסתורה אחת, גם כן קשיה מאד למצאו, אך אף על פי כן אפשר ליגע ולחותר עד שימצא אותו יתברך, מאחר שידוע שהשם יתברך נסתר ממנה. אבל בשיהם יתברך נסתר בהסתורה שבתווך הסתרה, והינו שהסתורה עצמה נסתירה ממנה, עד שאינו יודע כלל בשיהם יתברך נסתר ממנה, או קשיה מאד למצאו אותו יתברך. וזה נמשך עליידי רבוי העונות רחמנא לצלן. כי עבר ושנה, נעשה לו בהחתר - זה בוחינת הסתרה אחת. אבל מי שעובר יותר ח"ו, נופל לבחינת הסתרה שבתווך הסתרה. אבל באמת גם שם בתווך הסתרה שבתווך הסתרה, נעלם הוא יתברך, כי בלי חיותו יתברך אין חיים קיום לשום דבר שבעולם. על כן בכך עסוק התורה יכולים להפוך כל הסתירות לדעת. לידע שגם שם נעלם

השם יתברך, אֲפָלוּ בַתְּקֵף הַהֲסִתְרָה שֶׁבָתָודַ  
הַסִּתְרָה, עַד שִׁי שָׁמַע קֹול הַפָּרוֹז הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה  
שְׁמִכְרוֹת וְצֹעֲקָת תָּמִיד: עַד מֵתִי פָּתִים תָּאַהֲבוּ  
פָּתִי וּכְיוֹן. עַד שִׁי שָׁב אֶל ה' מִכֶּל מָקוֹם שֶׁהוּא:

(לק"א סי' נ"ו אות ג')

מ"א לְפִי הַגְּדָלָת הַדָּעַת כִּי הַפְּרִנְסָה בָּנְקָל. וּכְלָמִי  
שְׁחִסְרָ דָעַת בַּיּוֹתָר, הוּא גָּנָע וְטוֹרָח אַחֲרַ הַפְּרִנְסָה  
בַּיּוֹתָר: (שם אות ו')

מ"ב לְפִי הַגְּדָלָת הַדָּעַת כִּי נִתְרַבֵּה הַשְׁלָום. כִּי מְחֻלְקָת  
וּכְעַם וְאֲכֹרִיזָת הוּא מְחַסְרוֹן הַדָּעַת. וּכְלָמִי  
שְׁמִתְרַבֵּה הַדָּעַת, מִתְרַבֵּה הַרְחָמָנוֹת וְהַחְסָד  
וּהַשְׁלָום. וּעֲלֵיכֶם זֶה וּזֶכֶן לְרִפְוֹאָה: (שם

מ"ג עַל-יְדֵי הַכְּעָם חִכְמָתוֹ מִסְתְּלָקָת וְצָלָם אֶלְקִים סָר  
מַעַל פָּנָיו וְאֵין לוֹ פָנֵי אָדָם (עַיְן פָּעָם אַוְתָה ה'): (לק"א סי'  
נ"ז אַוְתָה ו')

מ"ה עַקְרָב קִיּוֹמוֹ שֶׁל הַדָּעַת עַל-יְדֵי ג' בְּחִינּוֹת: הַינְּנוּ  
שְׁאַרְיךָ לְלִפְנֵי חִכְמָתוֹ לְאֶחָרִים וּלְקָרְבָּם תְּחַת בְּנֵפִי  
הַשְׁכִּינָה, גַּם צָרִיךָ לְהַקְדִּים יוֹרָאת חַטָּאוֹ לְחִכְמָתוֹ,  
גַּם צָרִיךָ לְדַקְּקָה אֵיךְ לְהֹזְכִּיא חִכְמָתוֹ שְׁיִהְיוּ דְבָרָיו

לְקֹוטִי      עַזּוֹת      דָעַת      קָה

דָבָרִי פִי חֲכָם חָן וְלֹא יְהִיו נְבָזִים. וְאוֹזֶר זָכוֹה עַל־יְהִי  
הַדָּעַת לְהַמִּשֵּׁךְ שֶׁלֶשֶׁת הַשְּׁפָעוֹת, שֶׁהָם אֲכִילָה  
שְׁתִּיה וּמְלֻבּוֹשִׁים: (לק"א ס"י נ"ח אות ה')

מִנְחָה בְּשַׁחַחַכָּמָה בְּקִיּוֹמָה וּבְשִׁלְמוֹתָה אָזִין יְכֹלֵל לְהַכְנִיעַ  
כָּל הַצָּרִים הַרְוֹדִים אַחֲרֵי חַלְיוֹשֵׁי כֵּחַ שְׁבִיְשָׁרָאֵל,  
וּלְהַגְּנִים אֲוֹתָם לְעֲבוֹדַת הַשָּׁם יִתְפְּרַה, וּעַל־יְהִידִיָּה  
זָכוֹה לְחַדְשֵׁת חַדּוֹשֵׁין דָאוּרִיתָא בְּשִׁבְתָּה עַל חַדְשָׁת  
תִּרְיֵין: (שם)

מִעְקָר שְׁעַשְׂועַ עֲוָלָם הַבָּא הוּא לְהַזּוֹת וּלְהַלֵּל  
לְשָׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְפְּרַה וּלְדָעַת וּלְהַכְּרִיר אָתוֹ יִתְפְּרַה,  
שְׁעַל־יְהִי זֶה סְמוּכִין וּקְרוּבִין אַלְיוֹ יִתְפְּרַה. כי כָּל  
מַה שְׁמַכְּרִין וּיְזַדְעִין אָתוֹ יִתְפְּרַה בַּיּוֹתָר, סְמוּכִין  
אַלְיוֹ בַּיּוֹתָר. כי שָׁאָר כָּל הַדָּבָרִים כָּלִים יִתְפְּטַלְוּ  
לְעַתִּיד וְלֹא יִשְׁאָר לְעַתִּיד רַק זֹאת הַבְּחִנָּה,  
לְהַזּוֹת וּלְהַלֵּל וּלְדָעַת אָתוֹ יִתְפְּרַה, זֶה כָּל  
שְׁעַשְׂועַ עֲוָלָם הַבָּא: (לק"ת ס"י ב' אות א')

מִעְקָר הָאָדָם הוּא הַדָּעַת, וְמַיְשָׁאֵן לוֹ דָעַת אֵינוֹ  
מִן הַיּוֹשֵׁב וְאֵינוֹ מִכְנָה בְּשֵׁם אָדָם כָּלֵל, רַק הוּא  
חַיָּה בְּדִמּוֹת אָדָם. וּעְקָר הַדָּעַת הוּא דָעַת

דָקְרָשָׁה, דָעַת תֹּרְתָּנוּ הַקָּדוֹשָׁה, לִדְעַ בַּיָּשָׁא  
אֲלָקִים שְׁלִיט וּמְשָׁגֵחַ בָּאָרֶץ, וּלְעַשּׂוֹת רְצָוֹנוּ  
וּמְצֹוֹתָיו יַתְבִּרְךָ. וּכְשׂוֹכָה לְדָעַת הַזָּהָה  
בְּשִׁלְמוֹת, הוּא נִצּוֹל מִפְּלָן הַחַטָּאים וְהַעֲוֹנוֹת.  
כִּי אֵין אָדָם עוֹבֵר עֲבָרָה אֶלָּא אָמֵן בַּנְּגָם בּוּ  
רוּחַ שְׁטוֹת. אָבֶל בְּשִׁמְמִשֵּׁיךְ עַלְיוֹן הַדָּעַת  
הַקָּדוֹשׁ הַזָּהָה, לִזְכֵר בְּהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ בְּכָל עַת,  
בּוֹדָאי יַגְצֵל מְחַטָּאים: (לק"א ס"י ז' אות ב' ג')

מַה שְׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מִהָּשֵׁם יַתְבִּרְךָ, וְאַינְם  
מִתְקָרְבִּים אֵלָיו יַתְבִּרְךָ, הוּא רָק מִחְמָת שָׁאַיִן  
לָהֶם יִשּׁוּב הַדָּעַת וְאַינְם מִיְשְׁבִּין עַצְמָן. וְהַעֲקָר  
לְהַשְׁתִּיל לִיְשָׁב דָעַתוֹ הַיְטָב מִהַּתְכִּילָת מִפְּלָן  
הַתְּאוֹזָת וּמִפְּלָן עֲנֵנִי עַולָּם הַזָּהָה, הַזָּהָה  
הַגְּנִכּוֹת לְגֹוף הַזָּהָה תְּאוֹזָת שְׁבָגּוֹף בָּנוּן בְּבָודֵד  
וּבְיוֹצְאָה, וְאֹז בּוֹדָאי יִשּׁוּב אֶל הָה': (לק"ח ס"י י')

מַעֲקָר יִשּׁוּב הַדָּעַת הוּא עַל-יָדִי שְׁמָחָה. כִּי עַל-יָדִי  
הַשְּׁמָחָה הַמְּחֻמָּח מִישָׁב וַיְכֹל לְהַנִּיחַ הַמְּחֻמָּח בְּרֵצָוֹנוּ  
לְחַשֵּׁב עַל תְּכִילָתוֹ הַגְּנִչָי. אָבֶל עַל-יָדִי מָרָה  
שְׁחָרָה וּעֲצֹבוֹת הַמְּחֻמָּח וַהֲדָעַת בְּגָלוֹת, וְקַשָּׁה לוּ

לִישֶׁב דָעַתּוֹ. נִמְצָא שְׁעַצְבּוֹת הָוָא מִנְיָה הַגְּדוֹלָה  
מֵאָדָר מַעֲבוֹדָתוֹ יְתִפְרֶךָ: (שם)

מֵי שִׁיאַש לוּ דָעַת שְׁלִים הָוָא יָדַע שֶׁבֶל הַזָּמָן שֶׁל  
הָעוֹלָם אִינוּ בְּלוּם, בַּי עַקְרָב הַזָּמָן הָוָא מַחְסָרוֹן  
הַדָּעַת. אָבֶל כֹּל מָה שַׁהְשִׁבֵּל נִתְגַּדֵּל יוֹתָר, הָוָא  
רֹאָה וּמִבֵּין בְּטוּל הַזָּמָן בַּיּוֹתָר (עַזּוֹת בְּפִנְים שְׁמַסְבֵּר וְאֵת  
הַיטֵּב). וְגַם בְּחוֹשֵׁר רֹאֵין פְּרִיחֹות הַזָּמָן מַאֲדָר מַאֲדָר בְּצִיל  
עוֹבֵר מִמְּשֵׁשׁ וּכְעַנְןָן כְּלָה וּכְוֹ). וְאֵם תְּשִׁים לְבָבָ לְזָה  
תִּנְצַל מִדְאָגַת עוֹלָם הַזָּהָה הַרְבָּה, וִתְתַחַזֵּק הַרְבָּה  
לְחַטָּף וְלְחַטָּף בְּכָל פָּעָם כֹּל מָה שַׁתְּוֹכֵל, מָה  
שִׁיצְלִיחַד לְנַצָּח, שָׁשָׁם הָוָא לְמַעַלָּה מִהַּזָּמָן לְגַמְּרֵי,  
בַּי הָוָא עוֹלָם הַגְּזָחִי: (לק"ת סי' ס"א)

א"י יֵשׁ כֹּמֹה שְׁטוֹתִים הַמִּתְדְּבֻקִים וּמִתְחַבְּרִים בְּהַמְּתָחָה,  
וּבְפִרט בְּלִבְיוֹלִי הָאָמוֹנה. וְעַל יְדֵי הַשָּׁנָה גְּפָרִדים  
מִהַּמְּתָחָה, וּבַיּוֹתָר מַזְעֵיל הַשָּׁנָה לְאָמוֹנה: (שיחות הר"ן)

ק"(ז)

ב" עַל-יְדֵי שְׁרוֹאֵין אַת עַצְמָו עִם הַצָּדִיק הָאָמָת, עַל-  
יְדֵי זֶה מַתְנוֹצִין מִחוּזָה וְדָעַתּוֹ, וְעַל-יְדֵי זֶה מַקְבִּיל  
גָּדְלָה וּשְׂרָה לְפִי הַתְנוֹצִצּוֹת מִחוּזָה. וְעַל-יְדֵי זֶה זָכוֹה

לחדש חدوשין דאוריתא בראיו לו, ועל-ידי זה זוכה לבושה ותשובה ולענוה אמתית, שהוא בוחינת חיים נצחים של עולם הבא (ען גאה וענוה באות לו): (לק"ת סי' ע"ב)

" עקר החכמה - שיטפבי לרחוק מפניו החכמה. והיא חכמה ומלאכה גדולה לעשות עצמו בבחמה, עין תמיםות: (לק"ת סי' פ"ג ושיחות הר"ן ט"ז) עד ציריך לזה זכיה גדולה שיזכה לישב עצמו שעה אחת ביום, ושיהיה לו חרטה על מה שאריכין להתרטט, כי לאו כל אדם זוכה לישב דעתו. על-כן אריכין להתגבר מאד לראות לישב עצמו היטוב על כל מעשיו והנהגותיו, אם كذلك ראיו לו לבנות ימי במעשים פaliasו: (שיחות הר"ן מ"ז)

### דבר

נדל בהו לטוב, ובנו להפוך ח"ז

" על-ידי דברים בטלים ולשון הרע בא עניות, ועל-ידי צדקה לתלמיד חכם מתקנים זאת וזכין לעשרות: (לק"א סי' ד' אות ח)

## לקיוטי

רבו

## יעוזות

קט

ב עליידי שמדרבים בהתורה בדבורים, מאייר לו הדבור לכל הנקומות שצרכך לעשות תשובה, עד שזוכה לתשובה שלמה. וعليידי זה זוכה לבוא לתובנות התורה לעמקא: [ען פלמוד תורה אות י ויא] (לק"א סי' י"א אות א)

ג עליידי שלמות לשון הקדש, הנהנו על ידי קדשת הדבור, שמרפה לדבר דבורי תורה ותפלה ותחנשות ובקשות ישיחות בין לבין קונו, ונזהר מדברים פגומים שהם לשון הרע ושקרים וכו', עליידי זה זוכין לתקון הבנית. וכן להפכה, עליידי תקון הבנית זוכין לשילמות לשון הקדש: (לק"א סי' י"ט אות ג')

ד דברו שאינו נשמע ונתקבל אינו נקרא דבר בלא. ותקון הדבור שיזהה נשמע ונתקבל הוא עליידי השבח שמשבחין את האזכרים אמיתיים. וזה הוא תקון הכללי להדבור: (לק"א סי' כ"ט אות א' ב' ז')

ה הדבור הוא כי השפע שביהם מקבלין השפע. ולפי הדיבור כן השפע - אם הדיבור הוא בשילמות ובמלואה, אזי יכולין לקבלם רב שפע וכו'.

**בשכְּל זֶה צָרִיכֵין לְהַתְּפִלָּל בְּדָבּוֹרִים דִּיקָא:** (לק"א  
ס"י ל"ד אות ג')

כִּשְׁפּוֹגְמִין בְּהַדְבּוֹר שֶׁהֵוָא רֹוח פִּוּ שֶׁל הַקָּדוֹש בָּרוֹךְ הוּא, אֲיוֹעַלְיָדִי הַפָּגָם נָעֵשָׂה מְרוֹחָה רֹוח סֻעָּרָה. רֹוח סֻעָּרָה הַזֶּה הוּא מִקְטָרָג הַגָּדוֹל, שְׁמַפְעוֹ בָּאים כָּל הַקְּטָרוֹגִים וְכָל הַגְּסִינוֹת, וְהֵוָא מְסֻעָּר גּוֹפִיהָ בְּכָר נֶשׁ. וְכָל הַמְּלִשְׁנָוֹת וְהַרְעָוֹת שְׁהַזְּבָרִים עַל אָדָם בָּא מְרוֹחָה סֻעָּרָה הַזֶּה. בַּי הֵוָא בְּחִנָּת קָצָן כָּל בָּשָׂר, שְׁעוֹשָׂה קָצָן וְסָופָן לְכָל בָּשָׂר. וְכָל זֶה בָּא עַל יְדֵי פָּגָם הַדְבּוֹר: (לק"א ס"י ל"ח אות ב')

תָּקוּן הַדְבּוֹר הֵוָא עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁלֹזְמָדִים בענייניות וּבְדָחֻקּוֹת בְּעֵת שְׁאַר לְאָדָם. וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁך עַלְיוֹן חוט שֶׁל חָסֵר, וּמְגַרֵּשׁ כָּל בָּעֵלי הַדִּין וְכָל סְטָרָא דְמַסְאָבָא. וְעַל יְדֵי זֶה מְתַקֵּן הַדְבּוֹר וּמַעֲלָהוֹ לְשָׁרֶשׁוֹ. וְאֵו הַדְבּוֹר יוֹצֵא בְּשִׁיר וְשִׁבְחָה וְהַלְלָה לְהַקָּדוֹש בָּרוֹךְ הוּא, שְׁזַוְּכָה לְהַתְּפִלָּל לְהֽוֹדּוֹת וְלַהֲלָל לְהַשְּׁם יְתִבְרָה. וְעַל יְדֵי זֶה יוֹכֵה לְדָבֵר בֵּינוֹ לְבֵין קְנוֹן בְּשִׁלְהָבָת הַגְּבוּרוֹת, וְיַעֲזֵר אֶת עַצְמוֹ לְעִבּוֹדַת הַשָּׁם יְתִבְרָה, עַד שְׁזַיְּכָה לְדָבּוֹר אַמְתָה,

לְמוֹבֵחר האָמֶת שִׁיש בַּהֲדָבוֹר, הַנּוּ שִׁיבֵּר לִפְנֵי  
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאָמֶת גָּדוֹל לְאָמֶת, וַיַּפְרֵשׁ כָּל שִׁיחָתוֹ  
וַיַּכְבֵּר בְּחִימִמוֹת שְׁבֵלָב דְּבָרִי אָמֶת שְׁבֵלָב  
בְּהַתְּעוּרָרוֹת בְּתִשְׁוְיכָה, עַד שִׁירָא פְּחִיתּוֹתָיו  
וְגַדְלָת הַבּוֹרָא עַד שִׁיבּוֹא לְבַוְשָׂה גָּדוֹלה עַל־יְדִי  
זה, לְהַתְּבִּישׁ מַלְפְּנֵיו יִתְבָּרֵךְ עַל גָּדוֹל פְּשָׁעָיו וּכְאֵין).  
וְעַל־יְדִי זה יִזְבַּח לְאוֹר הַתְּפִלִּין שֶׁהָם בְּחִינַת דְּבָקוֹת  
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שֶׁהָם בְּחִינַת קָרוֹן עֹור הַפְּנִים. וְעַל  
יְדִי זה מַזְחִילִין לוֹ כֵּל עֻזּוֹנוֹתָיו וּמַדְבִּיק אֶת עַצְמוֹ בְּעֵין  
הַחַיִם (עֵין בּוֹשָׁה אֹתָה ב'): (שם אות ד' ה')

צָרִיךְ לְזֹהֶר מַלְשָׁמָע דְּבָרוֹם שֶׁל רְשָׁע שַׁהְוָא בָּר  
דְּעַת, כִּי דְּבָרוֹיו הֵם אֹוְרִים אַרְסִים שֶׁל נָאָופ  
וּמוֹלִידִים נָאָופ בְּהַשׁׂמִּיעָ: (לק"א סי' מ"ג)

הַדְּבָרוֹם שָׁאַיִם דְּבָרוֹם קְדוּשִׁים, גּוֹרְמִים  
שְׁנַתְּעִיר סְכּוֹת נֹזְרִים, סְכּוֹת אָמוֹת הָעוֹלָם,  
וּמַתְּגִּיבָּר יְמִין שָׁקָר, וּמַתְּגִּיבָּר הַגָּלוֹת, וּמַתְּרַחְקִים  
מִקְרָשָׁת אֶרְץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדִי זה נִתְעַלְּם הַרְבִּי  
הָאָמֶת וּמַתְּגִּיבָּר רִיב וּמַחְלָקָת, וְאַזְוִי הַשְׁכִּינָה אֲיַהִי  
רִיב עַל בְּנֵהָא בְּגָלוֹתָא שְׁגָלוֹ מַשְׁלָחוֹ אֲבִיהם

קב

## לקוטי

רבו

## יעוזות

ומארצם יצא. אבל על-ידי דבורים קדושים שהוא  
תפללה בכתה, מתגבר האמת וכו': (ען תפללה אותן מ"ה)  
(לק"א סי' מ"ח)

על-ידי לשון הרע מתגבר הכח המרמה. כי על-ידי  
לשון הרע מסתלק מפניו הדעת ונופל מאהבת  
השם יתברך, ונופל לאהבת הבהמויות שהוא כל  
התאות, שכלים באים מכח המרמה שהוא כח  
הבاهמיות שמתגבר ביותר על-ידי לשון הרע. ועל-  
ידי זה נפגם הופרוץ ונופל לשבחה שהוא מיתת  
הלב, שמלה לבו בקרבו ואינו משים על לבו לופר  
בכל יום בעולם דאתנו, שם עקר החיים הנצחי.  
והוא בחיו חשוב בפטה, לאחר שאיןו משים על  
לבו לופר תכליתו הנצחית בכל יום: (שם סי' נ"ד אות ד' ה)  
על-ידי לשון הרע אין מתכוונים לו בנים זרים:  
(שם אות ד')

יב בשהדור אין שומרים את פיהם מלשון הרע  
ומושאי דבורים פגומים, על-ידי זה נכשלים ח"ז  
בשרי הדור בוגאות, והוא בחינת גלות השכינה:  
(לק"א סי' נ"ח. י")

ג' על-ידי פאות אכילה ושתייה נמשך הדبور לגלות למצור הנרון להערת, ועל ידי זה אין יכול לדבר שום דבר לפני השם יתברך. ותתקון ליה תענית: (לק"א סי' ס"ב אות ה')

ד' על-ידי דבורים רעים בגז לשון הרע, רכילות, שקרים, ליצנות, חנפה או מביש פניו חברו ברבים בדברים, ונפול פה, ודברים בטלים ישاري דבורים רעים, ובפרט כשהדבר לשון הרע על צדיקים וכשרים, על-ידי כל אלו הדבורים רעים עושים בנפיהם להנחש שיוכל לעופף ולהזיק להעולם מאד ח"ו. הינו שעיל ידי זה מתגברת ומתרפשות חכמת הפילוסופים והאפיקורסים בעולם שהם הם בחינת הנחש הקדמוני, שמתגברת ומעופפת חכמתם הרעה ח"ו על-ידי דבורים רעים הנ"ל, ומזיקים מאד מאד להעולם. אבל על-ידי דבורים קדושים עוזים בנפיהם דקנשא: (לק"א סי' ס"ג)

טו צרייך להשתדל שיעבד את השם יתברך בכל הטעפי דמים שנמצאים בו, דהינו שידבר הרבה בתורה ותפלה, עד שיתהו נעשים מכל הדמים

דברים קדושים של תורה ותפלה, ואו יזכה לשלוּם ויבטל כל מחת הנזחון ומחלקה. כי מחת הנזחון ומחלקה ומלחמה נמשך מדמים שעדרין לא עבד בהם את השם יתברך: (לק"א סי' ע"ה)

על-ידי דברי תורה ותפלה מעליינו כל הניצוצות הנפולין, ונתקנון ונתחדשין כל העולמות הנפולין, ונחשב כאלו ברא שמים הארץ ובכל העולמות מחדש. על-פניך צרכין לדבר רק דברים קדושים ולא דברים אחרים, כדי להעלות הניצוצות ולתקן כל העולמות. ועל-ידי זה יתקרב בית המשיח: (שם)

צריכין לדבר הרבה בתורה ותפלה עד שיזיה הגוף ביטל לגמרי אין ובאים. וזה זוכין ועל-ידי יראה ועל-ידי זה יזכה לשלוּם, ועל-ידי זה נמשכו כל הברכות: (שם)

הדבר דקדשה, מהינו דברי תורה ותפלה ויראת שמים, הוא גבוה ויקר מאד. כי הדבר דקדשה הוא בחינת השכינה, בחינת התגלות מלכותו, ואמונתו יתברך. והוא בחינת רוחו של משיח,

ובכינית רוח הקדש, ובכינית תחתית המתים, בcheinית יחוֹד קָרְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְגִּנְתִּיה: (לק"א סי' עה) <sup>ט</sup> גם הדבר הוא בכינית אם הבנים. הינו כמו שהאמ הולכת תמיד עם בנה אבל למקומות המטענים ואינה שוכנת אותה, פון הדבר הולך עם האדם תמיד אבל במקום הטענה ומזכיר אותו תמיד את השם יתברך. הינו, שאבלו אם האדם מנה ח"ו בישפל המדרנה מאד, במקום שהוא ח"ו, אף על פי כי פון עליידי הדבר יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך לעולם. הינו שאבלו אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר על כל פנים דבראים קודושים של תורה ותפלה ישicha בין לבין קונו, או לשוח עם רבו או חברו ביראת שמים, יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך לעולם אבל שם במקומות הרחוקים מאד מהשם יתברך שהם בכינית מקומות המטענים, אבל אם נפל למקומות שנפל רחמנא לאצלו. כי הדבר אינו מניה אותו לשכח את השם יתברך. והבן הדבר היטב

מגָּדֵל בְּכָה הַדְבּוֹר, וְהִוא עָצָה גְּפַלָּה וְגֹרָאָה  
לְמַיְ שְׁחַפֵּץ בְּאַמְתָּה לְבֶל יָאֵבָר עֹזְלָמוֹ לְגִמְרִי  
ח"ו: (שם)

כ בְּלַדְבּוֹרִים הֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת וְצִרְיךָ לְהַמְתִיקָם.  
וּנְהַמְתִיקָה הוּא עַל-יְדֵי לְפָזָד הַתּוֹרָה וְדַבּוֹרִים  
טוֹבִים שְׁמַדְרַבְּרִים. עַל-כֵן צִרְיךָ לְשִׁמְרָה אֶת הַדְבּוֹר  
מַאֲדָר וְלְבָלִי לְדִבֶר הַבּוֹרִים רְعִים, וּבְפָרָט לְשׁוֹן הַרְעָ  
ח"ו. מִכֶּל שְׁפֵן וּכֶל שְׁבֵן שְׁאַרְיךָ לְשִׁמְרָה מַאֲדָר מַאֲדָר  
מַלְדִיבָר ח"ו עַל צִדִיק, שֶׁלֹא יַתְגִּבְרוּ הַדִּינִים ח"ו.  
וּלְיְדֵי אַלּו הַדְבּוֹרִים רְעִים יִכְלִילִים לְגַם שִׁיפָל  
הַצִּדִיק הַדָּוָר מַפְרַגְתָו ח"ו, בָּשָׁאַינוּ בַּעַל בָּחָגָדָל  
לְהַמְתִיק אַלּו הַגְּבוּרוֹת הַקְשׁוֹת או שִׁיטָלָק עַל-יְדֵי  
זֶה. וְאַזְוֵי, עַל-יְדֵי הַסְּתִילְקָוֹת נִשְׁמַתָּה מִמְתִיקָת אַלּו  
הַגְּבוּרוֹת הַגְּלָל: (לק"א ס"י ר"ז)

כii בְּשָׁאָדָם יוֹשֵב לְדִבֶר מִחְבָּרוֹ זֶה בְּחִינַת יוֹמָא  
דְּדִינָא, כִּי הוּא יוֹשֵב וְדַן אֶת חֲבָרוֹ. וְצִרְיךָ לְזַהַר  
מִזְהָ מַאֲדָר, וְלְהַסְתִּפְלֵל עַל עַצְמוֹ הַיְטָב אֶם הוּא  
רְאֵי לְזָה לְשִׁפְטָה אֶת חֲבָרוֹ כִּי הַמִּשְׁפָט לְאַלְקִים  
הָוּא, בָּמוֹ שָׁאָמְרוּ רְזִ"ל: "אֲלַתְּדִין אֶת חֲבָרֶךָ עַד

שְׁתַגִּיעַ לְמֶקְומֹו". וְמֵהוּ שִׁכּוֹל לִדְעָה וְלִחְגִּיעָה  
לְמֶקְומָם חֲבָרוֹ, פִּי אִם הַשֵּׁם יִתְפְּרַךְ לְבָדוֹ: (לק"ת ס' א' אות י"ד)

ככ עקר קיומ ושלימות הדיבור הוא עליידי אמת. ולזה  
ובין עליידי הילל והודאה להשם יתרך ועלידי  
למוד הלוות, שעליידי זה מאיירין כל קווי האמת  
בכל חלקי הדיבור ומשלימין הדיבור. ואנו ובין  
לשימות הדיבור שהויא בחינת לשון הקדש  
שמקשר לשפט וכו'. [עין אמת ואמונה את  
מ"ס]: (לק"ת ס' ב' אות א' ב' ר' ה')

הדבר ייש לו כה גדוֹל מָאָר, עלייכן צריך להרבות  
מָאָר בדבורי תורה ותפלה ותחנות ובקשות.  
וביויתר בדבורים ושיחות בין לבין קונו. ואם יהיה  
חוק בזה כל ימי חייו, בודאי יזכה לאחריות טוב  
בעולם הזה ובעולם הבא לנצח. [עין התבודדות  
ולעל באות י"ט מג'ל כה הדיבור]: (לק"ת ס' צ"ז)

## התבזבות

א מי שרצו להטעם טעם או רגננו, הינו סודות התורה שיתגלו בעתה, ירבה בה התבזבות בינו לבין קונו, וידין יישפט את עצמו בכל עת על כל עסקו ומעשו, אם כך ראוי והגנו לו לעשות, ולהתנהג כה מנגד השם יתברך, הגומל עמו טובות בכל עת ורגע. ויכלכל דבריו במשפט, ועל הכל יבוא במשפט עם עצמו, והוא בעצמו ידין יישפט את עצמו על כל עסקו ומעשו, ובזה יסור מעליו כל הפקדים יונצלו מיראות הנפולות, הינו שלא יירא ולא יפחד משום שר ואדון ותיה רעה ולסתים ולא משום דבר שבעולם, רק מהשם יתברך בלבד יירא ויפחד. ובזה עלה את היראה לשרשיה, דהינו לדעת. ויזכה לדעת שלם, שידע מפני היראה, הינו ליראה את השם הנכבד בלבד יראת הרומים. ועל ידי זה זוכה להשגת התורה שבנגלה וזוכה לשפלות באחת. ועל ידי זה זוכה לתפלה במסירות נפש, שיבטל כל ישותו

## לקוטי

התפזרות

## יעוזות

קיט

- ונשׁמיותו בשעת התפלה, ויתפלל בלי שום בוננות תועלת עצמו ולא יחשב לכלום את עצמו, רק יבטל כל עצמותו ונשׁמיותו ויתבטל כאלו אינו בעולם. ועל ידי זה יופה להשגת סתירות תורה, שהוא אור הגנו שיתגלה לעתיד וכו'. זה זוכין על ידי התבזרות בג"ל: (לק"א סי' ט"ו אות א' ב' ג' ד')
- הדברים שאדם משיח ומרבר בין קונו לבין הם בחינת רוח הקדש. כי על ידי שיכנים לזה, וمبرיח עצמו ומclin עצמו לדבר לפניו השם יתברך, שולח לו השם יתברך דברים בפיו שהם בחינת רוח הקדש. וצריך לראות ולהשתדל לחידש תפיר, לבקש בכל עת ברברי רצויים ותחנונים חדים, וזה זוכין על ידי מהרת הלב שזוכין על ידי תנועת השבל בקדשו וכו' (כמו שסביר ברעת אות ג'): (לק"א סי' ג' נ' ז)

- על ידי השיחה שימושו ומדרין בין קונו לבין מוציאין בפה הception ותרצונות טובים שלו, מה שהוא נכסף ומשתוקק ומהגע ליצאת מהרע שלו ולופות לטוב אמיתי, ומתפלל ומהחנן לפניו השם

יתברך על זה. על-ידי זה הוא מוציא הנפשות טובות ממנה אל הפעול. כי על-ידי הפטופין בלבד נעשין נפשות בכח, ועל ידי הדברה הנ"ל גמרין יוציאין ממנה אל הפעול. ועל-ידי זה יזפה לפעול בקשתו וזכה לציר אותיות התורה לטוב ומחיה ומיקים הפל, וממשיך טובה וברכה בכל העולמות, ומעורר לתשובה כמה נפשות על-ידי הדברה הזאת שמדריך בין לבין קונו. כי ענין זה של בסופין ורצונות טובים ולהוציא בפה מלא הוא יקר מאד, וצריך כל אחד להרגיל עצמו לעטק בזה הרבה בכל יום. ועל ידי זה יכולין להחויר כל העולם למוטב: (לק"א סי' ל"א אות ז' ח' ט)

ר בכל אחד מישראל יש נקודה טובה יקרה מאד, שרצוניה חזק תמיד רק לעשות רצון קונו. אך התאות שוברין לבו, ועל-ידי זה לבו רחוק מהנקודה. על-פין צrisk כל אחד לדבר בין לבין קונו, כדי שיאיר בcheinת הנקודה שבו ללבו, ועל ידי זה יתבטל ערלה לבו, והננו אהבות רעות שהם זה חרפת לב שהם שוברין לבו של אדם [ען צדיק אותן

מ"ב]: (לק"א סי' ל"ד אות ז' ח')

## לקוטי

התבוננות

## יעוזות

קכא

ה צריך להרגיל את עצמו לדבר בין קונו באמת גדול לאמתו עד שיתחיל לדבר בחמיות שבלב דברי אמת שבלב, עד שיתבישי לפניו יתרך הרפה על גצל פשעיו בנגד רב ושליט עקרה ושרשא דכל עלמיין וכו' [עין בושה ב', ועין דבר אוות ז']: (לק"א סי' ל"ח אות ה')

צריך כל אחד לראות שיותה בכלל בשרשו. ולהכלל בשרשו צריך שיותה לו בטול. ואי אפשר לבוא לידי בטול כי אם עליידי התבונדות. כי עליידי שמתבזיד בין קונו, עליידי זה הוא יכול לבטל הכל ולהתמק בהשם יתרך ולהכלל בשרשו: (לק"א סי' נ"ב)

עקר התבונדות הוא בלילה שאו הכל יישנים. וגם טוב שיותה המקום חוץ מהעיר, שילך בדרך יהידי, דהיינו במקום שאין בני אדם הולכים שם אפילו ביום. ועל ידי זה שמתבזיד בלילה בדרך יהידי בלילה, ומפנה לבו וידעתו מבל עסקיו העולם הזה וمبטל הכל, עד שמבטל את עצמו לנמרי, דהיינו, דהיינו שבתחלת מבלתי הרבה עד ש מבטל מדה זאת,

קככ ל��וטי עזות התבוזות

וְאַחֲרֵכֶד מִבְטָל מְדֹה זוֹת, וְאַחֲרֵכֶד מִבְטָל אֶת  
עַצְמוֹ לְגַמְרֵי שֶׁלָא יִשְׁאַר בּוֹ שֻׁוּם גָאוֹת וְשֻׁוּם  
מִפְשָׁתָה, עַד שִׁיחָה בְעִינֵינוּ כְאֵין וּכְאָפָם מִמְשָׁה, עַד  
שִׁזְוָפה לְבִחִנָת בְּטוּל בָּאָמָת, וּעֲלֵיְידִי זֶה נְכָלָל  
נְפָשׂוֹ בְשָׁרוֹ. וּעֲלֵיְידִי זֶה נְכָלָל כָל הָעוֹלָם עַמוֹ  
בְשָׁרוֹ, דְהַיָנוּ שִׁיכָלָל עַמוֹ הַכָל בָאָחוֹת הַשֵם

וַתִּבְרֹךְ: (שם)

ה בְּלִילָה - אֹז הוּא עֲקָר הַזָּמָן שֶׁל הַהַתְבּוֹדּוֹת,  
הַהִנֵנו לְהַתְבּוֹד בּינו לְבֵין קְנוּנו לְפִרְשׁ שִׁיחָתו לְפִנֵי  
הַשֵם וַתִּבְרֹךְ. לְשׁוֹחֵן עַם לְכָבוֹ לְחַפֵש הָרוּחַ טוֹבָה,  
הַהִנֵנו הַנְקָדוֹת טוֹבּוֹת שִׁישׁ בּוֹ עֲדֵין, לְבָרְךָם מִתּוֹךְ  
הָרוּחַ רְעוֹה עַד שִׁיאַשְׁפֵךְ לְפֹו בְמִים נְכָח פִנֵי ה. וּעֲלֵיְידִי זֶה יִזְבָה לְשִׁמְחָה וּלְהַכְנִיעַ הַמְדָמָה שְׁמָשָׁם כָל  
הַתְּפָאֹות. וּעֲלֵיְידִי זֶה יִזְבָה לְזִבְרוֹן לְזִבְרָר תְּמִיד  
בְעַלְמָא דָאַתִי, וּלְחַשֵּב בְכָל עַת עַל תְּכִלִיתוֹ וּסְופָו  
הַאָחִירָן לְעַוְלָם הַבָא, עַד שִׁזְוָפה לְשׁוֹב אַלְיוֹן

וַתִּבְרֹךְ בָאָמָת: (לק"א ס"י נ"ד אוֹת ו')

ט בְשָׁאָדָם מִתְפָלֵל בְּדִבְקוֹת אוֹ מִתְבּוֹדֵד בְּרָאִי  
וּבְאִמְצָע הָיוּ נּוֹפֵל מִפְרָגָתוֹ, זֶה גַמְשָׁה מִפְנֵם

**לְקוֹטִי**      **הַתְּבוֹרָה**      **עִזּוֹת**      **קַמָּ**

האמונה. ואו צרייך שישבר לבו בקרבו, ויתביש בעצמו על שנפל מושמים לאין, וירחם על עצמו עד שיתאנח, ועל ידי האנה יחוור למדרגתו: (לק"א סי' ק"ח)

כשמדבר לפניו הקדוש ברוך הוא ומפרש שיחתו בטענות ובקשות, ורוצחה לניצח את הקדוש ברוך היא ביכول, שיעשה בקשתו, יש להקדוש ברוך היא תענוג ושמחה מזו שמנצחים אותו. על כן הוא יתברך בעצמו שליח לו דבורים בפיו, שיוכל לניצח אותו, כי بلا זה בודאי לא היה אפשר לבשר ודם לניצח את הקדוש ברוך הוא, אך השם יתברך בעצמו מסיע לו בזה פג"ל: (לק"א סי' קכ"ד)

א. כשהארם מתרbold ומפרש שיחתו וצערו לפניו השם יתברך, ומודה ומתחרט על גצל הפגמים שפוגם, איזו גם השכינה בנגדו מפרשת לפניו שיחתה וצערת. כי כל פוגם ופוגם שפוגם בנסתרו פוגם אצל ביכול, והוא מלחמת אותו שתבקש תחבילותות לתקן כל הפגמים: (לק"א סי' רנ"ט)

יב טוב מאד להתפלל ולפרש שיחתו לפני השם יתברך בשדה בין עשבים ויאילנות. כי כשהאדם מתפלל ומפרש שיחתו בשדה, או כי כל העשבים וכל שיח השדה כלם באים בתוך תפלה ומסיעין לו וננתנים לו כח בתפלה ושיחתו: (לק"ת סי' י"א)

יב כבר מבאר, שההתבודדות הוא מעלה גדולה ודרך נכוון וישר מאד להתקרבות על ידי זה להשם יתברך. וכך אחד כל אחד לקבע לו על זה איזה שעוזת ביום, שייפרש שיחתו לפני השם יתברך בלשון שמהדרים בו, גנון במדינות אלו בלשון אשכנו שאנו מהדרים בו. כי בלשון שמהדרים בו بكل יותר לפרש כל שיחתו היטב, ואת כל אשר עם לבבו ישיח לפני השם יתברך בטענות ואמתלאות ודברי רצוי ותחנונים, שזיפה להתקרבות אליו יתברך, כל אחד כפי מה שידוע גנאי לבבו ואיך הוא מרחק מהשם יתברך. ועכム מעלה הנגנה זאת אין לבאר ולשער, כי זאת הנגנה עולה על הכל והוא כוללת כל עבודה ה. כי על ידי זה יכולין לבוא

לְקוֹטִי      הַתְּפִזְרוֹת      עִזּוֹת      קָבָה

לְכָל טֵיב בָּזָה וּבָאָ, בַּי הַפְּלָל יְכֹלֵין לְפָעֵל עַל־יִדִי  
תְּפִלָּה וַתְּחִנּוֹנִים. וְכָל גָּדוֹלִי הַצְּדִיקִים לֹא בָּאוּ  
לְמִדרְגָּתָם כִּי אָם עַל־יִדִי הַנְּהָגָה זֹאת. וּמַשְׁכִּיל עַל  
דָּבָר בֵּין מַעַצְמוֹ גָּדוֹל מִעֲלַת זֹאת הַנְּהָגָה. אֲשֶׁר־  
הַזּוֹּכָה לְקַבֵּעַ עַצְמוֹ עַל־זֶה שָׁעָה מִיחָדָת בְּכָל יוֹם  
יוֹם וּשְׁאָר הַיּוֹם יְהִי בְּשִׁמְחָה: (לק"ת ס"י כ"ה)

ד גָּמְטָב לְעַשׂוֹת מִהְתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת: (ועין בְּנִים וְהַבָּנוֹ)

(שם)

טו אֲפָל עַל פִּי שְׁהַבְּכִיה לְפִנֵּי הַשֵּׁם יַתְּפִרְךּ בַּתְּחִנּוֹת  
וּבְקָשׁוֹת טוֹבָה מֵאָה, אֲפָל עַל פִּי כֵן כְּשָׂאָר אָמֵר  
תְּהִלִּים אוֹ שָׁאָר תְּחִנּוֹת וּבְקָשׁוֹת אוֹ שְׁמִשִּׁיחַ בֵּינוֹ  
לְבֵין קָנוֹן, וְחוֹשֵׁב וּמַצְפָּה וּמִסְתְּכָל בְּדַעַתּו בְּכָל  
פָּעָם שִׁיבְכָּה וּיְוַרֵּיד דְּמָעוֹת, גָּמְ זֶה הוּא מַחְשָׁבָה  
זָרָה וּמַבְּלִבְלָת הַפּֿנִינָה. בַּי הַעֲקָר שִׁיבְעָן דָּעַתוֹ לֹא מְרַמֵּת  
הַדְּבוּרִים בְּכָל לְבּוֹ בָּאָמָת, שִׁיטָה אָזְנוֹ וְלְבּוֹ לְשָׁמַע  
מָה שְׁמֹצִיא אֶמְפַיו. וְאָם יַתְּעֹזֵר לְבֻכִּיה מִהָּ טוֹב,  
וְאָם לֹא, אֶל יַבְּלִבֵּל פּוֹנְתָו בְּשִׁבְיל זֶה: (לק"ת ס"י צ"ה)

טו בְּכָל הַצְּדִיקִים וְהַיְרָאִים הַאֲמָתִים לֹא בָּאוּ  
לְמִדרְגָּתָם כִּי אָם עַל־יִדִי הַתְּפִזְרוֹת וּשִׁיחָה בֵּינוֹ

לְבֵין קֹנוֹ (כמבאָר לעיל). ובפרט בדורות האלו בסוף הגלות, שהיצר הרע והסתירה אחרא מתרגבירין מאר מאה, ודורות חלושים מאד בגוף ונפש, או אפשר להציל עתה מהתנברויות היצר הרע ומרבי המניעות ולהתקרב להשם יתברך, כי אם על ידי שיחה בין לְבֵין קֹנוֹ, שירגיל עצמו לקבע שעה מיחדתו בכל יום לפירש שיחתו לפני השם יתברך בלשון שمرדררים בו דיקא. ואית כל אשר עם לבבו ישיח לפני השם יתברך, הוא לבקש מיחילה וסלייח על העבר, הוא להתחנן על העתיד שיצילו השם יתברך ממנה שוצריך להציל ויופת להתקרב אליו יתברך. ואפלו אם אין יכול לדבר ולפирש שיחתו, אף על פי כן, אפלו אם לא ידבר רק דבר אחד, גם זה טוב מאד. ואפלו אם לא יאמר רק "רבותנו של עולם", גם זה טוב מאד. ואפלו ההבנה בעצמה מה שטבון עצמו ורוצח לדבר, אף על פי שאין יכול לדבר, אף על פי כן ההבנה והרצון בעצמו יזכיר בעיני השם יתברך מאד. ואם יהי חוק בזה להבריח עצמו בכל פעם

## לקוטי

התפוזיות

## יעזות

כך

לדבר לפנֵי השם יתברך אתה אשר עם לבבו, בודאי  
במישך הזמן יעוזרו השם יתברך, שיויכל לפרש  
שיחתו היטב, יוכל לזכות לדבר דברים חדשים  
ויקרים שישפיעו לו מן השמיים, ויזפה לבוא לכל  
טوب אמת ונצחי על ידי הנגה ואת, הפולחת כל  
העצות לעובדות השם יתברך. כי על כל העזות  
צריכין תפלה ותחנונים הרבה, אשרי אדם  
שיתחזק בזה. כי מקטן ועד גדול אי אפשר  
להיות איש שאין כי אם על ידי התפוזיות ישicha  
בין לבין קונו: (לק"ת סי' כ"ה, צ"ג, ק)

ג. גם בשיאמר תהלים או חANTS או שארי תחנות  
ובקשות, צריך שימצא אתה עצמו בהם. וען בפנים  
שיחות נפלאות בענינים אלו: (לק"ת סי' ק"א)

ה. אף על פי שנדרמה לאדם שמדבר بلا לב, אף  
על פי כן גם זה טוב מאד. וכי שיבר בך הרבה  
דבורים על ידי זה על פי רב יופיה, שיתעורר לפו  
לדבר בהתעורות בראי, כי הדבר יש לו מה  
גדול לעזיר את האדם. [ואפלו אם עוברים ימים  
ושנים הרבה, ונדרמה לו שלא פועל עדין כלל]

בדבָרַיו וְשִׁיחָתוֹ, אֲף עַל פִי כֵן אֶל יְפֵל מִזָה  
כָּלּוֹם, כִּי בָּוּדָאי הַדְּבָרִים עֹשִׂים רֹשֶׁם. עַל דָּרְךָ  
מַשְׁלֵל כְּמוֹ מִים הַיּוֹרְדִים עַל אָבִן, אֲף עַל פִי  
שְׁנִידְמָה שָׁאיָן לְהַמִּים פֶּתַח בְּנֶגֶר הַאֲבָן הַקְּשָׁה וְאַין  
נִכְרֵת רֹשֶׁם הַמִּים בְּאָבִן, אֲף עַל פִי כֵן כִּשְׁהַמִּים  
יּוֹרְדִים עַל הַאֲבָן כְּפָה וְכָמָה וּמְגַנִּים רְצֻופִים, הֵם  
עוֹשִׂים נִקְבָּה בְּאָבִן בְּגַרְאָה בְּחוּשׁ. בָּמוֹ כֵן אָפְלוֹ  
אִם לְבוֹ לִבְּ הַאֲבָן, וְאַין נִכְרֵת בּוֹ רֹשֶׁם דְּבָרַיו  
וְתִפְלֹתָיו, אֲף עַל פִי כֵן בְּרִכּוֹת הַיּוֹם וְהַשְׁנִים  
יִנְקַבּ לְבוֹ הַאֲבָן עַל-יְדֵי שִׁיחָתוֹ, בָּמוֹ אָבָנִים  
שִׁחְקָוּ מִים כֹּנְסָל. וּטוֹב שֶׁיָּאמֶר הָאָדָם בְּשֻׁעַת  
הַתִּבְדּוּדָה הַיּוֹם אַנְיִ מְרֹתְּחֵל לְהַתְּרַבֵּק בָּהּ.  
וַיַּעֲשֵׂה בְּכָל פָעַם הַתִּחְלָה, כִּי בְּלֵי הַהְמִשְׁכּוֹת  
הַוּלְכִין אַחֲרֵי הַהְתִּחְלָות. וּכְמוֹ שְׁאֹוֹרִים,  
שַׁהַתִּחְלָה הִיא כְּמוֹ חַצִּי דָבָר שֶׁל בְּלֵי  
הַמְּעֵשָׂה. נִמְצָא מִפְּהָה נִפְשָׁה, יַעֲשֵׂה בְּכָל פָעַם  
הַתִּחְלָה וַיֹּאמֶר כֹּנְסָל. כִּי מִפְּהָה נִפְשָׁה, אִם מִקְדָּם  
הִיה טֹב, עֲבַשׂ יְהִיה טֹב יוֹתֵר, וְאִם חִזְוִי מִקְדָּם  
לֹא הִיה טֹב, בָּוּדָאי צְרִיךְ וּמְכֻרָה לְעַשׂוֹת  
הַתִּחְלָה חִרְשָׁה כֹּנְסָל]: (שִׁיחָות הַרְ"ן לְלַד)

## לקוטי

התפזרות

יעוזות

קטט

צ' אַרְיכִין לְשׁוֹחֵן וּלְדָבֵר בֵּינוֹ לְבֵין קָנוֹן וּלְעוֹזֶר לְבּוֹ  
בְּאַמְתָה כֹּל כֵּה, עַד שְׁכָמֻעַת תִּצְאָנְפְשׁוֹ ח"ו, וַיְהִי  
עַקְרָב נְשִׁלְמוֹת הַהֲתִבּוֹדְדוֹת: (לק"ת סי' ז"ט)

בְּשַׁהֲשִׁים יַתְבִּרְךָ עֹזֶר בְּהַתְבּוֹדְדוֹת, יוּכְלָל פִּרְשָׁן  
שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ כִּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל  
רַעֲהָגֵל. וְאַרְיכִין לְהַרְגֵל עַצְמוֹ בָּזָה, שִׁידַבֵּר עִם הַשֵּׁם  
יַתְבִּרְךָ כִּמו שְׁמַרְבֵּר עִם רַבּוֹ או חָבְרוֹ, כִּי הַשֵּׁם  
יַתְבִּרְךָ נִמְצָא בְּכָל מָקוֹם כִּי מֶלֶא כָּל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ:

(שם)

טוֹב מְאֹד מֵי שִׁיבּוֹל לְשִׁפְךָ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ  
בְּרַחֲמִים וּתְחִנּוּנִים, בֵּין הַמְתַחְתִּפְתָּא לְפָנֵי אָבִיו (שְׁקוּרִין  
פְּרַעֲסֶין). וַיְהִי טֹב בְּשִׁיבּוֹל לְעֹזֶר לְבּוֹ בְּשִׁיחָתוֹ עַד  
שִׁיבְכָּה וַיְוַיַּד דְּמָעוֹת, בֵּין הַבּוֹכָה לְפָנֵי אָבִיו:

(שיחות הר"ן ז')

יָכוֹלֵין לְצַעַק בְּקוֹל דְּמַמָּה דְּקָה בְּצַעַקָּה גְּדוֹלָה  
מְאֹד וְשָׁוֹם אָדָם לֹא יִשְׁמַע בָּלְל, כִּי אִינוֹ מּוֹצִיא  
שָׁוֹם קוֹל לְחוֹזֵן רָק הוּא מְצִיר הַיְטָבָה הַצַּעַקָּה  
בְּמִחְשָׁבָה וּכְוֹ'. עַזְן בְּפִנִים הָעֲנֵין: (שם סי' ט"ז)

ט. לְבֵב נִשְׁבָּר יַקֵּר מְאֹד. וְרַע שְׁלֵב נִשְׁבָּר וּעֲצֻבוֹת אֵין  
עֲנֵין אֶחָדר כָּלֵל. כי עֲצֻבוֹת הָוָא בָּמוֹ שֶׁהָוָא בְּכֻם  
וּבָרוֹגַן, אֶבְּל לְבֵב נִשְׁבָּר הָוָא בְּבֵן הַמִּתְחַטְּפָא לְפָנֵי  
אָבִיו, בְּתִינּוֹק שְׁבָּכָה וּקוֹבֵל לְפָנֵי אָבִיו עַל  
שְׁנִיתְרַחְקָמָנוֹ, וַיְהִי יַקֵּר וְחַבֵּב לְפָנֵי הַשָּׁם וַיַּתְבִּרְךָ.  
וְהִיא טוֹב שִׁיחָה לוֹ לְבֵב נִשְׁבָּר כָּל הַיּוֹם. אֲךָ  
מִחְמָת שֶׁרֶב בְּנֵי אָדָם יַכְלִין בְּקָל לְבֹזָא מִלְבֵד נִשְׁבָּר  
לְעֲצֻבוֹת, שֶׁהָוָא מִזְיק מְאֹד רַחֲמָנוֹ לְצָלָן, בְּמַבָּאָר  
כִּמְהָ פְּעָמִים, וַיַּעַזְזֵב שִׁמְחָה אֵת גַּם כ"ב, עַל-כֵּן  
צָרִיכִים לִיחְדָּר רַק אֵיה שָׁעוֹת בַּיּוֹם לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ  
בְּלֵב נִשְׁבָּר, וַיַּשְׂאֵר כָּל הַיּוֹם יַהְיֵה בְּשִׁמְחָה: (וַיַּעַזְזֵב  
בְּשִׁמְחָה רַבְּיָה הַאוֹהָרוֹת וְהַעֲצֹות לְהִיוֹת בְּשִׁמְחָה  
תְּפִימִיד) (שם סי' מ"א, מ"ב)

## התזכורות

א. מי שָׁרוֹצָה לְשׁוֹב לְהַשָּׁם וַיַּתְבִּרְךָ, צָרִיךְ לְהִיוֹת בְּקִי  
בְּהַלְכָה מְאֹד, שֶׁלָא יַפְיל וְלֹא יַרְחִיק אֶתְהָנוֹ שָׁוָם  
הָכֶר בְּעוֹלָם בֵּין בָּעֵלִיה בֵּין בִּירִידָה. וּבָכֶל מָה  
שַׁעֲבֵר עַלְיוֹ יַחֲזֵק אֶת עַצְמוֹ (שְׁקוּרִין דָעַר הַאַלְטִינוֹ יְזִיד),

## לקוטי

### התקומות

### עוזת

### כלא

ויקים "אם אפק שמים שם אתה ואצעה שאלת הנך", שוגם בשאול תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת "ואצעה שאלת הנך". עין תשובה זאת יונ"ד: (לק"א סי' ו' אות ד')

ב עקר גראותו של הקדוש ברוך הוא, הוא שוגם הרוחקים ממנה יתברך מאד מאד, גם הם יתקרבו לעוברכו, ובזה נתיקר ונתعلاהשמו יתברך למעלה ולמטה. על-פנ אין לאדם ליאש עצמו מלחתקרב לעובדותה, מלחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך על ידי חטאיהם המרבים, אף שהרבה לעשות הרע ח"ו, כי אהרבא, ממנה ריקא יתרעה וישתבח ויתגדל בבודו יתברך ביותר כפ"ל. אבל עקר התקומות הרוחקים להשם יתברך הוא על-ידי צדיקי הדור: (לק"א סי' י' אות ב' ד')

החים המقربים לצדיקי אמרת ואוחזים את עצםם בהם, ראי שיחזקו זה את זה ויעורו זה את זה, ועקר ההתקומות הוא בגודל כה הצדיק האמת שהוא גדול כל כך עד שיכל להעלות גם נפשו

הפנימה ביותר ולא יצא עדין מhalb אל הקדש אףלו בחות השערת, גם אותו יכול הצדיק להעלות ולהקדו ש לטובה בגדי כהן. וזה עקר התהוקות של כל אחד. כי אףלו הגרוע שבגויים, היה מי שהיה, אףלו אם עכשו עובר עליו מה שעובר, כל זמן שהוא את עצמו בהצדיק האמת יש לו תקווה טוביה ונפלאה לניצח. [גם ארבעים שבכל אחד יחזק את חברו ויעוררו זה את זה ויחזקו זה את זה בעבודתו יתברך, ויזמיר כל אחד את חברו כל העוזות טובות שיזಡעים וمبرנים כל אחד, כדי מה שקיבלו מרבים]: (לק"א סי' י"ג אות ו)

ר צrisk לידע, שהשם יתברך מתפאר אףלו עם הקל שבקלים שבישראל, אףלו פושעי ישראל כל זמן שישם ישראל נקרא עליו יש בו התפאות פרטיו, שהשם יתברך מתפאר עמו. על כן אסור לאדם ליאש עצמו מהשם יתברך אףלו אם קלקל ונגמ הרבה מאד ח"ז, כי עדין לא פסק חביבות הנשам יתברך ממשו בג"ל, ועל כן עדין יכול לשוב להשם יתברך. והעקר עליידי אנשי אמת, שהם

## לקוטי

התקומות

## עצות

כל

יכולים למצא גם הטוב וההתפארות שיש אפילו  
בָּהֶגְרוּעַ שִׁבְגָּרוּעִים, ולהשיב הפל להשם יתפרק:  
(לק"א סי' י"ז אות א')

ה בְּשִׁצְרֹיךְ הָאָדָם לְעָלוֹת מִדְרָגָא לְדִרְגָּא צָרִיךְ  
שִׁיחָה יְרִידָה קָדֵם הַעֲלִיה, כי הַיְרִידָה הִיא  
תְּכִלָּת הַעֲלִיה. וזה יכול כל אָדָם לְהַבִּין, בָּמָה  
הִיא צָרִיךְ לְהַתְּחִיק בַּעֲבוֹדָת ה' וְלֹא יִפְלֶל לְעוֹלָם  
בְּרִעָתוֹ מִכֶּל הַגְּפִילוֹת וְהַיְרִידוֹת שְׁבָעוֹלָם. כי אם  
וְתִּאמְצֵן וְוִתְּחִזֵּק לְבָלִי לְהַסְּתִּיפֵּל עַל זה בְּשׁוּם אַפְנֵי  
שְׁבָעוֹלָם אָפָלוּ אָמֵן יַעֲבֵר עַלְיוֹ מֵה, יוֹכֵה לְכֻסּוֹף  
שִׁיתְהַפְּכוּ כָּל הַיְרִידוֹת לְעָלוֹת גָּדוֹלוֹת, כי  
הַיְרִידָה הִיא תְּכִלָּת הַעֲלִיה. וַיְשַׁבַּח הַרְבָּה  
לְדִבָּר, כי כל אחד שנפל לְמָקוֹם שנפל, נִדְמָה לוֹ  
שְׁעַלְיוֹ אַינְם נִאָמְרִים דִּבְרִים הָאָלָה, כי נִדְמָה לוֹ  
שְׁדִבְרִים אַלְוֹ אַינְם אִמּוֹרִים רק לְגָדוֹלִים בְּמַעַלָּה  
הַעֲולִים בְּכָל פָּעָם מִדְרָגָא לְדִרְגָּא. אֲבָל בָּאַמְתָּה  
תַּדְעַ וְתִּאמְצֵן, כי כל דִּבְרִים אַלְוֹ נִאָמְרִים גַּם עַל  
הַקְּטָן בְּקָטָנים וְהֶגְרוּעַ שִׁבְגָּרוּעִים, כי הַשֵּׁם יתפרק  
טוֹב לְכָל חָמֵד: (לק"א סי' כ"ב אות י"א)

כָל אָדָם שְׁבָעוֹלִם, אֲפָלוּ מֵשָׁהוּא בַּמְדִרְגָה הַתְּחִתּוֹנָה מַאֲדָר, אֲפָלוּ אֶם הַוָּא בַּתְּזֵד הָאָרֶץ מִפְּשֵׁש, עִם כָּל זוּה כְּשַׁרוֹצָה לְכַנֵּס בַּעֲבוּדַת ה' בּוֹדָאי צָרִיךְ שִׁילֵךְ וַיַּעֲלֵה מִדָּرְגָא לְדָרְגָא. וּבָכֶל פָּעָם וּפָעָם כְּשִׁיוֹצָא מִדָּרְגָא לְדָרְגָא לְפִי בְּחִינָתוֹ, אֲיוֹ מִתְגִּבָּרִים עַלְיוֹ מִחְדָּש הַקְּלָפָות שָׁהֵם הַתְּאוֹות וְהַדְּמוֹנֹות וְהַמְּחַשְׁבּוֹת וְהַבְּלָבּוֹלִים וְהַמְּנִיעֹת, וּמִתְפְּשִׁטִּים בְּנֶגֶדו בָּכֶל פָּעָם מַאֲד וְאַינָם מַגִּיחֵן אֶתְהָנוֹ לְכַנֵּס לְשֻׁעָרֵי קָרְשָׂה. וּבָזָה טּוּעַנִים הַחֲסִידִים הַכּוֹשְׁרים הַרְבָּה, בְּשַׁרוֹאִים שְׁפַתְּאָם מִתְגִּבָּרִים עַלְיוֹ תְּאוֹות וּבְלָבּוֹלִים וּמְנִיעֹת, וַיְגַדֵּה לוֹ שְׁנָפֵל מִמִּדְרְגָתוֹ מִחְמָת שְׁבָעֵמָן הַקָּדָם לֹא הִי אֱלֹי הַתְּאוֹות וְהַבְּלָבּוֹלִים מִתְגִּבָּרִים עַלְיוֹ כֵּל כֵּד וְהִי נְחִים קָצֶת, עַל-כֵן הִיא סּוֹבֵר שְׁנָפֵל ח'ו'. אֲבָל בָּאַמָּת אֵין זוּ גְּפִילָה כָּלָל, רַק שָׁזָה מִחְמָת שָׁצָרִיךְ לְעָלוֹת מִדָּרְגָא לְדָרְגָא לְפִי בְּחִינָתוֹ, וּמִחְמָת זוּ מִתְגִּבָּרִים עַלְיוֹ מִחְדָּש בְּהַתְּגִּבָּרוֹת גָּדוֹל יוֹתֵר כֵּל הַתְּאוֹות וְהַבְּלָבּוֹלִים וְהַמְּנִיעֹת וְהַעֲקִמִּים שְׁבָלֵב וּכְוֹ. וְצָרִיךְ בָּכֶל פָּעָם וּפָעָם לְהַתְּזִק אֶת עַצְמוֹ הַרְבָּה,

## לקוטי

התקומות

## עצות

כל

וְלֹכֶלֶי לְפָלָמָה בְּדִעַתּוֹ כָּל עַד שִׁתְגַּבֵּר עֲלֵיכֶם  
וַיִּשְׁבַּר אֹתָם מִחְדָּשׁ: (לק"א סי' כ"ה אות ב' ה')

וְהַעֲצָה לֹזָה לְתֹן צְדָקָה לְעַנִּים הַגּוֹנִים. כִּי עַקְרָב  
אַדְלָת הַבּוֹרָא יַתְבִּרְךָ נִתְגַּלֵּה עַל־יְדֵי צְדָקָה שְׁנוֹתָנִים  
לְעַנִּים הַגּוֹנִים, שְׁעַל־יְדֵי זה הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִתְגַּדֵּל  
וּמִתְפַּאֲר. וְעַל־יְדֵי זה יַזְפֵּחַ לְהַכְנִיעַ הַקְלָפּוֹת שְׁהָם  
הַמְנֻיעּוֹת וְהַבְּלָבּוֹלִים וּכְיוֹ שְׁמַתְגִּבְרִים בְּכָל דָּרְגָּא  
וּדְרָגָא כְּגַם: (שם אות ד')

וְעַד עֲצָה לֹזָה שִׁישְׁמָח אֶת עַצְמוֹ וַיְגַלֵּן וַיִּשְׁוַיֵּשֵׁ  
בְּנִקְדָּתוֹ הַטּוֹבָה, בִּמְהַ שֹּׂבֵה לְהִוָּת מִזְרָע יִשְׂרָאֵל  
וְלִהְתִּקְרֵב לְאַנְשֵׁי אַמְתָה הַמּוֹלִיכִין וּמִדְרִיכִין אֶתְהָוָה  
בְּדַרְךָ הַאַמְתָה, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זה אִיךְ שִׁיזְחֵה יִשְׁלֵשׁ לֹזָה  
תְּקֻווָה טוֹבָה לְנֶצֶח. וְעַל־יְדֵי הַשְּׁמַחַת הַזֹּאת הוּא  
מִשְׁבַּר הַקְלָפּוֹת שְׁהָם הַמְנֻיעּוֹת וּכְיוֹ שְׁבָכֵל דָּרְגָּא:  
(שם אות ה')

כְּשִׁמְתָּחֵזְקָה וּמִתְגַּבֵּר וּמִשְׁבַּר הַמְנֻיעּוֹת וּכְיוֹ בְּכָל  
פָּעָם, וַעֲזָלָה לְמִדרָגָה הַשְׁנִיה הַגּוֹנָה יוֹתֵר לְפִי  
בְּחִינָתוֹ, בָּזָה עֹזֶה טוֹבָה גַם לְחַבְרוֹ שְׁהָה עֹזֶם  
בָּאָזֶתֶה הַמִּדרָגָה שַׁהֲוָא נְבָנָם בָּה עַתָּה, כִּי חַבְרוֹ

ויצא ממנה ועולה למדרגה יותר עליונה, כי אי אפשר לב' בני אדם שיעמדו במדרגה אחת. זהה בוחינת הרמה (שקוין הייבין) מה שאחד מרים ומגביה את חברו, הינו בג"ל: (שם)

צריך לדעת, שמלא כל הארץ כבוז, ולית אחר פניו מגיה ואיהו מלא כל עולם וסובב כל עולם. ואפלו מי שעוסק במשא ומתן בגויים, לא יכול להתנאל ולומר אי אפשר לעבד את השם יתברך מלחמת עבירות וגשמיota שנופל תמיד עליו מלחמת העסק שעוסק תמיד עליהם. כי בכל הדברים גשמיים ובכל לשונות הגויים יכול למצוא בהם אלקות, כי בלי אלהות אין להם שום חיים וקיום כלל, רק כל מה שהמדרגה יותר תחתונה, או אלקותו שם במצוות גדול ומלבש במלבושים רבים יותר: (לק"א סי' לג' אות ב')

ג'ל בן צרך שתדע, אפלו אם אתה משקע במדור הקלות ואתה במדרגה תחתונה מאד, עד שנדמה לך שאפשר עוד להתקרב אליו יתברך מלחמת שנתרחקת מאד ממנה, אף על פי

## לקוטי

### התוצאות

### יעוזות

### כל

כִּנְתַּדְעַ שָׁאֲפָלוּ בָּמָקוֹם֙ גַּם כֵּן שֶׁם תִּוּכֵל לְמַצֵּא  
אֶלְקֹוֹתּוֹ, וּמִשֶּׁם אַתָּה יְכוֹלֵל לְדִבֶּק אֶת עַצְמָךְ בּוֹ  
יַּתְּפַרְּקֵן וְלִשְׁוֹב אַלְיוֹ בְּתִשְׁוֹבָה שְׁלֹמָה, כִּי לֹא  
רְחֹזֶקה הִיא מִמֶּךָּ אֶלְאָ שָׁבָמָקוֹם֙ שֶׁם רַבּוֹ  
הַלְּבּוֹשִׁים: (שם)

ג' יִשְׁשַׁעַבְרוּ עִבְרוֹת בְּלַפְּךְ עַד שָׁגַּפְלוּ תֹּזֵךְ הַסְּפִרָה  
שְׁבַחֲזֵךְ הַסְּפִרָה וּמִחְמַת זוֹה נְדֻמָה לָהֶם, שָׁאַיִן לָהֶם  
עוֹד תְּקֹוֹה ח"ו. כִּי עַבְרֵי וְשָׁנָה נְعַשָּׂה לוֹ כְּהַטָּר, זֶה  
בְּחִינַת הַסְּפִרָה אַחַת. אֶבְלָל בְּשֻׁעַבְרֵי יוֹתָר ח"ו, אַיִן  
הַשֵּׁם יַּתְּפַרְּקֵן נְסִטָר מִמֶּנוּ בְּבִחִינַת הַסְּפִרָה שְׁבַתְוֹךְ  
הַסְּפִרָה, וְאַיִן קָשָׁה מִאַד לְמַצֵּא אֹתוֹ יַּתְּפַרְּקֵן. אֶבְלָל  
בְּכָחָ עַסְקֵה הַתּוֹרָה יְכוֹלִים לְעֹזֵיר גַּם אֹתוֹ וְלְהַזְדִּיעוּ  
מִהָּשִׁים יַּתְּפַרְּקֵה, שִׁישֵּׁ לֹא תְּקֹוֹה גַּם כֵּן, עַד שִׁיּוֹב  
אֶל הָאַמָּתָּה וַיַּתְּקַרְבֵּ לְהַשֵּׁם יַּתְּפַרְּקֵה. כִּי בְּאַמָּתָּה בְּכָחָ  
הַצָּדִיקִי אַמָּתָּה הַכְּלָל יְכוֹלִים לַהֲתַקְרֵב לְהַשֵּׁם יַּתְּפַרְּקֵה  
פָּמִיד בְּכָל עַת, אַיִד שְׁהַם, מִכֶּל מִקּוֹם שְׁהַם: (לק"א  
ס"י נ"ו אוות נ')

ג' בָּמְקוּמוֹת הַגְּמִוִּיכִים וּרְחֹזֶקים מִאַד מִהָּשִׁים יַּתְּפַרְּקֵה,  
שֶׁם דִּיקָא מַלְבֵּשׂ חִיּוֹת גְּבוּהָ מִאַד, בְּחִינַת סְתִּירִ

תורה. על-כן מי שנפל מארח ח"ו, צריך שידע את, ששם במקומו דיקא יכול להתקרב להשם ויתברך ביותר, כי שם דיקא נעלם חיות גביה מארח. וכשיזכה לשוב אל ה', יתגלה על ידו דיקא תורה גביה מארח, דהינו סתרי תורה: (שם אות ג' ר')

אם מתעורר האדם לחשובה, איזו ברשותה לבנים ברכבי ה' ולנסע להצדיק מתרגבר עלייו בכל פעם יציר הרע חדש יותר חזק מבתחלה. וכל מה שנכנים יותר בעבודת ה', מתרגבר עליו יציר הרע יותר גדול. על-כן צריך בכל פעם התגברות יותר גדול, והתקומות חדש נגד היוצר הרע החדש, שתרגבר עליו בכל פעם. ומזה בא מה שלפעמים בשנתעורר האדם לנסע לאנשי אמת יש לו תשיקת גדולה, ואחר כך בשמהתילה לנסע נחלש חזקו. ולפעמים בשבעה להצדיק בעצמו, נופל מתשיקתו לגמרי. כל זה נמשך מבחינה הנ"ל. כי תכף בשנתעורר לנסע להצדיק האמת איזי המית יצרו הרע שהיה לו בתחלה, ואחר כך בשרותה לנסע נתהוה לו יציר הרע חדש חזק מתחלה, כי

## לקוטי

התוצאות

## יעוזות

כלט

בְּלֹ הַגָּדוֹל מִתְחִבֵּרְוּ יִצְרוּ גָּדוֹל מִמְּנָנוּ. עַל-כֵן מֵשֶׁרֶץֶה לְקַרְבָּא אַתְּ עַצְמָוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בָּאַמֶּת,  
צָרִיךְ הַתְּחִזְקוֹת חֲדָשׁ בְּכָל פָּעָם נִגְדֵּה הַיּוֹצֵר הַרְעָ  
הַחֲדָשָׁ, שֶׁמְתִיחָדֵש עַלְיוֹ בְּכָל פָּעָם: (לק"א ס"ב)

כִּי יִשְׁ בְּפָמָה בְּחִינּוֹת בַּהֲיִצְרָר הַרְעָ, וּהְרָב הַעוֹלָם  
הַיּוֹצֵר הַרְעָ שֶׁלָּהֶם הוּא נִמּוֹךְ וּמִגְשָׁם מִאָדָר, רֻוח  
שְׁטוֹתָה מִמְּפָשָׁש. וּמֵי שִׁישׁ לוּ דַעַת צָח בְּלֹ שַׁהְוָא  
וּמִשְׁעָר בְּלַבְבוֹ קִצְתָּא אַתְּ גָּרְלָת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ,  
בְּוֹדָאי הַיּוֹצֵר הַרְעָ הַזֶּה הוּא אֲצָלוֹ שְׁטוֹתָה גָּדוֹל  
וּשְׁגָעֹז, וְאֶפְלוּ נִסְיוֹן שֶׁל תָּאוֹת נָאוֹף הוּא אֲצָלוֹ  
שְׁטוֹתָה וְאֵין צָרִיךְ שָׁוֹם הַתְּגִבְרוֹת לְנִצְחָה אֶתְהוּ, רַק  
שִׁישׁ לוּ יִצְרָר הַרְעָ אַחֲרָ גְּבוּרָה מִזָּה הַרְבָּה. אֲבָל זֶה  
הַיּוֹצֵר הַרְעָ שֶׁל רַב הַעוֹלָם הוּא שְׁטוֹתָה גָּדוֹל בָּאַמֶּת  
לְמַיְשָׁהָוּ רַק בָּעֵל שְׁכָל אַמֶּת [לִבְדֵּק]: (שם)

וַיִּשְׁ שַׁהְיִצְרָר הַרְעָ שֶׁלָּהֶם הוּא בְּחִנּוֹת קְלִפָּה דָּקָה,  
וּזְהָה הַיּוֹצֵר הַרְעָ אֵין מִגְרַיָּן אֶלָּא בְּאִישׁ חִיל גָּדוֹל  
בְּמַעְלָה קִצְתָּא. אֲבָל עֲדִין אֵין זֶה הַיּוֹצֵר הַרְעָ שֶׁל  
הַצְּדִיקִים אַמְתִּים, כִּי הַיּוֹצֵר הַרְעָ שֶׁלָּהֶם הוּא  
מַלְאָךְ הַקָּדוֹשׁ מִמְּפָשָׁש: (שם)

ג. גם בעניין התקabbrות עצמו להשם יתברך יש יציר הרע גדרול. הינו שלפעמים רבוי ההתקabbrות חוויה מהpedia הוא מהיציר הרע, וזה בוחינת "פָּנִים יְהֻרְסוֹ לְעַלּוֹת אֶל הֵ". וצריכין לבקש רחמים להנצל גם מזה: (שם)

ה. מי שיש עליו דין ח"ו ויש לו איזה צרה רחמנא לצלו, צריך לראות להתגבר ולהתחזק או ביותר להנצל מיציר הרע, כי או מתגבר עליו היציר הרע ביותר. כי עקר שרש היציר הרע הוא גבורות ודין רחמנא לצלו: (שם)

ט. גם עצבות מזוק מאד ונוטן לכך להיציר הרע. על כן צריך להתגבר מאד לשמה את נפשו בכל רכבי העצות המבאים במקומם, כי עקר ההתקabbrות הוא על-ידי שמה וחדוה כמו שכותב: "כי חרותה היא מצעכם": (שם)

י. ההתקabbrות היא תחילת ההתקabbrות. הינו, בשאדם רוצה להתקרב להשם יתברך, אין על פי רב באים עליו דין יוסורים ומגנעות רפואת עצומות, ונדרמה לו באלו מתקנון אותו. אבל כל

## לְקוֹפֵטִי      הַתְּחִזּוֹת      עֲצֹות      כָּמָא

זה לְטוֹבָה בְּשִׁבֵּיל הַתְּקֻרְבּוֹת. וְצִרְיךָ לְהַתְּחִזּק וְלְהַתְּגִּבֶּר וְלְהַתְּאִמְץ וְלִעֲמֹד בְּנִסְיוֹן הַזֶּה, שֶׁלֹּא יַתְּרַחֵק ח"ו עַל-יָדֵי הַיּוֹסְרוּם וְהַמְּגִיעוֹת וְהַתְּרַחְקּוֹת, וְאֶל יְמִיעָה בָּעֵצֶםוֹ לֹוֶר, שְׁמַרְחִיקָּן אָתוֹ ח"ו. רַק יִדְעַ וַיַּאמְין שֶׁבָּל מָה שָׁעָוֶבֶר עַלֵּינוּ הַכָּל לְטוֹבָתוֹ, בְּדֵי שִׁיתְגִּבֶּר לְהַתְּקֻרְבָּה יוֹתֵר. בַּי הַתְּרַחְקּוֹת הַזָּא רַק בְּשִׁבֵּיל הַתְּקֻרְבּוֹת: (לק"א ס"ע"ד)

כָּא עַצָּה לְהַתְּחִזּוֹת הַזָּא הַדְבּוֹר. דְּהַיְנוּ שָׁאַפְלוּ אֶם נִפְלֵל ח"ו לְמִקּוֹם שְׁגַּפֵּל, אֲפָלָה עַל פִּי כֵּן יַתְּחִזּק גַּם שֶׁלְּדָבֵר דְּבוּרִי אֲמָת, דְּהַיְנוּ דְּבוּרִי תּוֹרָה וְתִפְלָה וַיְרָאת שְׁמִים, וְלִשׁוֹחֵךְ בֵּין קְנוּן וְלִשׁוֹחֵךְ עַם חֶבְרִיו וּמִכְלֵל שְׁפֵן עַם רַבּוֹ. בַּי הַדְבּוֹר יִשְׁׁלַח לוֹ פְּחַד גָּדוֹל לְהַזְּפִיר אֶת הָאָדָם בְּהַשֵּׁם יְתִבְרָה וְלִחְזִיקוֹתָם, אַפְלוּ בְּמִקּוֹמוֹת הַרְחֹזּוֹקִים מִהְקָרְשָׁה מְאֹד

(ע"ז דבּוֹר אֶת י"ט): (לק"א ס"ע"ח)

כָּכְבָּר לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׁמְחָה וְלַעֲבֹד אֶת ה' בְּשִׁמְחָה. וְאֶם לְפָעָמִים נוֹפֵל מִפְּדָרְגָּתוֹ צִרְיךָ לְחִזּק אֶת עָצָמוֹ בִּזְמִימָם הַקּוֹדְמִים שְׁהִיא מֹרֶיחַ לוֹ אַיִּחָה

הארה קצתי, ויאחו עצמו עתה בההתעוורות והזרחה שהיה לו מאו ומקדם: (לק"א סי' רכ"ב) כי מי שהוא מערב בין העופים, דהינו שיש לו עסקים ומושא ומתן עמהם, צריך לשמר עצמו מאד מאד שלא יזק לו לקרשת יהודתו, כי بكل יכול להתפס ברכבתם ח"ו. ורקיד להתחזק מאד ולהוביל את עצמו בכל פעם בקרשת יהודתו, ולבקש מהשם יתברך הרבה שלא ילמד ממפעשייהם ודרךיהם: (לק"א סי' רמ"ד)

כי עקר הגבורה בלב. כי מי שלבו חזק אינו מתריא משום אדם ומשום דבר והוא יכול לעשותות גבורות נראות ולכבש מלחמות חזקות על-ידי חזק ואפיין לבו, שאין מתחדר ורץ לתוך קשי המלחמה החזקה. ובמו בין הוא ממש בעבודת ה' והבן הייטב: (לק"א סי' רמ"ט)

כי בשנויפל אדם ממדרגותיו, ידע שמן השמים היא, כי התרחויות היא תכליות ההתקרובות, על-כן נפל בדי שיתעורר יותר להתקרב להשם יתברך. ועצתו שיתחיל מחדש לבנים בעבודת ה' באלו

# לקוטי

התקומות

## עצות

קמנג

לא התחילה עדין כלל מעולם. וזה כלל גדול בעבודת ה' שצרכין מפש בכל יום להתחילה מהר'ש: (לק"א ס"י רס"א)

כ' בשפתה תחיל האדם להסתכל על עצמו, וראה שרחוק מ טוב והוא מלא עזונות, איזי יכול לפל על-ידי זה ח"ו ולא יוכל להסתכל כלל. על-כן הוא מחייב לחפש ולבקש ולמצא בעצמו איזה טוב. כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב. ואף שכשפתה תחיל להסתכל באזהר המעת טוב שעשו, הוא רואה שהטוב בעצמו הוא מלא פצעים ואין בו מתרם, כי הטוב מערב בפניות ובפסלה הרבה, אף על פי כן איך אפשר שלא יהיה באזהר המעת טוב איזה נקודה טובה. וכן צריך לחפש ולבקש עד שימצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם זה הטוב מערב גם כן בפסלה הרבה, עם כל זה על כל בנים יש בו איזה נקודה טובה. וכן יחפש ויבקש עוד עד שימצא בעצמו עוד איזה נקודות טובות. ועל-ידי זה שמצוין בעצמו איזה זכות טוב, ועל-ידי זה יוצא באמת

מִפְּרַט חֹבֶה לְכָפֵר זְכֹות, וַיּוּכֶל לְשִׁיבָה בַּתְּשׁוּבָה עַל־  
זֶדֶה זֶה. וּעַל־זֶה יְדִי זֶה יוּכֶל לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ וְלִחְזֹקֶן  
אֶת עַצְמוֹ וְלִשְׁמַחַן אֶת עַצְמוֹ אַיִל שֶׁהוּא, וְאֵל יוּכֶל  
לְהַתְּפִלֵּל וְלַזְמֵר וְלְהַזּוֹדֶת לְהַשִּׁים: (לק"א ס"י רפ"ב)

וְצִדְקוֹת הָאָדָם לְזִיהָר מֵאַד לִילַךְ עַם דָּרְךָ זֶה, כִּי הוּא  
כָּל וִיסּוּד גָּדוֹל לְמַיִּם שְׁרוֹצָה לְהַתְּקֻרְבָּה לְהַשִּׁים  
וַתְּבִרְךָ לְבָל יְאַבֵּד עַזְלָמוֹ לְגַמְּרֵי ח"ג. כִּי הַעֲקָר הוּא  
לְהַרְחִיק מֵעַצְמוֹ עַצְבּוֹת וּמְרָה שְׁחָרָה בְּכָל מַה  
דָּאָפֵשֶׁר. כִּי רַב בְּנֵי אָדָם שְׂרוֹכוֹת מִמְּהַשִּׁים וַתְּבִרְךָ,  
עֲקָר רְחוּקָם הוּא מִחְמָת מְרָה שְׁחָרָה וּעַצְבּוֹת,  
מִחְמָת שְׁנוּפְלִים בְּרַעַתְמָם עַל־זֶה שְׁרוֹאִים בְּעַצְמָם  
עַצְם קְלָקְוִלִּים שְׁרַב מַעֲשֵׂיָם מַקְלָקְלִים, בְּפִי מַה  
שְׁיוֹדֵעַ כָּל אַחֲרֵ בְּנֵפְשׁוֹ אֶת גַּגְעַי לְבָבוֹ וּמַכְאֹבְבָוֹ.  
וּמִחְמָת זֶה הֵם נוֹפְלִים בְּרַעַתְמָם, וּרְבָם מִיאָשִׁין  
עַצְמָן לְגַמְּרֵי רְחַמְּנָא לְצַלֵּן, וְאֵינָם מַתְּפִלְלִים בְּכּוֹנָה  
כָּל, וְאֵינָם עוֹשִׁים בְּעַבּוֹדָת ה' אַפְלוּ מַה שְׁהִיוּ  
יְכוֹלִים לְעַשׂוֹת עַדִּין. עַל־כֵּן צִדְקוֹת הָאָדָם לְהַשְׁכִּיל  
מֵאַד עַל דָּבָר זֶה, כִּי הַרְבָּה נִפְשּׁוֹת שְׁקָעוּ עַל־זֶה  
זֶה, כִּי הַיָּוֹשֵׁב ח"ג קָשָׁה מִן הַפְּלָל. עַל־כֵּן צִרְיכִין

## לקוטי

התהוקות

## עצות

כמה

להתחזק מארד לילך עם הדרך הזה הנ"ל, לחפש  
בעצמו נקודות טובות בכל פעם, כדי להחזות את  
עצמו ולחזק את עצמו תמיד, ועל-ידי זה יוכל  
להתפלל בחשך בחיות ובשמה תמיד ולשוב אל  
ה' באממת בנו"ל: (שם)

כ"י יש נשמות שנפלו וצריכים להחיותם ולהשיבם  
בכל מיini מטעמים המשבין את הנפש. ועל-ידי  
התנותצות מהין בחינת תפlion, שזו כוין על-ידי  
שמושבון החגבות הרהורי נאוף (כמו שטובא ברית  
אות נ"), ועל-ידי זה נעשין דברים כשרים להחיות  
ול להשיב את אלו הנשמות הנפולות: (לק"ת סי' ה' אות  
ו' ח')

כ"א אסור לאדם ליאש את עצמו ח"ו, ואפלו אם נפל  
למקום שנפל ח"ו, ומנה בשאול תחתיות מפש  
רחמנא לצלן, אף אל פי בן אל יתיאש עצמו  
מהיהם יתברך בשום אפן בעולם, כי גם מכם  
יכולים להתקרב אליו יתברך, כי מלא כל הארץ  
בבודו. והצדיק האמת אינו נקרא בשם צדיק כי  
אם כשייש לו זה הפת, שיוכל להחיות ולהרים את

אלו שנפלו מַאֲדָם, לְחוֹקָם וּלְאמָצָם לְעוֹרָם  
וּלְהַקִּיצָם וּלְגַלְוָת לֵהֶם, כִּי עַדְין עַדְין ה' אַתֶּם  
וְעַמְםִים וְאֶצְלָם וְקָרוֹב לֵהֶם כִּי מֶלֶא כָּל הָאָרֶץ  
בָּבּוֹדוֹ. וְכֵן לְהַפְּהָה, אָרִיךְ הַצָּדִיק לְהַרְאֹת לְאַלְוָן  
שְׁהָם בְּמִדרְגָּה גְּבוֹהָה, שְׁעָדָין אַיִּם יוֹדָעִים בְּלָל  
בִּידְיעָתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּחִינָת "מָה חִמִּית מָה פְּשִׁפְשָׁת"  
וּכְוּ: (לק"ה ס"י ו' אות ז' וס"י ס"ח)

ו' בְּשָׂאָדָם נָופֵל מִמְּדִרְגָּתוֹ, וְלְפָעָמִים נָפִילָתוֹ וַיַּרְיִדָּתוֹ  
גְּדוֹלָה מַאֲדָם רְחַמְנָא לְצַלֵּן, כִּי יִשׁ שָׁנוֹפֵל  
לְמִקְומֹת מְגַנִּים מַאֲדָשָׁנִים שְׁגָנְרָאִים בְּחִינָת מִקְומֹת  
הַמְּטֻנָּפִים, וָנוֹפֵל לְסִפְקוֹת וְהַרְהֹורִים רְעִים וּמְגַנִּים  
וּוּרִים מַאֲדָם רְחַמְנָא לְצַלֵּן, כִּי יִשׁ שָׁנוֹפֵל  
שְׁהַקְּלָפָה מִעֲקָמָת וּמִסְבָּבָת לְבּוֹ בְּעַקְוּמִים  
וּסְיבּוּבִים וּבְלַבּוּלִים עֲצָזּוּמִים (ס"ע פָּאָר דָּרִיּוֹת דָּאָם  
הָאָרֶץ), אָף עַל פִּי שְׁבָמִקְומֹת אַלְוָן אֵי אָפְשָׁר  
לְמַצֵּא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אָף עַל פִּי כֵּן גַּם שֵׁם יִשְׁ  
תַּקְוָה גְּדוֹלָה, עַל-יְדֵי שִׁיחָפֵשׁ וַיְבַקֵּשׁ מִשְׁם אֵת  
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וַיְהִי שׁוֹאֵל וַיְמַבְּקֵשׁ אֵיהֵי מִקְומָם  
בָּבּוֹדוֹ, וְכֹל מָה שָׁהֵוֹא רֹאֵה אֵת עַצְמוֹ רְחֹוק בִּיּוֹתָר

מִכְבּוֹדוֹ יַתְּבִּרְהָ, יַצְטִעֵר וַיְשַׁאֲל וַיְבַקֵּשׁ יוֹתֶר אֵיתָ  
מֶקְומָם בְּבוֹדוֹ. וּלְלִידֵי זֶה בַּעֲצָמוֹ שֶׁהָיָא מַבְקֵשׁ  
וּמַחְפֵשׁ וּמַתְגַּעַגַּע אַחֲרֵ בְּבוֹדוֹ יַתְּבִּרְהָ, וּמַצְעֵר  
וְצֹעֵק וְשׂוֹאֵל וַיְבַקֵּשׁ אֵיתָ מֶקְומָם בְּבוֹדוֹ, עַל לִידֵי זֶה  
בַּעֲצָמוֹ הוּא עֹלֶה בְּתִכְלִית הַעֲלִיהָ, כִּי זֹכֶה לְעָלוֹת  
לְבָחִינָת אֵיתָ שֶׁהָיָה הַקְּדָשָׁה הַגְּבוּהָ מִאַדְמַאַד.  
וְזֶה עַקְרֵב הַתְּשׁוּבָה שִׁיחָפֵשׁ תְּמִיד וַיְבַקֵּשׁ אֵיתָ  
מֶקְומָם בְּבוֹדוֹ כִּנְגַּל, שֻׁעַלְלִידֵי זֶה הַוִּירִידָה נִתְהַפֵּךְ  
לְעַלְלִיהָ גְּדוֹלָה. וְזֶה בָּחִינָת יְרִידָה תִּכְלִית הַעֲלִיהָ  
הַמּוּבָא בְּכָל סְפִּירִי קְדָשׁ. וְעַזְן בְּפִנִים וְהַבָּנו שֶׁם  
הַיְיטָב, כִּי עַמְקָה הוּא: (לק"ת סי' י"ב)

<sup>๕</sup> צָרִיךְ לְהִיוֹת עַקְשָׁן גָּדוֹל בַּעֲבוּדָת הָה. וְהַבָּנו הַקְּבָר  
הַיְיטָב, כִּי עַל כָּל אֲדָם שְׁרוֹצָה לְכָנָם בַּעֲבוּדָת הָה,  
אַפְלוּ הַקְּטָן שְׁבַקְטָנִים, בְּהַכְרִית שַׁעֲבֵר עַלְיוֹ עַלְיוֹת  
וַיְרִידָות בְּלִי מְסִפֵּר, וּכְמָה מִינִי נְפִילּוֹת וְהַשְּׁלָכוֹת,  
כִּי לְפָעָם יִשְׁשַׁמְפִילֵין אָחָד בְּכָבּוֹנָה מַעֲבוֹדָת הָה.  
וְעַל כָּל זֶה צָרִיכִין הַתְּחִזּוֹקָות גָּדוֹל בְּלִי שְׁעוֹר,  
וְכַמְבָאָר מִזָּה קִצְתָּה לְמַעַלָּה. וּכְמָה פָּעָם הָוָא  
צָרִיךְ לְהַתְּחִזּוק וְלַהֲתָאָחוּ עַצְמוֹ רַק בְּדִירָד עַקְשָׁנוֹת,

וְצִרְיכֵין עֲקָשָׁנוֹת גָּדוֹל מְאֹד בָּזָה. וַיָּכֶר דָּבָר  
זֶה הַיּוֹטֵב, כִּי תִּצְטְּרֹךְ לְזֹה מְאֹד: (לק"ת ס"י מ"ח)  
לֵד וְדֹעַ, שֶׁכֶל אַלְוָה הַגְּפִילּוֹת וְהַיְרִידּוֹת וְהַבְּלִבּוֹלִים וּכְיוֹ  
צִרְיכִים בְּהַכְּרִיחַ לְעֹבֵר בָּהֶם קָדֵם שְׁגָנָנָסִין לְשֻׁעָרִ  
הַקְּרָשָׁה. וּכֶל הַצְדִיקִים וְהַיְרָאִים הַאֲמָתִים עַבְרוּ  
בְּכָל זֹה: (שם)

לֵד וְאִם אַתָּה רְחוֹק מְאֹד מִמְּנוֹ יִתְבָּרֶה, וְגַדְמָה  
לְקַד שָׁאַתָּה פּוֹגֵם מִמְּשָׁבֵךְ בְּכָל שָׁעָה נָגֵדוֹ יִתְבָּרֶה, נָגֵד  
זֶה תְּדַעַ, שָׁאַיָּשׁ בָּזָה שֶׁהָוָא מִגְשָׁם בָּל כֵּה, בָּל  
תְּנוּעה וְתְנוּעה שֶׁהָוָא מַרְחָק עַצְמוֹ מַעַט מִן  
גְּשָׁמִיותוֹ, אֲפָלוֹ תְנוּעה בְּעַלְמָא שֶׁהָוָא מִמְשִׁיךְ אֶת  
עַצְמוֹ מִגְשָׁמִיותוֹ אֶלְיוֹ יִתְבָּרֶה, הִיא גָּדוֹלה וַיְקָרָה  
מְאֹד מְאֹד אֶצְלָוֹ יִתְבָּרֶה, וְהָוָא רַץ בָּזָה אֶלְפִי  
אֶלְפִים פְּרִסְאֹות בְּעוֹלָמוֹת עַלְיוֹנִים: (שם)

לֵד וְהַעֲקָר לְחִזּוק אֶת עַצְמוֹ בְּשִׁמְחָה בְּכָל מִינִי עַצּוֹת.  
כִּי עַצּוֹת מִזְיק מְאֹד, עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל  
פָּחוֹ לְהַרְחִיק וְלִגְרַשׁ אֶת הַעַצּוֹת וְהַפְּרָה שְׁחָרָה,  
הָن עַל־יָדִי שִׁיחָפֵשׂ וּמִצָּא בְּעַצְמוֹ עֲדֵין נִקְדוֹת  
טוֹבוֹת וּכְפָל, הָנ עַל־יָדִי שֶׁלָּא עֲשֵׂנוּ גּוֹי. וְעַל פִּי

## לקוטי

### התהוקות

### עצות

קמט

רְבָ אֵי אִפְשָׁר לְשַׁמֶּחֶת עַצְמוֹ כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲנֵנִי  
שְׁטוֹתָה וְצַחֲקָק וּכְךָ (בָּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר כֵּל וְהַבָּא שְׁמָחָה עַזְןָ שֶׁם):  
(שם)

לֹא וְדֹעַ, שְׁהָאָדָם צָרִיךְ לְעַבֵּר בָּזָה הָעוֹלָם עַל גַּשֵּׁר צָר  
מְאֹד, וְהַבָּל וְהַעֲקָר שְׁלָא יִתְפַּחַד בָּלְלָה: (שם)  
וְלֹפִי גָּדוֹלַת הַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה וְעַצְם רֹמְמוֹתוֹ יִתְפַּרְחֶה,  
בְּתִינוּעָה קָלָה בְּעַלְמָא וּבְהַסְּתָבָלוֹת בְּעַלְמָא שְׁאֵינָה  
כְּרָאוֹי לְלֹפִי בְּכֹדוֹ יִתְפַּרְחֶה, הַיה רְאוֹי לְבוֹא עַל  
הָאָדָם מֵה שְׁרָאוֹי ח"ו. אַךְ הַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה מְלָא  
רְחַמִּים, וְכָל הָעוֹלָם מְלָא רְחַמְנוֹת וְהָוָא יִתְפַּרְחֶה  
רֹזֶחֶה מְאֹד בְּהָעוֹלָם. עַל־בֵּין אֲהֹובי אָחִי, אַתָּה  
הַמְּעֻזָּן, נְפָשִׁי וּלְבָבִי, חִזּוֹק וְאַמְּזִין מְאֹד וּבְמַחְבָּה כִּי  
לֹא יַעֲזֹב אֶתְתָּךְ. כִּי כֵּל מַה שְׁעוֹבֵר עַל־יְדֵי הַפְּלָל  
לְטוֹבָתֶךָ. וְתִסְמַךְ עַל רְחַמְנוֹת הַמְּרַבִּים בְּלִי שְׁעוּרָה, כִּי  
הַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה גָּדוֹל מְאֹד וּלְגָדוֹלָה אֵין חִקָּר. וַיְשַׁעַנְנֵן  
שְׁמַתְהַפֵּךְ הַפְּלָל לְטוֹבָה, וּזְדוֹנוֹת נְתַחְפְּכִין לְזָכוֹיות,  
רַק חִזּוֹק וְאַמְּזִין: (לק"ת ס"י מ"ט)

וְהָוָא מַעֲלָה גָּדוֹלָה כְּשִׁישׁ עֲדִין יִצְרָר הָרָע לְאָדָם, כִּי  
או יִכְׁלֶל לְעַבֵּד אֶתְתָּו יִתְפַּרְחֶה עַמְּדֵי הַיִּצְרָר הָרָע דִּיקָּא.

דְהַנֶּן לְהַתְגִּיבָר מִתּוֹךְ חֲמִימָות הַיֵּצֶר הַרְעָא, לְהַמְשִׁיךְ מִפְנֵז לְתֹזֵךְ אַיזָה עֲבוֹדָה מַעֲבֹדָת הַהְרָא. וְאֵם אֵין יִצְרָר הַרְעָא לְאָדָם, אֵין עֲבוֹדָתוֹ נַחֲשָׁבָת בָּלְל. וּבַשְׂבִיל זֶה מִנִּיחָה הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ הַיֵּצֶר הַרְעָא שִׁיתְפִּישָׁט כָּל קָדָע עַל הָאָדָם, וּבְיוֹתֶר עַל מַי שְׁחַפֵּץ בְּאַמָת לְהַתְקִרְבָּה אֶלְיוֹ יִתְפָּרֵךְ. אֲף עַל פִּי שְׁעַלְיִדי הַתְפִשְׁטוֹת וְהַתְגִּבְרוֹת כָּל קָדָה הַזֶּא מִבְיא אֶת הָאָדָם לְמַה שְׁמַבְיא לְכָמָה עֲוֹנוֹת וּפְגָמִים גָדוֹלִים, אֲף עַל פִּי כֵן הַפְלָגָה אֶצְלָוּ יִתְפָּרֵךְ בַשְׂבִיל הַתְנוּעָה טוֹבָה, מַה שְׁבָרְקָה הַתְגִּבְרוֹת שֶׁל הַיֵּצֶר הַרְעָא מַתְגִּיבָר עַלְיוֹ הָאָדָם בְּאַיזָה תְנוּעָה וּבְוִרְחָה מִפְנֵז, שְׂזָה יִקְרָר אֶצְלָוּ יִתְפָּרֵךְ בְּיוֹתֶר מְאַלְיוֹ עַבְד אֶתְהָנוֹ אֶלְפַ שְׁנִים בְּלִי יִצְרָר הַרְעָא. כִּי כָל הֻזְלָמוֹת לֹא נִכְרָאו כִּי אִם בַשְׂבִיל הָאָדָם, שְׁבָל מַעַלְתוֹ וְחַשִּׁיכְתוֹ הָוָא מִחְמָת שִׁישׁ לֹו יִצְרָר הַרְעָא בָּזָה, וְהָוָא מַתְחִיק בְּגַדֹּז. עַל־כֵן כָּל מַה שָׁהָוָא מַתְפִשְׁט בְּיוֹתֶר יוֹתֶר, כִּמוֹ כֵן יִקְרָר בְּעִינֵינוּ יִתְפָּרֵךְ יוֹתֶר כָּל הַתְנוּעָה בְּעַלְמָא שָׁהָוָא מַתְחִיק בְּגַדֹּז. וְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ בְּעַצְמוֹ עֹזְרוֹ לֹזה, כִּמוֹ שְׁכָתּוֹב "ה' לֹא יַעֲזַבְנוּ בִּידָוֹ": (שם)

## לקוטי

התקומות

## יעוזות

קנא

לה היצר הרע נוקש באדם בכל פעם ומעוררו למה שפמעוררו. ואף אם אין האדם שומע לו ופונה ערפ מפנו, אף על פי כי הוא נוקש בו עוד פעם שני ושלישי ורביעי יותר. אבל אם האדם הוא חזק בראתו ועקשו נגד היצר הרע ואין פונה אליו כלל, איזו היצר הרע מסתלק והולך לו. וכן בתפלת בענין מהחשות הבאים לבלבו הוא מפסיק ב"ל, שהמוחשנה באה כמה פעמים פעם אחר פעם לבלבו. וצריך להיות חזק לבלי להסתבל עליו כלל בשום און ואיזו תשתקל. ועין במקום אחר מזה: (לק"ת סי' נ"א)

ט בשאדם ניכם לקדשה גביה, כגון בשמתקרב לצדיק האמת וביוツא, לפעמים או דיקא יקרה לו מקרה בלתי טהור ח"ג. ואל יפל בראתו מחתמת זה, כי אדרבא, לפעמים זה סימן שנתקרב אל הקדשה, ולפעמים הוא טוב גדולה אליו: (לק"ת סי' ק"ז)

ט כבר מבאר שאין שום יאוש בעולם כלל, ובזה בעצמו שהוא רואה את עצמו רחוק מאד מהשם

יתברך בתקלית הרחוק, בזה בעצמו ראי לו להיות את עצמו, מארח שעיל כל פנים הוא יודע שהוא רחוק, כי היה אפשר شيء רחוק כל כך עד שלא ידע כלל שהוא רחוק. ומארח שעיל כל פנים הוא יודע גדול רחוקו, אף על פי שהאמת היא כן, אף על פי כי זה בעצמו הוא חשוב אצל השם יתברך מה שעיל כל פנים הוא יודע רחוקו. ועל ידי זה בעצמו ראי לו להיות את עצמו ולחיק את עצמו בכל מה שיזבל: (לק"ת סי סה)

מ" אפלו האנשים הפשוטים שקורין (פראסטאקים), ואפלו הרשעים, ואפלו אמות העולם להבדיל, כלם מקבלין חיים מהתורה. ועל-כן אפלו מי שהוא איש פשוט, כגון שאיןו יכול ללמד או שאיןו במקום שאיןו יכול ללמד, אף על פי כי גם או מקבל חיים מהתורה. ועל-כן גם או צרך להחיק עצמו ביראת שמים בכל מה שיבול, אפלו בשעה שהוא בודל מן התורה, ואפלו מי שאיןו יכול ללמד כלל. כי כלם מקבלים חיים מן התורה הנעלמת על ידי הצדיק הנדול שפתחה בפתרונות לפעמים, עין בפניהם: (לק"ת סי ע"ח)

# לקוטי

התקומות

## יעוזות

כנ

מג ואפלו מי שנפל ח"ו מאד מאד, ומנה בשאלת תחתיות ח"ו, אף על פי כן יש לו תקווה גדולה על ידי הצדיק הגדול האמתני, כי על ידו יכולן הפל לקבל חיות מהקשרה בכל מקום שם. על בין באמת אין שום יוש בעולם בכלל (קין אש או נאר נט פאר האדרי), ואיך שהוא אפלו אם נפל למקומות שנפל רחמנא לצלן, אף על פי כן מאחר שמחזק את עצמו במה שהוא עדין, יש לו תקווה לשוב ולהור אליו יתרך. והעיקר הוא מבטן שאל שועתי, כי גם צעקה משאול תחתיות אינה נאבדת לעולם. ויצעק ויצעק ויצעק ולא יתיאש עצמו מן האעה לעולם, רק יצעק ויתהנו לפני השם יתרך תמיד יהיה איך תהיה, עד ישקיף ויראה ה' משמי: (שם)

מג אפלו בשאול תחתיות יכולים להיות סמוכים אליו יתרך: (שם)

מד אם אתה מאמיןושים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן, והבון. וען עוד בשاري מקומות מענין

קנד

לקוטי

השגות אלקות

יעות

התהיות ועין בהשנות אותן ט"ו והבן היטב וחוק  
ואמץ: (לק"ת סי' ק"ב)

## השגות והתנוצחות אלקות

א' זה שאנו רואים, שלפעמים נתקhab האדם בתוך התפלה ואומר מפני התבות בהתרהבות גדוֹל, זה בחמלת ה' עליו, שפתח לו או אין סוף והאריך לו. ובשרואה אדם התנוצחות זואת, אף על גב הדינו לא חי מיליה חי, תכוף נתקhab נשמהתו לדבקות גדוֹל לדבק את עצמו באור אין סוף. וכשעוור התגלות אין סוף, לפיו מנין התבות שפתחו והתנוצטו, כל אלו התבאות אומר בדבקות גדוֹל ובמסירות נפשו ובבטול כחוֹתו. ובשעה שפתטל לנבי אין סוף, אוי הוא בבחינת ולא ידע איש, שאכלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו, אבל זאת הבחינה צריכה להיות רצוא ושוב כדי שיתקיים ישותו שלא יסתלק קדם ומנו ח"ז. כי הקדוש ברוך הוא רוץ בעבודתנו. בשביל זה צריך שלא ישאיר פן, אלא עד עת שיבוא הקדוש ברוך הוא

**לְקֹצֶטִי** הַשְׁגָּה אֱלֹקָה עֲזֹת קְנָה  
בְּעַצְמָו וַיַּטֵּל נְשָׁמָתוֹ, אֹז וַיַּטְבִּיל בְּאַין סֻפָּה בְּתִכְלִית  
כַּפְרִי מָה שִׁזְבַּחַה: (לק"א סי' ד' אות ט')  
ב' עַל-יְדֵי הַדְּבָקוֹת שֶׁל אָדָם בְּאַין סֻפָּה, בְּרַצְוֹא וְשׁוֹב  
כִּדְיַי שֶׁלֹּא יַחֲטִיל לְגַמְרִי בְּגַ"ל, אֹז אַחֲרֵכֶת כַּשְׁהוּא  
בְּבָחִינָת וְשׁוֹב, שֶׁשָּׁב לְדַעַתוֹ לִישָׁוֹת, אֹז נְשָׁרָב בּוֹ  
רְשִׁימוֹ מֵאוֹר הַגְּפַלָּא שֶׁל הַדְּבָקוֹת הַזֹּאת. וְאֹז  
הַרְשִׁימוֹ מִרְאָה לְדַעַת אֲחֵרוֹת הַאַין סֻפָּה וְטוּבוֹ,  
שִׁידַע שְׁבָלוֹ טֹב וְכֹלֹו אַחֲרָה, שְׂזָאת הַבָּחִינָה הִיא  
מַעֲן עַזְלָם הַבָּא. וּכֹל זה זָכֵין עַל-יְדֵי וְדוּי דָבָרים  
לִפְנֵי הַתְּלִמִּיד חַכְם הַאַמְתִּין: (שם)

ה' הַצְדִיק הַאַמְתִּין הוּא כָּל יְמֵיו בַּתְשׁוּבָה. כִּי אַפְלוּ  
כִּשְׁיוֹדֵע בְּעַצְמָו שְׁעִשָּׂה תְשׁוּבָה שְׁלָמָה, עַדְין הוּא  
עוֹשֶׂה תְשׁוּבָה עַל הַשְׁגָּה הַרְאָשׁוֹנָה, שְׁהִיא  
נְחַשֵּׁב אֶצְלָו עַתָּה גִּשְׁמִיות בְּפִי הַהְשָׁגָה שְׁמַשִּׁיג  
עֲכָשָׂו רְזָמָמוֹת אֱלֹקָות וַיְתִבְרֵךְ. וְכֹן הוּא נֹהֵג כָּל  
יְמֵי חַיָּיו, שְׁהַזְלֵךְ בְּכָל פָּעָם מִהְשָׁגָה לַהְשָׁגָה וְעוֹשֶׂה  
תְשׁוּבָה עַל הַשְׁגָה הַרְאָשׁוֹנָה. וְזֹה בָּחִינָת עַזְלָם  
הַבָּא שִׁיחָה כָּלּו שְׁבָתָכָלּו תְשׁוּבָה. כִּי עַקְרָב עַזְלָם  
הַבָּא הַשְׁגָת אֱלֹקָות, וּכֹל עַת שִׁישָׁגָו הַשְׁגָה

יתרה יעשׂו תשׁובה על השׁגה הראשונה. וכי ישׁישׁ לו מה בקדקדו, יכול להבין עליידי זה גדרת הבורא יתרך ונדרת הצדיקים, אשרי להם ולחנלוים אליהם: (לק"א סי' ר' אות ג')

ר' דע, ישׁישׁ אוֹר שַׁהְיָא לִמְעֵלָה מִגְפְּשִׁין רוחין ונשְׁמַתִּין והוא אוֹר אֵין סֻוֹת. ואף על פי שאין הiscal משיג אותו, אף על פי בין רדייפה דמיחשֶׁבה למרדף אבתיריה. ועל ידי עשיית המצוות בשמחה זוכין להSEGג אותו עליידי הרדייפה והמעקב, בבחינת מטי ולא מטי. ונעשה תשׁעה היכלון דלאו אנון נהוריין ולא רוחין ולא נשְׁמַתִּין ולית מאן דקיים בהו ולא מתדבקין ולא מתיידען. אשרי מי שזוכה שירדף מיחשֶׁבתו להSEGג השגות אלו, אף על פי שאין יכולת ביד הiscal להSEGג אותם, כי לא מתדבקין ולא ידיען (יעין בגנים בסימן כ"ד): (לק"א סי' כ"ד)

ה השגות אלקות או אפשר להSEGג כי אם עליידי צמצומים רבים מעיליה לעילול משכָל עליון לשכָל תחתון. וצריך כל אחר לבקש מאד מלמד ורבינו הגון כזה, שיזהיה גדול במעלה כל כך עד שיוכל

## לקוטי

השגות אלקות

### יעות

קט

לְהַכְנִים בְּדָעַתּו הַשְׁגֹות אֱלֹקּוֹת, שֶׁזֶה עֲקֵר הַתְּכִלָּת וַהֲתֻקּוֹה הָאַמְתִית. וְכֹל מַה שֶׁהוּא קָטָן בִּוּתָר, הוּא צָרִיךְ רַבִּי גָדוֹל בִּוּתָר (עַזְרָה אָזְרִיךְ ל'ח) שִׁיבְעָה אַיִד לְהַתִּנְהַג עָמֹו לְסִפְבָּר לוֹ כִּפְרָה הַקָּדְמוֹת נְפָלוֹת בְּשֶׁכֶל גָדוֹל, שְׁהָם בְּחִינַת צְמַצּוּמִים הַגְּנָל, שְׁעַל יָדָם יָבוֹא לְהַשְׁגַת אֱלֹקּוֹת: (לק"א סי' ל' אות א' ב')

עַל-יְדֵי הַתוֹרָה וַהֲמִצּוֹת מִמְשִׁיבֵן הַשְׁגֹות אֱלֹקּוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ. כִּי כָל אָזְרִיךְ שְׁבַתּוֹרָה וְכֹל מִזְוָה וּמִזְוָה הוּא בְּחִינַת צְמַצּוּם לְהַשִּׁיג עַל יָדוֹ הַשְׁגֹות אֱלֹקּוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ: (שם אות ג')

לְזִכּוֹת לְזָה הַשֶּׁכֶל שֶׁהוּא הַקָּדְמָה לְהַשְׁגַת אֱלֹקּוֹת, אֵי אָפָּשָׁר כִּי אָם עַל-יְדֵי שִׁיחָה שׂוֹנָא בֶּצְעָ, שִׁיעַנָּא אֶת הַפְּמוֹן בַּתְּכִלָּת הַשְׁנָא. אָכְל עַל-יְדֵי אַהֲבָת מִמּוֹן הוּא נֹפֵל מִזְוָה הַשֶּׁכֶל, אַדְרָבָא, הוּא נֹפֵל לְשִׁטוֹת וּכְסִילוֹת וּלְעַצְבוֹת וּמִרְהָ שְׁחוֹרָה, וַהֲקִלּוֹת וַהֲסִטְרָא אַחֲרָא מִסְבָּבִין אָזְרָא בְּסִבְבוֹין שָׁלָהָם שְׁהָם הַחֲפֵד מִשְׁכֶל הַגְּנָל: (שם אות ד')

ה עַל-יְדֵי הַשְׁמָחָה בִּשְׁלַש רְגָלִים זָכִין לְהַשְׁגֹות אֱלֹקּוֹת: (שם ה')

כִּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא חָלַק אֱלֹקּוֹת מִפְּעָל. וּעַקְרָב  
 הָאֱלֹקּוֹת בְּלָב. וְהָאֱלֹקּוֹת שְׁבֵלֶב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵל  
 הוּא בְּחִינַת אֵין סֻוף. כִּי אָז לְהַבִּיאוֹ הָוּא עַד אֵין  
 סֻוף, הַנִּנוּ אֵין סֻוף וְאֵין פְּכוּלִת לְתַשּׁוּקָתוֹ. וְלֹפִי  
 גָּדֵל הַתְּלִיהָבוֹת הַלְּבָב שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵל שֶׁהָוּא  
 עַד אֵין סֻוף, לֹא הָיָה אָפָּשׁ לְעַשּׂוֹת שָׁוֹם עֲבוֹדָה,  
 וְלֹא הָיָה יָכֹל לְגַלְוֹת שָׁוֹם מִדָּה טוֹבָה, כִּי מְגַדֵּל  
 הַתְּלִיהָבוֹת עַד אֵין סֻוף אֵינוֹ יָכֹל לְעַשּׂוֹת שָׁוֹם  
 דָּבָר. עַל־כֵּן בְּהִכְרָמָה צָרִיךְ הָאָדָם לְצִמְצָם אָז  
 הַתְּלִיהָבוֹת לְבָוֹ, כִּי שִׁוְיכֵל לְעַבְדֵד אֶת הַשֵּׁם  
 בְּהַדְרָגָה וּבִמְדָה, כִּי הַשֵּׁם יַתְּפִרְךּ רֹצֶחָ בְּעַבּוֹדָתָנוּ,  
 שְׁגַעַבְדֵד אֹתוֹ בְּעַבְדוֹת וּבִמְדוֹת טוֹבּוֹת שְׁעַל יָדֵינוּ  
 נִתְגַּלֵּה מְלָכָתוֹ יַתְּפִרְךּ: (לק"א סי' מ"ט אות א')  
 כִּל מָה שְׁמַתְקָרֵב יוֹתֵר לְהַשֵּׁם יַתְּפִרְךּ צָרִיךְ לִידְעַ  
 שָׁהָוָא רָחוֹק מַאֲדַם מִפְנֵיו יַתְּפִרְךּ. כִּי אִם יַחֲשֵׁב  
 וַיַּדְפֵּה בְּדַעַתּוֹ שְׁבֵר נִתְקָרֵב לְהַשֵּׁם יַתְּפִרְךּ וַיּוֹדַע  
 בִּידְיעַת הַשֵּׁם יַתְּפִרְךּ, זֶה סִימֵן שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלָל. כִּי  
 אִם הָיָה יוֹדֵעַ קָצֶת מִהַּשֵּׁם יַתְּפִרְךּ, הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהָוּא  
 רָחוֹק מַאֲדַם מִפְנֵיו יַתְּפִרְךּ וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלָל. זֶה דָּבָר

**לקוטי**

השנויות אלקות

**יעוזות**

קמ"

שָׁאִי אָפְשָׁר לְפָה לְדַבֵּר וְלְהַסְּבִּיר זֹאת, כִּי גָּדוֹלָת  
הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ אֵין שֶׁעֲוֹר: (לק"א סי' ס"ג)

א" צָרִיךְ לְהַרְגִּיל לְבַטְּלָל אֶת עַצְמוֹ בְּכָל פָּעָם בְּבַחֲנִית  
בַּטְּוֹל, לְהַסְּתַּבֵּל רַק עַל הַתְּכִלִּית הַטוֹּב הַאֲמָתִי  
וְהַגְּזִחִי. וַיְהִי עַל-יְדֵי שִׁיסְתָּם עִינֵּיו מַחְיוֹ דָּהָאי  
עַלְמָא. כִּי אֵי אָפְשָׁר לְהַסְּתַּבֵּל וְלְהַכְּלִיל בְּהַתְּכִלִּית  
כִּי אִם עַל-יְדֵי סְתִּימָיו דְּעַיְינִין, שִׁיסְתָּם עִינֵּיו לְגַמְּרִי  
מַחְיוֹ דָּהָאי עַלְמָא, אָפְּגָם לְדַחְקָם בְּהַאֲצֹבָע, וְאוֹ  
לֹא יְהִי לוֹ יִסּוּרִים וְצֹעֵר מִשּׁוּם דָּבָר שְׁבָעוֹלִם. אָךְ  
אֵי אָפְשָׁר לְהִיּוֹת קְבוּעַ תְּמִיד בְּבַחֲנִית הַבַּטְּוֹל, כִּי  
אִם כֵּן יֵצֵא מַגָּדֵר אֲנוֹשִׁי. וְעַל-כֵּן בְּהַכְּרִיחַ שִׁיחִיה  
הַבַּטְּוֹל בְּבַחֲנִית רְצִיוֹא וְשׂוֹב, וְאוֹ הַרְשִׁימָיו שֶׁל  
הַבַּטְּוֹל מְאֵיר אֶל הַדּוּעַת אוֹר מִתְּקִית נְעִימָת  
הַתְּנוֹצִוּת אַלְקּוֹת, מֵה שָׁאִי אָפְשָׁר לְאֶחָד לְסִפְר  
לְחֶבְרוֹ בְּלָל. וְעַל-יְדֵי וְה נְמַשֵּׁךְ שְׁמָחָה גְּדוֹלָה וְעַל-  
יְדֵי וְה נְמַשֵּׁבָן חַהּוֹשִׁין דָּאוּרִיתָא. וְעַל-יְדֵי וְה יְכֹל  
לְהִחְיֹת אֶת עַצְמוֹ וְלְחֹזֵק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַיּוֹרִין  
וְהַרְפַּתְקָאות שֻׁוּבָרִים עַלְיוֹ ח"ו, וַיַּזְבֵּה לְטַעַם  
וְלַהֲרֹגֵשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה מַעַין עוֹלָם הַבָּא: (לק"א סי' ס"ה)

אות ג' ד')

יב בבְּשׁוֹכָה לְאַזְּהָה הַתְּנוֹצִצּוֹת שִׁיתְנוֹצִין לוֹ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֶה, צָרֵיךְ לְהַזְּהָר שִׁיחָה לוֹ צְמַצּוֹם, לְצִמְצִים הַמְּחֻטָּה וְהַדְּעָת שֶׁלֹּא יֵצֵא חוֹזֵן לְגַבְיוֹל שֶׁלֹּו. כי אֲפָלוֹ בְּקָרְשָׁה אַסּוֹר שִׁיחָה הַמְּחֻטָּה מִשׁׁוֹטֶט בְּמַה שָׁאַיְן לוֹ רִשּׁוֹת לְפִי מְדִינַתּוֹ. כי כֹּל בְּרִיה יֵשׁ לוֹ דַי וְגַבְיוֹל בְּאֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֶה, דְהַנִּינוּ בְּהַתְּנוֹצִצּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ, שַׁאֲסּוֹר לוֹ לְצִאת חוֹזֵן מִהַּגְבוֹל שֶׁלֹּא יָבֹא לִידֵי

הַרִּיסָה ח'ו: (לק"א ס"י ה' אות ז)

וְהַדָּר הַמְּלָך עַלְיוֹ הַשְׁלוֹם אָמָר: "כִּי אַנְיִ יְדֻעַתִּי בַּיּוֹם גָּדוֹל ה'" וּנוּ. "אַנְיִ יְדֻעַתִּי" דִיקָא, כי גְּרַלָת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֶךְ כִּי מַה שַׁוֹּכָה מֵ שַׁוֹּכָה שִׁיתְנוֹצִין בְּלָבָו, אֵי אָפְשָׁר לְסִפְרָ לְחַבְרוֹ כָּל, וְעַלְפִּיכָן אָמָר: "כִּי אַנְיִ יְדֻעַתִּי", "אַנְיִ יְדֻעַתִּי" דִיקָא

(אך ווים): (שוחות הר"ן ס"י א')

ד וְאֲפָלוֹ לְעַצְמוֹ אֵי אָפְשָׁר לְסִפְרָ מִיּוֹם לִיּוֹם, לְפִי מַה שְׁמֹרְיוֹחַ לוֹ וּמַתְנוֹצִין לוֹ בָּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵינוֹ יִכּוֹל לְסִפְרָ לְעַצְמוֹ לִיּוֹם שְׁנִי, הַוְרִיחָה וְהַתְּנוֹצִצּוֹת שֶׁל גְּרַלָת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֶה, שְׁהָיָה לוֹ בָּהָה אַתְמּוֹל: (שם)

טו ה'שם יתברך ברוך הוא גָדוֹל מְאֵד וַלְגָדוֹלתוֹ אֵין חֲקָר, וְאֵין יוֹדְעַנִן כָּלֶל, כי נְעַשִּׂים בְּעוֹלָם דְבָרִים נֹרְאִים, מְעַשִּׂים רַבִּים לֹאֵין תְּכִלָּת, וְשָׁנִים וְחִדּוֹשִׁים רַבִּים וְגַפְלָאִים, וְאֵין יוֹדְעַנִן כָּלֶל. וְאֵי אָפָּשָׁר לְדִבֶּר בָּזָה, רק כִּל חָד בְּפּוֹם מֵה דְמִשְׁעָר בְּלִבְיהָ, יָכוֹל לְהַבִּין מַרְחֹק שְׁאֵין יוֹדְעַנִן כָּלֶל, וְאֵף עַל פִּי כֵּן עָדֵין הוּא רָחוֹק מְאֵד מַתְכִּלָּת הַיְדִיעָה שֶׁלֹּא גָּדוֹע. כי עָדֵין לֹא הַתְּחִיל לִידְעַ כָּלֶל. וְעַזְן בְּפּוֹנִים שִׁיחָות גַּפְלָאֹות בָּזָה, וְאֵיךְ לְהַתְּחִזֵּק עַל-יִדְיָו הָה לְבָל יָפֵל בְּדָעַתוֹ לְעוֹלָם, אָפָלוּ אֲם גַּפֵּל לְמִקּוֹם שְׁגַּפֵּל חַ"ו, אֲלִיל יִתְּיָאשׁ עַצְמוֹ מִן הַצְּעָקָה לְעוֹלָם, כי ה'שם יתברך גָדוֹל מְאֵד וְיָכֹל לְהַתְּהִפְךָ הַכָּל לְטוֹבָה וּכְיוֹן, עַזְן שָׁם: (שם ס"ג)

### וזדי דברים

א עַל-יִדְיָו וְזַדְיָו דְבָרִים לְפָנֵי הַתְּלִימִיד חַכְםַת הָאֱמָת, עַל-יִדְיָו זֶה מַעֲלָה בְּחִינַת מִלְכּוֹת דְקַרְשָׁה לְשִׁרְשָׁה, וְעַל-יִדְיָו זֶה מַבְטֵל מִמְשָׁלַת הָעָפּוֹם, וְעַל-יִדְיָו זֶה זָכוֹה לִידְעַ שֶׁבֶל מְאֻרְעֹותֵינוּ הֵם לְטוֹבָתוֹ וַיְבָרֵךְ עַל הַכָּל

## קסב לְקוֹטִי

וְהִי דָבָרִים

יעזות

הַטּוֹב וְהַמְּטוֹב", שֶׁזֶת הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עָלֶם

הַבָּא: (לק"א סי' ד' אות ג')

ב' עֲוֹנוֹתָיו שֶׁל אִדְמָן חָקּוּקִים עַל עַצְמוֹתָיו, וְעַל-יִדִי  
וְדָבָרִים לְפִנֵי הַתְּלִמְיד חָכָם יוֹצֵא מֵעַצְמוֹתָיו  
הַצְּרוֹפִים רְعִים שֶׁל הַעֲוֹנוֹת שֶׁהָיוּ חָקּוּקִים עַלְלֵיכֶם,  
וּמוֹחָלִין וּמַכְפְּרִים לוֹ כָל עֲוֹנוֹתָיו (עַזְנַת שׁוֹבֵה אֹתָא):  
(שם ה')

ג' קָדָם שְׁהִתּוֹדָה וּסְפַר כָל לְבָבוֹ לְפִנֵי הַתְּלִמְיד חָכָם,  
אָפָל עַל פִי שְׁהִיה אֶצְל הַתְּלִמְיד חָכָם וְנַתֵּן לוֹ מִמּוֹן,  
עַדְזֵין אֵינוֹ יָדַע בָּאֵיזָה דָרְךָ הוּא מַהְלָךְ, כִי יְשֵׁשׁ דָרְךָ  
יִשְׁרָאֵל לְפִנֵי אִישׁ וְאַחֲרִיתָה דָרְכֵי מְוֹת. אֶבְלָעַל-יִדִי  
וְדָבָרִים לְפִנֵי הַתְּלִמְיד חָכָם, עַל יָדֵי זֶה הַתְּלִמְיד  
חָכָם מַדְרִיךְ אֹתוֹ בְּדָרְךָ הַיְשָׁרָה לְפִי שָׁרֵשׁ גַּשְׁמָתוֹ  
וּנְתַתְּקֹן הַבָּל: (שם אות ח')

ד' בְכָל פָעָם שֶׁבָא אֶצְל הַתְּלִמְיד חָכָם יִסְפֶר לְפִנֵיו כָל  
לְבָבוֹ, וְעַל-יִדִי זֶה אַתָּה נִכְלָל בָאַין סֻוֹפָה: (שם אות ט)  
ה' צְרִיךְ לִפְרֹט אֶת הַחַטָא, כִי צְרִיכִין לְהִתּוֹדוֹת  
בְּדָבָרִים דַוְקָא בְכָל פָעָם עַל כָל מָה שָׁעַשָּׂה. וַיְשַׁ  
לֹזה מְנֻעָות רַבּוֹת, לְפָעָם נִשְׁפַח מִאַתָּה הַחַטָא,

## לקיוטי עזרות וברון קסג

ויש שיכבר עליו מאד וקשה לו להוציא הדבר להתודות ועוד מניעות רבות. והתקון لها לשמה הרבה בשמה של מצוה, כגון חתנה של מצוה או שאר מצוה בשמה, שייתגבר לשמה בשמה גדולה, עד שירקד הרבה מלחמת שמה. על ידי זה יזכה להתודות בדברים. ועל-ידי זה יתקן פגמ

חטאים: (לק"א סי' קע"ח)

## זברון

- a. התפלה מסగל לזברון: (לק"א סי' ז' אות ה')
- b. על-ידי תענית וצדקה ובפרט צדקה לאرض ישראל, על-ידי זה נטבטל השכחה וזוכה לזברון: (לק"א סי' לי' אות ג' ד')
- c. על-ידי מהאת כפים בשעת התפלה נמקין הדינים ונצולין משכחה וזוכין לזברון: (לק"א סי' מו)
- d. צריך לשמר מאד את הזברון שלא יפל לשכחה, והינו שיזכר תמיד בעלמא דאתי ולא ישכח. וכך ראוי להיות מנהג איש היישראלי, שתפרק בפרק בהקיצו משנתו, מיד בשפתה את עיניו קדם

שִׁיתְחִיל שֶׁוּם דָּבָר, יַזְכֵּיר אֶת עַצְמוֹ תַּכְף בְּעַלְמָא  
דָּאַתִּי. וַיְהִי בְּחִינַת זְכָרוֹן בְּכָלְלִיות. וַיָּחִרְבֵּן צְרִיךְ  
לְהַמְשִׁיךְ הַזְּכָרוֹן בְּפְרָטִיות, דְּהַנִּינוּ שִׁינְגְּדִיל דְּעַתּוֹ  
בְּכָל הַמְחַשְּׁבָה דָבָר וּמַעֲשָׂה שְׁהָשָׁם יַתְבִּרְךְ מִזְמִין  
לוֹ בְּכָל יוֹם, לְהַבִּין מִמֶּם הַרְמָזִים שְׁהָשָׁם יַתְבִּרְךְ  
מַרְמִינוֹ לוֹ עַל יָדָם לְהַתְקִרְבָּן אֵלָיו. בַּי הַשֵּׁם יַתְבִּרְךְ  
מַצְמִיצָם אֶת עַצְמוֹ מֵאַין סֻפָּר עַד אֵין תְּכִלָּת, וּמַרְמִינוֹ  
לוֹ רַמְזִים בְּכָל יוֹם עַל-יָדָי בְּלַד הַדְּבָרִים שְׁמָזְמִין לוֹ  
בָּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְצִרְיךְ הָאָדָם לְהַגְּדִיל דְּעַתּוֹ בָּהּ,  
לְזַפְּרִיר בְּהָשָׁם יַתְבִּרְךְ עַל-יָדָי בְּלַד הַמְחַשְּׁבָה דָבָר  
וּמַעֲשָׂה שְׁהָשָׁם יַתְבִּרְךְ מִזְמִין לוֹ בְּכָל יוֹם, וּלְהַבִּין  
מִמֶּם הַרְמָזִים לְהַתְקִרְבָּן אֵלָיו. אֲךָ הַהְגִּדְלַת הַדְּעָת  
צְרִיךְ לְהִיּוֹת בָּמְדָה. עַזָּן דַּעַת אֹתָה לְ"וּ וּלְ"זָ: (לק"א

ס' נ"ד א'ות א' ב')

ה וְאַפְלוֹ מֵשִׁיּוֹדָע וּמִבֵּין רַמְזִים מִכֶּל הַדְּבָרִים, אַפְלוֹ  
מִדְבָּרִי חָל, אֲפָעָל-פִּירְכֵן אָסּוֹר לוֹ לְעַסְקָן רק בָּהּ  
מִחְמָת בָּ' טָעָמִים (עַזָּן בְּפְנִים), רַק צְרִיךְ שִׁיחָה לוֹ  
הַסְּתָפְקּוֹת לְהַסְּתָפְקָה רק בְּהַכְּרָחִיות. וְאַפְלוֹ מִזָּה  
הַהְסְתָפְקּוֹת גּוֹפָא צְרִיךְ לְתַנְּזֵן צְדָקָה (עַזָּן מִמּוֹן אֹתָה כ"ז)

לְקֹדֶטִי      עַזּוֹת      וּפְרוֹזָן      קְפָה

[ב'ז]). ומֵי שְׁמַתְנָהָג בָּה, נָעֲשָׂה עַל־יְדֵי כָּל זה  
תְּקוּנִים גְּפֻלָּאִים וַיְחִידִים גְּדוּלִים לְמַעַלָּה. וְהַמּוֹזָעִם  
שָׁאיָן לָהֶם זה הַשְׁכֵל לְהַבִּין חָרְמוֹם פָּגָל, נָעֲשָׂה  
אֲצָלִים כָּל זה מִמְילָא עַל־יְדֵי שְׁנָה וַצִּיצִית וַתְּפִלִין  
וַתּוֹרָה וַתְּפִלָה וַמִּשְׁאָזִימָתָן: (שם אות ב' ג')

כָּרִיךְ לְשִׁמְרָה הַזְּבָרָזָן הַגָּל, צָרִיךְ לְשִׁמְרָה אֶת עַצְמָמוֹ  
שֶׁלָא יִפְלֶל לְבִחִינָת רָע עַזְן שֶׁהָיוֹא מִיחַת הַלְּבָב, שְׁעַל־  
יְדֵי זה בָּא שְׁכָחָה: (שם אות ד')

וַיְשַׁׁחַט כְּפָה בְּחִינּוֹת בָּרָע עַזְן. יִשְׁׁשַׁעַנוּ צְרָה  
בְּהַתְּנַשְּׁאוֹת שֶׁל חֶבְרוֹן, וּכְנַיְשַׁׁחַט כְּפָה בְּחִינּוֹת בָּזָה.  
וַצָּרִיךְ לְשִׁמְרָה אֶת עַצְמָמוֹ מִזָּה מַאֲד, שֶׁלָא יַהֲיוֹת לוֹ  
שָׁוֹם עַזְן רָעָה עַל חֶבְרוֹן כָּלֵל. וּכְנַיְשַׁׁחַט כְּהַתְּפִלָל  
הַרְבֵּה לְהַשְּׁמָן יִתְבָּרֶךְ, שִׁגְנַצְלָה מַרְעָה עַזְן שֶׁל חֶבְרוֹן. וּמַיְ  
שֶׁאָנוּ מַרְגִּישׁ בְּעַצְמָוֹ בָּה לְעַמְדָה בְּנֵגֶד הַרְעָה עַזְן  
לְהַכְּנִיעָן, הוּא צָרִיךְ לְבָרֶךְ מִמְּנוֹ: (שם)

גַם צָרִיכָן לְשִׁמְרָה אֶת עַצְמָמוֹ מַלְשָׁן הַרְעָה, בַּי עַל־יְדֵי  
לְשָׁוֹן הַרְעָה נִפְגָּם הַזְּבָרָזָן (עַזְן דָּבָר אוֹת י'). גַם צָרִיכָן  
לְהַכְּרִיחַ אֶת עַצְמָמוֹ לְשִׁמְמָה, וְעַל־יְדֵי כָּל זה נִשְׁמָר  
הַזְּבָרָזָן הַגָּל (עַזְן שְׁמָמָה אוֹת י'ג י'ד): (שם אות ה' ו')

ט אֲפָלָל פִּי שָׁאַרְיָכִין לְשִׁמְרָה הַזְּבָרָזָן לְעַנְנֵן תֹּרֶה וְעַבּוֹדָת הָאָמָן, אֲבָל יֵשׁ גַּם מִעָלוֹת בְּהַשְׁכָּחָה. כִּי צָרִיכִין לְהַרְגִּיל עַצְמוֹ לְהַשְׁכִּיחַ מִדְעָתוֹ כֹּל הַדָּבָרִים הַמְּבָלְבָלִים אֶת הָאָדָם מִעַבּוֹדָתוֹ יַחֲבֵרָה, וּבְפִרְטָה בְשֻׁעַת הַתְּפִלָּה, שֶׁכֹּל הַבְּלָבָלִים בָּאים אֹז. וְעַל פִּי רַב מְבָלְבָל אַזְתָּו מִה שָׁעַרְ, שֶׁלָּא טֹוב עֲשָׂה בְעַנְנֵן זֶה וּבְעַנְנֵן זֶה וּכְוֹ. עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהַרְגִּיל עַצְמוֹ שַׁתְּכַפָּה וּמִיד שְׁחוֹלִיפָה וּעוֹבֵר הַדָּבָר, יַעֲבֵיר וַיַּסְלַק אַזְתָּו מִדְעָתוֹ לְגַמְרִי, וַיַּסְמַח דִּעָתוֹ מִה לְגַמְרִי, וְלֹא יַתְחִיל לְחַשֵּׁב עוֹד בְּמַחְשָׁבָתוֹ בְעַנְנֵן זֶה בְּלָל, וּבְפִרְטָה בְשֻׁעַת הַתְּפִלָּה. וְכֵן כֹּל דְּאָנוֹת הַעֲוֹנוֹת שָׁעַר וְכֹל הַפְּגָנִים שְׁפָגָם, הַכָּל צָרִיךְ לְהַעֲבִירם וְלַהֲשִׁבְיָהָם מִדְעָתוֹ בְשֻׁעַת הַתְּפִלָּה וְהַעֲבֹדָה. וְאַפְלוּ בְכֹל הַיּוֹם בְּלֹא אֵין טֹוב שִׁיחַשׁ בָּהֶם כֹּל הַיּוֹם, רַק בְּשֻׁעַת מִיחָדָה שְׁרוֹצָה בְּכֹנָה לְשִׁבְרָה לְבָבוֹ וְלִפְרֵשׁ שִׁיחַתּוֹ וּכְוֹ, שֶׁאוֹ דִּיקָא יוּפּוֹר עַצְמוֹ כֹּל מָה שָׁעַר. אֲבָל בְּשָׁאָר הַיּוֹם צָרִיךְ לְהַשְׁבִּיחָם מִדְעָתוֹ, כִּי שִׁזְוָל לְעַסְקָה עַבּוֹדָת הָאָמָן בְּשָׁמָחה, וּבְפִרְטָה בְשֻׁעַת הַתְּפִלָּה בְּגַ"ל: (שִׁיחָות הַר"ן ס"י כ"ז)

## חקירות ותשובות חיצונית

א עקר הshell הוא shell האמת של הצדיקי אמת, שעל ידי זה shell זוכין להשגת אלקות ולהבניהם השגות אלקות לכל הנולים אליהם. וכל החכמת חיצונית הם כיסיות גמור נגר זה shell. ולפעמים, בעוננותינו הרבים, בשנויפל זה shell אליהם (הינו להעפו"ם והסתרא אחרא), הם מתוגברים בחכמתם וממשליםם, ואוי מתגבר ח"ו ממישלה העפו"ם.ומי יוכל לסייע את קול הצעקה והזעקה גדולה, בשנויפל זה shell אליהם, שהכיסיל רוץ להתחفهم, שמתוגברים להמשיך לתוך החכמתם שלהם, שהם כיסיות באמת, את בוחנת החכמה האמיתות שהוא shell הנ"ל של השגות אלקות. ואומרים שירק הם חכמים, אין חכמה גדולה מהכמתם המטנית, אשר כל יניקה מנפילה shell הנ"ל. והקדוש ברוך הוא בעצמו ביכולתו שואג על זה. וצריך כל אחד לראות לחתך ולהבדיל ולהעלות החכמה והshell הנ"ל ממה

וְלֹהֵחָיוֹרֶוּ לְשִׁרְשָׂוּ. וַיְהִי זָכֵין עַל־יְדֵי צְדָקָה וְחִסְדָּר  
שְׁעוֹשִׁין. וְלֹהֵה הַחִסְדָּר זָכֵין עַל־יְדֵי שְׁמַקְבֵּלֵין תָּכְחָה  
**מִפְזְּכִיחִי אֲמָתָה:** (לק"א ס"י ל' אות ב' ו' ז')

ב' **חֲכָמָה** הַוָּא שָׁרֵשׁ כֹּל הַדְּבָרִים. לְכָן צְרִיךְ כֹּל אֶחָד  
לְשִׁמְרָה אֶת שְׁכָלוֹ מִשְׁכְּלִיוֹת חִצְוֹנִיות, בַּי עֲקָר  
הַחֲכָמָה לְקַנּוֹת שְׁלָמוֹת אֵינָם רַק חֲכָמָות אֱלֹקָות,  
וְשֶׁאָרֶב הַחֲכָמָות הַמְּחֻמָּות בְּטִלּוֹת וְאֵינָם חֲכָמָות  
**כָּלֶל:** (לק"א ס"י ל"ה אות א')

ג' **בְּשָׁעַת הַזְּלָה הַשְּׁכָל מִצְמָצָם** אַצֵּל כֹּל אֶחָד וְאֶחָד.  
וְכִשְׁמַתְחִילֵין לְהַשְׁתְּמֵשׁ בּוֹ בְּהַתְּבּוֹנָנוֹת עֲבוֹדָת  
הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, אָזִי שְׁכָלוֹ הַזְּלָה וּגְדוֹלָה. אָבֵל כִּשְׁאָדָם  
מִכְנִים בְּתוֹךְ שְׁכָלוֹ מִחְשָׁבוֹת חִצְוֹנִיות, הַמְּחֻמָּות חֲכָמָה  
חִצְוֹנִיות, אָזִי גַּתְמַעַט קְרַדְשָׁת שְׁכָלוֹ בְּפִי הַמְּקוֹם שֶׁל  
חֲכָמָה חִצְוֹנִיות. וְעַל פָּה הַשְּׁכָל הַחִצְוֹנִיות  
מִתְלַקְּטִים וּמִתְחַבְּרִים כֹּל הַתְּאֻוֹת וּכֹל הַמְּדוֹת  
רָעוֹת וּמְגַנּוֹת: (שם)

ד' **עַל-כָּן צְרִיךְ כֹּל אָדָם לְשִׁמְרָה מְאָד אֶת שְׁכָלוֹ**  
וּמִחְשָׁבָתוֹ, שֶׁלֹּא יִכְנִים בְּתוֹךְ מִחְשָׁבָתוֹ שֻׁום  
מִחְשָׁבָה חִצְוֹנָה וְלֹא שֻׁום חֲכָמָה חִצְוֹנָה, בַּי כֹּל

## לקוטי

חכמת חיצונית

## יעוזה

קפט

הרעות וכל החרטאים והפגמים באים מפוגם  
המוחשכה ח"ו, על ידי שמניחין לבנים בהמוחשכה  
ח"ו, חכמאות חיצונית ומחשבות חיצונית. עקר  
התשובה והתקzon על כל העונות, הוא בשמהתגבר  
לנרש כל המוחשבות חיצונית מדעתו ושבלו. כי  
החכמה והשכל היא הנשמה שהוא שרש הכל.  
ובשמקדש שבלו, הינו נשמו, על ידי זה מגיביה  
ומושב הכל לשrho, וזה עקר התשובה: (שם אות א'  
(ב')

ה בשישראל נכניס ח"ו בחכמאות חיצונית של  
האמות, או נופל הצדיק מהשנתו ונתחפה  
ונתפסה השנתו: (לק"א סי' מ"ט אות ז')

רפי החקמות, בפרט חכמאות הפילוסופיא, מזיקים  
מאוד מאד. כי עקר הזיק הלב שוכן לבנות חכמה  
וישכל אמיתי הוא רק על ידי מעשים טובים. אבל מי  
ששבלו יותר ממעשו הטובים, אין כח בלבו להכיל  
את שבלו, או השכל מחתיאו ביזה. והן הן  
הפילוסופים שאין להם לב טהור, ואין להם יכול  
לקבל השכל בקדשה באמת לאמת בראי, כי לבם

חַלֵשׁ וְחַסֶרׁ. וּבְפִרְטָה הַנּוֹאָפִים הַעוֹסְקִים בְּחַכְמַת הַפְּילּוּסּוֹפִיא שֶׁמְאָד מְאָד מִזְיק לָהֶם. כי עַל-יְדֵי הַנּוֹאָפָה לָבָם חָסֶר מְאָד, וְאֵין בְּלָבָם יִכְלֶת לְהַכְיל אֶת הַשְּׁכֵל בְּתוֹכוֹ, לְהַתְּרַחֵק מְחַטְּאִים וְלְהַתְּדַבֵּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵי, שַׁזָּה עֲקֵר הַשְּׁכֵל הָאָמָת. רק אֲדָרְבָּא, עַל-יְדֵי שְׁכָלָם הֵם מְחַטְּאִים בְּיוֹתָר, וּמִזְיקִים לָהֶם וְלְכָל הָעוֹלָם יוֹתֵר מְנַחְשִׁים וּמְעַרְבִּים וּמִכְלֵל מִינֵי חַיּוֹת רְעוֹת וּמִזְיקִים שְׁבָעוֹלָם, רְחַמְנָא לְצַלֵן. כי מְחַרְפֵין וּמְגַרְפֵין בְּלֵפִי מַעַלה בְּחַכְמַתָם וּבְנִגְדָה הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה, בְּפִרְטָה נִגְדָה חַכְמִי הַגְּמָרָא וּהַצְדִיקִים שָׁאַחֲרֵיהֶם ז"ל, בִּידּוֹעַ וּמִפְרָסָם. בָּעֵל הַרְחָמִים יִשְׁמַר שְׁאָרִית יִשְׂרָאֵל מֵהֶם וּמִהְמוֹנָם:

(לק"א ס"י נ"ה אות ו')

מה שַׁהְגַבֵיל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְשַׁכֵּל הָאָנוֹשִׁי שַׁיּוֹכֵל לְהַבִין, הוּא מִצּוֹה גְדוֹלָה לְחַדֵד הַשְּׁכֵל לְהַבִין הַדָּבָר עַל בָּרוּץ. אֲבָל יִשְׁكַנְיוֹת שָׁאַינוֹ בָּאָפָשָׁר לְשַׁכֵּל הָאָנוֹשִׁי לְהַבִין פָרֹויָץ עַל קַשְׁיָא בּוֹ, רק לְעַתִיד לִבּוֹא יִתְגַלֵה הַתְּרוּז. אֲסֹור לְאָדָם לְעַזִין בָּהֶם. וְכָל מַי שְׁפֹטוּמָה עַל שְׁכָלוֹ וּמַעֲזִין וּחֹזְקָר בָּהֶם, עַל זה

## לקוטי

חכמאות חיצונית

## יעוזות

קעא

נאמר: "כָל בָּאִיה לֹא יִשְׁבוֹן". כי על קוישיא בזו אסור לסוך על שכלו רק להעמיד על אמונה. ואפלו אילו הכספיות שיש עליהם תשובה, לפעם נסתמו שבילי השכל ויאנו יודע להשב על אפיקורסות שבלבו. והתקון זהה - למזר הפוסקים (ען תלמוד תורה אותן מה'). וכל זמן שאין זוכה לתקן ולפתח שכלו להבין התרויין, צריך לסוך רק על אמונה גם בכספיות אילו, כי העקר הוא האמונה:

(לק"א סי' ס"ב אות ב')

ה עליידי דבורים רעים מתגברת ומתפשטה חכמאות הפילוסופיא בעולם, שהוא בוחינת והמת הנחש, ומייקת מאד להעולם רחמנא לאצלו; (לק"א סי' ס"ג)  
ט אסoor גדוול לעין בספריו המחקרים. כי יש במקרה קסיות שנמשכו מבחן חלל הפנוי שאו אפשר למצאו עליהם תרויין בשום אופן, רק לעתיד לבוא יתגלה התרויין, אבל בזה העולם או אפשר לישבם בשום שכל.ומי שמעין באילו החכמאות הנמשכו ממשם, יהיה נשקע ונאבד שם לעולם, כי עליה נאמר: "כָל בָּאִיה לֹא יִשְׁבוֹן". כי אי אפשר למצוא

בָּהֶם אֶת הַשֵּׁם יִתְּפַרֵּךְ וְלֹהֶשֶׁב עַל הַקְשִׁיות וְהַמְבוֹכוֹת שֶׁבָּהֶם בְּשֻׁום שֶׁכְלָ. רַק יִשְׂרָאֵל, עַל-יִדָּי אִמּוֹנָה עוֹבָרִים עַל כָּל הַחֲכָמוֹת וְעַל כָּל הַמְבוֹכוֹת שֶׁבָּעוֹלָם. כִּי הֵם מַאֲמִינִים בַּהֲשֵׁם יִתְּפַרֵּךְ וּבַחֲזָרוֹתָהוּ הַקְדוֹשָׁה בְּלִי שֻׁום חֲקִירָה וְחַכְמָה, רַק בְּאִמּוֹנָה שֶׁלְמָה. וְעַל שֵׁם זה נִקְרָאים יִשְׂרָאֵל "עֲבָרִים", עַל שְׁעַל-יִדָּי אִמּוֹנָתָם הֵם עוֹבָרִים וְעוֹלִים עַל כָּל מִינִי חֲכָמוֹת וְחֲקִירֹת. כִּי אַינְם אֲרִיכִים לְחַקֵּר אַחֲרַ האָמָת בְּלָל, כִּי הֵם יוֹדָעִים הָאָמָת לְאַמְתָה עַל-יִדָּי אִמּוֹנָתָם הַשְּׁלָמָה, שְׁמַאֲמִינִים בַּהֲאָמָת בְּפִי מָה שֶׁקְבָּלוּ מִאָבוֹתֵינוּ וּרְבָוֹתֵינוּ זֶל. וְעַל-יִדָּי זה הֵם עוֹבָרִים וְעוֹלִים עַל כָּל הַחֲכָמוֹת בָּלָם: (לק"א ס"ד אות ב')

וְד֖ע, שִׁישׁ צְדִיקִים גְּדוֹלִים שֵׁהֶם אֲרִיכִין דַּוְקָא לְעֵין בְּאַלּוּ הַחֲכָמוֹת, כִּי עַל יִדָּי עִזּוּנָם בָּהֶם הֵם מַעֲלִין וּמוֹצִיאִין מֵהֶם בִּמְהָナ נִשְׁמָות שְׁגַפְלוּ וּנְשַׁקְעוּ בָּהֶם. וְעַל-יכָן אֶל תְּבִיא לְדֹךְ רָאֵיה מִמְּהָナ שְׁמַצִּינוּ בִּמְהָナ גְּדוֹלִי הַקְדָּמוֹנִים שְׁעַסְקוּ בְאַלּוּ הַחֲכָמוֹת, כִּי הֵיו מִכְּרָחִים לְזָהָה פָּגָל. וְלֹגֶדֶל קָרִישָׁתָם הַעֲצָומָה הַעַלְוָה

## לקוטי

חכמת חיצונית

## יעוזה

קע

נְשָׁמוֹת שִׁנְפָלוּ בָּהֶם, כֹּנֶל. אֲבָל אַנְשִׁים שָׁאַיִם  
גָּדוֹלִים בְּצִדְקוֹת כֵּל בָּהֶם, מְפָלֵשָׁן אַנְשִׁים פְּשָׁוֹטִים,  
בְּפִרְטָן בְּדָרוֹת הַלְּלוֹ, חֲלִילָה לְהַסְתַּפֵּל וְלִכְנֵם בָּהֶם,  
כִּי יְהִי נְשָׁקָע וְנָאָבֵד שֶׁם לְעוֹלָם רְחַמְנָא לְצִילָּן: (שם  
אות ג')

א עַל־יְהִי הַגָּנוֹן שֶׁל הַצָּדִיק הַגָּדוֹל הָאָמָתִי, הוּא  
מַעַלָּה הַנְּשָׁמוֹת שִׁנְפָלוּ לְאַפִּיקּוֹרָסּוֹת הַגָּל שָׁאיַן  
עַלְיהָ תְּשׁוּבָה: (שם אות ה')

ב' חַכְמֵי הַטְּבָע שְׁרֹצִים לְהִרְאֹות עַל פִּי חַכְמָתָם  
הַמְּטוּעִית שַׁהְפֵל עַל פִּי הַטְּבָע ח"ו, הֵם חַיּוֹת רְעוֹת  
שְׁדֹרְסִים וּטוֹרְפִים רַבִּים מַבְנֵי עַמְּנָנוּ. כִּי כֹּמֹה  
נְפָשּׁוֹת מִיּוֹשָׁרָאֵל שִׁקְעָוּ בָּזָה רְחַמְנָא לְצִילָּן. וְאַלּו  
הַנְּפָשּׁוֹת הֵם בְּצִפְרִים הָאֲחוֹזּוֹת בְּפֶה. עַל־כֵּן כֵּל מַיִּשְׁחָם  
שְׁחָם עַל נְפָשָׁוֹ, צָרִיךְ לְבָרָח וּלְמַלְטֵת נְפָשָׁוֹ מֵהֶם,  
שֶׁלֹּא תְּהִי נְפָשָׁוֹ נְטַרְפָּת וּנְגַרְבָּת ח"ו עַל־יְהִי חַיּוֹת  
רְעוֹת הַגָּל. עַל־כֵּן חֲלִילָה לְהַסְתַּפֵּל כֵּל בָּאַלּוּ  
הַסְּפָרִים הַמְּדֻבָּרים מִחְקָרוֹת, אֲפָלוּ הַסְּפָרִים  
שְׁחַבְרוּ גָּדוֹלִי יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵין רָעה גָּדוֹלה מֵזוֹ:

(לק"ת ס"י ד' אות ו')

ג' עליידי צדקה מבטלין פה הנחש, שהוא שרש חכמת הטע, ועלידי זה מפiliar נצולין מלחיות רעות הנ"ל שהם חכמי הטע. ולפעמים אףלו בשפכניין אותן עדין הם חזירם ומפלים איזה ספק ברצון, אם מתרנаг עליידי רצונו יתרברך בלבד, ואו ארכין לחזר ולהרבות בצדקה. כי צדקה מנגעת ומשפלה חכמת הטע תמיד, ומגילות שהפל מתרנאג ברצונו יתרברך בלבד: (שם

אות ט' י"א)

ד' עקר העבדה היא רק עליידי תמיות ופשיטות גמור בלי שום חכמאות כלל, וזהו עקר התכליות האמתי. וחלילה למי שמכינה בשם ישראל שיכנים ח"ו בספריה המתקדרים ח"ו, כי לא באלה חלק יעקב. כי יש בכל החכמאות אבן גוף בחינת עמליך, שעיל ידו נופליין ונכשלין ויוכל לאבד עולמו ברגע ח"ו, והוא הרעה הגדולה שבכל הרעות. ואפלו בספריה ישראל שדבררים מחקרות, אין להבית בהם כלל, כי מזיקים הרבה לאמינה הנ"ל שהוא יסוד הפל. ותלה

## לקוטי

חכמת חיצונית

## יעוזת

קעה

לאל יש עבשו ספרים קדושים הרבה מאה, המלאים מוסר ויראת ה' בלי שום חקירות, שאינם מיסרים על דעת חכמי יון ימיה שם, רק יסודותם בהרי קדש על דברי רוז'ל בגמרא ומדרשים, ובפרט המיסדים על דברי רשבי' וחבריו, הפך בהם וփך בהם. בהם דיקא ולא בספרים שמערב בהם דעת הגויים, הכהנים בערך. מהם המלית נפשה, מהם ומהמונם, ותהייה לך נפשך לשלו לחי עולם לעולמי עד ולנצח נצחים: (לק"ת סי' י"ט)

בענין הקשות שקשחה על השם יתברך. מי שיש לו דעת אמתי כל שהוא, ראוי לו להבין שאדרבא, כה ראוי להיות דיקא שיהיה קשות על השם יתברך, וככה נאה ויפה לו יתברך לפי גדרתו ורוממותו. כי בודאי אי אפשר שנבין ונשיג בשכלנו הנגרתו יתברך, ועל כן בהכרח שיהיה עליו יתברך קשות לפি דעתנו האנושה הפהוותה, וען בפנים והבן האמת: (לק"ת סי' נ"ב)

## חתונ

- א עליידי תפלה בכח זוכה לווגו: (לק"א סי' ט אות ב')
- ב עליידי רקוידין של חתגה ממתיקין הרדינים: (לק"א סי' ל"ב)
- ג מה שהבלה שולחת טלית להחתן, יש על זהטעם גדרול על פי תורת אמרת. וכן מה שצועקין "שבת" ואומרים ملي דבדיחותא (שקורין "עליה"), הפל שיד להחתגה על פי האמת. עין בסימן מ"ט (לקוטי מותר' ג) בסופו. ועין עוד במקום אחר (שיחות הר"ן סי' פ"ז) מענין כל הדברים שעושין על החתגה, מה שמכסין הבלה, ומה שזרקין על החתן אףין, ומה שהחתן דורש ופוסקין לו הדרשה ונוגנין לו מפנהות לדרשה, וכן מה שהבדחנים מהפכין עצמן וכו', הפל מיאת ה'. וambilאים שם על זהطعمים נפלאים ואין כאן מקום לבארם: (לק"א סי' מ"ט אות ז)
- ד עליידי הלל והודאה להשם יתברך ועל-ידי למוד הלוות, זוכין למצוא זוג האמתה של כל הארכיכים למצוא זוגם: (לק"א סי' ב' אות ד')

לקייטי עיוזת חזות קעה

ה על-ידי פגם הבירית קשה למצא זוגנו, ובונת אלול  
תקון זהה. עין אלול: (לק"ת סי' פ"ז)

מיאינו יכול למצא את זוגנו, התיקון זהה שישתדל  
לשמעו חדויש תורה מבעל דעת: (לק"ת סי' פ"ט)

בזה שמשברין כל חرم בשעת השודך, בזה מרמיין  
להארם ומוציארין אותו שיש גיהנם, למען יזכור בזה  
ולא יהיה ברוך אחר תאורתו ויקידש עצמו בזונו  
בראי. גם מרמיין לו, שבאם היא אשה רעה אל  
יבגד בה ולא יגרשנה, כי על ידה אין רואת פניו  
גיהנם. כי צריך להאר מאד שלא לגרש את אשתו.  
ועין עוד משבירת כל חرم בסימן סמ"ד אותן ח'  
ובסימן רס"ה: (בלקוטי מוהר") (עין בטהון אותן ר') (שם סי' ז')

### חצות

על-ידי קימת חצותليلת לסידר תקון-חצות ולעטך  
בהתורה ותפלה והתבודדות, על-ידי זה זוכין לברר  
הטוב מן הרע, ולהמשיך על עצמו הזיכרון האמתני,  
לזופר תמיד תכליתו וסופה הנצחי ולאדרבקא  
מחשבתיה תמיד בעלה מא דאתני, ולהסתכל על

בְּלֹ מַה שָׁהֵשֶׁם יַתְּבַרֵּךְ מִסְכָּב וּמְגַלְּגֵל עַמּוֹ בְּכָל  
יוֹם, שַׁהְפֵל כַּאֲשֶׁר לְכָל הַוָּא כִּדְיַי לְרַמְּנוֹ לֹו רַמְּנוֹ  
בְּכָל עַת לְהַתְּקַרְבָּן אַלְיוֹן, שַׁזְּה עַקְרָב הַתְּכִלָּת הַטּוֹב  
הַאֲמָתִי. וּעַקְרָב קִיּוֹם הָאָדָם בּוֹהָה הָעוֹלָם, מִסְפָּר יְמִי  
חַיִּים הַבָּלוֹן, וּכְלֹ מַה שַׁגְּנַעַשְׂה עַמּוֹ בְּכָל יוֹם, הַפְּלָל  
הַיָּא בְּשִׁבְיל זֶה לְבֶד: (לק"א סי' נ"ד בסוף)

ב' קִימָת חַצּוֹת הַוָּא הַמְּתֻקָּת הַדִּינִים וְהַוָּא מְסֻגָּל בְּמוֹ  
פְּדוּזָן: (לק"א סי' קמ"ט)

ג' זֶםֶן חַצּוֹת הַוָּא תָּמִיד אַחֲר וְא"ו שָׁעֹות מִתְחַלָּת  
הַלִּילָה בֵּין בְּקוּזָן בֵּין בְּחַרְפָּה. וְאַו מִתְחִיל זֶםֶן חַצּוֹת  
וּגְמַשְׁךְ עַד גַּמֵּר אַשְׁמוֹרָה שְׁנִיאָה, דְּהַיָּנוּ ב' שָׁעֹות.  
וּבְבָקָר טֹב לְהַסְּתַּכֵּל עַל הַשּׁמִים וּעַל-יְדֵי זֶה גְּמַשְׁךְ  
הַדּוּעָת: (שם)

ד' בְּעָתִים הַלְלוּ שָׁבֵר אַרְךְ עַלְיוֹנוֹ הַגָּלוֹת וְהַשּׁוֹם  
יַתְּבַרֵּךְ מִצְפָּה בְּכָל עַת לְשׁוֹב אַלְיוֹן וְלַחֲזָר וְלַבְּנָוֹת  
בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ, רְאוֵי לְנוּ שְׁלָא לְעַפְבָּה ח"ו בְּנֵינוֹ בֵּית  
הַמִּקְדָּשׁ רַק לְהַשְׁתַּדֵּל בְּבָנָנוֹ. עַל-כֵּן מַאֲדָר אַרְיכִין  
לְזַהָר לְקִוּם בְּחַצּוֹת בְּכָל לִילָה וְלִהְיוֹת מִתְאַבֵּל  
מַאֲדָר עַל חַרְבָּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אוֹלֵי בְּגַלְגָּול

## לקוטי

טַלְטָל וּסְעִוָּה

## יעוזות

קעט

הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית המקדש. ואפלו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בחתאו בנין בית המקדש ונחשב גם כן כאלו גרים להחריבו. ועל זה יבפה ויתאבל מאד בכל לילא בחצות, ועל ידי זה יהיה נחשב כאלו הוא משתדל בבניין בית המקדש. ועל ידי זה יזבח להתקרב אל האמת, והינו להתקרב לצדיקים ויראים ובשרים אמיתיים, שהם עקר הפאר והחן והיפי האמת של כל העולם. ועל ידי זה יהיה נפתחין עיניו ויסתכל על עצמו בכל המהות, ולשוב בתשובה על כל המדות רעות ויזבח לדעת ולהכير את שמו הגדול יתברך:

(לק"ת סי' ס"ז)

ה עליידי שקמים בחצות [לילה] ומתאבלין על חרבן

בית המקדש, עליידי זה נצולין מsharpות: (שם)

ו עקר עבודה איש ישראל, הוא ברך לזרע  
לקיים בחצות לילה. ובקיים, בעית שהלילה קצרה  
מאוד פחות מושעות, שאו אין עומדים בחצות  
בג"ל אותן ג', או זהר לעמד בפרק השם בעלות

השחר: (שיחות הר"ן סי' ש"א)

## טַלְטוֹל וְגִסְיעוֹת לְדָרְכִים

- א עליידי קלקל התוכחה והמוסר, עליידי זה בא גירוש בטلطולים: (לק"א סי' כ"ב אות א')
- ב קדם שתחזא לדרך תפנו צדקה, ועלידי זה לא יהיה עபוב וצער בדרך: (לק"א סי' ל"א בסוף)
- ג כל הgisעות והטלטולים של אדם הם בשביל קלקל האמונה שהוא בחינת עובדה ורה. ולפעמים מתקן עליידי הטלטל פגש האמונה, ואנו מתקן חזרון אף מן העולם ונמשך רחמןות בעולם: (לק"א סי' מ' ולק"ת סי' ס"ב)
- ד עליידי ביטול תורה בא גלות: (לק"א סי' מ')
- ה עליידי שטומטין רבינו שאינו הגון, עליידי זה מגרשין ישראל ממקום היישוב שנתיישבו שם מכאן, אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם, שהוא בחינת גירוש הארץ ישראל. כי במקום שישבו שם ישראל מכבר הוא בחינת הארץ ישראל: (לק"א סי' ס"א אות ב')

## לקוטי

יראה ועבודה

## יעות

קפא

א אפלו מי שהוא נע ונדר ובא לפעים למקומות שרחוקים מאד מעבודת השם יתברך, בגין בית רשעים, ואפלו בבית עפו"ם וביו"א, אף על פי כן יש כה לישראל להעלות ולהרים כל אלו המקומות להשם יתברך. עליו לעשות את שלו להמשיך את עצמו להשם יתברך בכל מה שיוכן בכל מקום שהוא: (לק"ח סי' ע"ז)

ב שיש להאדם לב, אין שם מקום שימנעוה מעבודתו יתברך. ואין לו שם התנצלות לומר, שבמקום פלוני אי אפשר לו לעסוק בעבודת ה'. כי שיש לו לב, כל המקומות של כל העולם הם שלו: (לק"ח סי' נ"ז)

ג ברוך צרכין לזהר בטבילה מקווה, כי מקווה מסג'ל להנצל מרווחים: (חי מוהר"ן סי' תע"ז)

## יראה ועבודה

ד צרך לשמר עצמו מיראות חיצונית, שלא יפל עליו יראה משום דבר שבעולם, רק בשבא עליו איזה יראה ופחר, יופר מיד יראת השם יתברך

קפב **לקוטי** זראה ועבודה **יעוזת**

וּפְחַדְיוֹ הַגָּדוֹל, וַיִּמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ יָרָאת ה' כֹּל הַיּוֹם  
תָּמִיד. וּעֲלֵינוּ זֶה יָכֹל לְהַתְפִּילָל עִם פָּחוֹת,  
לְהַזְכִּיאָה הַקּוֹל בְּכָחָ גָּדוֹל בְּתִפְלָתוֹ וַיְהִי תִּפְלָתוֹ  
בְּבִחִינָת רַעֲמִים, וַיַּזְכֵּה לְשִׁמְעָה הַיְטָב מִה שָׁמָצִיא  
בְּפִיו. וּעֲלֵינוּ זֶה יַזְכֵּה לְשִׁמְחָה, לְעַשּׂות כָּל  
הַמְצֻוֹת בְּשִׁמְחָה גָּדוֹלָה מִהַמְצֹוה בְּעַצְמָה. וּעֲלֵינוּ  
זֶה יַזְכֵּה לִזְعָל לְבִטְלָל כָּל הַגְּזֹרוֹת אֶפְלוּ לְאַחֲרָן גָּוֹר  
דין ח' (ל'א ס' ה' אות ב' ר)

ב גַּם צָרִיךְ לְשַׁתְּפָה האהָבה עִם הַירָאָה כִּדי לִזְבֹּות  
לְכָל הַגָּל. כִּי עַקְרָב הַהְתִּגְבָּרוֹת עַלְיָהָה האהָבה. אֲךָ  
אָפָעַל פִּי כִּן צָרִיכִין לְהַקְדִּים אֶת הַירָאָה: (שם  
ה')

ג עַלְיָהָה הַירָאָה זֹכָה לְשָׁלוֹם וְלִתְפָּלה וּכְו' (עַז שְׁלוֹם  
אות ב'): (ל'א ס' י"ד אות ח)

ד מֵשְׁרוֹצָה לְטֻעם טֻעם אוֹר הַגְּנוֹן, הַנּוּ סְדוֹזֹת  
הַתּוֹרָה שִׁיתְגָּלוּ לְעַתִּיד, צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת מִדְתָּה  
הַירָאָה לְשִׁרְשָׂה. וַזֶּה זֹכֵן עַלְיָהָה מִשְׁפָט, שַׁהֲוָא  
בְּבִחִינָת הַתְּבֻזָּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּין לְבֵין קְנוֹן, שִׁמְפְּרִישָׁ  
כָּל לְבוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ וְשׁוֹפְטָה וְדַן אֶת עַצְמוֹ עַל

## לקוטי

זאה ועובדה

## יעות

קמ

כֵל עַסְקוֹו, וּבָזָה יִסְיר מַעַלְיוֹ כֵל הַפְּחָדִים וַיַּעַלְהָ הַיְרָאָה מַגְפִּילָהָה. בַי פְשָׁאיַן הָאָדָם דַן וַיַּשׁוֹפֶט אֲתָעַצְמוֹ, אֲזַי דַנְיוֹ וַיַּשׁוֹפֶטְיוֹ אָתוֹ לְמַעַלָה. וְאֲזַי הַדִּין נַתְלַבְשָׁ בְכָל הַדְּבָרִים, וְכָל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלִם נַעֲשִׂים שְׁלוֹחִים לְמַקּוֹם, לַעֲשֹׂת בָזָה הָאִישׁ מַשְׁפֵט בְּתֻובָה, הַיְינָנוּ שִׁיכּוֹל לְקַבֵּל עַנְשׂוֹ וְדַינָנוּ עַל-יְדֵי כָל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלִם. בָמָו שְׁרוֹאַין בְּחוֹשָׁש, שְׁבָשְׁמָגִיעַ לְהָאָדָם אַיזָה דִין וַיְסֹורֵין ח"ו, עַל פִי רַב הַם בָאִים עַל-יְדֵי סְפָה קָלָה עַל-יְדֵי דָבָר קָטָן, שְׁלָא הָיָה עֹולָה עַל הַדִּעת שְׁעַל-יְדֵי דָבָר קָטָן בָזָה יַתְגַּלְגֵל לוֹ חֹולָאת וַיְסֹורֵים בְּאַלָה ח"ו. אַךְ בֶל זֶה מִחְמָת שַׁהְדֵין שְׁעַלְיוֹ מַלְמַעַלָה נַתְלַבְשָׁ בָזָה הַדְּבָר, כִּי לַעֲשֹׂת בָו הַמְשִׁפְט הַמְגִיעַ לוֹ. וְכָל זֶה בַשְׁאיַן הָאָדָם דַן וַיַּשׁוֹפֶט אֶת עַצְמוֹ בְעַצְמוֹ. אַבְל כַשְׁשׁוֹפֶט אֶת עַצְמוֹ בְעַצְמוֹ כְנַל, אֲזַי נַתְבִּיטֵל הַדִּין שְׁלַמַעַלָה, וְאַינוֹ צָרִיך לְהַתִּירָא וְלִפְחַד מִשּׁוּם דָבָר, כִי אֵין דַינָנוּ מַלְבְשָׁ בָהֶם. כִי כָבֵר בִּטֵל מַעַצְמוֹ הַדִּינִים עַל-יְדֵי שְׁהָן אֶת עַצְמוֹ בְעַצְמוֹ, וְאֵין הַיְרָאָה מַתְלַבְשָׁת בְשּׁוּם דָבָר לְעוֹזֵר אֶת הָאָדָם כִי הוּא בְעַצְמוֹ

נִתְעוֹרָה. וּבָזֶה מַעֲלָה אֶת הַיְרָאָה לְשָׁרֶשֶׁת, שִׁיחָה  
לוֹ רָק יָרְאתָה ה' וְלֹא יָרְאתָה אַחֲרָתָה. וּלְיִדֵּי זֶה יוֹפֶה  
לְאֹור הַגָּנוֹן פְּגַ"ל: (לק"א ס"ט י"ו אות א' ב')

ה יָרְאתָה וְאַחֲבָה אֵי אָפָּשָׁר לְקַבֵּל כִּי אֵם עַלְיִדֵּי צְדִיקִי  
הַדּוֹר (ונען צדיק אותו כ"ה ב"ו ב"ז): (לק"א ס"י י"ז אות א')

וּ עַלְיִדֵּי יָרְאתָה זָכֵין לְשִׁילָמֹות לְשָׁוֹן הַקָּדֵשׁ, וּעַלְיִדֵּי  
זֶה זָכֵין לְתַקּוֹן הַבְּرִית. וּבְשִׁבְיל זֶה צָרִיכֵין לְנַסְעָה  
לְהַצְדִּיק לְשָׁמֵעַ מִפְיוֹ דִּיקָא דְּבָרִי אַמְתָה, וְאַיִן יוֹצֵא  
מַה שָׁלֹומֵד בְּסֶפֶרְיִ מַוְסֵּר. כִּי מִהַּצְדִּיק מַקְבֵּל הַדָּבָר  
בְּשִׁילָמֹות, דְּהַיּוֹן בִּירָאָה, שַׁׂוֹה עֲקָר תַּקּוֹן הַבְּרִית  
שָׁבּוֹ תָּלִוי הַכָּל. וּעַלְיִבֵּן אַפְלוֹ אֵם יִשְׁמַע דְּבָרִים  
אַלְוּ מִפְיַי אַחֲר שָׁשְׁמָע אַוְתָם מִפְיַי הַצְדִּיק, לֹא יוּעַיל  
לֹא כָּל כֵּה, כִּי בָּכָר יָרַד מִפְרִיגָתוֹ וְשִׁילָמֹותוֹ. כִּי עֲקָר  
שִׁילָמֹות לְשָׁוֹן הַקָּדֵשׁ מַקְבֵּל מִפְיַי הַצְדִּיק דִּיקָא,  
שָׁשֶׁם אֹצֵר שֶׁל יָרְאת שָׁמִים, שַׁׂוֹה עֲקָר הַשִּׁילָמֹות  
שֶׁל דָבָר לְשָׁוֹן הַקָּדֵשׁ, שְׁעַלְיִדֵּי זֶה עֲקָר תַּקּוֹן  
הַכָּל: (לק"א ס"ט אות נ' ט)

עֲקָר הַיְרָאָה הִיא הַבּוֹשָׁה שִׁירָא וַיַּחֲבִישׁ מִהְשָׁם  
יַתְּבִּרְךְ לְבָל יְחִיטָא ח"ו. כִּי הַבּוֹשָׁה הִיא מַעֲלָה

## לקוטי

יראה ועובדה

## יעות

קפה

גדולה מאר, ועל-ידי היראה והבושה זוכין לתקלה בכונה, שעלי-ידי זה זוכין להשיג הגסותרות שבתורה, ועל-ידי זה זוכין לשמה. ועל-ידי שמה עקר העוזות ותורת החקאות, שעלי-ידי זה דיקא זוכין להתקרב לצדיק אמת, שעלי-ידי זה זוכין לאמונה שהוא עקר כללות הקדשה: (לק"א סי' כ"ב אות ח' ט' י"א)

ה ציריך האדם לראות להאריך ימי, הינו שיראה שבל יום ובכל שעה שבא אחר בה, שתהיה ארפה ונדרלה ורחה יותר בתוספות קדשה, וכן בכל פעם ופעם ובכל يوم יותר, יראה להאריך ולהרחיב בתוספות קדשה וטהרה. וזה עקר אריכות ימים. כי בכל יום ממקום שפתחיל אצל כל אחד ואחד בתחילת הוא קצר, הינו שבחילה ביום קשה עליו מאד העבודה שציריך לעשות באותו היום. ועל-כן ציריכין לו התגברות גדול מאד בכל יום ועוד לבט יפל מזה, שראתה בבדיקות העבודה בכל יום. רק יתרחק בכל יום לה咍 מן המצר והדחק והבדיקות הגדול מפני מה שיוכל להתגבר, ולאחר

כֵּד יְהִיה מַתְרָחֶב וְהוֹלֵךְ בַּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֶה. וְכֵל  
שְׁעָה וְשְׁעָה שֶׁבָּא אַחֲרֵיכֶם, יְרָאֶה לְהַגְדִּילָה  
וְלִהְרַחְיוּבָה בַּתְוֹסְפּוֹת קְרָשָׁה. וְכֵן כֵּל יוֹם וַיּוֹם מִימֵיכֶם  
חַיּוֹ שֶׁבָּא אַחֲרֵיכֶם, יְהִיה מַתְרָחֶב וְהוֹלֵךְ בַּתְוֹסְפּוֹת  
קְרָשָׁה יִתְרָה מִיּוֹם שְׁלַפְנָיו, וְכֵן לְעוֹלָם. וְזה עַקְרָב  
אֲרִיכוֹת יָמִים. וְכֵל זה זָכֵן עַל-יְדֵי הַיְרָאָה: (לק"א ס' י'  
ס' אות ב' ג')

ט עַל-יְדֵי יְרָאָה, שְׁעַל-יְדֵי זה זָכֵן לְאֲרִיכוֹת יָמִים  
הַפְּנֵל, עַל-יְדֵי זה זָכֵן לְעַשְׂרוֹת גָּדוֹל מִאֵד שֶׁל  
הַקְּרָשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי זה הַעַשְׂרוֹת זָכֵן לְבֹוא  
לְהַתְבּוֹנָנוֹת גָּדוֹל מִאֵד. כי יש שבילי התורה  
שיש בהם התבוננות גדוול מאה, שאי אפשר לובוא  
ל התבוננות זואת כי אם עליידי עשרות גדוול  
מאד. וזה הטעם מה שפה מה צדיקים גדולים  
ונוראים מאד היו עשירים מפליגים מאד, בגין רבינו  
הקדוש ורב אש ווילתם. אבל עשרות זואת אין  
זקן כי אם עליידי בחינת אֲרִיכוֹת יָמִים הַפְּנֵל,  
שְׁמָאֲרִיךְ כֵּל יָמִי בַּתְוֹסְפּוֹת קְרָשָׁה, שָׁזֵּכֵן עַל-יְדֵי  
הַיְרָאָה הַפְּנֵל: (שם אות א' ג')

## לקוטי

זאה ועבודה

## יעות

קפו

שילמות היראה הוא בג' בוחנות, דהיינו מזרא שמים

ומזרא רבך ומזרא אב זאמ: (שם אות ד')

על-ידי שילמות היראה נצולין מיפוי הנשים, ועל-ידי

זה נצולין מהן של שקר ומעניות, וזכין לעשרות:

(שם אות ג')

יב עקר שילמות היראה זכין על-ידי הצדיק האמת,

שיכול לעזרה בני העולם מ شأنם על-ידי ספרי

מעניות של בוחנת שנים קדמוניות, שעל-ידי זה

הוא פוקד עקרות ועל-ידי זה נמשך יראה גדולה.

ועל-ידי זה זכין לכל [הנ"ל]: (שם אות ה ו)

יג עקר כל הדברים הן התחלה. כי כל התחלות

קשה, מלחמת הנ"ל שיצא מפה אל הפה. אבל

אחר התחלה הוא נכון מעט בהרגל ואין קשה

עליו כל כה. ועל-פני העבודה והיראה של אדם

בכל יום היא כפי התחלה. כי בכל יום צריך

להזכיר לאחוריו לקבל כה מהתחלה שאו היה

קשה עליו ביזטר כנ"ל. על-כן אזכיר להחיל בכל

פעם מחדש. וכן בשבעה אצל הצדיק, צריך שיבוא

בכל פעם מחדש באלו לא היה עניין אצל הצדיק

## לקוטי

יעוזות

## כָּלְלָל

וְעַכְשֹׁו הָוָא בָּא מִחְדָּשׁ, לֹא כִּמֵּי שָׁבֵר הִיה  
 אֶצְלַ הַצְּדִיק. כִּי צָרִיךְ לְהַתְّחִיל בְּכָל פָּעָם מִחְדָּשׁ.  
 כִּי פָּנִים וְאוֹלִים לֹא הִיה תְּתַחֲלוֹת בָּרָאוי, וְאֵם כֵּן גַּם  
 בָּל עַבְודָתוֹ אֵינָה בְּשִׁלְמוֹת בָּרָאוי, כִּי הַפְּלָבָבִי  
 הַתְּתַחֲלה כְּגַם. עַל-פָּנָן צָרִיךְ לְהַתְّחִיק לְעוֹזָר לְבָבוֹ  
 לְהַתְّחִיל בְּכָל פָּעָם מִחְדָּשׁ, בְּכָחַ הַתְּלַהֲבוֹת גָּדוֹלָה  
 וּבְהַתְּגִּבָּרוֹת חָדֵש לְעַבְודָתוֹ יַתְּפִּרְכֵּךְ בָּאֵלָו לֹא  
 הַתְּחִיל עֲדֵין מַעוֹלָם, כִּי שְׂתַתְּהִיה עַבְודָתוֹ בָּרָאוי  
 בְּפִי פָּחַ הַתְּתַחֲלה כְּגַם. וְכֵן בְּכָל פָּעָם צָרִיךְ  
 לְחַשֵּׁש חַשְׁשָׁא זוֹת, פָּנִים לֹא הַתְּחִיל עֲדֵין בָּרָאוי.  
 וַיַּתְּגַּבֵּר לְהַתְּחִיל מִעְתָּה מִחְדָּשׁ וְלִבְוָא אֶל הַצְּדִיק  
 מִחְדָּשׁ, וְכֵן בְּכָל פָּעָם וְכְגַם: (לק"א ס"ב בסוף)  
 י' עַל-ידֵי יְרָאָה וְאַהֲבָה מַולְדִּין וּמַנְגָּלִין הַנֶּפֶשׁ  
 חֲדָשָׁה הַבָּא לְהָאָדָם. עַזְנִין בְּבּוֹז (אות י"ט): (לק"א ס"י  
 ס"ז אות ז')

ש' כִּשְׁאיַין הָאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכִלִּית, לְמֹה לוֹ חַיִם:  
 (לק"א ס"י רם"ח)

ט' כָּל גָּדוֹל בְּעַבְודָת הָר, שֶׁלֹּא יִשְׁמַם לְנִגְדָּעַנְיוֹ כִּי  
 אֵם אָתוֹ הַיּוֹם שָׁעֹזֶר בָּוֹ. הַז בְּעָסָק فְּרָנְסָה

## לקוטי

יראה ועובדה

## יעות

קפט

והצטרכותו, צריך שלא ייחשב מיום לחברו כפוגב  
בפספרים, וכן בעבודת ה', לא ישם לנו עינוי כי  
אם אותו היום ואותו השעה לבד. כי בشرطין  
לכנים בעבודת ה', נדמה להאדם פאלו הוא משא  
בבד ואי אפשר לו לשא משא בבד פואת. אבל  
בשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו  
משא כלל. גם שלא יזכה עצמו מיום לומר אמר,  
מהר אתחיל, מהר אתחפל בכוונה ובכח בראשי,  
וביציא בזה. כי אין לו להאדם בעולמו כי אם אותו  
היום ואותה השעה שעומד בו. כי يوم המחרת  
הוא עולם אחר לגמרי. "היום אם בקளו תשמעו",  
"היום" דיקא: (לק"א סי' ער"ב)

ככל מצוה ומזכה שהאדם עושה בזה העולם, על-  
ידי זה נעשים נרות לחפש בהם בגנויו דמלפה אחר  
הסתלקות. אשרי הזוכה זהה, כי זה תכילת כל  
תענוגי עולם הבא: (לק"א סי' ער"ה)

עיקר השלמות הוא היראה. ויש שני מיני יראות,  
יש מי שהוא ירא מה' מגדלו ורוממותו בגין  
דאיהו רב ושלם, ועל ידי יראות זאת אשתקלים

שָׁמָא קְדִישָׁא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא. וַיֵּשׁ יְרָאָה לְמַפְתָּח  
מַפְתָּח, הַנִּנוּ שֶׁבָּא לִירָאָה עַל־יְדֵי יְרָאָה  
הַתְּחִתּוֹנוֹת, עַל־יְדֵי שִׁירָא מִתְחִיה אָוּ מִשְׁרָ אָוּ  
מַאיָּה פְּחַד אַחֲרָה, עַל־יְדֵי זֶה הָוּא נֻפָּר וּכְאָ לִירָאָת  
הָ. וּעַל־יְדֵי יְרָאָה זֶה נִמְשָׁךְ הַשְּׁפָעוֹת בְּעוֹלָם.  
וְצִרְיךְ לְעַשּׂוֹת בְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעָ. וּזֶה עַל־יְדֵי  
הַהְשִׁתּוֹקָקוֹת וְהַרְצָוֹן לְנַסְעַ לְצִדְקָה אַמְתָה, שַׁעַל־יְדֵי  
זֶה נִעְשָׂה רַשְׁמָ הַבְּלִי. וְאַחֲרָ כֵּד בְּשֶׁבָּא אַלְיוֹן,  
נִעְשָׂה הַבְּלִי. וְכָל מַי שִׁיַּשׁ לוּ גִיעּוֹת וּמִגְעּוֹת יוֹתָר  
בְּתִחְלַת הַתְּקָרְבָּותּוּ וְהָוּא מִשְׁבָּרָם, עַל־יְדֵי זֶה יִשְׁׁ  
לוּ בְּלִי גְּדוֹלָ בְּיוֹתָר. וְעַזְןָ מִגְעּוֹת: (לק"א ס"י קפ"ח)

ט אִישׁ הַיְשָׁרָאֵלִי נִבְרָא שִׁיחָה לוּ מִמְשָׁלָה עַל  
הַמְּלָאָכִים, וּזֶה הַתְּכִלִּית וְהַטּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְצִרְיךְ  
כָּל אַחֲרָ לִרְאֹות שִׁיבְיָא לְזֶה הַתְּכִלִּית. אֲבָל  
הַמְּלָאָכִים מִתְקַנְּאִים מַאֲדָבָד בָּאָדָם כֹּוֹה שִׁיַּשׁ לוּ  
מִמְשָׁלָה עַלְיָהָם. עַל־בֵּן צְרִיךְ לְשִׁמְרָ עַצְמוֹ מַאֲדָ  
וְלִרְאֹות שִׁיחָה לוּ כַּח לְעַמְדָה בִּמְמִשָּׁלָה זֹו, שְׁלָא  
יִפְלִלוּ אָתוֹ חַ"וּ עַל־יְדֵי קְנָאתָם בָּוּ: (לק"ת ס"י א' א' א'וּת

## לקוטי

זאה ועבודה

## יעות

קצא

כ עליידי תאונות ממוון ותאות משגָל ותאות אכילה נפסד ונפוגם היראה שבלב. ותתקון זהה הוא לכבר את השלש רגלים ולקיים בראי (ען יוסטוף), ועל-ידי זה מתקין היראה. ועל-ידי היראה זוכין להמשיך השפעות הנבוואה. ועל-ידי זה זוכין להפללה בשילמות לרפואה. ועל-ידי זה יכולין לקשר עצמו לשירוש נשמות ישראל, ועל-ידי זה נצולין מקננת המלאכים הנ"ל, ותתקים ממשלו עלייהם: (שם אות ב' ד' ה' ו' ח' ט')

כ' בשאדם נופל ח"ו בג' תאונות הנ"ל, שעליידי זה נפסחת היראה פנ"ל, או הקדוש ברוך הוא יושב ישואג על זה פארוי: (שם אות ד')

כ' כל המצוות ומעשים טובים ובכל עבדות ה' הם בבחינת הולדה. כי עקר תולדותיהן של צדיקים הם מעשים טובים. וכמו היולדת קדם הלידה צריכה לסכל כמה חכמים וצדיקים, ולצעק בפה קלין של אח ואבוי וכו', פמו בן ממש בעבודת ה', בشرط להשרות אותה עבודה או תשובה, בהכרח שינה לו בפה גינות. וצריך לצעק בפה קלין של אח

קצב ל��וטי יראה ועובדת עזות

ואבוי, וכמה גנichות וכמה בפilioת וכמה הטיות וכו'. ובפרט בהתחלה שאו קשה מאד, כי כל התחלוות קשה. ואו צריכין יותר כמה קלין. וכמה גנichות וכו' קדם שמתחליןஇיה ההתחלה. וגם אחר זה, לאחר ההתחלה, איןנו בא בקהל עובדת ה'. וצריכין מה גיעות וכמה תנועות כע"ל קדם שיזכין לעשותஇיה עבדא שיזיה לה הדור, רק ההתחלה קשה מאד כע"ל. על-כן אל יבהלו רעיון על כל מה שעובר עליו, כי בהכרח לסבל הפל כע"ל. ולפום צערא אגרא:

(לק"ת סי' ד' אות ב')

כ' הצדקה מרחיבת הפתחים של הקדשה. על-כן קדם כל מצוה ועובדת טוב לתנו הצדקה כדי להרחב פתח הקדשה שצרכיך לעשות בעבודתו, ולא יהיה קשה וכבר עליו כל כך לננים בהם. עין הצדקה: (שם)

כ' על-ידי הצדקה זוכין ליראה, ועל-ידי יראה זוכין לחסד. ואו יכולין לעסוק בעבודת ה' בלי מניעה מהפרנסה. עין הצדקה אותן ל"ו: (שם אות ט')

כ- על-ידי הוקנים מאריכי ימים שבדור שאין בהם שלימות, על-ידי זה מתרגבר חכמת הטענה ח"ו. כי צריך האדם כל מה שנתוויף ובא לו يوم מימי חייו, להוסיף בכל יום קדרה ורעת. כי כל יום יום שבא אחריה, צריך شيئاיר יותר בעבודת ה', ורק זה נקרא אכן דקדשה באממת. אבל בשפוגם את ימי ח"ו, איןנו מוסיף קדרה בכל יום, אף על פי שמדובר, אינו נקרא אכן כלל, רק אדרבא, הוא נקרא קצר ימים. ועל ידו יונק ומתרגבר ח"ו, חכמת הטענה בעולם. והתקון זהה צדקה: (שם אות ח' ט')

כ- עקר התענוגים והשעשועים של השם יתרה, הוא רק בשאננו בעולם הזה השפל מגדיין ומקדשין שמו יתרה ועושין רצונו יתרה. כי השם יתרה יש לו שרבים וחיות ואופנים וועלמות עליונות הרבה שעובדים אותו יתרה, ואף על פי כן עקר התענוג והשעשוע שלו בפועל, בשעה למלחה העבודה של עולם השפל הזה: (לק"ת סי' ז אות ד')

כ' צריך כל אדם לדבר עם חברו ביראת שמים. אבל צריך שיחיה לו בעצמו יראת שמים, כדי שיחיו חבריו נשמעין, גם כדי שיתקימו חבריו אצל חברו, שלא עבר הדיבור מלבד חברו תכף. כי עלי יראה חבריו נשמעין וגם יש קיום לדבריו אצל חברו: (שם אות ר' ה)

כח כל ימי האדם וכל הזמן של כל העולם אינו כלום, כי הכל פורה כחרף עין בגראה בחוש. ואין נשאר מפל החום כלום כי אם מה שחוטפין איזה טוב בעבודת ה' בוה העולם, שזה יהיה נשאר קים לנצח בעולם הבא. אבל חוץ מזה הכל הכל ורייק, כי כל הזמן של כל העולם הזה כלו, מה שהוא ומה שהוא, הוא כלו אין ואפס ממש נגד يوم אחר, ואפלו נגד רגע אחד, של עולם הבא: (שם אות ו')

כט בשמעיניהם ומדריכים מאיזה חדש שחדרשו צדיקי אמרת, על-ידי זה נופל יראה: (שם אות י'ג)

ל עקר ה恬לית הויא רק לעבד את השם יתברך ולילך בדרכיו לשם יתברך, כדי לזכות להbeer

## לקוטי עוזות קאה ועבודה

אותו יתברך, שזהו רצונו יתברך. כי מי שעוזב  
בשביל עולם הבא זה נקרא ملي בطن, שרוצה  
לملאות בטנו בעולם הבא, אף על פי שבאמת  
בודאי טוב יותר יותר לעבוד ה' אפילו בשביל  
עולם הבא, מלרדף אחר עולם הזה ח"ו. גם זה  
שעוזב את ה', אפילו בשביל עולם הבא, בודאי  
הוא חכם יותר מזה שמתינו כל ימי בשביל עולם  
זהה, כי זה בוחר לעצמו עולם החיים לעד. אף על  
פי כן עקר ה��לית בשלמות, הוא רק לעבוד אותו  
יתברך כדי לזכות להכير אותו יתברך, שזהו רצונו

יתברך: (לק"ת סי' ל"ז)

<sup>๖</sup> בישין האדם מקדש עצמו ורודף אחר תפאות  
ומותרות, לאסף ממון, ומלחה כל ימי להשאור  
ירשה לבניו, זה הפטמון שמשאיר לבניו הוא כמו  
מי שמכלכך עצמו בטנות, ולוקח טנווף ומכפה על  
הטנווף (במبار בפניהם עז שם). ואלו מי שרוצה  
להשאור זכות לבניו, גם זה אינו ה��לית  
השלמות. והצדיקים השלמים אין בוחרים בכל  
זה כלל, רק למלאות רצונו יתברך: (שם)

ל' הבחירה ביד האדם לעשות ברצונו. ואפל' כל הדברים, הכל ביד האיש היישראלי להתנהג הכל ברצונו בבחירהו. כי ביד ישראלי יש בחירה בידם על כל דבר שבעולם. כי אצל אחרים יש דברים שהם מברחים בהם, אבל אצל איש היישראלי, כל דבר שהוא עוזה, גנון לנפש לאיזה מקום וכיוצא, יש בו עבודה, על כן יש לו בחירה על הכל: (לק"ת סי' ג"ד)

ל' רוח העולם הזה אין לשער, דהינו מה שהאדם יכול להרוויח בזו העולם. ואין צורך על זה הוצאות משלו (שקיים אויש לאן), רק ממה שהבין לפניו הבורא יתברך יכול להרחיב ידו ולהרוויח הרבה מאד, "עין לא ראתה" וכו': (לק"ת סי' ג"ה)  
 לד טוב מאד להשליך עצמו על השם יתברך ולסוך עליו. וכשבא היום צורך כדיין למסר כל התנויות שלו ועל בניו ועל התלוויים בו על השם יתברך, שהיה הכל ברצונו יתברך: (שיעור הר"ן ב')

לה עקר השלמות היא היראה, ועקר היא יראת הענש. ואפל' צדיקים צרייכים יראת הענש. כי

קצ

## לְקוֹטִי עַזּוֹת בָּעֵם

עקר הַעֲבֹדָה בְּתִחְלָה הוּא רק מְחֻמָּת יְרָאת  
הַעֲנָשׁ: (שם סי' ה')

יא אֵי אָפָּשֶׂר לְזֹבּוֹת לְעַבּוֹדָת ה' כִּי אִם כְּשִׁתְחִיל בְּכָל  
פָּעָם מְחֻדָּשׁ. וְלֹפְעָמִים אָרִיכִין כִּמֶּה הַתְּחִלוֹת אֲפָלוּ  
בַּיּוֹם אָחֵר: (שם סי' מ"ח)

[לט] כָּל מָה שָׁאַתָּה רֹאֶה בָּעוֹלָם, הַכָּל הוּא בְּשִׁבְיל  
הַבְּחִירָה. בַּי כָּל הַעוֹלָם וּמְלֹאוֹו לֹא נִבְרָא רק  
בְּשִׁבְיל הַבְּחִירָה: (שם סי' ש')

[לח] יִשְׁ בְּנֵי אָדָם עַוְבָּדִי ה', שָׁאוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִרְאָה  
לָהֶם מָה שָׁפְעָלוּ כָּל יְמֵי חַיָּהֶם, רק אַחֲרֵי מִזְמָרָת  
בָּעוֹלָם הַבָּא אֹזֵרְאֹו מָה שָׁפְעָלוּוּ: (שם סי' רמ"ד)

[לט] עָקֵר עַבּוֹדָת אִישׁ הַיְשָׁרָאֵל, הוּא בְּהַרְףָּה לֹאֶחָר  
לְקוּם בְּחִזּוֹת. וּבְקִיזָּ, בְּעֵת שְׁהַלְילָה קָצָרָה מְאָה,  
אוֹ זִיהָר לְעִמָּד בְּבָקָר הַשְּׁבִם בְּעֵלוֹת הַשְּׁחָר. עַזּ  
חִצּוֹת: (שם סי' ש"א)

## כָּעֵס

א צָרִיךְ לְשִׁבָּר אֶת הַפָּעָם בְּרָחְמָנוֹת. הַינּוּ כְּשֶׁבָּא  
לְכָלְלָה בָּעֵם, לֹא יִפְعַל בְּכָעָסּוֹ שָׁוָם אֲכֹרִיזָת, רק

אַדְרָבָא, יְתִגְבֵּר אֹז בְּרָחְמָנוֹת גָּדוֹל עַל־זֶה שְׁרוֹצָה לְכֻם, וַיִּמְתַּקֵּן הַפָּעָם בְּרָחְמָנוֹת. וַיַּלְיָדֵיהֶה זָכִין לְקַבֵּל מִהָּצִדְיק וַיַּתְפֵּם בְּמַחֲשָׁבָתוֹ אֶת הַתְּכִלָּת, שֶׁהָיָה שְׁעַשְׂועַ עַזְלָם הַבָּא. וְכָל דָּבָר שְׁבָעוֹלָם יִכְלֶל לְהַסְתֵּל עַל הַתְּכִלָּת הַאָחִרּוֹן וְלַהֲשִׁיגֵנוּ, בְּפִי שְׁרַשׁו שִׁישׁ לוֹ בְּתוֹךְ נִשְׁמַת הַצִּדְיק: (לק"א

ס"י י"ח אות ב')

ב' עַל־יְהִי בְּטוּל הַפָּעָם בְּרָחְמָנוֹת כְּפָ"ל, עַל־יְהִי זֶה מִקְבְּלִים הַצִּדְיק אֶמֶת הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלה, וְאוֹז וְזָכִין לִמְנַהָּג אֶמֶת, שִׁירָהּם עַל הַעוֹלָם לְנַהֲגָם בְּרָאוי, לְהַבְיאָכָל אֶחָד אֶל הַתְּכִלָּת הַטּוֹב הַאָחִרּוֹן: (שם)

ג' בָּעָם וְאַכְזָרִיות הָיוּ מַחְסְרוֹן הַדָּעַת. וְכָל מַה שִׁמְתַרְבָּה הַדָּעַת נִתְבְּטֵל הַפָּעָם וּמִתְרַבָּה הַרְחָמָנוֹת וְהַחֶסֶד וְהַשְׁלָום. עַל־בֵּן עַל־יְהִי עַסְק הַתּוֹרָה, שְׁעַל־יְהִי זֶה נִמְשָׁךְ דָעַת, עַל יְהִי זֶה מִתְבְּטֵל הַפָּעָם נִמְשָׁךְ רָחְמָנוֹת וְשָׁלוֹם: (לק"א ס"י נ"ו אות ו')

ד' וְכָن טְבִילַת מִקְוָה מַבְטֵל הַפָּעָם, כִּי עַל־יְהִי טְבִילַת מִקְוָה נִמְשָׁךְ דָעַת: (שם אות ו')

ה על-ידי הפעם נתעוזר המקטרג הגדול, שהוא עשו  
הוא אָדָם. ומין המקטרג הַעֲלֵיּוֹן נתעוזרים  
ונשתחלשים מקטרגים וצרים למטה על אָדָם  
הכועם ושולטים עליו. כי על-ידי הפעם חכמתו  
מסתלקת וצלים אלקיים סר מעל פניו ואין לו פנוי  
אָדָם, ועל ידי זה שולטים בו השנאים, כי גדרה  
לهم בבהמהiae ויאים יראים מלפניו: (לק"א סי' נ"ז אות ז)  
תקון לבעם הוא תענית, וזה עקר מעלה התענית.  
על-פניהם ביום התענית מתרגרה הבעל דבר באדם  
ומזמן לו בעם כדי לקלקל את התענית. על-פניהם  
צריך שמירה יתרה לויה לשמר את עצמו מأد  
מיאש של הפעם ביום התענית, כי עקר מעלה  
התענית הוא מה שמקני עאת הפעם: (שם)  
על-ידי אכילה שבת נכוּן ונחבטל הפעם: (שם)  
ה בעם מזיק לעשרות. ובshallizer הרע מסית לאדם  
шибעם, ידע שבזאת השעה ישפיעו לו מלמעלה  
איזה סך ממון, והצייר הרע רוצח לקלקל את  
ההשפה על ידי הפעם שמיין לו שהוא מזיק אה  
ההשפה של העשרות: (לק"א סי' נ"ט אות ה)

ט עליידי קלקלול השפע של העשירות שבא עלידי הפעם, עליידי זה נפוגם שמו ונפשו. אבל בשומר את עצמו מבעם, וכשהוא לאיזה בעם הוא מתרגבע על יצרו ומאריך אפו וכוכבש בעס, עליידי זה זוכה לעשירות. ועלידי זה מגיל שמו ונפשו וזכה לשם טוב, וכל הנפשות האחים להפליל בנפשו. זוכה לקרב נפשות הרבה להשם יתברך, שזה עקר כבוד השם יתברך: (שם)

כ עמייק לפרנסה בג"ל, ועלידי זה הוא רחוק מאמת ועלידי זה אין יכול להתפלל. גם אין יכול לגמור ולהוציא מפח אל הפעל מה שצורך: (לק"א סי' ס"ו אות ב')

א בשמר גבר ומשר בר הפעם, עליידי זה נעשה ונמשך בחינת רוחו של מישית, ונחשב באלו על ידו נתהוה ונברא כל העולם ומלואו. זוכה לפרנסה ולאמת ולהתפלל לה' לבדו בלי פניות בשביל בני אדם ח"ז, ונצל מפל העברות זוכה להוציא מפח אל הפעל כל המצוות וכל הדברים שבקדרשה שצורך לעשות: (שם אות ג')

ג עליידי קדשות הארץ ישראלי זוכין לשפר בשילמות הפעם והעיצות והעצלות. על-כן צריכין לבקש מaad מהשם יתברך, שיזכה לבוא לאرض ישראל מהרה. כי עליידי קדשות הארץ ישראלי זוכין לבחינת ארייתם אפיהם, רהינוシアיריך אפו על כל מה שעובר עליו, ולא יכעס ולא יקפיד על שום דבר ולא על שום אדם, אפילו אם עשה בנוego מה שעשוה: (לק"א סי' קנ"ה)

## כבוד וגודלה ומנהיגות

א צרייך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום. ולא יהיה רודף אחר הכבוד, רק יברח מן הכבוד, ואוי הוא זוכה לכבוד אלקי. ואו איןبني אדם חוקרים על בנוego אם הוא ראוי אם לאו. אבל מי שרודף אחר הכבוד אינו זוכה לכבוד אלקי. ועל-כן אפילו בשיש לו בזה, הפל חוקרים אחורי ושותאים, מי הוא זה ואיזהו שחולקים לו כבוד זהה. וחולקים עליו, שאומרים שאינו ראוי לכבוד זהה: (לק"א סי' ר' אות א')

ב עקר התשובה - **כַּשְׁיִשְׁמַע בְּיוֹנוֹ יָדָם וַיְשַׁתֵּק וַיְסַפֵּל בְּיוֹנוֹת וַיְשַׁבְּכוֹת־דְּמִים הַבָּאִים עַלְיוֹן, וּבָזֶה הוּא מִמְּעַט הַדָּם שַׁבְּחַלְלַת הַשְּׂמָאֵלִי וַזְבַּחַת יִצְרָא הַרְעָע, וּלְיִדֵּי זה זֹכָה לְכָבֹוד אֶלְקִי הַגָּל:** (שם אות ב')

ג עליידי שהוּא נֹהָר וַשְׁמֵר כְּבֹוד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שִׁיחָה בְּשִׁלְמוֹת, שַׁהְיָא נֹבֶה בְּעִינֵינוֹ נִמְאָם, וַכְּבֹודוֹ לֹאֵין נִגְדֵּן כְּבֹוד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עליידי זה זֹכָה לְדִבּוֹרִים הַמְּאִירִים בְּתוֹרָה שֶׁהָם מְאִירִים לַתְשׁוּבָה שְׁלָמָה, וּלְיִדֵּי זה יָבוֹא לְתַבּוֹנוֹת הַתוֹרָה לְעַמְקָה:

(לק"א ס"י י"א אות ב')

ד עקר כְּבֹוד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא כַּשְׁהַרְחֹקִים בִּיּוֹתָר מִקְרָבֵין אֶת עַצְמָן לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כי אוֹ אָסְתָּלָק וְאַתְּיקָר שֶׁמֶא דְּקָרְשָׁא בָּרֵךְ הוּא עַלְאָ וְתַתָּא, וְגַתְגַּדֵּל כְּבֹודוֹ יִתְבָּרֵךְ מַאֲד. עלייכֶן צָרִיךְ בֶּל אָדָם לְהַשְׁתְּדֵל מַאֲד לְקַרְבָּן הַרְחֹקִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. גם אין לְאָדָם לוֹמֶר, אֵיךְ אַנְיִם יְכֹל לְהַתְּקַרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְאַנְיִם רָחוֹק בֶּל בֶּקֶד עליידי רַבְוי מְעַשֵּׁי הָרָעִים, כי אֲדֹרָבָא, בֶּל מָה שַׁהְיָא רָחוֹק בִּיּוֹתָר,

## לקוטי

כבוד ונורלה ומנהיגות

## עצות

תג

וַתִּגְדֶּל עַל יָדוֹ כִּבּוֹד הַשֵּׁם וַתִּפְרַךְ בִּזְהָר בְּשִׁישַׁתְּדָל  
לְשֻׁוב וְלַהֲתִקְרֵב אֶלְיוֹ יְתִבְרָה, כִּי זֶה עֲקָר כִּבּוֹדוֹ  
וַתִּפְרַךְ כְּנָלָב: (לק"א ס"י י"ד אות ב')

ה לְפִי הַכּוֹד שָׁמַכְבָּד אֶת יְרָאֵי הָ, כִּן עֹלָה הַכּוֹד  
לְשֶׁרֶשׁוֹ. וְעַקְרָב הַדָּבָר שִׁיבָּד יְרָאֵי הָ בְּלֵב שְׂלָמָם,  
וְעַל-יָדֵי זֶה מִשְׁלִים פָּגָם הַיְרָאָה וּזְכוֹה לְשָׁלוֹם: (שם  
אות ר' ז' ח')

ו אֵין לְאָדָם לְקַבֵּל שָׁרֶה וּמְנִיחִgoת כִּי אִם כְּשִׁישׁ לֹז  
אִמּוֹנָה שְׁלֵמָה שָׁאַיִן שְׁלֵמוֹת אַחֲרֵינוּ. וְאַפְלָוּ מֵשָׁהוּא  
מַאֲמִין בָּאַיּוֹ דָבָר שָׁהָוָא מִדְרָכֵי הָאַמּוֹרִי וּכְוָ', אַפְּ  
עַל פִּי שָׁהָוָא מַאֲמִין בְּהַשֵּׁם וַתִּבְרָה, אֵין לוֹ לְקַבֵּל  
הַמְּנִיחִgoת. וְאַפְּ שָׁהָאָדָם חֹזֶשׁ בְּעַצְמוֹ שִׁישׁ לֹז  
רְחַמְנִgoת עַל הָעוֹלָם וְעַל-כֵּן רֹצֶחֶת בְּהַנְּגַתְוֹ, בְּאַמְתָה  
הָוָא רֹדֵף אַחֲרֵי הַכּוֹד וְתוֹלָה רְדִיפָתוֹ בְּרְחַמְנִgoת,  
וְעַל-יָדֵי זֶה יָכֹלֵין לְבֹא לְמִינּוֹת וְאַפְיקּוֹרָסּוֹת ח'ג'.  
אַבְלָן מִן הַשְּׁמִים מַרְחַמְיִין וְאֵין מַזְחִין הַמְּנִיחִgoת  
בִּידָם: (לק"א ס"י י"ח אות ג' ו')

ו עַל-יָדֵי אַהֲבַת הַחֲכָמִים תִּפְנוֹן הַמְּלִכּוֹת וּהַמְּנִיחִgoת.  
וּכְשֶׁבָּא לְמֶלֶךְ אוֹ מְנִיחָג אַיּוֹ שְׁנָאָה עַל הַחֲכָמִים,

**דוע לך כי ליה שמן השמים יורידוהו מגדלו, כי אין קיום לעולם אלא הוכחה:** (שם אות ר)

צורךין להר בזקן ששכח תלמידו מלחמת אונס לכבדו. ועל ידי ה公报 שנותני לו, מבטלי מפנו השכחה ונתקלה הצעש, הינו זכרון התורה, ונתקטלין הדינים והחשות וכו', נמשך אור וחסדים וחימם וחכמאות התורה לעולם: (לק"א סי' ל"ז אות ה")

גם צריכים להר מאר בני עם הארץ לכבודם. כי יש בני עמי הארץ שיש להם נפשות יקרות מאר מאר. וזה אנו רואין על ידי תורהם, כשהאנו רואים שהם בני תורה, בידיעו שיש להם נפש יקרה. על כן צריכים להר לכבודם, כי על ידי ה公报 ונתקלה ביותר התורה שביהם מהתעלמותה, וייה נרחה פאות הגוף והחומר והחישך והפסכות וכו', ותתעלה הנפש והצורה והאור והוכחה וחימם וחסדר והופرون ויתבטלו כל הדינים: (שם אות ז')

יש מנהיגים שנקרוים בשם רבי, שלמדו ממותרות ופסלת. ובודאי אינם יכולין להנaging

אֲפָלוּ אֶת עַצְמֹן, מִכֶּל שָׁכֵן אֶחָרִים. וְאֶפְעַל פִּי כֵּן  
נוֹטְלִים גָּדְלָה לְעַצְמֹן, וּרוֹדְפִים אֶחָר הַתְּנַשָּׁאוֹת  
לְהַנְּהִיגָּה הָעוֹלָם. צָרִיךְ כֵּל אֶחָד לְרֹאֹת שֶׁלָּא  
לְהַסְמִיך אֹתָם, שֶׁלָּא לְתַנְּן לָהֶם שֻׁום תְּקִיף וּעְזָה. כִּי  
הֵם עַצְמָן אַיִּם חִיבִּים כֵּל כֵּה, כִּי יִשְׁלַׁח לָהֶם יִצְרָר הָרָע  
גָּדוֹל לְהַנְּהִיגָּה הָעוֹלָם. אֲך֒ אַלְוּ הַנּוֹתָנים לָהֶם תְּקִיף  
וּעְזָה, וְנִסְמְכִים עַל יָדָם שִׁיחָיו נִקְרָאים בִּשְׁמָ רְבִי, הֵם  
עֲתִידִים לְתַנְּן דִין וְחַשְׁבּוֹן: (לק"א סי' ס"א אות ב')

א. עַל-יְהִי שָׁמָסְמִיכֵין רַبִּי שֶׁאִינוֹ הָגּוֹן, עַל-יְהִי זֶה  
נְחַלֵּשׁ כֶּתֶב יִשְׂרָאֵל וְאֵין לוֹ שֻׁום תְּקִיף, וְנוֹתָנים כֵּה  
בְּכֶתֶב יָדָם. וּמְחַמֵּת זֶה הֵם גּוֹזְרים שֶׁלָּא יְהִי תְּקִיף  
לְפִתְבִּים שֶׁלָּנוּ כִּי אִם לְפִתְבִּים שֶׁלָּהֶם, וּיִשְׂרָאֵל יְהִי  
מִכְרָחֵין לְלִמּוֹד כֶּתֶב שֶׁלָּהֶם. וּעַל-יְהִי זֶה גּוֹזְרֵין לְגַרְשֵׁן  
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם הַיּוֹשֵׁב שְׁנִיתִישְׁבוּ שֵׁם יִשְׂרָאֵל  
מִכּוֹרֶב, אֶל מִקּוֹמוֹת שֶׁלָּא הָיוּ שֵׁם יִשְׂרָאֵל מַעוֹלָם,  
שֶׁזֶּהוּ בְּחִינָת גְּרוּשָׁ מִאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. וּעַל-יְהִי זֶה אֵין  
יָכוֹלֵין לְהַזְלִיד נִשְׁמֹות גָּדוֹלֹות. וּעַל-יְהִי זֶה גַּלְקָח  
סּוֹד הַעֲבוֹר מִאָתָנוּ וְנִמְסֵּר לָהֶם חַ"ז: (שם אות ב' ג')

יב אָבֶל בְּשַׁחַחַבְמָם הָרָאִי לְסֵמֶכֶת נְסִמֶּךָ בְּשֵׁם רַבִּי,  
עַל-יְדֵי וְהַמְבִיא הָאָרֶה וְכֹחַ בְּכַתְבֵּב יְדֵנוּ, וְאַוְיִגְמָם  
כָּל מִשְׁפְּטֵי הַנְּהָנוֹת שְׁלָהֶם בְּלָם עַל-יְדֵי בְּתֵבֵב יְדֵנוּ.  
וְעַל-יְדֵי וְהַנְּתַקְדִּשְׁ הָאוּר בְּבַחֲנִית אָוִירָא דָאָרֶץ  
יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי וְהַנְּתַקְדִּשְׁ כָּל הַגְּנָלָה: (שם)

יב בְּשַׁבָּא אַיִזְהוּ כָבֹוד חֲדֵשׁ לְאָדָם צָרִיךְ לְהַתְּבוֹרָא  
מְאֹד, כִּי לְפָעָמִים בָּא לוּ הַכָּבֹוד בְּשִׁבְיל הַסְּתָלְקָוֹת  
נְפָשׁ ח"ו. עַל-כֵן צָרִיךְ לְזַהַר לְקַבֵּל הַכָּבֹוד בְּקַדְשָׁה  
גָּדוֹלָה בְּשִׁבְיל הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ לְבָד, וְלֹכְלִי לְהַשְׁתִּמְשָׁ  
עִם הַכָּבֹוד לְצָרָרְכָו וְלְהָנָאת עַצְמוֹ בָּלָל, כִּי שְׁלָא  
יַזַּיק לוּ הַכָּבֹוד ח"ו, שְׁלָא יַקְהֵחַ אֶת נְפָשׁוֹ. כִּי הַגְּנָפָשׁ  
יַקְרָה מְאֹד וַצְרִיכֵין לְזַהַר בָּה לְשִׁמְרָה מְאֹד. וַצְרִיכֵין  
לְהַתְּפִלֵּל הַרְבָּה לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ שְׁלָא יַזַּיק לוּ  
הַכָּבֹוד, שְׁלָא תִּסְתְּלַק נְפָשׁוֹ עַל-יְדֵי וְהַחְזָרָה  
הַכָּבֹוד הוּא שָׁרֵשׁ כָּל הַגְּנָפָשׁוֹת. וּבְשַׁהַגְּנָפָשׁ  
מִסְתָּלְקָת, הִיא מִסְתָּלְקָת לְתוֹךְ הַכָּבֹוד שְׁהָוָא  
שְׁרָשָׁה: (לק"א ס"י ס"ז אוֹת א')

יד אֶךְ עַל פִּי הַרְבָּה בָּא הַכָּבֹוד לְטוֹבָה, כִּי בְּשַׁבָּא נְפָשׁ  
חֲדֵשָׁה לְהָאָדָם הִיא מִלְּבָשָׁת בְּהַכָּבֹוד. עַל-כֵן

## לקוטי

כבוד ונוראה ומנהיגות

## עצות

ה

בשׁוֹכֵחַ לְקַבֵּל הַכָּבוֹד כִּרְאוֵי, יִכְּזַבֵּל נֶפֶשׁ  
חֲדָשָׁה עַל־יָדִי הַכָּבוֹד שְׁהִגַּע לֹז: (שם)

ט עַל־יָדִי תָּאוֹת אֲכִילָה נֶפֶגֶם הַכָּבוֹד, וְאֹזִי הוּא  
בְּחִינַת הַסְּתָרָת פָּנִים וְהַדִּינִים מִתְגִּבְרִים ח' ג'. וְאֹזִי  
נוֹפֵל הַכָּבוֹד לְהַעֲזִיזִי פָּנִים, שְׁהַעֲזִיזִי פָּנִים שְׁבָדוֹר  
נוֹטְלִין כָּל הַכָּבוֹד, וְכָל הַמְּנֻהָגָות וְהַמְּלוֹכָה  
וְהַמְּמִשְׁלָה וְהַכָּבוֹד הוּא אֶצְל הַעֲבֹ"ם וְהַרְשָׁעִים  
וְהַעֲזִיזִים פָּנִים. וְעַל־כֵּן בְּשִׂירָאֵל צָרִיכֵין לְפָעַל אִיזָה  
תִּקְיּוֹת לְצַדָּקָה קִיוּם דְתַנּוּ הַקְדוֹשָׁה, צָרִיכֵין לְקַבֵּל  
הַפְּחַד מֵהֶם. אָכְל בְּשִׂמְשָׁבֵרִין תָּאוֹת אֲכִילָה, אֹזִי  
מַעֲלִין הַכָּבוֹד דְקָרְשָׁה וְאֹזִי אֵין שָׁום שְׁרָה  
וְהַתְּמִינָות וּכְבוֹד לְהַעֲזִיזִי פָּנִים, וְאֹזִי הוּא בְּחִינַת  
נְשִׁיאָות פָּנִים שְׁהִוָּא בְּטוּל הַדִּינִים: (שם אות ג' ד')

ט עַל־יָדִי צְדָקָה מִתְקַנֵּין פָגֵם הַכָּבוֹד, וּמַעֲלִין הַכָּבוֹד  
וְהַמְּלִכָּות מִהַפְּטָרָא אַחֲרָא וְחַזֵּיר הַכָּבוֹד לְהַמְּבִנִי  
מִדָּע, שְׁהָם מִנְהִיגָי אָמָת (שם אות ה' ו')

י עַל־כֵּן נוֹתְנִין צְדָקָה אֶצְל "וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל", כִּי  
לְהַעֲלוֹת הַכָּבוֹד וְהַמְּמִשְׁלָה מִהַפְּטָרָא אַחֲרָא אֶל  
הַקְדוֹשָׁה: (שם אות ז')

י' בְּשַׁחַזְוֹר הַכָּבֹוד לְהַמְּבִינִי מִדָּע, דְּהִינוּ לִמְנַהֲגִים אֶמְתִּים, אֵוי בְּתִחְלָתָם מִמְּשִׁלְתָּם נָעֵשָׂה מְחַלְקָת: (שם אות ז')

ט' כְּשֶׁבָּא כָּבֹוד חֶדֶש לְהָאָדָם, צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בִּזְהָר שִׁיחַה לֹא יַרְאָה וְאַהֲבָה, וּעֲלֵיְדי זה יוֹפָה לְהַזְלִיד וּלְגָדֵל הַנֶּפֶשׁ הַחְדְּשָׁה הַבָּאָה עַלְיְדי הַכָּבֹוד פָּנָ"ל: (שם אות ז')

כ' עַלְיְדי שְׁנוֹתָנִין כָּבֹוד לְזָקָן שְׁשָׁבָח תְּלִמְזֹדוֹ, עַלְיְדי זה מִמְּשִׁיכִין מַיִם קָרִים לְהַחֲיוֹת נֶפֶשׁ הַעֲיפָה, דְּהִינוּ שְׁמַתְקִינִים הַפָּגָם שֶׁל הַמְּתַפְּלִין בְּלֹא לְבָשָׁעַלְיְדי זה נֶפֶשׁ עֲיפָה: (שם אות ח')

כ"א קָשָׁה מַאֲדָר לְהִזְוֹת מִפְרָסָם, בַּי מַי שְׁהָוָא מִפְרָסָם צָרִיךְ לְסֶפֶל יִסּוּרִים בְּשִׁבְילָ רַבִּים. רַק שִׁישׁ שְׁמַכְרָחִים מִן הַשְּׁמִים לְהִזְוֹת מִפְרָסָם: (לק"א סי' ע"א)

ככ' בְּשִׁפְרָנְסִי הַדָּוָר וּמְנַהֲגִי הַדָּוָר נְתַגְּאִים, אֵוי הַקְדּוֹשׁ בָּרוֹךְ הוּא מַקִּים עַלְيָהָם בְּנֵי אָדָם שִׁיחַלְקָו וַיְדַבְּרוּ עַלְיָהָם, כִּי שְׁלָא יוֹחַז דַעַתָּם עַלְיָהָם: (שם סי' צ"ה)

כ' צריך להתריא ולפחד מן הבודד, כי בבוד הוא ספנה גודלה ספנות נפשות. על כן בשמגיע איזה בבוד לאדם, צריך לויהר מאד לקללו בראיו לשמו יתפרק לבך. כי אם ח"ו יפגם בהבוד כחוט השערה ולא יקללו בראיו, יוכל להסתלק ח"ו על-

ידי זה: (לק"א סי' קל"א)

כ' מי שרוצה בבוד הוא שוטה. ועין בפנים בסימן קצ"ד: (לק"א סי' קצ"ד)

כ' כל מי שחרר דעת ביותר, הוא מקפיד על בודהו ביותר, כמו הנשים שמקפידין מאד על בודן מהמת שדעתן קלה וקטנה: (לק"א סי' רב)

כ' מי שנוהג רבנות בכשרות ובתימות בראיו, הוא זוכה שיעלה לנדרלה בסוף ימיו. וכל מה שנחשב לנדרלה באותו הדור, הוא עולה לנדרלה זאת: (לק"א סי' רל"ז)

כ' צריך לויהר מאד מהתמנות, בפרט מי שיש בו יראת שמים, שהוא דיוקן יש לו השתוקקות יותר להתמנות. אבל צריך לויהר מזה מאד, כי על-ידי

התרומות הוא מפסיד השפעת הנבייה, שהיה יכול לזכות על ידי היראה: (לק"ת סי' א' אות ז)

כ"י יש מנהיגים שמתנגדים ברבנות וממשלה ומוסלים על עם דל בוחנים, כי לא נתן להם גראלה מן השמים כלל, רק הם מתנגדים מעצםם על הדור בוחנים. והם מקבלין חרב הנאה על ידי הגרים שמרתגין, שהם מכנים נאה בישראל (כמו שנתבאר בפנים), עד שיש להם לכך אפילו להעניש את מי שאינו רוץ להכינע את עצמו תחת ממשלתם. ובאמת אין זה נקרא מעניש אלא מזיק, כי הוא מזקי עלימא. ועל ידי הנאה הזאת של אלו המנהיגי הדור, על ידי זה מתגבר פאות נאוף בעולם. ולהנצל מזה הוא על ידי המנגיא ארץ וכו' (ען ברית אות נ"ז): (לק"ת סי' ה' אות ה' ז)

כט עקר המנהיגות האמת דקדרשה תלוי בرحמןות. וכי אפשר להיות מנהיג אמת כי אם מי שיש לו רחמןות אמת על ישראל. אבל צריך המנהיג לידי איך להתקה עם הרחמןות, כי על רשותם או על רוצחים ונזלים אסור לרוחם. וכן צריכין

## לקוטי

כבוד גבורה ומנהיגות

### עצות

ראי

לידע איך לרחם על כל אחד, להשפיו לו ולהדריכו במה שהוא טובתו הנצחית באהמת. על-כן באמת עקר הרחמןות של המנהיג האמת הוא להוציא את ישראל מעונות, כי זה הוא הרחמןות הגדול מכל מני רחמןות. עיין תוכחה:

(לק"ת סי' ז' אות א' ג')

๖ ספינה גדולה להיות מפרשם ולהניג העולם. לא מביאה בשיאנו ראיו כלל ולובש טלית שאיןו שלו, אלא אפלו עזבי ה' גודלי הדור יש עליהם ספנות נוראות בהניגת העולם. כי בהניגת העולם ולומר תורה ברבים יכולים לעבר ממש גנב ונאף ורצח בכל עת בכל רגע רחמנא לצלן: (לק"ת סי' י"ח)

๗ כל הבריאה לא הייתה כי אם בשbill בבודו יתרבה. על-כן הכל נברא בשbill האדם, כי כל הנגדל בבודו יתרבק תלוי בהאדם דיקא. על-כן בשבא איזה בבוד להאדם, צריך לוזהר מאד שלא יכח לעצמו מן הבוגד כלום, רק שיראה להחויר ולהעלות כל הבוגד להשם יתרבק. ובזה הוא מתקן ומקיים כל העולם, כי כל העולם

רב לְקוֹטִי

כבוד וגרולה ומנהיגות

עֲצָות

וּמְלוֹאָו נְבָרָא בְּשִׁבֵּל בְּבָדוֹ יְתַפְּרֵךְ כְּגַם: (לק"ה  
ס"י ע"א)

ל' כְּשֶׁפּוּגִים בְּבָדוֹ יְתַפְּרֵךְ, עַל־יְדֵי זֶה נַפְלֵל מִמְחִין  
שֶׁל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא עֲקֵר הַמִּיחָר וַחֲכָמָה,  
וַנַּפְלֵל לִמְחִין פְּנוּמִים שֶׁל חַיִן לְאָרֶץ, וְעַל־יְדֵי זֶה  
נַעֲשֶׂה מְחַלְקָת. וְעַזְןָ אָרֶץ יִשְׂרָאֵל וִצְדָּקָה: (שם)  
ל' מִחְמָת קְנָאָה בְּחַבְרוֹ וּבְנִילּוֹ שְׁעוֹלָה לְגַדְלָה, וַיַּכְלֵל  
לְפָלֵל מְאֹמִינָתוֹ וַיַּכְלֵל לְכִפּוֹרוֹת ח"ו. עַל־פָּנֵן צְרִיכִין  
לְזֹהֶר מִזָּה מְאֹד מְאֹד: (לק"ה ס"י פ')

ל' בָּזְמָן הַזֶּה אֵין בָּנְמִצָּא שִׁירְצָה אֶחָד הַתְּנִשְׁאות  
לְשֶׁם שְׁמִים כְּמוֹ בְּדוֹרוֹת הַרְאָשׁוֹנִים, עַל־פָּנֵן עַכְשָׁוִו  
אָסּוֹר לְרַדְף אַחֲרַ הַתְּנִשְׁאות, אֶלָּא יִבְרָח מִן  
הַכְּבָד וַחֲתִינְשָׁאות בָּאָמָת: (שם)

ל' אִם הִיה לְאָדָם יִשּׁוֹב הַדָּעַת, הִיה רֹאָה שֶׁבְּ עַנְנִינִי  
הָעוֹלָם הַזֶּה הַכְּל שְׁטוֹת וְהַבְּלָל, וּבְפִרְטָה הַתְּאוֹהָה שֶׁל  
כְּבָוד וַמְנִהְגָוֹת לְהִיוֹת מִפְרָסִים וְלַגְּסָע עַל הַמִּדְרִינָה  
הַכְּל הַבְּלָל וַרְעָוֹת רֹות, וְהוּא שְׁטוֹת גָּדוֹל בָּאָמָת.  
כִּי בָּאָמָת אֵין זֶה שָׁוֹם תְּעֻנָּג וַנְחָת רֹוח אֶפְלוֹ

**בָּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי הוּא מֶלֶא יִסּוּרִים וּבְזִוְונָת רְחַמְנָא  
לְצַלֵּן:** (שיחות הר"ן סי' מ"ז)

### לִיצְנָה

א הַמְלֻעִיג עַל דְּבָרִי חֲכָמִים נְדוֹן בְּצֹואה רַוְתָחָת. וּעַל-  
יְדֵי זֶה עוֹלִים עַשְׁנִים סְרוּוחִים אֶל מְחוֹן, וּמַעֲקָמִין  
וּמַעֲרָבָבִין וּמַבְּלָבִילִין דָעַתָו, וְאַינוֹ יִכּוֹל לְהַזִּיא  
מַלְמָדוֹ הַנְּהָנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹבֶן מַטְנָפֶף בְּמוֹ בֵית  
הַכֶּסֶף. וּעַל-יְדֵי זֶה עָצָתוֹ חַלְוקָה לְעוֹלָם, וְאַינוֹ יִכּוֹל  
לְתַתְּעַצֵּחַ לְנִפְשׁוֹ בְשׁוֹם דָבָר. וּעַל-יְדֵי זֶה גַזְוִירָן  
לְגַרְשָׁן יִשְׂרָאֵל מִפְּקוּדָם, וּגַלְקָח סָוד הַעֲבוֹר מִאַתָּנוֹ.  
וּעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ מְחַלְקָתָה: (לק"א סי' ס"א אות א' ב' ג' ד'  
(ה')

ב יִשְׁעַכְשׁוּ סְפָרִים הַרְבָּה וְגַם עַתִּידִין לְהִיוֹת עוֹד  
סְפָרִים הַרְבָּה, וְאַסּוּר לְהַלְעִיג עַל שָׁוֹם אֶחָד מֵהֶם,  
כִּי בְּלָם צְרִיכִים לְהַעֲלוֹם. וְעַזְן תַּלְמֹוד תֹּורָה: (שם  
אות ה')

ג הַלִּיצְנָה הִיא שְׁחוֹק הַבְּסִיל וּנְחַטְבֵּל עַל-יְדֵי תָקוֹן  
הַבְּרִית. עַזְן בְּרִית: (לק"ת סי' פ"ג)

ר בני אדם הם מונעים גְדוֹלים מַאֲד. והעיקר הויא הלייצנות שליהם, שפוגע מַאֲד מִן האמת, פִידוע היטב למי שבקי בחכמאות וליצנות שליהם. לא מבעיא חכמאות וליצנות של קלי עולם ההולכים בדרכי המהקררים, שמתרלווצים הרבה מדרת ישראל כמספרם, שזה מזיך ועוצר את האדם לנמרי רחמנא לצלן, אלא אפילו החרומות והלייצנות של הנראיין בכשרים וחסידים, ועושים לייצנות מכמה דברים שבקנשא, גם הם מזיקין הרבה, ומרחיק הרבה מאר מעבודת ה' באמת. ובכמה אופנים גרווע יותר הלייצנות שליהם מהלייצנות של הקלי עולם. כי מהקלים הנ"ל בורחים רב העולם, כי הפל יודען שחכמת הפילוסופיא עוקרת את האדם משני עולמות ומורחת אותו לשאול תחתיות רחמנא לצלן. אבל זאת הלייצנות והחכמאות של הנראיין בכשרים הנ"ל, אין האדם בורח מהם כל כה, מאחר שיוציאים מפי הבשרים קצח, והם מלכישים הפל בדרכיו אמת, והפל מעשה בעל דבר. והולך בתם

## לקוטי

מימון ופרנסה

## יעות

רטו

וילך בטה. ויברא מיהם ומהם נזם, ולא יסתכל על כל מיני חכמוות וליצנות שליהם. וילך בתרמיות ופישיות בדרכיו אבותינו אשר מעולם: (שיחות הר"ן

(ס" פ"א)

## מימון ופרנסה

- א עליידי דברים בטלים ולשון הרע בא עניות. גם עליידי גאה בא עניות. וعليידי צדקה מתקן אותן וממשיך שפע ונחתעشر: (לק"א ס"י ד' אות ח')
- ב עליידי פגם הבירות אין לו פרנסה: (לק"א ס"י ז' אות ה')
- ג עליידי תפלה בכח זוכה לפרשנה: (לק"א ס"י ט' אות ב')
- ד מרירה ויגעת הפרנסה הוא בפני עצמו הבירות. עין ברית: (לק"א ס"י י"א אות ד')

ה עליידי שמשברין תאונות מימון ממשיכין השגחה שלמה. ושבירתה הוא עליידי צדקה, כי עליידי צדקה מקרין חמימות תאונות מימון, ומשברין תאונות הנגידות והעשירות, זוכה לעשות משא ומתן באמונה ולהיות שמה בחלקו, ויש לו נחת רוח במה שהננו ה' ואינו אין להעשיר, שהוא עקר

רטו לְקוֹטִי מִמּוֹן וַפְרָנֵסָה עִזּוֹת

תאות מִמּוֹן, שֶׁהוּא יָגַע תְּמִיד בִּגְיוֹת וּטְרָחוֹת  
וּטְרָדוֹת גְּדוֹלֹות, וּמִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הַקְּלָלה שֶׁל  
בִּזּוּת אֲפִיךְ תָּאכַל לְחַם "רְחַמְנָא לְאַלְןָן. וּלְיִדְיָי  
צְדָקָה נִצּוֹלֵין מִזָּה, וּנְחַשֵּׁב כִּמְקֹטֵר קְטָרָת: (לק"א סי'  
י"ג אות א')

תאות מִמּוֹן הוּא עֲבוֹדָה זָרָה מִפְשֵׁש. וְכֹל זִמְן שִׁישׁ  
עֲבוֹדָה זָרָה וְאת שֶׁל מִמּוֹן בָּעוֹלָם, חָרוֹן אֶפְ בָּעוֹלָם.  
וּכְפִי הַבְּטוּל שֶׁל תאות וְאת בֵּן נִתְבְּטֵל הַחָרוֹן אֶפְ  
וּנְמִשְׁךְ חָסֵד בָּעוֹלָם, וּנְמִשְׁךְ בְּחִינַת הַחִגְלוֹת מִשְׁיחָה,  
וּנְמִשְׁךְ הַדָּעַת שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּנֵין בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ,  
וּזְכוּין לְהַמִּשְׁיכָה חֲדוֹשִׁי תּוֹרָה נִפְלָאים שִׁיטְגָּלוּ  
לְעַתִּיד. גַּם נִعְשָׂה עַל-יִדְיָי זה תָּקוֹנָא דְמִרְכְּבָתָא  
עַל-אָה וּמִרְכְּבָתָא תְּתָאָה: (שם אות א' ב' ה')

אַלְוּ בְּנֵי אָדָם הַנוֹּפְלִים בְּתאות מִמּוֹן, וְאַיִם  
מַאֲמִינִים שַׁהְקֹדֵשׁ בָּרוּךְ הוּא יָכֹל לְפָרְגֵם אֶת  
הָאָדָם בְּסֶבֶה קָלָה, וּרוֹדָפִים אַחֲרֵי פְּרָנֵסָתָם בִּגְיוֹת  
גְּדוֹלֹות, וְהֵם אָכְלִי לְחַם בְּעַצְבָּוֹן וְהֵם מְלָאִים  
עַצְבּוֹת וּמָרָה שְׁחָרָה, אַלְוּ בְּנֵי אָדָם נִקְשָׁרִים בְּפִנִּים  
דִּסְטוֹרָא אַחֲרָא שֶׁהֵם אַנְפִּין חָשׁוֹכִין, מָרָה שְׁחָרָה,

עבודה ורה בחינת מיתה. אבל אלו בני אדם שמשם ומתנם באמונה, ומהגברים בדעתם להיות שמחים בחילוקם, ווודעים ומאמנים באמת ובאמונה שלמה שעקר הפרנסת והעשירות הוא רק מהיהם יתברך לבד, רק שרצונו יתרברך שייעשה האדם איזה סבה קלה בעולם, אבל עקר הממון והפרנסה היא רק מפניו יתברך לבד, הם דבקים באור הפנים דקדרשה שהם אנפין נהוריין, בבחינת חיים, בבחינת שמחה: (לק"א ט"י כ"ג אות א')

ה המשקע בעבודה ורה שהו אאות ממון, אין עוביד בעבודה ורה אחת, רק הוא עVID כל העבודות ורות של כל השבעים אמות. כי כל העבודות ורות תחובים בממון, ועליהם צוחת השכינה ק"מ קלין "קלני מרائي קלני מזרען" (במספר "ממון" עם הדר' אותיות): (שם)

ט עליידי תקוז הברית קדש ועלידי התקבשות לצדיקי אמת שהם שומר הברית בתכלית השילמות, עליידי זה נצול מהתאות ממון שהוא עבודה ורה חשב וכו' כנ"ל, ונתקשר באלקות,

וּזְכוֹה שִׁיאֵיר וַיָּרֶח עַלְיוֹ אֹור פְּנֵי הָ', לְחוֹזֶת בְּנֵעַם הָ' וּכְלוֹ: (שם אותן ב' ג')

גַם יֵשׁ עוֹד תָּקוֹן לְתֹאֲוֹת מִמְּנוֹן. הַינְזָ שִׁיסְתַּפֵּל לְשָׁרֵשׁ שְׁמֵשָׁם בָּא כָּל הַמִּמְזֹן וּכָל הַהַשְׁפָעָות, וְעַל־יְדֵי הַסְּתָבָלוֹת שְׁם יַתְּפַטֵּל תֹּאֲוֹתָו. בַּי שְׁם בְּשִׁירָה הַשְׁפָע בְּלֹו הָוָא אֹור צָח וּמַצְחָצָה וְתַעֲנוֹג רַוְחָנִי, וְאַיִן מְתֹאָה אֶלְאָ לְמַטָּה. וּמֵי הָוָא הַפְּתִי יִסּוּר הַנְּהָה לְהַשְׁלִיךְ תַּעֲנוֹג רַוְחָנִי וְלַקְחֵה תַּעֲנוֹג עֲבָב. אֶבְלָל לוֹאָתָה הַסְּתָבָלוֹת אֵי אִפְּשָׁר לְבוֹא עַד שִׁיתְקָן בְּרִיתָו, בַּמוֹ שְׁפָתוֹב "וּמְבָשֵׁרִי אֲחֹזָה אֱלֹהָה", שְׁבָתָחָלה צָרִיךְ לְתָקוֹן בְּשָׁר קָדְשָׁ, וְאוֹ יוּכֵל לְהַסְּתַּפֵּל בְּאֶלְקּוֹת. וּבְשִׁבְלֵל זה עַקְרֵב הַתָּקוֹן שֶׁל תֹּאֲוֹת מִמְּנוֹן הָוָא עַל־יְדֵי בְּרִית. וּבְשִׁמְתָּקָן בְּרִיתָו אֵי אִפְּשָׁר לְפָל לְתֹאֲוֹת מִמְּנוֹן: (שם אותן ה')

א כָּל הַגְּנִילּוֹת שָׁאָדָם נוֹפֵל מִמְּדִרְגָּתוֹ ח"וּ הֵם עַל־יְדֵי תֹּאֲוֹת מִמְּנוֹן, בַּי זה עַקְרֵב הַגְּנִילָה שָׁנוֹפֵל לְשִׁמְדָד וּבְזָהָה זָהָה. עַל־כֵן בְּשַׁחַולְקָין עַל צְדִיק הַאֲמָת, וּהַקְדוֹדָש בְּרוֹךְ הָוָא רֹצֶחֶת לְגַרְשָׁן אָזְבָּיו שֶׁל הַצְדִיק, הָוָא מַפִּיל אֶת הָאֹיב לְתֹאֲוֹת מִמְּנוֹן, בַּי אַיִן נְפִילָה

**לְקוֹטִי**      מִמוּן וַפְרָנֵסָה      **עִזּוֹת**      רִית

גְּדוֹלָה מִזֶּה. וְהַכְּלָל בְּשִׁישׁ מְחֻלְקָתָה, כֹּל מֵשָׁהוּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית יוֹתֵר מַחֲבָרוֹ, וְכֹל הַמִּקְרָבִים לְצִדְיקָהוּ שֶׁהָהָרָא שׁוֹמֵר אֶת הַבְּרִית בִּyoּתָר, יִכּוֹלִים לְהַפֵּיל אֶת חֶבְרִיהָם מִפְּרִנְגָּתָם. וְהַגְּפִילָה הִיא שְׁגָפְלִים לְתֹאֲוֹת מִמּוֹן. עַל־כֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְזֹהָר בִּyoּתָר בְּשִׁישׁ מְחֻלְקָתָה עַלְיוֹן, שֶׁלָּא יִפְלֶל לְתֹאֲוֹת מִמּוֹן ח'וֹ:

(שם אות ג')

ג' עַל־יְדֵי מִצּוֹת מִזֶּה נִתְבְּטֵל תֹאֲוֹת וְחַמְרָת הַמִּמוֹן, וְעַל־יְדֵי זֶה פְּרָנֵסָה מַעֲוֹפָה לוֹ וּבָאָה לוֹ בָּנְקָל:

(שם אות ד')

ג' כֹּל הַמִּצּוֹת שֶׁאָדָם עֹשֶׂה אֹתָם בַּלְא מִמּוֹן, הַינְּזָעָנוּ רֹצֶחֶת לְהַפְסִיד מִמּוֹן בְּשִׁבֵּיל הַמִּצּוֹה, עַדְין אֵין הַמִּצּוֹה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי עַדְין אֵינָה בְּבִחְנִית אָמְנוֹנָה שֶׁהָוָא עֲקָר הַשְּׁלִימּוֹת. אֲבָל בְּשִׁתְחַשֵּׁב כֹּל בָּהָה הַמִּצּוֹה אֲצַלְוָה עד שָׁאַיִן מַרְגִּישׁ בְּהַפְסִיד מִמּוֹן, וּמוֹצִיאָה וּמִפְּזִיר מִמּוֹן בְּשִׁבֵּיל הַמִּצּוֹה, וְזֹאת הַבִּחְנִית נִקְרָא אָמְנוֹנָה. כִּי עֲקָר אָמְנוֹנָה הָוָא בְּמִמוֹן, בְּשִׁמְשָׁבָר תֹאֲוֹת מִמּוֹן שְׁשָׁם פְּנִים דְּקָרְשָׁה בְּגַ"ל: (שם אות ה')

ד המושקעים בתקאות מימון הם בעלי חובות תמיד. כמו שאנו רואים בחוש, שזה המשאוי תלוי בצוואר בני אדם, שאין מסתפקין במימון ולזון מימון אחרים, ונדרמה להם שהם משתכרים שכבר הרבה, ואחר כך מיתים בעלי חובות. ואם אינם מיתים בעלי חובות ממש, שאינם חיבים מימון לאחרים, עדין הם בעלי חובות לתקאותם. באשר אני רואים בחיש, שאפלו מי שיש לו מימון כדי להתרגנום, ואפלו העשירים והקטנים הפליגים, הם רודפים כל ימיהם להרוויח מימון בנסיבות גדולות, ומסכנים את עזם בסכנה דרכיהם וטליילים הרבה, ומטריחים את עזם בטרכות גדולות בשבי הממון, באלו היה מTEL על צוaram איזה חוב גדול לשלים. והחוב הוא רק שהחיבים לעצמן, דהיינו לתקאותם, שברוכים אחר התקואה של מימון כל כך באלו הם חיבים חוב גדול. נמצאו שהם בעלי חובות כל ימיהם, וכן מיתים בעלי חובות, הינו לתקאותם, כי כל ימיהם אינם מספיקים לשלים חוב זה שהחיבים לתקאותם, כי

הוא בלא שעור ונ@mail, כי אין אדם מות וחצץ פאותו בידו. נמצא, שבל המשקעים בתאות ממון הם מותים בעלי חובות. כי העבודה זורה נקראת "חובה", שפברעת את הכל לכף חוב. וכל המתרדקים בה, שהם המשקעים בתאות ממון שהוא עבודה זורה ממש, הם בעלי חובות תמיד עד שמשתים בעלי חובות ג"ל, וכל ימי חייהם הם סובלים מרירות ועצבות ודאגות מחמדת הממון. וכל מה שיש לו ממון יותר יש לו דאגות ועצבות ביותר, כי נתקשר יותר להעבודה זורה שהיא עצבות ומלה שחרה, חשה, מיתה. והם מון אוכלת ימי חייו, כי הוא מכלה חייו על-ידי טרדות ודאגות של הממון (שם בסוף)

וידע, שבל הממון והעשירות של העשירים שאינם בראשו, ואינם נותנים צדקה בראשו להם לפיעלים, ומשקעים בחמדת וטרחת הממון תמיד, כל הממון והעשירות שלהם הוא בחינת שחוק הקסיל. שהם מישיק עמו, כמו שימושם עם התינוק במטריות, ואחר כך

## לקוטי

קמונָן ופְרֶנְסָה

## יעוזת

הוֹרֵגֶת אָתוֹ הַמִּמְזֹן בְּעַצְמוֹ. וּכְמוֹבָא בַּתְּקוֹנוֹנִים: "שְׁחוֹק הַפְּסִיל, מִאן פְּסִיל, דָא אֵל אַחֲרֵינוּ", וְאֵיתָו אָסְפָרָה לְרַבְּיָא דְאָנוּ חִיבְיָא. חִיכָת בְּהֻזָן בְּעוֹתֶרֶא בְּהָאי עַלְמָא וּלְבַתֵּר קְטִילָת לְהֻזָן. וְאַמְאי אַתְקְרִיאוּ רַבְּיָא, בָּגִין דָלָא אִית בְּהֻזָן דְעַת לְאַשְׁתּוֹבָא מִינִיה". וּעַקְרָב הַתְּקוֹן לְהַגְּצֵל מִזָה הַוָא בְּפִי תְּקוֹן הַבְּרִית, וּכְפִי מָה שָׂוֹבָה לְהַתְּקִרְבָּה לְאַצְדִיק הָאָמָת, שַׁהְוָא בְּתַכְלִית שְׁמִירַת הַבְּרִית. וּעַלְיוֹ נָאָמֵר: "טוֹב לְפִנֵי הָאֱלֹקִים יִמְלֹט מִפְנֵה" וּכְפִי. כִּי הוּא זָכָה לְחַכְמָה וְדָעַת וַיֹּודַע אִיךְ לְהַגְּצֵל מִזָה. כִּי אַפְלָוּ אֲנָשִׁים גָדוֹלִים צָרִיכִים חַכְמָה וְדָעַת גָדוֹל מַאֲד בְּעַנְיוֹן זֶה שֶׁל טְרִידָת הַמִּמְזֹן וְהַפְּרֶנְסָה, שֶׁלָא יִבְלַה וַיִּכְלַה ח"ו יְמִי חִיוּ עַל-יָדֵי זֶה. בָמֹו רַב הַמִּמְזֹן שְׁפּוֹכְלִין מְרִירּוֹת גָדוֹל מַאֲד בְּלֵי יְמִיחָם עַל-יָדֵי זֶה, וְאוֹכְדִים שְׁנִי עַולְמּוֹת עַל-יָדֵי זֶה. כִּי דָע, שְׁהָעוֹלָם הַזֶה מְלָא מְרִירּוֹת בְּלֵי שְׁעוֹר בְּחִינַת מְרִירּוֹת אַדְלָמָא, שְׁאֵי אָפְשָׁר לְסִבְלוֹ וְלַהֲתִקְרִים מְגַדֵּל הַמְּרִירּוֹת, בָמֹו שְׁבָתּוֹב בְּזַהֲר הַקְּרוֹזָשׁ: "אַל-מְלָא מְלָחָא לֹא הָיו עַלְמָא

יכול למסבל מירורתא". עקר מירורתא דעלמא  
היא תאות וטרדות וdagות המזון והפרנשה,  
שבא עליידי פגס הברית. ואלמא כה האזכרים  
הגודלים מהם שומרי הברית באמת שלהם  
נקראים "ברית מלך עולם", לא היה העולם יכול  
להתקיים כלל מעצם המיריות. על-פנן כל אחד  
בפי מה שזכה להקרב לצדייק אמת, בן  
ممתייך מעצמו המיריות הניל שם תאות ממוני.  
אבל מי שרחוק מצדיק ובעצמו הוא רחוק מתקין  
הברית כאשר יודע בנפשו, מכל שבן וכל שבן  
בשחו הוא חולק ומתרנער גם בן על הצדיק  
הnil ואנשיו, עליו מתרנער ביותר ויוצר מירורתא  
דעלמא שהוא תאות וdagות המזון, עד שטכלה  
ימי חייו רחמנא לצלאן. ושים לבך היטיב לדברים  
האלה, כי כמה וכמה נפשות שקעו בה, אויל  
תוכל לברוח לצדייק אמת להצל עצמן משפט  
מים רבים האלה של תאות ממוני, שבא עליידי  
תאות נאות, שלא גיע אליה, והיתה לך נפשך  
לשכל ותזכה לחיים אמיתיים בעולם הזה ובעולם

רכד ל��וטי עזות  
קמונ ופרנסה

ט מי שהוא מישקע בתאות ממון ואינו עושה מישא ומתן באמונה, על-ידי זה גורם בוחינת דם נדה להשכינה, אין לו פרנסה, והוא בוחינת פג'ם הברית: (לק"א סי' כ"ט אות ה)

ו צדקה הוא תקון הפללי של המשפט וממן. וצריך לבון בכל הלוק והלוק ובכל דבר ודבר ששהוא הולך ומדבר בשעת המשפט וממן, שפונטו כדי שירותם כדי شيئا צדקה וזה עקר תקונו של המשפט וממן: (שם אות ט)

ז על-ידי شيئا שזניא בצע, شيئا אט המשפט בתכילת השנאה, על-ידי זה יופת לבוא להחכמה והשכל שעיל ידו זוכין להשגת אלקיות. וכן להפה, על-ידי אהבת ממון הוא נופל מזה השכל, ונופל לשנות וכיסיות ועצבות וمرة שחורה, והקלפות והפטרא אחרא מסבבין אותו בסבוכים שלהם ההפה משכל הנ"ל: (לק"א סי' ל' אות ד)

ט על-ידי משא וממן באמונה על-ידי זה מהדרין נשמרנו, דהינו מהו ישכלו, בთוך האמונה, וזה לא קבל בכל פעם שכל חדש ונשמה חרש מאור

## לקוטי

קמונַן ופְּרָנַסָּה

## יעוזת

רבה

הפנים. ואפלו מי שאינו בר אוין ולאינו מקבל בעצמו מבחן חדים על ידי המשפט ומבחן באמונתך, מאחר שאינו עוסק בתורה, שהוא עקר המשפט והשכל, אף על פי כן גם הוא עושה תיקון גדול על ידי שהוא עושה משא ומתן באמונה. כי על ידי זה שהוא נושא לנoston באמונה, על ידי זה עושה טובות לחברו שהוא משפטו, שבחן של חברו מתחדשין בתוך המשפט ומתן שלו שהוא באמונה, וזהו לו מבחן חדים ללמד, ולדיבוקות הבורא יתברך: (לק"א ס"י ל"ה אות ר' ט')

כ' כל דיני ממונות שיק למשא ומתן. על כן הרצויה לעסוק במשפט ומתן באמונה צריך שיזהה בקי בدني ממונות, שלא יכשל בהם: (שם אות ר')

כ' בشرطם לעסוק במשפט ומתן באמונה, צריך לשמר את האמונה מאר, שלא יתגבור החיצונים עד שיפגש באמונתו ח"ו. על כן צריך להתגבר לעסוק במשפט ומתן באמונה כמו רב ספרא, ויקים "ודזכיר אמת בלבד", שאפלו מה שנגמר בלבד לא ישנה, ובה ישמר את האמונה. אז יוכל לחידש

רכו ל��וטי עזות קמונ ופרנסה

נשְׁמַתּוֹ וִשְׁבָלוֹ בַּחֲזֹק הָאֶמוֹנָה שְׁבֵמִישָׁא וּמְתָן  
כְּגַם (שם אות ז)

ככ' כשהאדם עוסק במשא ומתן באמונה, זה בחינת  
הקרבת קרבן התמיד והקרבת הקטורת. ואוי כל  
הקלפות נופלים, ועולים מהם כל ניצוצות  
הקרשיה שבתוכם, ומהו נעהלה וגתחדש כג"ל,  
ונחשב באלו נבנה בית המקדש בימיו: (שם אות ח)  
ככ' עקר חסרון הפרנסה שזכה מעט בדורות הלאה, אין  
זה אלא על ידי השוחטים שאינם מהגניהם. כי יש  
שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל, והוא מעלה  
את הנפש חי המגangle על ידי הברכה שהוא  
مبرך על השחיטה. אבל כשהשוחט אינו הגון,  
ואפלו בשעת הברכה הוא שמחשבת פגול ואיןו  
שם בשעת הברכה, או שטעמר עם החליף  
לשחת את חי, הוא עומדר ברוץ נפשות, וייש  
צער להנפש חי, וצועקת בקול מר, כי אינו  
מעלה את הנפש המגangle. ואחרباء, הוא מזריד  
את הנפש ממעלהה ואין לה מנוח לבסוף רגלה. או  
לו להשוחט היה, או להנפש, שהרג את הנפש

וּמְסֵר אֹתָה בְכָפ אֲוִיבֵיה. וּלְיִדִי זֶה נִתְמַעַתָה הַפְּרֶנְסָה, וּמִעַט הַפְּרֶנְסָה צְרִיכֵין לְהַמְשִׁיך בְּטֻרְחָא וַיְגַעַת גָדוֹלָה. וּלְיִדִי שׂוֹחְטִים אַלְוּ נִכְנַע הַנֶּפֶשׁ לְגַבֵּי הַגּוֹף וְהַחֲמָר, וּמִתְגָּבָרים תָּאוֹת הַגּוֹף וּכְו.). אֲבָל עַלְיִדִי שׂוֹחְטִים הַגּוֹנִים מַעַלְיוֹן אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְנִכְנַע וְנִתְבְּטֵל הַגּוֹף וְהַחֲמָר, בְּחִינַת בְּהָמָה וּסְכָלוֹת וְחַשָּׁךְ, בְּחִינַת מִיתָה וְשִׁבְחוֹה וְדַיִן, בְּחִינַת חֲכָמוֹת חִיצּוֹנוֹת. וְנִתְעַלֵּה הַנֶּפֶשׁ וְהַצּוֹרָה בְּחִינַת אָדָם וְחַכְמָה וְאָוֶר וְחַיִם וּוּפְרוֹזָן וְחַסְדָה, בְּחִינַת חֲכָמת הַתּוֹרָה. וּלְיִדִי זֶה נִמְשָׁך פְּרֶנְסָה בְּשִׁפְעָא גָדוֹל בְּפָנֶיל: (לק"א סי' ל"ז אות ז')

כ- כִּשְׁיָרָא שׁוֹמְרֵין אֶת עַצְמָן מִטְרָפּוֹת, עַלְיִדִי זֶה יִשְׁלַׁחַם פְּרֶנְסָה: (שם)  
כ- עַלְיִדִי תָּאוֹת אֲכִילָה בָא דָלוֹת וּבְזִוְונֹת וּבּוֹשֹׁות: (לק"א סי' מ"ז)

כ- עַלְיִדִי שְׁפֹוגְמִין בְּתַפְלִין, בָא דָלוֹת וּבּוֹשָׁה. וּבָנַעַלְיִדִי שְׁפֹוגִים בְּאֶמֶת בָא עֲגִינֹת וּבּוֹשָׁה. כי עֲקָר עַשְׁירֹות הַוָּא מִאָמָת: (שם)

כ' צריך שיזיה לאדם הסתפקות, להסתפק רק בימה שצורך לו בהכרח מזוה העולם, ולא לנגן את ביתו בנדולות דוקא, בנהוג עכשו בעוניותינו הרביבים בהרבה אנשים. כי אלו שאין להם מדת ההסתפקות, עליהם נאמר "ובטן רשעים תחסר", כי לעולם חסר להם הרבה. על כן צריך שיזיה לו הסתפקות להסתפק בימה שהננו ה. ואפלו מזוה ההסתפקות גופיה צריך להפריש ממנה לצדקה, ועל ידי זה נעשה יהוד גדור למעלה ונמשcin כל ההשעות טובות: (לק"א סי' נ"ד אות ב')

כ' מי שעושה משא ומתן באמונה, על ידי זה מעלה ומתקן ניצוצות הקדשה שגבלו, ומשלים ומאריך הארה בבר"ג (נפש רוח נשמה) שלו ועל ידי זה מיחיד קדשא בריך הוא ושביגתיה: (שם אורה ג')

כ' כל עסקיו המשא ומתן, שמתגלאים ובאים הסחוות והחפצים מאדם זה לאדם זה, הכל בפי הניצוצות שביהם. ולפעמים צריך שיצא החפץ מרשותו לרשות אחר ולאחר כך יחזור לרשותו, הפל בפי הניצוצות שבאותו הדבר ובפי החקלי

**לקוטי** עזרות רכט ממון ופרנסה

נֶר"ג (נפש רוח נשמה) שיש להאדם בכל עת וזמן. על-פנִין אין לדחק את השעה בשום דבר, לדחק עצמו ביותר למחר דוקא או لكنות דוקא באotta השעה שמחוץ. כי לפל עת, לפי ברור העיצוצות ובפי חלקי נֶר"ג שבאדם פג"ל: (שם)

על-ידי תאונות ממון מתרגבר ח"ו מלכות הרשעה שהוא מלכות המן עמלך, שהוא רודף תמיד מלכות דקדרשה שחיוותה על-ידי הדעת שהוא התורה. ומלכות הרשעה היא ההפך מזה, כי מתאותת תמיד לאסף ממון ובולעת ניצוצות הרבה של הקדרשה הנעלמים בהממון, שהוא בשורשו גוניין על-אין. ובכל אחד לפי שבירתו תאונות ממון, וממשיך עצמו אל התורה ותדעת דקדרשה, בין מוציא העיצוצות הקדושים מלכות הרשעה. והפל בכח האזכירים האמתיים שעוסקים בתורה באמת, שיש להם בח לבני מלבות הרשעה הג"ל, ולהוציא כל העיצוצות ממשם ולעשות מהם תורה: (לק"א סי' נ"ו אות ה')

א בפי פאות ממן בן נתמעת הדעת והחיהם  
והאריכות ימים, ואינו שומע קול הברוז של  
התורה, שמכרות תמיד לשוב להשם יתברך,  
ומחמת פאות ממן אינו שומע קול הברוז  
ה גדול הזה. ועל ידי זה הוא מברך להתגעה  
אחר פרנסתו בטרח גדול, ופרנסתו בדחק  
ובכבודות מאד. אבל בשמה נברך להגדיל דעתו  
לחשב רק בתורה, וממעט ומשבר פאות ממן,  
על ידי זה פרנסתו ב拈ל, וזוכה לשמע הרומים  
והכרזים של התורה שם המחשבות טובות  
העלים בלבו בכל פעם לשוב להשם יתברך,  
עד שיזכה לתקרכ אליו יתברך באמתה: שם אותן

(ג' ח' ז')

ב עצבות רוח שבא על ידי גיעות ורדיפה הממן  
bijoter hya זימת הנחש. ועל ידי זה נעשים כל  
האברים בברים, ועל ידי זה נחלש רוח הדופק  
שבאדם שבו תלוי חיותו. וכל מה שנחלש bijoter  
רוח הדופק, כמו כן נעשים האברים בברים  
bijoter, וכן נחלש הרוח הדופק עוד יותרbijoter,

## לקוטי

כמונָן ופְרִנְסָה

## יעוזת

לא

וכן חזרת חילתה עד שתוכל נפשו לצאת. וכל זה על ידי טרדות פאות ממון, שמשם עקר הדאגות והעכבות רות. ועל ידי אנה דקראה שמתאנח לשוב להשם יתפרק, הוא חוזר וمبرיא את רוח הדפק, וחזור ונתחזק חיותו וזכה לדעת גדול ולקיים דבראים מן השים: (שם אות ט)

בעם מוקה הפרנסה והעשירות מאד מאד. ותדע, שבשhicר מסית אתה לבעם, תרע שבזאת השעה משפיעין לך מלמעלה איזה סך ממון, והיצור רוץ להקל וזה ההשפעה על ידי הפעם שהזמין לך, שהוא מוק את ההשפעה של העשירות. ואפלו אם כבר יש לו ממון, יכול לאבד אותו על ידי הפעם: (לק"א סי' ס"ח)

ה' אפօר גוֹלָה חַמּוֹר מֵאָה, בַּי בְּשַׁגְוָל אֶת חֲבָרו מִמּוֹן בוה היא גוֹל מִמְנוּ בָנִים, הַיְנוּ שַׁגְוָל נוֹטֵל מהגول בנימ. ואם זה הגול עדין לא היה לו בנימ, יוכל לגול ממנה שלא יהיה לו. ואפלו אם כבר יש להגול בנימ, יוכל להזיק לו הגול שימושו בניו ח"ו על ידי הגול שגול ממנה ממון: (לק"א סי' ס"ט)

רב לְקוֹטִי עַזּוֹת מִמּוֹן וִפְרָנֵסָה

לְה עַל־יִדְיָי שֶׁגַּזֵּל אֶת חֲבָרוֹ בָּא לְהַרְחֹרִים: (שם)  
לְי גַם לְפָعָמִים יַאֲבֹד הַגְּזֵל בַּת זָוג שֶׁלּוּ עַל־יִדְיָי  
הַגְּזֵלָה. וְלְפָעָמִים יוּכַל הַגְּזֵל לְגַזֵּל מִהְגַּנּוּל אֶת הַבַּת  
זָוג שֶׁלּוּ: (שם)

לְי גַם אָפָשָׁר שִׁיחָה לְהָאָדָם מִמּוֹן גַּזֵּלָה אֶפְעַל פִּי  
שֶׁלּא גַּזֵּל בְּלוּם בִּידִים. כִּי גַם עַל־יִדְיָי חַמְדָה וִתְאֻוָה  
וְהַשְׁתוֹקָקּוֹת שִׁישָׁ לֹז לִמְמוֹן חֲבָרוֹ, גַם עַל־יִדְיָי זה  
לְבָדָר יוּכַל לְגַזֵּל. וְזֹהוּ האָסּוֹר הַחֲמֹר שֶׁל "לֹא  
תַחֲמֹר". כִּי הַחַמְדָה בָּעֵצֶma הַוָּא אָסּוֹר הַחֲמֹר  
מִאָה, כִּי יִשְׁפַּחַת בַּהֲחַמְדָה לְגַזֵּל מִחֲבָרוֹ מִמּוֹנוֹ  
וְגַפֵּשׁ בְּנֵיו וּבְנֹתְרֵיו בֶּמוֹן הַגְּזֵל מִמְּשָׁשׁ: (שם)

לְי עַל־יִדְיָי צְדָקָה מִתְקֹן מִמּוֹן חֲבָרוֹ שִׁישָׁ לֹז, שֶׁגַּזֵּל  
עַל־יִדְיָי חַמְדָה. אֲבָל גַּזֵּלָה מִמְּשָׁשׁ אֵין לָהּ תְּקוּן, עַד  
שִׁישָׁב אֶת הַגְּזֵלָה אוֹ יַעֲשֵׂה בָּהּ צְרָכִי רַבִּים אֲםָם  
אֵי אָפָשָׁר לְהַחֲזִיר לוֹ [בֶּמוֹן שָׁאַמְרוּ רַוְ"ל]: (שם)

לְט אִם רֹואָה אָדָם שֶׁמְזֻונֹתֵיו מִצְמָצָמיִן, יַעֲשֵׂה מִהָּם  
צְדָקָה. כִּי עַל־יִדְיָי צְדָקָה מִתְקֹן מִמּוֹנוֹ שִׁיחָה לוֹ  
מִמּוֹן וִפְרָנֵסָה בְּרוֹחָה: (שם)

## לקוטי

מימון ופרנסה

## יעות

רגל

ט הנושא אשה לשם ממון הוא שוטה וכיסיל ופוגם ומOTOR דעתו, ועל-ידי זה הווין ליה בנים שאינם מהגנים, כמו שאמרו ר' ל' (שם)

ט עלי-ידי תאות ממון נעשים שונים, ובמי התרבות תאות ממון כן התרבות השנאים. וכשפתחת תאות ממון ביותר נעשים עלי-ידי זה שונים חנים (שם)

ט עלי-ידי תאות ממון נטער ונתבלבל מחו ונעשה כיסיל. וכל מה שמתאווה יותר לה ממון, נטער מהן ביותר (שם)

ט עלי-ידי עניה ושלות, עלי-ידי זה אין שם אדם יכול להוציאו ולדוחתו ממקוםו, דהיינו לקפה פרנסתו ח'ו (לק"א סי' ע"ט)

ט עלי-ידי משא ומתן באמונה הוא מקים מצות "ואהבת" וכו', ועל-ידי זה יהיה לו פרנסה ולא גישה וטרח (לק"א סי' צ"ג וסי' ר"י)

ט כל המשפט וממן הוא בלו תורה, ועל-בון בטעושים משא וממן צרך שיקשר מחייב רק בה תורה והדינים המלכשין שם. [מו]ומי שנופל אל המשפט

וּמְתַן בָּעֵצָמוֹ, וְאִינוֹ מֶקְשֵׁר מַחֲשַׁבָּתוֹ אֶל הַתּוֹרָה בְּשֻׁעָה שְׁעוֹשָׂה הַמִּשְׁאָ וּמְתַן, אָזִי עַנְשׂוֹ שָׁאַחַר כִּי הוּא צָרִיךְ לְבוֹא לִפְנֵי דִינִים לְדוֹן לִפְנֵיהם בְּדִין תּוֹרָה. וְהַפְּלֵל לְפִי הַפְּגָם. יְשֵׁ אַחֲר שְׁאַיִן עַנְשׂוֹ רַק שְׁצָרִיךְ לְדוֹן, אַבְלָ וּזְכָה בְּדִין. אַבְלָ יְשֵׁ אַחֲר שְׁעַקָּר יוֹתֵר הַמִּשְׁאָ וּמְתַן מִן הַתּוֹרָה, אָזִי גַם אִינוֹ וּזְכָה בְּדִין: (לק"א סי' ר"פ)

בְּשֻׁעָה שְׁעוֹשָׂין מִשְׁאָ וּמְתַן הוּא שְׁעַת מְלָחָמָה. כִּי צָרִיךְ אֹז לְלַחַם עִם הַסְּטָרָא אַחֲרָא, לְבָרֵר וְלַהֲעַלוֹת מִשְׁם נִיצּוּצָות הַקָּדוֹשִׁים. כִּי עַקְרָב הַמִּשְׁאָ וּמְתַן הוּא לְבָרֵר נִיצּוּצָות. וּלְלִידֵי שְׁעוֹשָׂין מִשְׁאָ וּמְתַן בְּאִמּוֹנָה כְּפָשָׁטוֹ, שִׁיחָה הַדִּבּוֹר דָבּוֹר אַמְתָה, שִׁיחָה הַהְנָן הַז וְהַלְאָוֹ לָאוֹ, גַם עַלְלִידֵי שְׁמַקְשֵׁר מַחֲשַׁבָּתוֹ אֶל הַתּוֹרָה, כִּי בְּשֻׁעָה שְׁעוֹשָׂין מִשְׁאָ וּמְתַן, צָרִיךְ שִׁיחָה רַק חִיצּוֹנִיות מַחֲשַׁבָּתוֹ בְּהַמִּשְׁאָ וּמְתַן, אַבְלָ פְּנִימִיות מַחֲשַׁבָּתוֹ צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אֶל הַתּוֹרָה כְּפָל, עַלְלִידֵי זה וּזְכָה לְבָרֵר וְלַהֲעַלוֹת כִּמָה נִיצּוּצָות וּכִמָה קָדְשָׁות נִפְלוֹת עַלְלִידֵי הַמִּשְׁאָ וּמְתַן, וּנְעַשֶּׂה עַלְיתָה הָעוֹלָמוֹת וְתַקְנִים גְּדוֹלִים עַל-

**לקוטי עזרות**  
רלה מימון ופרנסה

יבָּדִי הַמְשָׁא וּמְתַן כְּמוֹ עַל־יִדִי הַתְּפִלָּה: (שם)

מֵה תְּאוֹת מִמּוֹן הִיא אֶחָת מִגְּנָזְתָּה רְעוֹת שְׁהָן  
מִפְסִידִין וּפּוֹגָםִין הַיְּרָאָה שְׁבֵלָב. וּעַל־יִדִי שְׁמַקְבֵּלִין  
חָג הַפְּסָח פְּרָאָוי, עַל־יִדִי זֶה מִתְקִנִּים תְּאוֹת מִמּוֹן,  
וּעַל־יִדִי זֶה וּזֶבֶן לִירָאָה וּלְהַשְׁפָעָת הַנְּבוֹאָה  
וְלַתְּפִלָּה וּכְךւ. עַזְנֵי יְרָאָה [אות ב'] וּוֹי"ט: (לק"א ס"א  
אות ד' ה' ו' ח')

מֵי שְׁרוֹצָה לְתַנְּן פְּרָנְסָה לְהַתְּלוּיִם בּוֹ, הַוָּא צָרִיךְ  
שְׁיִיחָה אִישׁ חִיל וְלֹא יְהִי הַהֲפָךׁ שְׁקוֹרִין  
(שְׁלָמּוֹלִיק). כִּי צָרִיךְ שְׁיִיחָה לוֹ קָצֶת מִמְשָׁלָה,  
וּעַל־יִדִי זֶה יוּכֶל לְהַמְשִׁיךְ פְּרָנְסָה: (לק"ת ס"ז אות י')  
וְיִשְׁעַרְה, שְׁעַל־יִדִי עַבְרָה זֶאת נָעַשְׂין בְּעַלִי חֻזּוֹת  
בְּעוֹלָם. וְצָרִיכִין לְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה בְּכָלְלִוָּת וְלַהֲתִין  
לְפָנֵי הַשֵּׁם יְהִי רָחֵל לְהַצִּילוֹ מִעַבְרָה זֶאת. וְהַזְּמִן לְהָ  
הַוָּא בְּשָׁהָוָא בְּמַחְזִין דִּגְדְּלוֹת: (שִׁיחָות הר"ז ס"ק י"ב)  
אֵלֶּה יְהִי שְׁמָחָת תּוֹרָה וּמְצֹוָה עַד שְׁמַרְקָד מִחְמָת  
שְׁמָחָה, עַל־יִדִי זֶה הָאָדָם נִתְעַלָּה בְּמִמּוֹן: (לק"ת ס"י  
פ"א)

בָּהֶם הַזֶּה אִינוֹ בְּלֹום, רַק לְמַשֵּׁךְ אֶל הַתְּכִלָּת  
הַנְּצִחִי. וְאַין לְהַסְתִּבֵּל אֶם יְהִיה לוֹ מִעּוֹת אֶם לֹא,  
כִּי בֵּין שִׁיחָה לוֹ מִעּוֹת וּבֵין שֶׁלָּא יְהִיה לוֹ מִעּוֹת  
יְבָלָה יִמְיוֹ בְּשָׂוֹת. כִּי הַעוֹלָם הַזֶּה מִטֻּעה אֲוֹתָנוּ  
לִגְמָרֵי, שִׁמְרָאָה לְהָאָדָם פָּאֵלוֹ מִרְוִיחָה בְּכָל פָּעָם  
וּלְבַסְפָּוף אִינוֹ בְּלֹום, פָּאֵשֶׁר נְרָאָה בְּחוּשָׁן. וְאַם אֲפָלוֹ  
מִשְׁיגָה מִעּוֹת, לְזַקְחֵין אֹתוֹ מִן הַמְּפֻעֹות. וְהַבְּלֵל,  
שְׁשִׁנְיָהָם בִּיחֵד אֵין לָהֶם קִיּוֹם, דְּהִינָּו הָאָדָם עִם  
הַמְּפֻעֹות. רַק אוֹ שְׁלֹזְקָחֵין הַמְּפֻעֹות מִן הָאָדָם אוֹ  
שְׁלֹזְקָחֵין הָאָדָם מִן הַמְּפֻעֹות. וּמַעַלְמָם לֹא נִמְצָא  
אֶחָד שִׁיְשַׁاءָר עִם הַמְּפֻעֹות. וְאַם גַּם לְעַבְודָת הַשֵּׁם  
יַתְּבִּרְךָ קָשָׁה לִזְפּוֹת, אָף עַל פִּי כֵּן, אֲפָלוֹ בְּשָׁאיָן  
זֹכָּה לְעַבְודָת הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ בְּרָאוֹי, צָרִיכִין גַּם כֵּן  
לִיְדָעָה שַׁהַעוֹלָם הַזֶּה אִינוֹ בְּלֹום בְּגַלְל, וַיְשִׁים כָּל  
רְצׁוֹנוֹ וְחַפְצֹוֹ וְתִשְׁוֹקְתֹו וְמִגְּפְתֹהוֹ רַק אֶל הַתְּכִלָּת  
הַנְּצִחִי וַיְכַסֵּף תְּמִיד לְהִזְמִית בְּרְצֹנוֹ יַתְּבִּרְךָ. כִּי  
הַרְצֹן בְּעֵצֶמוֹ יִקָּרֵר מַאֲדָה, כִּי עַקֵּר הוּא הַרְצֹן.  
וּבְתֹוךְכָּךְ מַה שִׁיּוֹכֵל לְחַטֵּף אֵיזָה טוֹב, תֹּורָה אוֹ  
תִּפְלָה אוֹ מַעֲשִׁים טוֹבִים, יְחַטֵּף מַה שִׁיּוֹכֵל, כִּי לֹא

## לקוטי

מחשבות והרהורים

## עצות

רלו

ישאר לו מכל עמלו בולם, כי אם הרצון הטוב  
ומה שחתף איזה טוב בכל יום מימי חייו: (שיהות  
הר"ן סי' נ"א)

ונדריך לופר היטב מה שהווירו אותנו האידוי  
אמת וקראו בקול גדול, שלא ניתן האדם את  
עצמם להעולם לה?טעות, שלא יטעה אותו  
העולם. כי לא נמצא אחד שישיתה לו קץ בסוף טוב  
מהעולם הזה, רק מה שחתף טוב אמיתי לעצמו  
לעולם הנצחי: (שם)

## מחשבות והרהורים

[א] העקר לשמר מהו שלא יהמץ, שלא יתרה  
בהרהורים רעים ובתאות שהם סטריא דמותא.  
ונדריך לנער באלו המחשבות שהם סטרין אחרניין  
ולגירשם מדעתו ומחשבתו שלא יתקרבו אליו, כי  
הם מטמطمין מהו ועל-ידי זה אינו יכול להתפלל  
ואין אפשר לו לשמה. על-פין צריכין לזרר בהם  
במשהו, כי הם עקר החמצז והשאור שבעפה  
שצריכים לבעם בכל יראה ובכל ימץ ולטהר  
ולפנות את המה מהם: (לק"א סי' ה' אות ד')

(ב) בשבאים על מחשבתו הרהורי ינות, והוא משפר תאוות ומPsiח דעתו מיהם, זה עקר תשובתו ותקונו על פגם הברית שפגם מדם, כל אחד בפי ענינו, כי זה בבחינת תשובה המשקל ממש. על-כן אל יפל בדעתו בשראאה, שמתגברים עליו הרהורים רעים ומגעים מאר, כי אדרבא, זה דיקא תקונו ותשובה, כי דיקא על-ידי זה שבאים עליו עתה אלו הרהורים והוא מתרגבר עליהם, על-ידי זה דיקא הוא עקר תקונו ותשובה בג"ל. ובזה הוא מוציא ניצוצי הקדרשה שנפלו על-ידי פגם הברית, ואוי זוכה לתקון הברית. ועל-ידי זה זוכה להזדק החכמה והקהל וכי (כמו שנטבאר בפנים), זוכה לשלום שעלי-ידי זה יכולין למשך כל העולם לעובdotו יתברך: (לק"א סי' כ"ז אות ח)

(ג) בשאדים מכנים בתוך שכלו מחשבות חיזוניות, או נתרעט קדרשת שכלו בפי המקום של המחהשה פגומה שהכנים בתוך מחשבתו. ועל זאת המחהשה פגומה מתלקטים ומתחברים בכל המדאות וכל התאות רעות ומגנות. נמצא, שבכל

## לקוטי

מחשבות ותורתוים

### יעוזה

רלט

הפגנים וכל העונות והחטאים ח"ו, כלם אינם  
באים כי אם עליידי פגם המחהשבה. על כן צריך  
כל אדם לשמר מאד את שכלו ומחשבתו, שלא  
יבנים במחשבה שום מחשבה חיצונה ולא שום  
חכמה חיצונית. זה עקר התשובה ותקון על כל  
העונות, בשפטנבר לגרש כל המחהשות  
חיצניות מדעתו ושכלו. כי השכל הוא הנשמה,  
ובשם הקודש שכלו, הינו נשמהו, עליידי זה מגביה  
ומישיב הפל לשניו וזה עקר התשובה: (לק"א סי' י  
להאות א' ב')

[ג] **כשאדם** חושב מחהשות רעות, שהם טפשות  
הלב, הוא מטמTEM את הלב בבחינת ערלה לב,  
ובזה הוא מטמTEM בבחינת החיל של הביראה  
ונחשב באלו החריב את העולם. אבל כשהושב  
מחשבות טובות זה בבחינת תקון הביראה, ועל-  
ידי זה שטהר הלב ומגרש ממנו המחהשות  
רעות וחושב מחהשות טובות, יזכה לעשות נפים  
ומופתים בעולם: (לק"א סי' מ"ט אות א' ז)

[ג] בֶּל תַּקְוֵן הָאָדָם וְקַלְקַולוֹ ח"ג, הַכֶּל תַּלְוי  
בְּמַחְשָׁבָה שְׁפִילָבָן. כִּי עֲקָר הַיצְרָין הֵם  
הַמַּחְשָׁבָות וְהַחֲכָמוֹת שְׁפִילָבָן, כִּי מַחְשָׁבָות  
טוֹבוֹת הֵם יִצְרָר טוֹב וּמַחְשָׁבָות רְעוֹת הֵם יִצְרָר  
הַרְעָה: (שם אות א')

[ה] בְּשִׂנְהָר מַמְחָשָׁבָות רְעוֹת וְחוֹשֵׁב מַחְשָׁבָות טּוֹבוֹת  
בְּלֵפָנוֹ, אֵיךְ לְעַבְדָּ אֶת הַשֵּׁם יְהִיבָּךְ, בָּזָה נָעַשָּׂה  
לְבָוֹ בְּבָחִינָה צָור לְבָבֵי וּבְבָחִינָה לְבָבֵי חַלְל בְּקָרְבֵי,  
וּזְכוֹה לְעַשּׂוֹת פְּעֻלוֹת וּמִדּוֹת טּוֹבוֹת וּלְקַבֵּל עַלְיוֹ  
עַל מַלְכּוֹת שָׁמַיִם שְׁלָמָה, וּזְכוֹה לְתִפְלָה וּלְתִשְׁוֹבָה  
שְׁלָמָה. נָעַשָּׂה עַל-יְהִידִי וּה יְהוּדָה עַלְאָה וּיְהוּדָה  
תִּתְאָה וּזְכוֹה לְהַתְגִּלוֹת אֲוֹרִיתָא דְּעַתִּיקָא  
סְתִימָה. וּנְתַבְּטֵל מַלְכּוֹת הַרְשָׁעָה וּנְתַעַלֵּה  
וּנְתַגְּדֵל מַלְכּוֹת דְּקַדְשָׁה, וּעַל-יְהִידִי וּה נָמֵשׁ  
לִיְשָׂרָאֵל חִיוֹת גָּדוֹל וּשְׁפָעָה וּעֲשִׂירָה גָּדוֹל וּבְרָכָה  
עד בָּלִי דִי: (שם אות א' ב' ד' ו' ז')

[ו] בֶּל הַמַּחְשָׁבָות שִׁישׁ לְאָדָם בְּלָם בָּאים בְּתוֹךְ  
הַדְבּוֹר. כִּי בְּשָׁעָה שַׁהְיוֹא חוֹשֵׁב מַחְשָׁבָה רְחוּשי  
מְרַחְשָׁן שְׁפָתֹתָיו. וְאֶפְעַל פִּי שָׁאיָן הָאָדָם מְרַגְּשִׁים

## לקוטי

מחשבות ותורתם

## עצות

רמא

זאת, אף על פי כן הוא בדיקות גדול בראשית  
בזורה. כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם כלם  
מכרחים לבוא בתוך הדיבור בשעת המחשבה, רק  
שהיא בדיקות מaad: (לק"א סי' ס"ו אות ד')

[ח] יש בני אדם שיש להם הרהורי עבודה ורה או  
הרהור נאוף ומתרגבים עליהם עליו ביותר בשעת  
התפלה. ויש שעשרה שעומדים להתפלל,  
מידמנים לפניהם דמיונות כאלו אומר לפניהם  
דמיות עבודה ורה או שאר דמיונות רעים,  
ומבלבלים אותם מaad בשעת התפלה, ויש להם  
יסורים גדולים מהם, ורוצים להתרגбр מaad  
להעיר אותם המחשבות מדעתם, וזרקים  
ראשם הנה והנה. אבל דעת, שבלה מה שיש להם  
יסורים יותר וכל מה שהם מתרגבים ביותר  
להעיברים מדעתם, יותר ויותר הם מתרגבים  
אליהם הבלתיים רעים והדמיונות, כי בה טבעם,  
שבלה מה שחוobsים עליהם יותר לדוחותם הם  
ברוכים אחריו יותר. על-כין עקר העצה לבלי  
להשגה עליהם כלל, ושלא יכפת לה כלל מה

שעומדים לפניו אלו הדרミונות והחרהוים ולא ישמעו אותם כלל, רק יעשה את שלו במא שהוא עוסק בתורה או תפלה או משא ומתן ולא ישגיח עליהם כלל ולא יביט לאחורי אם נסתלקו ממנה, רק יעשה את שלו במא שהוא עוסק ובזה יסתלקו ממנה מפילה. אך זה הוא רק עצה לפני שעיה, והעיקר שעריך לקדש ולטהר גופו, וילך אצל צדיק אמת וירוז לו הרבי האמת, או יסתלקו מעלייו בתקלית: (שם סי ע"ב)

(ט) גם עצבות מזיק מאד לזה ונוטן לכך לאלו הפלבולים שיתגברו ח"ג. על פנו ציריך לבלי להחטא מבזה שיש לו בלבולים אלו, ואל יתרורו ויפחד מהם כלל, רק יסית דעתו מהם ואל יסתכל עליהם כלל כ"ל. וישמה את עצמו בכל הרבי העזות המבארים במקומות ועל-ידי זה מפילה יסתלקו. רק לא יעמוד הדבר לנסיוון להסתכל בכל פעם לאחורי אם כבר נסתלקו, רק יסית דעתו מהם לגמרי כ"ל, והבן: (שם)

ן ממחשבות טהורות הם בבחינת חיות טהורות, וממחשבות רעות הם בבחינת חיות טמאות. והמלכחה שיש לאדם במוחו בין המחשבות הוא מלכחה ממש בין הhayot טהרות לטמאות. ומניחים בכונה מלאמעלה שניצחו זה עם זה, כי יש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול בשם מנצחים זה עם זה, והאדם מתרגיר על הhayot טמאות ומנצח אותם: (לק"א סי' לר"ג)

[א] הכל, שאי אפשר בשום אפן שיזיו שני ממחשבות ביחיד בפעם אחד. על-כן بكل יכולן לגרש המחשבות רעות רק בשיב ואל תעשה, והינו שלא לחשב אותה המכחשה, רק לחשב אותה מכחשה אחרת בתורה ועובדת או אפילו משא ומתן וכיוצא בו, שימשיך ממחשבתו לאיזה מכחשה אחרת, ועל-ידי זה יפטר ממילא ההזרים והמחשבה רעה שפאה עליו. כי אי אפשר שיזיו שני ממחשבות ביחיד בשום אפן, וכבר מבאר שאין צריךין לנגע ראשו הנה והנה כדי לגרש המחשבות רעות, כי אין זה מועיל

רמד **לקוטי** מוחשבות והrhoוים **יעוזות**

**כָּלֶל,** רק ייחשב מוחשבה אחרת בג"ל ולא יסתכל  
**לְאַחֲרֵיו בָּל וּבָל:** (שם)

[א] המוחשבה גבולה מאר.ומי שרווצה לחשב  
מוחשובות קדושים ולעלות לעולם המוחשבה,  
אויה צרייך לשתק לגמרי, כי אפלו אם ידבר  
או דברו הגון הוא מפסיד המוחשבה. אך אפלו  
אם ישתק לגמרי, עדין יש בלבולים הרבה  
שambilbin המוחשבה. ועל זה צריכין טהרת  
המוחשבה. וזה זוכין עליידי ספרי מעשיות  
מצדיקים אמתיים (ען צדק): (לק"א סי' רל"ד)

[ב] הרהוריו נאוף הם אבי אבות הטמאה, בחינת  
טמאת מות, וצדקה מצלת מהם. אף על פי כן  
אסור לסמך על זה ולהרבות שיחה עם הנשים  
ח"ו, רק מה שמקורה לדבריהם אינו מעיק לו  
עליידי זכות וכח הצדקה: (לק"א סי' רמ"ב)

[ג] יש הרהורים שגמישין מקלפה בזאת שקשה  
מאר להגצל מהם, ואף אם יעצים עיניו, אף על  
פי כן בכלל צד שיפנה תודמן לו. הצדקה מצלת  
מהם: (שם)

[ט] צריך להעלות מהחותמים בשרו לבחינת חותם דקירה, שהיא בבחינת תפליין התנוצצות המחין. הינו בשמחת גברים עליו הרהורים ביותר, לא יפל מזה כלל ולא יתעצב, רק או דיקא יתגבר ויתחזק לברה מיהם ולהמשיך מחשבתו אל הקירשה, ואו נעשה מזה דיקא תקון גדול ונפלא בבחינת תפליין פג". לעין ברית כ"ז: (לק"ת סי' ה' אות ז)

[ט] המחשבה בידי האדם להטotta הכרזונו למקום שהוא רוץ, וכמברא לעיל שאי אפשר שהוא שני מחשבות בלבד. ואפלו אם לפחותיים הולכת מחשבתו ופורהת ומשופטה בדרכים אחרים ו/orים, הוא בידי האדם להזור ולהטotta בעל ברחה אל הדרך היישר לחשב מה שראוי. והוא ממש כמו סום שפוניה מן הדרך וסר בדרך אחרת, שתופסיו אותו בראשו ומחזיריו אותו בעל ברחו אל הדרך היישר. כמו כן במחשבה ממש, שתכף כשרואה שהיא תועה מן הדרך צריך לסת פסה בעל ברחה להשיבה אל הדרך הראי:

(לק"ת סי' נ)

[ט] גַּדֵּל יִקְרָה הַמְחַשֶּׁבָה אֵין לְשֹׁעַר. בַּי הַמְחַשֶּׁבָה יִקְרָה מְאֹד, הַינּוּ מְחַשְׁבּוֹת טוֹבוֹת בְּתוֹרָה וּבְבוֹדָה, וְנָעֲשָׂה מִפְנֵה דָּבָרִים שְׁלִימִים מִמְּפֻשָּׁשׁ לָהֶם קִיּוֹם כֹּל הַיּוֹם שִׁיחַקְמָיו הַעוֹלָמוֹת וְלַעֲולָמִי עַד. וְחַכְמָה יִקְרָה יוֹתֶר וְעַזְןִי בְּפִנִים. וּמְזָה תּוֹכֵל לִהְבִין מִמְּפִילָא הַהַפְקָה ח"ו, גַּדֵּל הַפְגָם שֶׁל מְחַשְׁבּוֹת רְעוֹת רְחַמְנָא לְצָלָן: (לק"ת ס"י נ"ג)

[ט] כְּשַׂתְתִּיהָ בְּבִחַנְתָּה מִ"ה וְתִמְשִׁיךְ לְךָ אֱלֹקוֹת, שַׁתְקַשֵּׁר טָמֵיד בְּמַחַשְׁבָתֶךָ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְפַּרְחָה, עַל יְדֵי זֶה יִתְבָּטֵל כָּל הַמְלָחָמוֹת וְכָל הַרְצָנוֹת נָגֵד רְצָוֹנָה. וְזֶה פִּרוּשׁ מְחַשֶּׁבָה - חַשְׁבָ "מָה", שְׁתִמְשִׁיךְ "מָה" (הַיּוּ שֶׁם הוּא בְּגַמְטָרִיא מִ"ה) בְּתוֹךְ מְחַשְׁבָתֶךָ, שַׁתְקַשֵּׁר אֱלֹקוֹתוֹ בְּמַחַשְׁבָתֶךָ טָמֵיד: (לק"ת ס"י פ"ב)

[ט] צִרְיכִין לְשֹׁמֶר אֶת עַצְמוֹ מְאֹד מְהֻרְהֹור. בַּי הַרְהֹור מִזְיק וּפּוֹגֵם מְאֹד מְאֹד, מָה שָׁאֵי אָפְשָׁר לְצִיר בְּדֻעַת הָאָדָם כָּל עַצְם פָּנָם הַרְהֹור, הַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶךָ יָצַילָנוּ: (לק"ת ס"י ק"ד)

[כ] צָרֵיךְ לְשַׁמַּר אֶת הַמִּחְשָׁבָה מְאֹד, כִּי מִמִּחְשָׁבָה יִכּוֹל לְהִזְוֹת נָעָשָׂה דָּבָר חַיּוֹת מְפֻשֵּׁשׁ: (שיחות הר"ן סי' מ"ז)

[כא] הַמִּחְשָׁבָה הִיא גְּבוּהָ מְאֹד לְמַעַלָּה מִכָּלְדָּה הַדָּבָרים הַגּוֹדָהִים וְחַשּׁוּבִים אֶצְלֵי הָאָדָם, בָּגָן רָאִיה וְשִׁמְיעָה וכו', וְהַמִּחְשָׁבָה גְּבוּהָ מִכָּלְדָּה וַיְכֹלֶה לְהִשְׁגַּג וְלְהִגְעַץ לְמַעַלָּה, עַל פִּין צָרֵיכִין לְשִׁמְרָה מְאֹד: (שם)

[כב] יִשְׁ דָּבָר שְׁפֹורִיחַ בַּמִּחְשָׁבָה (הינו דבר משנה או חידוש תורה) כְּמוֹ זָרִיחַ, וְאַחֲרֵךְ פּוֹרִיחַ מִהַּמִּחְשָׁבָה. צָרֵיךְ שִׁיחַה לְזָהָרָה בָּרִיחַ וְאַיִשְׁ חִיל, שִׁיוֹכֵל לְרַדֵּף וְלַרְזֵין אַחֲרִיחַ וְלַהֲשִׁיגָה: (שם סי' נ"ח)

## **מחלוֹקָת ומוֹרִיבָה**

[ג] צָרֵיךְ לְזַהַר מְאֹד שְׁלָא יְבַלְּבֵל אֶת הַמִּחְלָקָת שּׁבִין הַצָּדִיקִים, רַק יַאֲמִין בָּכָלָם. כִּי כָל הַבְּלָבוֹלִים שָׁבָאים בְּדִעַתוֹ עַל הַצָּדִיקִים מִחְמַת הַמִּחְלָקָות שְׁבִינֵיכֶם וְשָׁאַר קָשִׁיות שְׁקָשָׁה לוּ עַלְיָהֶם, הַכָּל בְּאַעֲלֵיו מִחְמַת שְׁפָגֶם בְּטַפִּי מְחוֹן, שְׁמִחְמַת זה

רוצים לגורשו מן החים האמתיים והנעצחים, שהם הצדיקי אמת והגלוים אליהם. נדרש לחום על עצמו ולקח לעצמו תוכחה ומוסר מזה בעצמו, שנופלים בלבו קשיות על צדיקי אמת, ועל ידי זה דיקא ישב אל האמת. עיין באות צדיק סימן ח': (לק"א סי' ה' אות ד)

(ט) נדרש להשתדל תמיד אחר כל זכות ודבר טוב שאפשר למצאה בישראל, ולדון את כל אדם לכף זכות, אפילו החולקים עליו ומהבין אותה, ואוי יהיה נצול תמיד מחלוקת. ועל ידי זה עושה פרט יקר להשם ותרחק בכמה מני אכנים טובות: (לק"א סי' י' בסוף)

(ט) בשיש עליו מחלוקת ומריבה והוא שותק ואיןו משגיח על המחלוקת והbijוניות שמבין אותו, ישומע חרפתו ואיןו מшиб, זה עקר תשובהתו ותקומו על כל העונות. והוא חכם באמת וזוכה לכבוד אלקי ולהחלק טוב לעולם הבא, ויוספה להפליל בבחינת אדם היושב על הכסא, שממש יוציא המשפט על כל באי עולם: (שם אות י')

[ג] אסור להתגרות ברשעים וחולקים כי אם מי שהוא צדיק גמור, דהינו שפבר גרש ובTEL לגמרי כל הרע של כל הד' יסודות שהם כלל המדות, עד שבתווחה שלאiarע לו שום מכשול עבירה. וצדיק בזה והנגולים בו הם דיקא יכולים להתגרות ברשעים. אבל כל מי שלא בTEL הרע לגמרי והרע עדין בלה, אף שאין לו שום עבירה, אין זה צדיק גמור, ואסור לו להתגרות ברשעים, כי יוכל להזיק לו ח"ו אריבת הרוח שלהם שמקבלין מהסתרא אחרת, שהוא גדול בשעתו רחמנא לצלן. אבל הצדיק הגמור הפל יכול להזיר את עצמו לתוכה האנור, שדרך שם מקבלין הרשעים הרוח חיים שלהם, ולשברו ולהכניעו ולהשפיל הרשעים עדי הארץ: (לק"א סי' ח' אות ה')

[ה] על ידי שנזרין במצוות ציצית יכולין לעמוד בוגדר החולקים ולהשפיקם: (שם אות ח')

[ו] הרשעים והחולקים על הצדיקים, הם בחייתם קריים מותם, כי אין להם רוח חיים דקדרשה, שנמשך רק על ידי צדיקי אמרת: (שם)

ו' מה שעה פִי רַב הַלּוּמָדִים חֹלְקִים עַל הַצָּדִיקִים,  
זֶהוּ מִחְמָת שְׁלֹמָדִים תֹּרֶה שְׁבָעֵל פָּה, דְּהַנִּינוּ  
גִּמְרָא וְפּוֹסְקִים וּכְוֹ בְּגָאוֹת גָּדוֹל, וְאֹזִי נָעֲשָׂה לָהֶם  
מִתְּרוֹה שְׁבָעֵל פָּה, פָּה לְדִבֶּר עַל הַצָּדִיקִים עַתָּק  
בְּגָאוֹת וּבוֹא. אֲבָל הַצָּדִיקִי אָמָת מַעַלִּין וּמִתְּקָנוּתִים בְּלַיְלָה  
דְּבוּרֵיהֶם הָרָעִים וְחוֹזְרִים וְעוֹשִׂים מֵהֶם הַלְּכוֹת,  
וּמַעַלִּין שְׁעֻשְׂעִים גָּדוֹלִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל יָדֵי זֶה

דִּיקָא: (לק"א סי' י"ב אות א' ר)

כ' בְּשִׁפטּוֹבְלִים יִסּוּרִים מִחְוָלְקִים וּרְשָׁעִים הַמּוֹנְعִים  
מִהְקָרְשָׁה, וְאַזִּין לְהֶם כַּה לְדַחֲזֹת אֹתָם וּלְהַכְנִיעַם  
אֶלָּא בְּדִינֵיכֶם, הִיא מִצְוָה גָּדוֹלָה לִילַּךְ  
לִמְשִׁפטֵיכֶם וּלְהַשְׁפֵּל בְּכָל הַפְּחוֹת לִהְשִׁפְילִים  
בִּמְשִׁפטֵיכֶם דִּיקָא, וְגַם לְהַזִּיא הַזָּאוֹת מִמּוֹן עַל  
זֶה. וְעַל יָדֵי זֶה מַעַלָּה מִשְׁפֵּט דִּקְרָשָׁה מִהְקָלְפּוֹת  
וְהַסְּטוֹרָא אַחֲרָא. וְלְפָעָמִים הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִסְבֵּב בְּלַיְלָה  
הַמְּחַלְקָת בְּשִׁבְיל זֶה, שְׁהַחֹלְקִים יַעֲמְדוּ עַל  
הַכְּשָׁרִים אֲנָשִׁי אָמָת וְאַזִּין כַּה בַּיד הַכְּשָׁרִים לְעַמְּדָה  
בְּגַגְדָּם כִּי אִם עַל יָדֵי מִשְׁפֵּטֵיכֶם, בְּרִי שְׁעֵל יָדֵי זֶה  
יַעֲלֵה הַמִּשְׁפֵּט דִּקְרָשָׁה מִהְקָלְפּוֹת בְּגַגְדָּם: (לק"א סי'

כ' אות ט')

[ב] מוכיחי הדור שהולכים ומוכיחים הדור כדי להחוירם לומטב, הם ממתיקין הדינים ומרבים שלום בעולם, והם עושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. אבל בשח"ז הרע של הדור גובר עד שמקלקל את התובחה והמוסר, על ידי זה נתקלקל שלום העולם, ועל ידי זה נעשה גירוש מחלוקת בעולם: (לק"א סי' כ"ב אות א')

[ג] בשלוקים על צדיקי אמרת ואנשיהם, והקדוש ברוך הוא רוצח לנרגש אויביהם מפניהם, הוא מפיל את אויביהם לתאות ממון שהוא שמה, עובודה ורה, אנפי חשבונין, עצבות ומרה שחורה, מיתה. כי אין נפילה גדולה מזו. כי תאות הממון ממרחת ימי חייהם ומכלתיהם. והכלל, בשיש מחלוקת כל מי שהוא שומר הברית יותר מחברו, היא יכול להפיל את חברו ממדגרתו, והנפילה היא שנופל לתאות ממון פג"ל. על בן צരיך האדם לזרר ביותר בשיש עליו מחלוקת שלא יפל לתאות ממון: (לק"א סי' ג"ג אות ג' ה' בסוף)

[א] הפתנוגדים והמכזים והמחרפים יראי ה', זה מלחמת שמקבלים תורה מתלמידי חכמים שאינם כשרים שהם נקראין שודין יהודאים, שהם מקבלים תורה נפולה שאין לה כח להדריך את האדם בדרכו הטוב באמת. אין מושגים שום תועלת על ידי תלמידי חכמים כאלו, אדרבא, נופלים על ידיהם לכפיות והתנגדות: (לק"א סי' כ"ה אות א')

[ב'] על ידי הכנסת אוּרחים תלמידי חכמים אמתאים זוכין לאמונה, ועל ידי זה מתרגבע על המתנוגדים הג"ל: (שם אות ב' ג')

[ג'] בני אדם שהם דנים את כל אדם לכה חוב וחוקרים תמיד על חובות בני אדם, הם מתקף הסטרא אחרא, מבחן קיז כל בשעה, שהוא חוקר תמיד לעשות קיז וכליון ח"ז, ולעוזר דין ולהלשין וילקטרן. עקר כחם גמישבים מפגם הדבורה. עקר הכנסותם ובຕילם הוא על ידי תיקון הדבורה. עיין דברו אותן ו': (לק"א סי' ל"ח אות ב')

## לקוטי

מחקקת ומריבה

## יעוזות

רגג

[ג] על ידי מחותט פפום בחתולה נתבטל המחקקה, וננתבטל הרג ואבדו מן העולם, וווכין לשלוום:

(לק"א סי' מ"ד)

[ט] מי שיש לו דעת מתרחק מן המחקקה ביותר. כי עקר המחקקה והבעם הוא מהסרון הדעת, וכל מה שהדעת מתרבה ביותר, מנתבטל המחקקה ביותר. על כן על ידי עסק התורה שהוא הדעת, מנתבטל המחקקה ונתרבה השלוום: (לק"א סי' נ"ו אות ג' ו')

[ט] וכן על ידי טבילה מקווה נמשך דעת ומבטל המחקקה: (שם אות ז')

[ט] על ידי הבעם נתעווררים מקטרגים ושונאים על האדים ושולטים עליו. והתקoon זהה הוא תענית או ענג שבת: (לק"א סי' נ"ז אות ז')

[ט] עקר המחקקה בא על ידי פגם אמונה חכמים. על בין כישיש עליו מחקקה, שחולקין ומקשין וושאlein עליו קשיות, צריך להתבונן בהמחקקה ולשוב על ידי זה על פגם אמונה חכמים, ועל ידי זה יתakan אמונה חכמים. עין צדיק: (לק"א סי' ס"א אות ה')

(ט) יש בפינה ספרים עכשוויים, וגם עתידיין עוד להיות ספרים, ובכלם צירכיהם להעולם ואסור לחלק ולהלעיג על שום ספר שהולך על פי תורתינו הקדושה. וכל מי שמלעיג עליהם, נדzon בcz'oa רותחת. מלבד אם הולך על פי חקירות של חכמים שלהם שאסור להסתפל בהם כלל, במנאר במקומ אחר. עין תלמוד תורה: (שם)

(ט') יש צדיקי אמת שאמונתם שלמה בודאי, ואף על פי כן יש עליהם מחלוקת. והוא בבחינת "זהויא חטא רבים נושא", שפטובל צער המחלוקת בשליל פנים אמונה חכמים של העולם. ועל ידי המחלוקת שיש עליו הוא מתקן גם אמונה חכמים אצל ההמון עם: (שם)

(ט'א) ויש שיש עליהם מחלוקת מלחמת שאין להם אמונה בעצמן, ואיןם מאמינים בהחדשוי תורה שלהם שמהדרשין, שיש להשם ותברך שעשויהם גודלים מהם, ועל ידי זה מתרשלין בהחדשוי שלהם. ועל כן בא עליהם מחלוקת, כדי שישבו בתשובה על זה. כי זה שאין מאמין בהחדשוי

## לקוטי

מחלהות ומריבה

## יעוזות

רנה

של עצמו הוא גם כן בבחינת פגם אמונה חכמים. ועל-ידי המחלוקת שבחתשוכה על זה וחזר ומורו בחדריו ונעשה ממה ספר, ונתרבין ספרים קדושים של התורה הקדושה. ועל-ידי זה נטבטל המחלוקת ונמתקין כל הדינים: (שם)

[ככ] מה שיש מחלוקת בין הצדיקים האמתיים זה גמיש מבחן חלל הפנוי, עין בפנים. ואית אפשר להבין זאת בשכל. ועל-כן אסור להרהר על זה המחלוקת, רק להאמין כי אלו ואלו דברי אלקים חפים, רק שאי אפשר לנו להבין זאת, ואנו צריכים להתחזק רק באמונה בלבד: (לק"א סי' ס"ד אות ד')

[ככ] על-ידי הפרוד שיש בין השנאים, על-ידי זה יש להם קיום ביותר. אבל בששנאים מתחברים יחד אין יונקים מהירה המזרות שבמה, שימושם חייהם, ונופלים מהירה: (לק"א סי' ס"ז אות ו')

[ככ] מדת הנצחון ומחלוקת ומלחמה גמיש מחד מחדים שערין לא עבר בהם את השם יתברך. כי צריך כל אדם להשתדל שעיבר את השם יתברך בכל הטפי דמים שנמצאים בו, דהיינו שידבר הרבה

בתחילה ותפלה, עד שהיו נעשים מכל הדים דבורים של תורה ותפלה, ואו יופה לשלום ויבטל כל ממדת הנזחון ומחלוקת: (לק"א סי' ע"ה)

[כח] על ידי ששומע חרפתו איןמושב ועושה זאת מאהבה, לא בשבייל להכעים את חברו יותר על ידי השתקה, על ידי זה דוחה כל הקלות הטעיות שלא יתאחו בקדשה: (לק"א סי' פ"ב)

[כט] צריך לדון את כל אדם לבב וכות, אבלו את אלו החולקים עליו צריך לחקר למצאה וכותם בהם במה שחולקים עליו, ועל ידי זה יוכל לבטל המחלוקת למורי או שהיה מפלחה להחולקים: (לק"א סי' קל"ו)

[כט] מי שאוחז בתאות מחלוקת זוכה شيئاמרו דבר הלכה ממשו, ואוי הוא דר בשני עולמות ובאלו לא מות: (לק"א סי' קמ"ה)

[כח] על ידי מחלוקת קשה להתפלל ולדבר דבורים רקדשה. על כן קדם התפלה צרכין לקבל עליו מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", כדי להמשיך אהבה ושלום. כי עקר הדיבור משלום:

(לק"א סי' רל"ט)

[ט] על-ידי מחלוקת נופלים מחשבות של ביפויות על אנשים בשירים וכו'. עין אמת ואמונה אותן ל"ז  
ל"ח: (לק"א סי' רנ"א)

[ט] בישיש מחלוקת על האדם יכולין להפלו ממדרגתו ח"ו. וצריך להתחזק מאד ולהתפלל ולהתחנן הרבה לפני השם יתברך שלא יטה מן הדרך ח"ו  
על ידי המחלוקת: (לק"א סי' רנ"ח)

[ט] בישיש מחלוקת על האדם, אין לאדם לעמוד עצמו בוגדר השנאים, לומר, כמו שעשו לוי בין עששה לו בוגדרו, כי זה גורם שהשניא יבוא לבקשתו לראות בו. רק אדרבא, ראוי לדין אותם לבב וכות ולב羞ות להם כל הטובות, ועל-ידי זה מפר מחלוקת השניא, ראוי אדרבא תשוב מחלוקת הרעה על ראשו:  
(לק"א סי' רע"ז)

[ט] וכל זה בשחזרקים הם רשעים. אבל בשחזרקים עליהם צדיקים, ועודאי בוגרים הוא רק לטובה שמרימין וממש אין אותו על-ידי זה, וממתקים דיןיהם מעליו על ידי זה שהזקנים עליהם.

ויה צרייך האדם לידע, כי יש עליו מחלוקת של צדיקים, שהוא רק לטובה. וצרייך לבקש מהם יתברך שלא יטעה עצמו בזה לומר שהוא שהוא מחלוקת גמורה ח"ו, כדי שלא יתגבר מחלוקת גמורה דסטרה אחרא ח"ו על-ידי זה: (שם)

[לט] על-ידי מחלוקת בא עניות ואין זוכין לרפואה,

אבל על-ידי שלום בא רפואה ופרנסה: (שם)

[לט] כי יש מלחמות ושביכות דמים בעולם, על-ידי

זה בא עצירת גשמי ח"ו, ונעשה יקרות ח"ו:

(לק"ת סי' ס')

[לה] על-ידי שפוגמין בכבודו יתברך על-ידיו בא מחלוקת. אין ארץ-ישראל י"ח בכבוד ל"ב (לק"ת סי' ע"א)

[לט] כל העולם מלא מחלוקת, הן בין אמות העולם, ובין בכל עיר ועיר, וכן בכל בית ובית בין השכנים, ובין כל אחד עם אשתו ובני ביתו ומשרתיו ובנווoci, וכיוצא בזה. ואין מי שישים אל לבו הטעלית, שבכל יום האדם מת, כי ביום שעבר לא יהיה עוד ובכל יום הוא מתקרב לפניה, ואין יש לו

פנאי לבלות זמן על מחלוקת. על-כן מי שהוא בר דעת קצת, צריך לשים לב לזה, וימשיך על עצמו אריכות אפים, ולא יאבד ימיו על-ידי מחלוקת, קטנה או גrollה, רק יעצר רוחו ובכעס ויהיה לו שלום עם הפל (שיחות הר"ן סי' ע"ז)

## מגיעות

[א] כל המגיעות שיש לאדם, כלם הם רק בשבייל החשך, כדי שיהיה לו חشك יותר להדבר שבקדרשה שצורך לעשות. כי כמו דרך האדם, שככל מה שמנגנים אותו יותר מאייזה דבר הוא חושך ביותר לעשותו. ועל-כן בשאייש היישראלי צורך לעשות דבר הארץ לו ליהדותו, ובפרט בשצורך לעשות דבר שככל יהדותו תלוי בויה, דהיינו לנסע לצדק האמת, איזו נותנית לו מלמעלה חشك, ותחשך שנותנית לו היא על ידי המגיעה שמנגנים לו, כי על-ידי המגעה מתרגבר החشك בג"ל. על-כן ידע האדם, שאין שום מגעה בעולם שלא יוכל לשברה אם ירצה, כי המגעה הוא רק

בשכיל החשך. ובשיהיה לו חשך ורצו חוק וכסופין גדולים פרاوي לזה העסק דקדרשה שאריך לעשות, בודאי יזכה לנמרז ולהוציאו מפה אל הפעל. כי המניעות הם רק בשכיל התגברות החשך כדי שעלה-ידי זה דיקא יזכה לנמרז פג"ל:

(לק"א סי' ס"ז אות ר')

(ט) ודע, שביל מה שהחשך גדול ביותר מominim לו מניעות גדולות ביותר, כדי שיתגבר החשך ביותר. כי החשך הוא מפני המניעה. ועל-כן ראוי לאדם להבין, כי יש לו מניעות גדולות מאד מאד להתקרב להצדיק, ועומדים ומפתחים לפניו מאד מכל הצדדים למגעו, מזה בעצמו ידע ויבין עצם מעלות הנחשה, שמחמת זה המניעות גדולות כל כה. כי על כל הדברים שבקדשה יש מניעות רבות, ובפרט בשורוצה לנסע לצדיקים אמותים שבזה תלוי הכל, או בודאי מתגברים המניעות ביותר, אבל יש בחינת נקחת האמת בין הצדיקים, שבשורוצים להתקרב אליו, שבזה תלוי הכל, או מתרפשים ומפתחים המניעות מאד

מַאֲד מִכֶּל הָצְדָּקִים, וַמֵּה בָּעָצָמוֹ יִכּוֹל לְהַבִּין מַעַלְתַּת הַנְּחַשָּׁק כְּגַם. וַעֲלֵיכֶن צָרִיךְ לְהַתְגִּבֵּר שִׁיחָה לוֹ רָצֹן וְחַשָּׁק חֹק מַאֲד כְּפִי מַעֲלוֹת הַנְּחַשָּׁק הַזָּה, וַעֲלֵיכֶד זֶה יוֹפֵה לְשִׁבְרָה הַמְּגִיעָה וְלַהֲגִיעָה אֶלָּיו. כִּי זֶה בְּכָל שְׁאיַן שָׁוֹם מְגִיעָה בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יוֹכֵל הָאָדָם לְשִׁבְרָה, רַק צָרִיךְ שִׁיחָה הַחַשָּׁק וְהַרְצֹן חֹק מַאֲד כְּפִי מַעַלְתַּת הַנְּחַשָּׁק וּכְגַם: (שם)

גַּם אֵין רָאוּי לְהָאָדָם לְפִטְרָה אֶת עָצָמוֹ, וְלִמְצָא לְעָצָמוֹ תְּרוּזָן, לֹזֶם, מַאֲחָר שֶׁהָוָא חַפֵּץ וְחוֹשֶׁק לְעָשָׂות הַעַסְקָה דְּקָרְבָּה רַק שִׁישָׁ לֹא מְגִיעָה וְאֶنְמָם, עַל-כֵּן יְהִי נְחַשָּׁב לֹא בָּאֶלְוּ עֲשָׂאָה, בָּמוֹ שָׁאָמְרוּ רֹאֶל, חַשֵּׁב לְעָשָׂות וּכְוֹ. כִּי בָּל זֶה נָאָמֵר רַק לְמַיְשָׁרֶזֶת לְצִאת בָּוּה, אָוֹ יָצַא בָּוּה, כִּי מַה לֹּא לְעָשָׂות, כִּי הָלָא יִשְׁלַׁח לֹא אֶنְמָם. אָבֶל מַיְשָׁרֶזֶת רֹאֶזֶת לְצִאת, רַק שֶׁהָוָא רֹאֶזֶת הַמְּצֻוָּה אוֹ הַדְּבָר שְׁבָקְרָבָה בָּעָצָמוֹ, אָם בֵּן מַה מְזֻעֵיל לֹא מַה שְׁמַקְלֵין לֹא שְׁנַחַשָּׁב בָּאֶלְוּ עֲשָׂאָה, כִּי אִינוּ מִקְרָר דִּעְתָּהוּ בָּל עִם הַבָּאֶלְוּ, כִּי הוּא חַפֵּץ וְתַאֲבֵב וּמִתְּגַעֵּגֵעַ מַאֲד לְעָשָׂות הַמְּצֻוָּה בָּעָצָמָה וְלֹא לְצִאת

עם ה"כאלו". כי באממת ראי לאייש היישראלי שיגמר חפצו ורצונו בכל דבר שבקדשה ולהוציאו מכח אל הפעל בשלמות. וכי יש לו חשך כזה, בודאי יופה לנמר ולהוציאו מכח אל הפעל וישבר ויבטל כל המנייעות והאונסים, כי ככלם לא באו רק בשבייל החשך בג"ל. וכשיהיה לו חשך חוק כפי מעלוות הנחשך בג"ל, בודאי יופה לנמר כל מה שירצה לעשות בעולם, איזה דבר שבקדשה ששייה: (שם)

[ג] מי שהוא הולך במנויות כל ימיו ואחר כן נתלהב ורוצה לילך בדרכיו לשם יתרה, או מעת הדין מקטרג עליו ואין מעתו אותו לילך בדרכיו לשם יתרה, ומזמן לו מנעה. והכיסיל בשרואה המנייעות, חוזר לאחורי. אבל מי שהוא בר דעת, הוא מקרב את עצמו או דקא לשם יתרה, כי הוא מסתכל ומתיזא בהמנעה בעצמה הבורא יתרה. כי באממת לשם יתרה בעצמו נסתור בהמנעה הזאת: (לק"א סי' קט"ו)

# לקיוטי עזות מגיעות

רשות

ה) על-ידי הגיעות וטרחות ישכירות מניעות שיש להאדם בתחילת התקרבות, בגין שיש לו מניעות מאביו וחותנו ואשתו וכיוצא בהם שארי מניעות, והוא צריך להציג לטרח ולהתחזק מאד לשבעם, על-ידי זה הוא עושה בלי לקבל בתוכה קדשה וטהרה אחר כן. וכל מי שיש לו גיעות וטרחות יותר בתחילת התקרבותו, יש לו בלי גדור ביותר לקבל בתוכה קדשה וטהרה. ועל-ידי זה זוכה לראה ולהמשיך כל ההשפעות טובות, וזוכה להשלים שמא קדישא, כי עקר השלמות על-ידי הראה: (לק"א סי' קפ"ה)

ו) כל הרוצה לבנים בעבודת השם באמת, אי אפשר לו לבנים כי אם על-ידי שיחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו ייחידי בעולם. ולא יסתכל על שום אדם המונע, בגין אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא בהם, או המניעות שיש משאר בני העולם הפליגים ומסיתים ומונעים מן דרך האמת. ורק שלא יהוש ולא יסתכל עליהם כלל,

רק יהי בבחינת "אחד היה אברהם", אבל הוא ייחידי בעולם: (השיטה בתחילת לק"ת)

[ii] כל המניעות שיש לאדם מעבודת השם, אף על פי שנדמה להאדם שהמניעה שלו גדולה מארן ואית אפשר לשברה, אבל באממת אין פן, כי אין אדם שיש להו מניעה שלא יוכל לשברה אם ירצה באממת. כי אין השם יתברך שולח על שום אדם מניעות, רק במקרה כחו ויכלתו ישוכן לעמוד בהם, אם ירצה להתגבר עליהם פרαι. ואם יסתכל היטב, יוכל להבין שוגם בהמניעה בעצמה מלכש שם השם יתברך (כמו שפטוב לעיל באות ד'). ועל-פן באממת אין שום מנעה כלל, כי כל המניעות הם רק באחיזת עינים: (לק"ת ס"י מ"ז)

[iii] המניעה הנזהלה שבעל המניעות הוא מניעת המה, דהיינו בשלבו חלוק ואינו משים לבו ומהו היטב להבין עד היכן הדבר מגיע. בגין בשרוצה לנסע לצדיקי אמת ויש לו מניעות רבות, אם מהו ולבו חזקים באממת שבל חיותו והשארתו לנצח תלוי בזה לו ולדורותיו וכו', בודאי לא ימנעהו

שום מוגע, אין כל המגיעות נחשבים לכלום בוגר זה. רק עקר המגעה הוא מגעת הגוף, מה שאין מחו חוק כל כך. וכן אףלו בשזוכה לבוא להצדיק האמת, עבר על כל המגיעות שהיא לו מלובוא אליו, בשקיעה לו איזה קשיא עלייו ולבו חלק ממנה, זאת המגעה הוא גדולה ממהבל. וכן בתפלה שבתחלת יש לו בפה מגיעות על התפלה, ולאחר כך בשועבר עליהם ובא להתפלל, בשלבו עוקם ונופלים לו קשיות על השם יתברך ח"ז, זאת המגעה הוא גדולה מבלם. ותתקו לזה בשקעה לו קשיא על השם יתברך או צדיקי אמרת, לצעק אל השם בקול חוק ממעמקי הלב: (שם)

[ט] העקר הוא לב חוק ואפיין, ואו אין לו שום מגעה. בפרט המגיעות בגשמיota, גנון מלחמת ממון או שמויגע אותו אשתו ובנו וחותנו או אביו ואמו, מכל שבין שאר אנשים בשמוניים אותו על ידי דבריהם ולייצנותם שליהם מלאה תקרוב אל האמת, הכל ביטול ומבטל למי שמרת חוק ומאמין את לבבו בהשם יתברך: (שם)

[ג] גם **כִּשְׁיַשׁ** לְהָאָדָם לְבָאֵין שֻׁוּם מֶקְומָם שִׁמְנַעַת מְעֹבָדָתוֹ יַתְּפִירָה, וְאֵין לוֹ שֻׁוּם הַתְּנַצְּלוֹת לְוֹמֵר שַׁבְּמֶקְומָם פָּלוֹנִי אֵי אֲפָשָׂר לוֹ לְעַסְק בַּעֲבוּדָת הָ'. בַּי **כִּשְׁיַשׁ** לוֹ לְבָאֵין, כָּל הַמֶּקוֹמוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הֵם שֶׁלָּוּ: (לק"ת סי' נ"ז)

[א] בְּנֵי אָדָם יִשׁ לְהָם כְּחָ לְמַנְעָ וְלְהַסִּית אֶת הָאָדָם לְרֹחַקְוּ מְעֹבָדָת הַשֵּׁם הַבּוֹרָא יַתְּפִירָה וּמְצִדְיקָיו אֲמָתָ יֹתֶר מִן הַיּוֹרֵד הָרָע. עַל-כֵּן מֵי שְׁרוֹצָה בְּאֲמָת לְהַתְּקִרְבָּ אֶל הָאֲמָת, צָרִיךְ שִׁיְהִיה לוֹ הַתְּחִזְקוֹת גָּדוֹל בְּנֶגֶר הַלִּיצְנִים וְהַמְּסִיתִים וְהַמּוֹנְعִים וְאֶל יַתְּפִישׁ מִפְנֵי הַמְּלֻעִיגִים כָּל-. עַזְן עֹוזָות: (שיחות הר"ן סי' פ')

## מקווה

א טבילהת מקווה מושיע מכל הצרות ח"ו, ומטהר מכל הטמאות ומכל החטאיהם. בַּי **מִקְוָה** ממשיך דעת וחסד עליון מאד: (לק"א סי' נ"ז אות ז)

ד. על-ידי טבילה מוקהה הַפְּרִנְסָה בְּנָקֶל, וּנְתַבְּטֵל הַמְּחֻלָּקָת וְהַכְּעָם, וּזֹכָה לְשָׁלוֹם וּלְרָחֲמָנוֹת וְלִדְעָת גְּדוֹלָה. וּזֹכָה לְרִפְיוֹאָה וְלִחְיָה וְאֲרִיכָה יָמִים וְלִעוֹרָה בְּנֵי אָדָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ: (שם)

ה. מוקהה אֵינָה מְזֻקָּת בָּלֶל, וְהַדָּאָקְטוֹר שֶׁיָּאמֶר שְׁמַקְוָה מְזֻקָּת, אֵינוֹ דָאָקְטוֹר בָּלֶל. בַּי כְּשָׁאיִן הַמִּים קְרִים בִּyoּתָר, אָוי אַדְרָבָא טְבִילָה הַמְּקֻוה טוֹבָה מְאָד לְבִרְיאָות הַגּוֹף, בַּי נְפִתְחֵין נְקֹבִי הַיּוֹעָה עַל-יְדֵי זה, בִּידְיעָה לְהַדָּאָקְטוֹרים הַפְּקִיאִים [זַעַן טַלְטוֹל וְנִסְעָוָת לְדָרְכִים אֵת ח' מְעַנֵּן מְקֻוה]: (לק"ת ס"י קכ"ג)

בסיימנו חלק ראשון תצרינו כאישון: והבהק אורי באישון ובתורתך האירה עיני והוד וחדור תעטרינו בחלק שני

## סליק חלק ראשון

לעלוי נשמה  
כל נפטרו עם ישראל ובככלם  
דָנִ בֶן מְשׁוֹלָם ז"ל  
אַלְיָהוּ בֶן פְרִיאָן ז"ל  
מֵשָׁה בֶן יְחִיאָה ז"ל  
אוֹרָה בָת יְחִיאָה ז"ל  
יִמְיָה בָת יְחִיאָה ז"ל  
רָחֵל בָת פְנַחַס ז"ל  
בְכּוֹר בֶן שְׁמֻעוֹן ז"ל  
עַלְיוֹה בָת דּוֹיד ז"ל  
מְשׁוֹלָם בֶן יִפְתָּחָה ז"ל  
פְרָחָה בָת יוֹסֵף ז"ל  
גָבְרִיאָל בֶן יוֹסֵף ז"ל  
יְוֹסֵף בֶן גָבְרִיאָל ז"ל  
יְפָה שִׁינְדֶל הַדָּסָה בָת יוֹהוֹשֻׁעַ ז"ל  
שְׁמוֹאֵל בֶן יִשְׂרָאֵל דּוֹיד הַכֹּהֵן ז"ל  
תְהִא נְשָׁמְתָם צְרוּרָה בְצַרוּרָה הַחַיִים

ולהבדיל  
רפואה שלמה לכל חולין עם ישראל ובככלם  
פְנַחַס בֶן רָחֵל "אֵל נָא רִפְאָנָא לוֹ"  
זַהֲבָה בָת יוֹנָה "אֵל נָא רִפְאָנָא נָא לָהּ"  
טָל אֹור בָת פְרִיאָה "אֵל נָא רִפְאָנָא נָא לָהּ"  
לְאַחַת וּרְדָה טּוֹבָה "אֵל נָא רִפְאָנָא נָא לָהּ"  
לִיאֹר אַלְיקִים בֶן לִירּוֹן "אֵל נָא רִפְאָנָא נָא לוֹ"  
סְמִדר שְׁמָה בָת רֹות רְבִיאָה "אֵל נָא רִפְאָנָא נָא לָהּ"

שְׁוִיתִי דָא' כַּלְגָּדִי תְּבִיד'

נֶחָנָתָנָה מַאוֹמָן

סְפִר

לְקוֹטִי עֲצֹות

חֲלֵק שְׁנִי

מַזְעִידִי ה'

הוּא  
אָמֵן  
מַזְעִידִי ה'

ספר  
קוטי עזות  
חלק שני מועד ח'

ובו - שפת וריה : נונן ופסח : ספירה שבעות :  
הורש אלול : ריה יוכב : צובת : חנוכה פורים :



שער של חלק השני כפי שהורפים ברפום הראשון

## מוֹעֵדִי ה' - שְׁבָת

א רוחצת חמיין בערב שבת הוא בחינת תקון הברית, וכן קריית הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום הוא גם כן בחינת תקון הברית: (לק"א סי' י"ט אות ה)

ב על-ידי שמירת שבת זכין לאמונה. וכל הצדקה שעוזין, אין לה שלימות אור כי אם על-ידי שבת שהוא בחינת אמונה. וכל הברכות וההשפעות הנמשבין על-ידי האזכרה, אין להם שלימות כי אם בשבת, שהיא בחינת אמונה, שהיא מקור הברכות, והיא בחינת שלימות כל הדברים שבעולם, שכולם הם חסרים ואין להם שלימות כי אם בשבת קדש שהיא בחינת אמונה. וכן הדעת והתורה, כל שלמותם הוא רק על-ידי שבת ואמונה: (לק"א סי' ל"א אות ב')

ג עקר קדשת שבת שהוא בחינת אמונה, ממשיכין על-ידי שמירת הברית. על-כן נוסעים לצדיקים על שבת, כי עקר קדשת הצדיקים אמיתיים הוא שמירת הברית בשלימות בכל הבדיקות, על-כן

נוֹסָעים אֲלֵיכֶם עַל שְׁבַת, בְּרִי לְקַבֵּל קָדְשָׁת שְׁבַת  
וְאָמִינָה שֶׁהוּא שְׁלָמוֹת הַכֵּל כְּפָ"ל: (שם אות ג')

ג' צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַמִּשֵּׁךְ קָדְשָׁת שְׁבַת לְקַדְשָׁ יִמְיָה  
הַחֵל. וְלֹפֶט הַקָּדְשָׁה שְׁמִקְדֵּשׁ יִמְיָה הַחֵל בֶּן גְּדָחָה  
וְהַמֶּת הַנְּחַשׁ, קַיְץ כָּל בְּשֶׂר, רוח סֻעָה, וְעַלְיָדִי זֶה  
עוֹלָה הַדְבּוּר: (לק"א סי' ל"ח אות ז')

ה' עַלְיָדִי נְדָר, דְהַנִּינוּ שִׁידָר אַיוֹהוּ נְדָר וַיָּקִים מִיד, עַלְיָדִי  
זֶה זָכָה לְעַנְג שְׁבַת שֶׁהוּא בְּחִינָת אֲכִילָה  
בְּקָדְשָׁה. וּכְשׁוֹכֵחַ לְבְחִינָת עַנְג שְׁבַת אוֹ אֵין צָרִיךְ  
לְצִוּם, כי פּוּעַל בְּאֲכִילָתוֹ מִה שְׁפּוּעַל עַלְיָדִי הַצּוּם,  
הַנִּינוּ לְהַכְנִיעַ הַכְּעָם וְלַהֲחוֹר לְעַצְמוֹ חַכְמָתוֹ,  
שֶׁהוּא אַלְמָם אֶלְקִים הַמְּאִיר בְּפָנָיו, וְעַלְיָדִי זֶה  
אוֹיְבָיו נֹפְלִים לְפָנָיו: (לק"א סי' נ"ז אות ב' ד' ה' ו')

ו' אֲכִילָת שְׁבַת יִקְרָה וּקְדוּשָׁה מְאָד. כי אֲכִילָת שְׁבַת  
נְعַשָּׂה קָדְשָׁה וְאֱלֹהִות גָּמוֹר בֶּלֶא תְּעַרְבָּת סִיגִים  
כָּלֶל, וְאֵין חַלֵּק לְהַפְּטָרָא אַחֲרָא מְאֲכִילָת שְׁבַת  
כָּלֶל וּכָלֶל, כי אֲכִילָת שְׁבַת קָדֵשׁ הוּא. וְעַלְיָדִי  
אֲכִילָת שְׁבַת נְכַנֵּע וְנִתְבְּטֵל הַכְּעָם כְּפָ"ל, וּכָל

## לקוטי

מוועדי ה' - שבת

## יעוזות

רעג

שׁוֹלְטָנָא רַגְגָּיוֹן בְּלָהּוּ עַרְקָיוֹ וְאַתְּעָבָרוֹ, וְאוּ בְּלָא  
אַהֲבָה וְשִׁלּוּם: (שם אות ה' ו')

גַּם צָרִיכֵין לְהַרְבּוֹת בְּצֶדֶקה וְאוּ יְזָפָה גַּם לְשָׁלוּם רַב,  
הַינּוּ שִׂיאָפָה לְשָׁלוּם שִׁישׁ לוּ פָה עַלְיָידִי עַנְגָּ אַכְילָת  
שְׁבָת עִם הַצְּדָקָה. הַינּוּ, כִּי לְפָעָמִים יִשְׁשָׁלוּם שָׁיאָן  
לוּ פָה, דְּהַינּוּ שִׁישׁ שָׁלוּם בֵּין בְּנֵי אָדָם, אַבְלָ אֵין  
יִכְׁלִין לְדָבֵר זֶה עִם זֶה, אַבְלָ עַלְיָידִי אַכְילָת שְׁבָת  
עִם הַצְּדָקָה וּזְכִין לְשָׁלוּם שִׁישׁ לוּ פָה, דְּהַינּוּ  
שְׁהַשְׁלָום בְּשִׁלְמוֹת שְׁמַדְבָּרִים זֶה עִם זֶה, כִּי הַפָּה  
נְשָׁלָם בָּאוֹר גְּדוֹלָ בְּשִׁעַת אַכְילָת שְׁבָת: (שם אות ז' ח')  
ה בְּשָׁבָת נִמְשָׁךְ עַלְיָידִי הַצְּדִיק בְּחִינָת לְחַם מִשְׁנָה,  
הַינּוּ מִשְׁנָה תּוֹרָה, וְעַלְיָידִי זֶה וּזְכִין לְחַדְשָׁ חַדּוֹשִׁין  
דְּאוֹרִיתָא בְּשָׁבָת עַל חַד תִּרְיָין, וְשָׁבָת מִשְׁפִיעַ לְכָל  
הָעוֹלָמָות וּמִשְׁלַחַת הָאֲרוֹתָיו לְכָל הַמִּדְרָגּוֹת, וּמִרְפָּא  
רִפּוֹאוֹת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוֹאוֹת הַגּוֹפָ: (לק' א ס' נ' ח' א' ד' ה')  
ט עַלְיָידִי הַאֲרָת שָׁבָת נִתְעֹורֵר הָעוֹלָם לְהַשְׁׂכָה  
מְאַהֲבָה, וְאוּ כָל הַכְּשָׁרִים שְׁבָדוֹר נִתְרָפָאים  
מְהִיסּוּרִים שְׁפָבְלוּ מִקְדָּם, וּנְעָשִׂים מִכְבָּדִים בְּעִינֵי  
הַבָּרוּאָת וּנְתִיפּוּם וּנְתִפְכּוּדִים בְּעִינֵי כָּל. וּכָל אֶחָד לְפִי

בשְׁרוּתוֹ בֶן מִקְבֵּל יְפֵי וְחֶדֶר וְנִתְגַּדֵּל בֶן בְּעֵינִי הַבְּרִיאוֹת. וְלֹפִי הַגְּדוֹלָה וְהַכְּבוֹד שִׁישׁ לוֹ לְפִי בְּשָׂרוֹתוֹ בְּגַם־לָל, בֶן יְכֹל לְקַבֵּל הַתְּחִדְשָׁוֹת הַתּוֹרָה שְׁהַשְׁפִּיעַ צְדִיק הַדָּוָר בַּיּוֹם הַשְּׁבָת: (שם אות ז' ח' ט)

עַל־יְדֵי שִׁמְךָרֶב נִפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, וְעַל־יְדֵי הַתְּבֹזְדּוֹת שִׁמְתַבּוֹדֵר וְמִשְׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קָנוֹן וְשׁוֹפֵט וְדוֹן אֶת עָצָמוֹ עַל בֶּל מָה שָׁעַשָּׂה, עַל־יְדֵי כֵּה יְזִבָּה לְשִׁמְירַת שְׁבָת שֶׁהָוָא בְּטוּל דָּרָעַ וְהַקְלָפּוֹת: (לק"א סי' ג' ט' אות א' ב' ג')

א) שְׁבָת הִיא בְּחִינַת עֲוֹלָם הַבָּא, בְּחִינַת אָמֶת, וְעַל־יְדֵי כֵּה נִמְשָׁךְ מִפְלָה לִרְשָׁעִים וְנִתְגַּלָּה גָּדְלוֹת הַצָּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים הַאֲמֻתִים, וְעַל־יְדֵי כֵּה חֹזְרִים וְשָׁבִים הַפְּלָל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ לְקַרְאָה בְּלָם בְּשֵׁם הַ. וְעַל־יְדֵי כֵּה נִשְׁלָם הַדְּבָרָה דְקָרְשָׁה וְעַל־יְדֵי כֵּה הַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת: (לק"א סי' ס"ו אות ג')

ב) עַל־יְדֵי קָרְשָׁת שְׁבָת וּכְיַן לְעֵנָה בְּאָמֶת, דְהִינָּנוּ לְרֹאֹת שְׁפָלוֹת וְלְהִכְרִיר חִשְׁבוֹת יִשְׂרָאֵל וְלִמְסֹר נִפְשָׁו בְּעָדָם, בָּמוֹ מֹשֶׁה רַבְנָנוֹ עַלְיוֹ הַשְׁלָום: (לק"א סי' ע"ט)

ג. בשבת נמשך על כל אחד דעת, ועל-ידי זה מתרגבר בזו מדת הרחמןות לרוחם על הבריות, כי הרחמים תלוי בדעת. ועל-ידי שיש לו רחמןות מרוחמים עליו מן השמים: (לק"א סי' קי"ט)

ד. אכילת שבת אינה בשבייל שביעה כלל רק בגין דיתפרקון כל שתא יומין: (לק"א סי' רע"ז)

טו עקר כבוד שבת היא האכילה של שבת. כי אכילת שבת יקרה מאד, כי הוא כלו אלחות כלו קדש. ועל-פין מצוה גודלה להרבות באכילת שבת והוא תקון לחילול שבת: (לק"א סי' רע"ז)

טו כל המצוות שעושין ביום החול אין להם פה לילך לפני השם ותפרק כי אם בשבת, או עולין והולכין לפני השם ותפרק, והשם ותפרק משתמע בעם אף אם נעשים על-ידי קטן שבקטנים ובלי פונה ישליםות הרاوي להמצוה. והם עושים דרך לבושה ורוחבה להתקרב להשם ותפרק. וכל זה נעשה על ידי אכילת שבת, שהיא עקר כבוד שבת בג"ל: (שם)

“שְׁבָת הַוָּא בְּחִנַּת פָּנָי, בְּחִנַּת נַתָּה, נִיחָא דַעֲלָאיין  
וַתְּהִיאין שַׁהוּא מְנַחֵם וַיְמַשְׁמִיחַ הַפֶּל מִן הַעֲצֹבוֹת,  
וְאוֹנוֹ נִתְרוֹמְמִין וַנְתַעַלְיִין כֹּל הַמְצֻוֹת שֶׁל שִׁשָּׁת יְמִי  
הַחַל מִן הַעֲצֹבוֹת וַגְּמַשֵּׂךְ עַלְיָהָם שְׁמִיחָה. וְעַל-יְדֵי  
הַלְּל וְהַזְּדָאָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְעַל-יְדֵי לִמְוד הַלְּבָזֹות,  
וּזְכִין לְהַמְשִׁיךְ הַקְדָּשָׁה וְהַשְּׁמִיחָה שֶׁל שְׁבָת לִשְׁשָׁת  
יְמִי הַחַל, שְׁנַוְּכָה גַם בַּיְמִי הַחַל לְשְׁמִיחָה שֶׁל שְׁבָת,  
לְשְׁמִיחָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲשׂוֹת כֹּל הַמְצֻוֹת בְּשְׁמִיחָה גַם  
בַּיְמִי הַחַל. וְעַל-יְדֵי זֶה נִתְגָּלָה אַחֲרוֹת הַפְּשׁוֹט  
מִתּוֹךְ פָּעֻלוֹת מִשְׁתְּנוֹת, שִׁזְׁדָעִין שֶׁכֹּל הַפָּעֻלוֹת  
מִשְׁתְּנוֹת גַּמְשִׁכִּין מֵאַחֲר הַפְּשׁוֹט יִתְבָּרֵךְ, שְׂזָאת  
הַבְּחִנָּה יִקְרָה מַאֲדָר לְמַעַלָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת אַפְלִי  
אַפְלִי יִתְבָּרֵךְ: (לק"ת ס"ב' אות ה' ו')

”עַל-יְדֵי הַשְּׁמִיחָה שֶׁל שְׁבָת זָכָה לְחִരוֹת, וְאוֹהֶדֶת  
בְּשִׁלְמוֹת וְאַנוֹ מַבְלָבָל. וְעַל-יְדֵי זֶה יוֹכֵה לִירָא  
עַמּוֹת דָּעַת בְּלִי בְּסִילוֹת. וּמַעַלָּה בְּכָל הַירָאֹת  
הַגְּנוּפֹלוֹת, שֶׁלֹּא יְהִי מַתְרִיר אַמְשָׁום דָּבָר, לֹא  
מַאֲיוֹחָה שָׁר וְאַדוֹן וּכְיוֹצָא, רַק מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לִבְדֵוֹ:

(לק"ת ס"י י"ז)

ויצריך לזהר מaad להיות אך שמה וטוב לב בשפת, כי מעלות וקדשת שבת גודלה ויקורה מaad במברא בכל הספרים, ובפרט בראשית חכמה בשער הקדשה בתחלה. וראוי ללמוד שם ולשים לבו היטב על כל הדברים הנאמרים שם בעזם מעלה קדשת שבת, כדי שיתלהב לפו לקבע שבת בשמה גודלה ועוצמה, כי עקר מציאות כבוד שבת קדש היא השמחה, להיות שמה מaad בשפת קדש ולבל לחראות ח"ו שום עצבות ודרagna כלל בשפת, ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג, הן אכילה ושתיה, הן מלבושים מפני מה שיוכל, כי אכילת שבת הוא בלוי קדש בלוי רוחנית בלוי אלוהות, ועולה למקום אחר לגמרי מן אכילת חל. אשרי המשתדל לשמה בשפת, כי עקר כבוד שבת היא השמחה בג"ל: (שם)

קדשת שבת היא תכליית הידיעה, הינו תכליית הידיעה שלא גרע. עין ברית [אות ס"ו]: (לק"ת סי'

כג שְׁבַת הָיוּ שָׁמָא דְקָרְשָׁא בְּרִיךְ הָיוּ, וְהָיוּ בְּחִינַת  
אוֹר הַעֲינִים הַמְּאִירִין לְבֵית הַמְּקֹדֵשׁ וְלִכְלֵל הָעוֹלָם  
כֵּלָוּ. עַל-כֵּן עַל-יְדֵי שְׁמִירַת שְׁבַת זֹכָה שִׁיפְתָחוּ  
עַינֵּינוּ, וַיִּסְתַּפֵּל עַל עַצְמוֹ אֵיךְ הָיוּ אָוחָז בְּכָל  
הַמְּדוֹת, וַיִּשְׂוֹב בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל הַפְּגָמִים שְׁפָגָם  
בְּכָל הַמְּדוֹת, וַיִּסְתַּפֵּל בְּגִדְלַת הַבּוֹרָא יְתִפְרֵךְ,  
וַיִּסְתַּפֵּל בְּכָל הָעוֹלָם. זֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל נְקַדְתַּת  
הַאֱמָתָה, שְׁהָם הַצְדִיקִים וַיַּרְאִים וַיַּכְשְׁרִים  
הַאֱמָתִים. וַנִּפְתַּח מִחוֹן וְדַעַתּוֹ, וַנִּחְשַׁב כְּאֵלֹה  
עוֹסֵק בְּבָנֵינוֹ בֵּית הַמְּקֹדֵשׁ וַתְּקוּנוּ. גַם עַל-יְדֵי שְׁבַת  
נַצּוּלִין דִּירּוֹת יִשְׂרָאֵל מִשְׁרָפוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן: (לק"ה  
ס"י ס"ז)

## **מוֹעֵד ה' - ראש חֶדֶש**

א שָׁרֵשׁ הַתִּשׁוּבָה הָיוּ רָאשׁ חֶדֶשׁ. עַל כֵּן בְּרָאשׁ  
חֶדֶשׁ מִשְׁתְּלִשָּׁת הַתִּשׁוּבָה בְּכָל הַגְּבָרָאִים וּמִגְעַע  
לָהֶם תִּרְחֹרֶר תִּשׁוּבָה. וְאַפְלוֹ רְשָׁעִים שְׁבִגְיהֶנְםָם  
מִכְרָחִים לְאֵיזָה חֶרְטָה בְּרָאשׁ חֶדֶשׁ, שְׁשַׁבְּנִין  
וּמִתְחִרְטִין וּמוֹדִים וּמִתְבִּישִׁים: (לק"א ס"י י' אות ט')

## מוֹעֵדי ה' – שלש רגלים

- א עליידי השמחה בשלש רגלים זוכין לאור הפנים. ועלידי זה מחייב את הישכלה דקדשה שעיל ידו באים להשגות אלקות: (לק"א סי' ל' אות א' ח)
- ב עקר השמחה הוא מן המצוות. ועקר השמחה הוא בלב. כי כל חרד בפומם מה דעתך בלביה גדרת הבורא ייחודה ואחדותו יתברך שמו, ראוי לו לשמח מאד בכל מצוה ומזכה שעוזשה, שזוכה לעשות רצון השם יתברך, הבורא, היחיד, הקדמון הנצחי, יתברך שמו לנצח. ועקר השמחה של כל המצוות שעושין בכל השנה, הם מתקבציין יחד בשלש רגלים, וזהו השמחה של יום טוב. כי או מתקבץ ומטעיר השמחה הקדושה הזאת של כל הנקדות טובות של כל המצוות שעושין בכל השנה. וצריך כל אחד להתגבר מאד להמשיך על עצמו השמחה הקדושה הזאת של המצוות, שהוא שמחת יום טוב, בכל השנה בלה. מכל שכן וכל שכן ביום טוב קדש בעצמו, שאו חיבים לשמה

מַאֲדָר, כְּמוֹ שָׁכְתָוֹב "וִשְׁמַחַת בְּחֶגֶד", בַּי אָוּ מַתְקֵבֵץ  
יְחִידָה הַשְׁמַחַת שֶׁל כָּל הַמְצֻוֹת, אֲשֶׁר אֵין שְׁעוֹר  
וַעֲרָך לִשְׁמַחַת הַזֹּאת, כְּאָשֶׁר יִבְין כָּל אֶחָד בְּלִבּוֹ  
פָּנָ"ל: (שם אות ה')

סְגִילָה לְהַצִּיל מְגַדְּלוֹת, לְכַפֵּד אֶת הַיְמִים טוֹבִים  
וְלְקַבְּלָם בְּשְׁמַחַת וְחִדּוֹה, וְלַעֲנֵגֶם בְּמַאֲכָל וּמִשְׁתָּה  
וּכְסֹות בְּרָאי בְּפִי יְכָלָתוֹ: (לק"א סי' קל"ה)

בְּשִׁמְקֵבֵל יוֹם טוֹב בְּרָאי הוּא בְּחִינַת הַקְּפֵלָת פְּנֵי  
רַבּוֹ בְּרַגְלָה, אֲפָمִים הוּא רָחוֹק מַרְבּוֹ כִּמֶּה פְּרָסָאות.  
וּכְן לְהַפְּהָה, אֲמִם הוּא מִקְשָׁר לְהַצִּידִיק יוּכְלָה לְהַרְגִּישׁ  
קְדוּשַׁת יוֹם טוֹב. וּעֲלֵיכֶם זֶה הוּא מַעַלָּה מִלְכּוֹת  
דָּקְרָשָׁה מִבֵּין הַקְּלָפּוֹת, וּנוֹפֵל מִלְכּוֹת הַרְשָׁעָה,  
וּנְתַפְּטֵל כִּיה מִלְכּוֹת הַעֲפּוֹם: (שם)

בַּיוֹם טוֹב צָרִיךְ לְשׁוֹב בְּתִשְׁוָבָה מְתוּךְ שְׁמַחַת. בַּי  
בְּכָל הַיְמִים טוֹבִים הָעוֹלָם נְדוֹן, כְּמוֹ שָׁאַמְרוּ רַזְ"ל:  
בְּאַרְבָּעָה פָּרָקִים וכו'. עַל-פִּנְךָ צָרִיכִין אֲוּ לְשׁוֹב  
בְּתִשְׁוָבָה, וּעֲלֵיכֶם זֶה יוֹצֵא מִלְכּוֹת דָּקְרָשָׁה מִבֵּין  
הַקְּלָפּוֹת פָּנָ"ל וּמִקְרֵב אֶת הַגָּאָלה: (שם)

מי שהולך ונחלק ונופל והעולם שוחקין מפנעו והוא מתביש על-ידי זה, כל זה בא לו על-ידי שפגם בשמחה يوم טוב: (לק"א סי' רלה)

על-ידי בבוד שלוש רגליים במאכל ומשתה ובגדים נאים לפיו יכלתו, ובקדשת וטהרת המחשה וCESARIA קדשת ושמחה טוב לבב, וכיוצא בה שאר ענייני קדשת ושמחה יום טוב, על-ידי זה זוכין לידע את ה' ולהמשיך תרעת אל הלב. ועל-ידי זה מתקין שלשה מדות רעותיהם עקר הכל, והם תאות ממון ותאות משגָל ותאות אכילה. כי בכל רגלי נתתקן מדה אחת משלש מדות הפל. הינו, בפסח נתתקן תאות ממון, בשבועות נתתקן תאות משגָל, בסככות נתתקן תאות אכילה. על כן צריך לזהר מאד לכבד מאד [את השלוש רגליים, כדי לזכות לצאת מגן] תאות רעות הפל, שביל עקר היהדות תלוי בתיקון ג', תאות אלו. ועל-ידי זה זוכין להשפעות הנבואה ולהתפללה בשילמות לרפואה ולהתנוצויות מישיח וכו', עד שזוכה שתקיים ממשלו על

רפב **לקוטי** מועדי ה' - שלש וANELIM **עצות**

המלאכים, אשר בשכיל זה נברא איש היישראלי, וזה עקר הטעלית וסוף של ישראל]: (לק"ת סי' א') [ח] יום טוב קדש קורא ומבריז ומנгла את הרצון, שהכל ברצונו יתפרק ואין שום חיוב הטעבע כלל. כי בכל יום-טוב ויום-טוב עשה השם בפסח - יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות. בשבועות - מבחן תורה, שפטנו את התורה באותות נוראות. בסוכות - הקף ענני כבוד. שעלי-ידי כל אלו האותות ומה מופתים נוראים שעשה עננו בכל השלישי רגלים, נתגלה שהכל ברצונו יתפרק לבה, ואין שום חיוב הטעבע כלל. אך צריכין להטות אוננו ולבבו הייטב לשמע קול הקריאה הקדושה הזאת, ועל-ידי זה זכין לשמחת יום טוב. כי כל אחד בפני מה שזכה לשמע בלבבו קול הקריאה הנ"ל של יום טוב שהכל ברצונו יתפרק לבה, כמו כן זוכה לשמחת יום טוב. וכל זה זכין על ידי צדקה (ען אדקה). על-כן

## **לקוטי**

מוֹעֵד ה' - נִסְן וֶפְסַח

### **עצות**

רפג

צריכין להרבות בצדקה קדם כל רגל, כדי  
לזופות על-ידי זה לשמחת יום טוב בשלימות:  
(לק"ת סי' ד' אות ר' ט)

## **מוֹעֵד ה' – נִסְן וֶפְסַח**

[א] ימי ניסן הם ימי תשובה במו תשרי: (לק"א סי' מ"ט  
אות ר')

[ב] ניסן הוא בחינת תקון הברית. ועל-ידי שמחה  
ממשיכין קדשות ושמחה ניסן בכלל השנה בלה,  
וזכין לתקן הברית ולהנצל מפרקתה לילה ח'ו:  
(לק"ת סי' ה' אות י')

ההגדה של פסח הוא תקון הברית, על-بن אומרים  
ההגדה בקול רם, כי הקול מעורר הדעת, ועל-ידי  
זה זוכה להתגלות הדעת וזה עקר הגאלה. כי  
גלוות מצרים היה על פנים הברית שהוא גם  
הදעת. גם היה של ארבע כוסות הוא תקון הדעת,  
שהוא בחינת תקון הברית: (לק"א סי' ב' אות י')

[ג] בפסח צועקין בתפללה: (לק"א סי' ר"א)

## מוֹעֵדי ה' – סָפִירָה וּשְׁבּוּעוֹת

(א) על-ידי שמחות פורים בהמחאת כפ' ורקבודין, על-ידי זה זוכין לקיים מצוות ספירת העمر בשילמות, ועל-ידי זה זוכין לקבלת התורה בוגנה ונסתה: (לק"א סי' י' אות ח')

(ב) כל מה שהעולים מדברים בכלימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום. וממי שהוא מבין יוכל לשמע ולידע זאת, אם יטה אונז הייטב לספורי דבריהם ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו היום: (לק"א סי' קפ"ב)

(ג) מ"ט ימי הספירה הם בוגדר מ"ט שער תשובה מהם בוגדר מ"ט אותיות שבשמות השבטים, שעליידי אלו האותיות והשערם אנו צריכין לשוב בתשובה אלו יתברך. ושבועות הוא בחינת שער החמשים שהוא בחינת התשובה של השם יתברך, מה שהוא יתברך צריך לשוב בתשובה בכוכול, דהינו שישוב אלינו ברחמים. וכל אלו השערים זוכין להצע אליון ולפתחן על-ידי

## לקוטי

ספרה ושבועות

## יעוזות

רפה

אמירת תהילים (ענ' תשובה ל"ב). על כן צריכים זהה ביותר במ"ט ימי הספירה לומר תהילים בכינה, כדי לוכות על ידי תהילים לכל שערי תשובה הנ"ל מהם בנגד ימי הספירה, שבhem אנו צריכים להפער מזוהמתנו ולשוב אליו יתרה, כדי שהוא יתפרק ישוב אילינו בשבועות כפ"ל: (לק"ת סי' ע"ג)

טבילה המקרה בשבועות הוא חסר עליון ורחמים גדולים ורעת נפלא מאר. כי שבועות הוא שכל דק ועליו גבורה מאר, שהוא חסדים ורחמים גדולים מאר. כי רחמים הם מפני הרעת, כמו שכחוב במקום אחר. אשרי הוזכה לקבל קדשת שבועות, בפרט המקרה של שבועות שהוא מקווה של שער החמשים, שמושם נמשך הקדשה והטהרה על ישראל אzo: (לק"א סי' נ"ז אות ז)

שבועות מקבלין התורה, ואו יכולין לקבל חיים חדש ולהמשיך רפואי להראה: (לק"א סי' רס"ז)

## ימים شبין המצריים

- [א] כ"א יום شبין המצריים ומה שאוכלין ביצה בסעודה המפסקת בט' באב, ועל ידי זה זוכין לשבת נחמו, כל זה (ען בלקוטי תנינא בסימן פ"ה):
- [ב] "קנו"ת" ותהפכו לעתיד ל"תקו"ן". בסימן רמ"ז בלקוטי חלק א':

## מועדיו ה' – אלול

- [א] בנות אלול הם תקון לפגם הברית. ועל ידי זה ימצא את זוגו ולא תהיה לו מנוגדת, רק תהיה נוטה אחר רצונו. עיקר בנות אלול עין בסימן ו' בלקוטי א': (לק"ת סי' פ"ז)

- [ב] חדש אלול הוא הזמן המangler לזכות לדעת, דהיינו שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה. ועל ידי זה עושים לבושין חדשים לנשמהו, ונצלול מכל הצרות (ען דעת): (לק"א סי' כ"א בסוף)

- [ג] אלול מסగל למול את ערלה לבבו, עד שישים אל לבו וירגיש היטב באב חטאיו באמת, עד שישרגישו

גם כל הלבבות של כל הטעות שנמשכו ממנה  
לכל מקום שנמשכו וכו', וזהה נעשה רעש גדול  
ביןיהם ויישבו בתשובה כלם (ען תשובה): (שם סי'  
קמ"א)

ג עקר התשובה הוא בחדש אליל, כי הם ימי רצון  
שעליה משה לקלל לוחות אחרונות ופתח דרך  
בבושה לילך בה. עקר הדרך התשובה שעשו  
משה, הוא לידע שהשם יתברך בכל מקום,  
ולמצוא השם יתברך בכל מקום, בכל הירידות  
שבעוולם ובכל העליות שבעוולם. כי לפעמים על-  
ידי שהאדם עולה למעלה כಗון שנת עשר, או שהוא  
שוכם בהקדוש ברוך. גם אפלו בעבודת ה' מצינו,  
שיש שעלה למעלה גדרה וכפר בעקר רחמנא  
לצלן. על-כן צריך לבקש מהשם יתברך שיקרבהו  
בתתקנות שלא יזיק לו. וכן בכל הירידות  
שבעוולם ח"ו, אפלו בריומא התחזונה, אפלו  
בעשרה בתרעין דמסאותה, גם שם צריכין לקשר  
את עצמו להשם יתברך, כי מלכותו בכל משלחה.  
ועין כל זה בתಹזקות ובמקומות אחרים: (לק"ת סי'

## מוּעָדֵי ה' – רָאשׁ הַשָּׁנָה

(א) מי ששותם פקיעת שופר בראש השנה מאייש ירא וחרד, בודאי לא יdag כל השנה מרעים:

(לק"א ס"ה אות ג')

(ב) פקיעות ראש השנה הם בבחינת התהדרות המהין, שהוא השבל והגשםה של כל אחד, שיוכנה כל אחד לפי בבחינתו להמשיך שבל חדש ונשמה חרשה מאור הפנים: (לק"א ס"ל"ה אות י')

(ג) על-ידי פקיעות שופר נמתקין הדינים: (לק"א ס"מ"ב)

(ד) פקיעת שופר בראש השנה היא בבחינת התעוירות השנה, שמעוירין בני העולם מהשנה שלא יבלו מהם בשנה ח'ו. ועל-ידי שמעוירין אותם מהשנה נמשך הדיבור בכח גדול, ועל-ידי זה נמשך בטחון ופקידות עקרות, ועל-ידי זה נמשך ראה גדורלה. ועל-ידי היראה נצולין מגאות ומחבל היפי ומבחן של שקר, וזוכין לאריכות ימים דקהreshה, להאריך ולתרחיב כל יום

## לקוטי

מוֹעֵד ה' - ראש השנה

## עצות

רפט

מיימי חייו שבא אחר כך בთוספות קדרשה וטהרה,  
על-ידי זה זוכין לעשירות גדול דקדשה, שעל ידו  
זוכין להתבוננות גדול מאד. וכל זה זוכין על-ידי  
תקיעות שופר של ראש השנה אצל הצדיקי אמרת,  
שיזען להמשיך כל התקונים האלה: (לק"א סי' ס'  
אות א' ט')

(ה) על-ידי שנסען על ראש השנה לצדיקים אמרתים,  
על-ידי זה נמתקין כל הדיינים שבעולם, ואיך שיש  
אייה דין, הכל נמתקין על-ידי זה. וזה צריך בראין  
בראש השנה, על-פניהם נסען על ראש השנה דיקא.  
גם על-ידי שבאים כמה נפשות ישראל להצדיק  
האמות על ראש השנה ונכלליין יחד באחבה רבבה,  
על-ידי זה בא שמחה גדולה וחדרה רבבה: (לק"א סי'  
ס"א אות ז' ח')

(ו) מה שהעולים נסען על ראש השנה לצדיקים, כי  
עקר המתקנת הדיינים אינו אלא על-ידי קדרשת  
וטהרת המחשבות, ואי אפשר לטהר ולקדש  
המחשבה אלא על-ידי התקשרות לצדיקים. וראש  
ה השנה היא מקור הדיינים של כל השנה. וכך

לטהר את המוחשבות כדי להמתיקם. ובשביל זה נסען לצדיקים כדי לופות לקדשת המוחשבה:  
(לק"א סי' ר"א)

[ג] **ראש השנה** היא חסיד גדור מאיית השם יתברך (ענ

בפנים בסימן א ליקוטי תנינא): (לק"ה סי' א' אות י"ד)

[ח] מי שזוכה להתקשרות ולאחו עצמו בשרכי NAMES ישראלי, הוא יכול לעשות ראש השנה (ענ בפנים בלקוטי תנינא סימן א): (שם)

[ט] [ר]אש השנה הוא בחינת תקון האמונה. כי על ידי גדר הקבוצים שבל הקהילות קדושות מתקובצין יחד בראש השנה, בפרט בשמה תקבוץ אל צדיקי אמרת, על ידי זה נתלקתו ונתקבוץ כל ליקוטי האמונה הקדושה וננתקנת האמונה בשלמות. גם המחזן מתנוצחים וננתתקנים בראש השנה. וכן בכל עשרהימי תשובה גמיש על ידי התשובה שעוזין או התנוצחות המחזין, שם בחינת תפlein, חותם דקירה, בחינת תקון הבירית. עין תפlein. וביום הקפורים, או גמר תקון החותם דקירה שהוא תקון

## לקוטי

מוֹעֵד ה' - ראש השנה

## עצות

רツא

התנו<sup>צ</sup>יות המחין. ובסכונות ממשיכו שמחה שהוא  
תקון המאכלים, שלא יקלקלו את החלום, שלא  
לבוא לידי טמאות קרי ח"ו על ידי המאכלים.  
ובשםני עצרת נמשך בחינת תקון המשפט, ועל-  
ידי זה נצולין מפגם המקרה ח"ו, שבא על-ידי  
הינימ שאינם כשרים (ענ ברית). וכל זה נתתקן גם  
בנ עלי-ידי התלמידים שבאים לרבי אמרתינו והעקר  
לבוא על ראש השנה שאו עקר תקון הכל בג"ל.  
גם בפרטיות בראש השנה בעצמו, על-ידי תקיעה  
תרועה שברים נתתקן כל הג"ל. כי על-ידי  
התקיעה זוכין לתקון האמונה, ועל-ידי התרועה  
זוכין להמשיך קרשת התפלין שהם התנו<sup>צ</sup>יות  
המוחין, ועל-ידי השברים נמשך תקון החלום  
ו התקון המשפט להגצל מפקרה לילה בכל הבדיקות  
בג"ל: (לק"ת סי' ה' אות י"א י"ג י"ד ט"ז)

בראש השנה צריכין להזכיר את עצמו להתפלל  
בכח גדול יותר, ולקשר תפלהו להצדיק האמת  
שהיא בעל כח גדול שיכول להתפלל תפלה  
בחינת דין, כמו שצרכין להתפלל בראש השנה.

ועל-ידי זה זוכה להוציא מהסתרא אחרא כל  
החיות שבלעה מקדש ישראל, כל התפלות  
והרחבות והדעת שבלעה, הכל מכרה הסטרא  
אחרא להקיא ולהוציא מקרבה על-ידי התפלה של  
הבעל פח הפ"ל. ועל-ידי זה זכין שיתרבה בבודו  
ויתברך ועל-ידי גרים שמתגירין. ועל-ידי זה זכין  
לנbowה ולאמונה הקדושה, ונתקבלין אמונה  
כו"זיות, זכין לחוש העולם שלעתיד, שהוא  
בcheinת ביטול הטבע, שיתנהג העולם בcheinת ארץ  
ישראל ועל-ידי השגחה ונפלאות בלבד. ועל-ידי זה  
זכין לקבל השיר והגעון שיתעורר לעתיד, שהוא  
עקר תענוג עולם הבא: (לק"א סי' ח' אות י"א)

[א] בימים הנוראים צריים לבנות הרbeta, והעקר  
הוא להיות בcheinת נער בוכה, שיסלק כל  
חכמתו ושבלו ויבכה לפניו לשם יתברך על געני  
לבבו ומכאובייו שיזרע בנפשו, כמו תינוק הבוכה  
לפני אביו, ועל-ידי זה זכין לאחרוג נאה. וכל מה  
שנמנשך יותר לבחינת נער בוכה, זוכה לאחרוג  
נאה ביותר: (شيخות הר"ן סי' פ"ז)

## לקוטי

מוּעָדֵי ה' - יומְכִפּוֹר

## עצות

רצג

(ב) בראש השנה צרכין להיות חכם, שיישמר מהשbetaו שיחשב רק מהשבות טובות, שייטיב לשם יתרך עטנו ויתן לנו שנה טובה וכו'. וצריכין להיות שמה בראש השנה. גם צרכין לברכות בראש השנה: (שם סי' ב"א)

(ג) בראש השנה ביום הראשון צרכין למעט בדבר מאר, ואדם גדול צריך לדקוק בזה ביזה: (שם)  
(ד) ערב ראש השנה ראוי לחתן על פריוון: (שם סי' ר"ד)

## מוּעָדֵי ה' - יומְכִפּוֹר

א יומְכִפּוֹר הוא כלליות כל הימים, והוא מתחיה כל הימים, והוא מכנייע הלב לדבק כל הרצונות להשם יתרך לבה. ועל ידי זה נתבטל כל מני מחלוקת בעשיות ורוחניות ונעשה שלום, ועל ידי זה נמשך שושן ושמחה: (לק"א סי' קע"ט)

ב יומְכִפּוֹר הוא גמר תקון החותם דק"ש, שהוא בבחינת תקון הברית (עי' לעיל בראש השנה אותן ט'): (לק"ה סי' ה' אותן י"ד)

ב' בפי ה"סלח נא" שפועlein ביום הפסורים פן זכין  
לקדשות חנכה, שהוא בחינת חנכת הבית המקדש  
(וינו חנכה אות ד'): (לק"ת סי' ז' אות י"א)

ג' מה שקורין מחרת יום כפור שם ה', כי או אחר  
יום כפורים הוא עקר הגדלת שמו ותברך, על-ידי  
שביום הפסורים נתרצה השם ותברך לישראל,  
וסולח ליהם עוננותיהם, ועל-ידי זה ממילא הם  
נצחולים מכל הענושים ומכל הגוראות, שעל ידי זה  
עקר הגדלת שמו ותברך (עי' בפניהם): (לק"ת סי' ס"ו)

### מוועדי ה' – ספotta

א' על-ידי מצות ספה זכין לשפע אלקי שהוא בחינת  
רוח הקדש, הינו שזכין להישג שכל גדול שהוא  
בחינת מקופין של המה, שהוא בחינת השלב  
שבא לאדם שלא שום הקדמה אלא על-ידי שפע  
אלקי, שבל עבודת האדם בעולם הזה הוא בשובל  
זה, כדי שיזכה להישג המקופין שהם עקר שעשווע  
עוולם הבא: (לק"א סי' כ"א אות א' ג' י"א)

## לקוטי

טועני ה' - ספוה

רזה

## יעוזות

ב עליידי מצוות ספה זוכין לטהרת הלב, ועלידי זה זוכין לפרש שיחתו הייטב לפניו השם יתברך ברاءוי, לדבר בכל פעם דבורים חדשים שהם בוחנת רוח הקדש (לק"א סי' קנו וס"י כ"א אות י"א)

ג ספה היא סגלה לבנים ומצלת מריב ומחלוקות, ונדרחה השקר ומתרגבר האמת, ונרגלה הרבי האמת שבדור. ועלידי זה הפל יחוزو להשם יתברך, אפלו אמות העולם, לעבדו שכם אחד: (לק"א סי' מ"ח)

ד תפלה בכח הארץ ישראל ומצוות ספה הם בוחינה אחת ותלויים זה בזו: (שם)

ה בשוגמין במצוות ספה, עלידי זה נופלים משפע של אדם לשפע של בהמה, ועלידי זה בא מיתה בהמות וחיות בלא זמנים רחמנא לצלן: (לק"א סי' רס"ז)

ו עליידי שמקימין מצוות ספה ברاءוי, עלידי זה יכול לעסוק בבניין ולא מזיק לו. כי העוסקים בבניין מזיק להם הבניין, ועלידי מצוות ספה נזולין מזה: (שם)

[ג] על-ידי שְׁבִנְסִין בְּפֶפֶה נַעֲשִׂים בְּעַצְמָם בְּבִחִינָה הַתּוֹרָה, כִּי מִבְּחִינָת סְפָה יוֹצָאת כָּל הַתּוֹרָה: (שם)

[ה] על-ידי מצוות נטילה לוֹלֵב ומִנּוֹ, זֹכֶה לְגָלוֹת הַדּוֹת הַקָּדוֹשׁ לִידֻעַ שְׁמַלָּא כָּל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ, וּלְגָלוֹת אֶלְקוֹתוֹ יַתְּפַרֵּךְ בְּכָל מָקוֹם, אֶפְלוֹ בְּכָל לְשׁוֹנוֹת הָגּוֹיִם. וּלְהַכְּרוֹן יַתְּפַרֵּךְ, וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו אֶפְלוֹ בְּכָל הַמְּדִרְגּוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. וּלְקַשֵּׁר הַדּוֹת הַקָּדוֹשׁ לְתֹוךְ הַלְּבָב, שִׁיחָה לְבּוֹ בְּרִשׁוֹתוֹ, וּלְאַהֲבָה אֶת עַצְמוֹ עִם הַשֵּׁם יַתְּפַרֵּךְ בְּאַהֲבָה, וּלְבוֹא לְאוֹר הַאַהֲבָה שְׁבִדּוּת שֶׁהוּא אוֹר הַגּוֹן, וּוֹתַגֵּל אֶצְדִּיקִים וְהַתּוֹרָה הַגּוֹנָה. ועל-ידי זה יַתְּרַבֵּחַ שְׁלָום רַב בְּעוֹלָם: (לק"א סי' לג' אות ז')

[ט] על-ידי הַבְּכִיה שְׁבּוֹכִין בִּימִים נוֹרָאים, על-ידי זה זֹכֶן לְאַתְּרוֹג נָאָה. וּמֵ שְׁבּוֹכָה בִּyoֹתֵר רָאוּי שִׁיחָה לוֹ אַתְּרוֹג נָאָה בִּyoֹתֵר (עַזְנַת לְעַלְלָא רָאשָׁה השׁנָה): (שיחות הר"ן סי' פ"ז)

[י] הדור האַתְּרוֹג נִמְשָׁך מִהָּצִדִּיק האַמְתָה שֶׁהוּא הַרְאֵש בֵּית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם בֶּלֶוּ. על כן על-ידי אַתְּרוֹג נָאָה ומִהָּר זֹכֶן לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו וּלְהַכְּלִיל

**לקוטי עוזות רצוי מוציאי ה' - סכוה**

בו, ועל-ידי זה נפתחין עינוי וכו' (ען צדיק). וכן להפה, על-ידי התקרבות לצדיק אמת, זוכין לאחרוג מהדר ולקיט מוצאות אחרוג היכרה וחשבה מאד בשילמות (לק"ת סי' ס"ז)

[א] צריך לבקש מאד מאד אחר אחרוג מהדר, ולבנות הרבה בראש השנה ויום כפור שיזכה לאחרוג נאה בגע". כי אין אלו יודעים כלל מעלה ויקרת מוצאות אחרוג, ואי אפשר לנו לשער בפה כלל גדול יקורת קדשת מצוה זאת. ועל ידי זה זוכה לאחרוג בנין בית מקדשו והפארתנו במהרה בימינו אמן כן ידי רצון (שיעור הר"ן סי' פ"ז)

[ב] הושענא רביה ושמחה תורה, עין בסימן עד בהתורה רומה על השמים וכו':

[ג] שמי עצרת היא בחינת תקון המשפט, שהיא עקר תקון הברית (ען לעיל בראש השנה איזות ט): (לק"ת סי' ה' אות י"ד)

## מוֹעֵדִי ה' – חנוכה

- א עליידי מצוות נר חנוכה מאייר כבוד השם יתברך  
ונתעה ונתגמל כבודו בעולם, ומעוירין הרחוקים  
לשוב להשם יתברך, וזכין ליראה ולשלום בית  
ולחפלה, ונתקטל הפלחה ולשון הרע, ונמשך  
שלום הכללי בכל העולמות: (לק"א סי' י"ד אות י"ב)
- ב עליידי מצוות הרלקת נר חנוכה ממשיכין על עצמו  
הדעתי הקדוש שהוא בחינת שמן הטוב, שהוא  
בחינת זברון, דהינו לופר תמיד בעולם דאתי  
בכל ובפרט. עין זברון אותן ד': (לק"א סי' נ"ד אות ו'  
בסוף)

- ג עליידי חנוכה הם עמי הזראה והילל, שזה עקר  
שעשוע עולם הבא. ועלידי זה זכין שיאיר  
האמת, דהינו להתפלל באמת וללמוד תורה  
באמת מפני הרבה, ולעתות שהזכים אמתים,  
שכל זה הם ג' קווי האמת, והם מאיירין לכל חלקי  
הדבר ומשלים דבר. ועלידי זה זכין  
להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת

## לקוטי

מוציאי ה' - חנבה

## יעוזות

רצט

ימי החול, שעלי ידי זה נתגלה אחדות הפשטות יתברך. וכל אלו התקנים נמשכין עלי ידי הדרקota נר חנבה ועל ידי חיל והוראה של חנבה. אשרי הזוכה לCHANBA פה, להמשיך בו כל תקנים הנוראים האלו: (לק"ת סי' ב')

בפני מה שזוּכה כל אחר לפועל ביום בפvor בקשת "סלח נא" וכו', במו בין הוא זוכה לקדשת חנבה. כי קדשת חנבה נמשך עלי ידי הסליחה של יום הכהנים, כי חנבה הוא בחינת חנבת הבית המקדש, שעלי ידי מצות חנבה אני ממשיכין על עצמנו קדשת הבית המקדש, שזה זוכין עלי ידי הסליחה על העונות שפועlein ביום הכהנים, במברך בפנים. ועיקר קדשת הבית המקדש שמשיכין בchanba, הוא לופות לדעת הקדוש, לידע ולהודיע כי ה' הוא האלקים, ולזופות לצאת עלי ידי זה מעונות, שהוא עקר הרחבות על ישראל (יען תוכחה צדיק). ולהמשיך הארחת הדעת הקדוש לבנים ותלמידים לדורות לנצח, ולזופות עלי ידי זה להשנת המקיפים הקדושים, שהם עקר

שעושׂע עולם הבא, שהם נמשכין על-ידי הילקמת השם הקדוש של נר חנבה. ולוות עליידי זה לפרטה קדושה הנמשכת מרצון העלון, שיכולין לוות על ידה בשעת האכילה להארת הרצון המפלג, שיכסף וישתוקק להשם יתריך ברצון מפלג בלי שעור. ומאליו בין האדם, שחנבה פוה אי אפשר לוות כי אם על-ידי התקרבות לר' ומנהיג שהוא רחמן אמרתי (ען צדק אותן צ"ו). אשורי הואה למצא אותן: (לק"ה ס"י ז' אות י"א)

### מוועדי ה' – פורים

א עליידי שמחת פורים בהמחרת כפ ורקיידין, על-ידי זה ממשיכין בחינת קבלת התורה בנגלה ונסתה, שהוא בחינת הארה הנפלאה של מרדיי ואסתה, ווצאי לקיים מצוות ספירת העומר בראשו, ובכינוי קלפות המן עמלק ימח שם. ונתקטט הנאה והעבורה ורה והכפרות, ונמשך אמרונה גודלה וחכמה דקירה וחיים וארכיות ימים, וממתייקין כל הדינים ונתקטטליין כל הגירות מיישראל: (לק"א ס"י ז' אות ח' ט')

[ב] פורים הוא הכהנה לפסח. על-ידי מצוות של פורים זוכין להיות נשمرין ממחmix בפסח: (לק"ת סי' ע"ד)

### נגינה

[א] על-ידי נגינה דקדשה מקימין ומעלון הפלכות דקדשה וזוכין להתנשותה. וכן להפָה, החזנים והמנגנים רסתרא אחרא פוגמין מלכות דקדשה ומאריכין את הגלות, ועל ידם נכסלים ונוקשים בני אדם בצלרים האחוות בפָה. על-כן צריך לומר מאר שלא לשמע נגינה ממניינו רסתרא אחרא, שאין בונתו בנגינו לשם שמים כלל, רק בשビル ממון ובבוד והתקפות, כי שמיית קול נגינה שלו מזיק לעובדת הבורא יתברך. וכן להפָה, שמיית קול נגינה ממניינו בשיר והגון טוב לעובדת הבורא יתברך: (לק"א סי' ג)

[ב] התקoon שלא יזיק לו קול נגינה רסתרא אחרא, הוא על-ידי שילמוד גמרא בלילה (שם)

שב

## לקוטי

נעמה

## יעוזות

ב' על-ידי נגינה דקדרשה יכולין לזכות לבחינת נביאה,  
כפי עקר הדבקות להשם יתברך הוא על-ידי נגינה  
וכאשר יתבאר עוד לקמן: (שם)

ג' בשמתקן הקול נגינה וזכה לבחינת מלכות  
וממשללה, ואזי יוכל למשל בכל מה שירצה, ויזכה  
להמתה לזה ולהחיות לזה. אבל צrisk לזהר לדzon  
את כל אדם לבפ' זכות שלא יתריב את העולם,  
כפי השם יתברך חפץ חסיד הוא ורוצחה בקיום  
העולם: (שם)

ה' על-ידי תקון הבירית זוכה שיזרכה קול רגתו, ואזי  
על-ידי שימוש קול רגתו ונגונו לבה, השם יתברך  
רואה מי שמייצר לנו, איזה עפו"ם מחשבעים לשון  
מצרים לנו, ומושיע מהצרה. על-بن בשיש ח"ו איזה  
גורה וצרה לישראל מאייה עפו"ם, אזי טוב לנו  
הנגנון של אותה העכו"ם שמייצר להם ח"ו, כי על-  
ידי רפה ונגנון לשם שמים יכולין לעזרך רחמייו  
יתברך, שיראה בצרותינו שיש לנו מאותה  
העכו"ם ווישענו מהם: (לק"א סי' כ"ז אות ג' ד' ו')

ן) מִקְוָלוֹ שֶׁל אָדָם יַכּוֹלֵין לִדְעַ אֶת בְּחִינַת הַמְּלִכּוֹת שֶׁלֽוּ. כִּי יִשְׁלַׂכְלָא אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינַת מְלִכּוֹת, וְהוּא נִבְרֵא בְּקוֹלוֹ: (לק"א סי' ל' בסוף)

ן) עַל־יְהִי נְגִינה גִּמְתָּקִין הַדִּינִים, וּמֵי שְׁמַנְנָנוּ אָזְתִּיוֹת הַתְּפִלָּה וְקֹול הַנְּגִינה הֵם בְּפֻזּוֹת וּבְבָהֲרוֹת גָּדוֹל, אָזִי מַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׁכִינָה בְּלִבּוֹשֵׁין הַנְּהִירִין וּבְזָהָב גִּמְתָּקִין הַדִּינִים: (לק"א סי' מ"ב)

ן) שְׁמִיעַת קֹול נְגַזֵּן עַל בְּלִי זָמֵר מִמְנָנוּ כִּי שָׁר לְשָׁם שְׁמִים הוּא דָבָר גָּדוֹל, כִּי עַל יְהִי זֶה מִכְנִיעָן וּמִבְרִיאָן הַמְּדָמָה וְדוֹחֵן הַעֲצֹבוֹת רֹוח וּזְוּבִין לְשָׁמֶחָה. וְעַל־יְהִי זֶה נִשְׁמָר הַזּוּבָן, דְּהַנִּינוּ לִזְפָּר בְּעַלְמָא דָּאָתֵי וְלִהְבִין הַרְמָמוֹת שְׁהָשָׁם יַתְּבִּרְךָ מַרְמִיאוֹ לו בְּכָל יוֹם לְהַתְּקִרְבָּה אֵלָיו, גַּם עַל־יְהִי זֶה יַכּוֹלֵין לְהַשְּׁיג בְּחִינַת רֹוח נְבוֹאָה, רֹוח הַקָּדֵש: (לק"א סי' נ"ד אות ו')

ן) עַל־יְהִי הַגָּזֵן שֶׁל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הַאֲמָתִי, הוּא מַעֲלָה אֶת הַנְּשָׁמוֹת שְׁנַפְלוּ לְאַפִּיקּוֹרָסּוֹת שָׁאיָן עַלְיהָ תְּשׁוֹבָה: (לק"א סי' ס"ד אות ה')

[ג] הַגְּנוּנִים שֶׁל יְלֵה וְעַצְבּוֹת שֶׁמְוּמְרִים הַרְשָׁעִים עַל פִּי רַב הָם מִזְיקִים לְהָעוֹלָם מִאֶחָד, כִּי דָּרְךָ הָעוֹלָם לְמַשְׁךָ אֲחֻרֵיהֶם עַל-יְדֵי זֶה. וּכְשֶׁה-צָדִיקִים מִזְמְרִים אָוֹתָם בְּשִׁבְתָּה, הָם מַעֲלִין וּמַתְקִגִּים אָוֹתָם: (לק"א סי' רכ"ז)

[ה] נְגֻזָּן וּכְלֵי שִׁיר יִשׁ לְהָם כַּח גָּדוֹל לְהַמְשִׁיךָ אֶת הָאָדָם לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, עַל-כֵן טוֹב לְאָדָם לְהַרְגֵּל אֶת עַצְמוֹ לְהַחִיוֹת אֶת עַצְמוֹ בְּכָל פָּעָם עַל-יְדֵי אֵיזֶה נְגֻזָּן, לְשִׁמְחָה אֶת נְפָשׁוֹ וּלְדִבְקָה אֶת עַצְמוֹ לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ עַל-יְדֵי זֶה, בְּפָרֶט בְּשִׁבְתָּה וּיוֹם טוֹב וּחַתְּנָה שֶׁל מִצְוָה: (לק"א סי' רע"ג)

## סְבָלָנוֹת

\* בְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁבֶל מְאָרַעַוְתָּיו הָם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הָוֹא מַעַן עוֹלָם הַבָּא. וַיְהִי זֹכֶן עַל-יְדֵי וְדוּי דִּבְרִים לְפָנֵי הַתְּלִמְיד חִכּוּם. וְאֹזֶן יוֹכָה לִידְעָה שֶׁבֶל מָה שָׁעֹזֶר עַל-יו בֶּל יְמִי חִיּוֹ, הַכֵּל לְטוֹבָתוֹ, כִּי הַכֵּל מִחְמָת אֲהָבָה שַׁהְקָרוֹשׁ בָּרוֹךְ הוּא אֲוֹהָב אֹתוֹ. וַיְהִי עֲקָר שְׁלָמוֹת הַדָּעַת שֶׁל הָאָדָם, שֶׁלֹּא

יבעת ולא יתבלבל מהרפתקאות שעוברין עליו, רק  
יאמין שהפל לתוכהו הנצחת: (לק"א סי' ד' אות א' ג' ד')  
כמו שבל הרפואות הם בסיסים מרים, בן רפואות  
הנפש צריכין לקבל עליידי מרירות, דהיינו המגניות  
צראיכין לשבר, והיסורים שאראיכים לספל קדם  
שזוכין לרפואת הנפש באמת. כמו שבחלי הגוף  
לפעמים החלשה גוררת כל מה, עד שאין יכולת  
ביד החולה לסבול מרירות הרפואות, ואו הרופאים  
מושבין ידיהם מן החולה ומיאשים אותו, בן  
בשעותן שهم חלי הנפש גוררים מאד, או אין  
יכול לסבול מרירות הרפואות ואו היה כמעט אפס  
תקוה ח"ו. אבל השם יתברך מלא רחמים,  
ובשרותה באדם שחייב לשוב אליו אבל אין בו פה  
לסבול מרירות הרפואות, שאריך לפि רב עונותיו  
העצומים, או הוא יתרברך מרחם עליו ומשליך כל  
חטאתיו אחר בתפין, כדי שלא יצטרך לסבול  
מרירות הרבה בשל רפואתו רק בפי יכולתו. ומה  
יבין כל אחד ואחד בעצמו, מי שרווצה להום על  
חיו וחפץ לשוב להשם יתרברה, או על פי רב

בְּשֶׁמֶת חִיל לְכִינֵם מַעַט בְּדָרְכֵי הַכְּשָׂרִים וְלַחֲתָקָרְבָן  
לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, אָזִי בְּאַיִם עַלִיו מִנְיעֹות וַיּוֹסְרוּם  
הַרְבָה מִפְמָה צְדָ�ִים כֵּל אֶחָד בְּפִי עֲגַנְנוּ. וְנַדְמָה לוּ  
לְפָעָמִים, שָׁאִי אָפָּשָׁר לְסֶבֶל מִרְיוֹת וַיּוֹסְרוּם  
וַמִּנְיעֹות בְּאַלְהָה. וַיְשַׁׁגְּפֵלוּ מִחְמָת זֶה וְחוֹרוּ  
וְנִתְרַחְקוּ רְחַמְנָא לְצַלֵּן. אֲכָל הַחַפֵּץ בְּאַמְתָה צְרִיךְ  
שִׁידְעָה וַיָּאמֵן שֶׁבֶל הַמְּרוֹרוֹת וַיִּסְפּוֹרֵין וַהֲמִינְיעֹות  
הַבָּאִים עַלִיו, הַכָּל בְּחֶסֶד גָּדוֹל. כִּי לְפִי עֻזּוֹנוֹתָיו  
הַרְבִּים הָיָה צְרִיךְ לְסֶבֶל מִרְיוֹת הַרְבָה יוֹתֵר  
בְּשִׁבְיל רְפֹואָתוֹ, שֶׁלֹּא הָיָה בְּכָחֹז בְּשָׁוָם אַפְּנִים לְסֶבֶל  
וְהָיָה נִאָכֵד תְּקֻתוֹ ח"ו פֿג"ל. אֲכָל הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ  
מַרְחָם עַלִיו וְאַיְנוּ שׂוֹלֵחַ לוּ מִרְיוֹת וַיּוֹסְרוּם כִּי אִם  
בְּפִי יְכָלָתוֹ. וְזֹאת הַמְּרוֹרוֹת וַיִּסְפּוֹרֵין וּכְי' שִׁישׁ לוּ,  
בְּוֹדָאי הוּא צְרִיךְ לְסֶבֶל וּבְוֹדָאי יִשְׁבַּחַז לְסֶבֶל. כִּי  
הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ אַיְנוּ שׂוֹלֵחַ עַל שָׁוָם אָדָם מִרְיוֹת  
וַמִּנְיעֹות שָׁאִי אָפָּשָׁר לְסֶבֶלָם וְלְשָׁפֶרֶם, אַפְּנִים עַל  
שְׁלֵפִי מַעֲשָׂיו הָיָה מַגִּיעַ לוּ בְּךָ בְּגַ"ל: (לק"א ס"י כ"ז אות

צַרְיךְ שֵׁיהֶה שְׁלוֹם לְכָל אָדָם בְּמִדּוֹתָיו, הַינְּנוּ שֶׁלֹּא  
יְהִי מְחֻלָּק בְּמִדּוֹתָיו וּבְמִאֲרֻעֹתָיו, שֶׁלֹּא יְהִי לוּ  
חִלּוֹק بֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעָקָנוֹ, תִּמְדִיד יִמְצָא בּוּ אֶת הַשֵּׁם  
יִתְפָּרֵךְ. וְלֹא יִתְבָּהֵל וְלֹא יִתְבָּלֵל מִשּׁוּם דָּבָר  
שְׁבָעוּלָם, רַק כָּל מָה שָׁעוּבָר עַלְיוֹ בְּכָל יוֹם, הָן  
טוֹבָת, הָן יִסּוּרִים וִצְרוֹת וְדָאָגָות וְהַרְפַּתְקָאֹת ח' ג',  
יְדֻעַ וְיָאמֵן שְׁהַכֵּל לְטוֹבָתוֹ הַנְּצִחָה, וְדִיקָא עַל-יָדָי  
זֶה יוּכֶל לְהַתְּקִרְבָּה לְהַשְּׁמָה יִתְפָּרֵךְ אָם יִרְצָה בְּאַמְתָה.  
וְכַנְּ צַרְיךְ לְאַהֲבָה אֶת חֶבְרוֹ וְשֵׁיהֶה לוּ שְׁלוֹם עִם  
הַכֵּל וְלִסְכֵּל מְחֶבְרוֹ, אָף אָם יִשְׂרָאֵל אֵיזָה יִסּוּרִים  
מִמְּנָנוּ, וְלֹהֶשְׁתְּדֵל לְדוֹינוֹ לְכֹפֶר זְבוֹת וְלִמְצָא בּוּ טֹב,  
וְלֹהֶפְךְ הַדָּבָר לְטוֹבָה, לֹזֶם בְּדִעָתוֹ, שֶׁלֹּא כְּזַרְעַן חֶבְרוֹ  
לְרַעֲהָה כָּל כָּךְ בָּמוֹ שֶׁהוּא סּוֹבֵר וּכְוֹ, וּכְיֹצֵא בָּזָה  
הַרְבָּה שְׁיִשְׁתְּדֵל לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אַהֲבָה וְשְׁלוֹם עִם  
חֶבְרוֹ וְעִם כָּל יִשְׂרָאֵל. וְזֹה וּכְזַרְעַן עַל-יָדָי הַתּוֹרָה וְעַל-  
יָדָי הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם נִקְרָאים שְׁלוֹם, וְעַל-יָדָי זֶה יוֹפֵה  
לְאַהֲבָה אֶת הַשְּׁלוֹם בְּכָל מָקוֹם הָן בְּטִיבוֹ וּכְוֹ, וְיִאַהֲבָה  
כָּל אָחָד אֶת חֶבְרוֹ וְיְהִי שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל:

ר עקר הצעיר שיש לה אדם מהיסורים והצרות וההרפתאות שעוברים עליו ח"ו, הוא רק מלחמת שלוקהין ממנו הדעת, עד שאין מסתכל על התכליות שהוא כלו טוב. כי אם יסתכל על התכליות בודאי אינם רעות כלל רק טובות גדולות. כי פונת השם יתרבך הוא בודאי רק לטוּבה, אם להזכיר שישוב בתשובה, אם לmkdir עונותיו על-ידי יסורים האלו. וראוי לו לשמח מארד בהיסורים, בשיטפכל על התכליות שהוא כלו טוב פנ"ל. ומזה בא מה שנטבע באדם לסתם עיניו בחזקה מארד בשיש לו יסורים וכאבם גדולים מארד רחמנא לצלן. כי על-ידי שפטותם עיניו, על ידי זה בורח בשרשו אל התכליות הטוב הנצחי, שאי אפשר להפלל בו כי אם בסתיתמו דעתינו מחייז דהאי עלמא לנמרי (ען בפנים בסימן ס"ה): (לק"א סי' ס"ה אות ג')

ה על-ידי קבלת היסורים בשמחה ברואי, על-ידי זה זוכין לחודשי תורה. וזה סימן שפועל על-ידי

היסורין וקבעם בראוי, בשואה אחר כך לחודשין  
דאורייתא: (שם אות ד)

הסבֵל ותקבֵל באהבה כל הרעות והיסורין הבאים  
עליך ח"ו, כי ראי שתרדע, שלפי מעשיך ערדין הוא  
מתרנаг עמה ברחמים רבים, כי היה מגיע לך יותר  
ויותר ח"ו לפי מעשיך: (לק"א סי' קמ"ה)

ציריך שיהיה לו מدة אריכת אפים בכל הבדיקות,  
הן שלא יהיה בעטן וקפין על שום דבר, הן  
שיאריך אף לסבל כל מה שייעבר עליו. ולא יבלבל  
מעט בעודתו על ידי ההרתקאות והבלבולים וכי  
העברים עליו, ולא יהיה לו קצר רוח משומם דבר.  
רק יאריך אף לסבל הפל ולעשות את שלו  
בעודת ה' בזירות ובשמחה. וכל זה זכין על ידי  
אמונה שלמה שזכין על ידי הארץ ישראל (יען אמונה  
אות לד): (לק"א סי' קג"ה)

ציריך שתדע, שבכל הצרות והיסורין שבעולם יש  
בهم איזה הרחבה, מלבד מה שמצוים שבחסד  
יושיע ויבטל הצרה למני, אך גם בהצרה עצמה  
בודאי יש בה איזה הרחבה. ותשפכל על זה היטב,

וְעַלְיִדִי זה תוכל לסבל ולקיים כל מה שעובר עליך כל ימיך באהבה ולא תתחילה מושום דבר. וְעַלְיִדִי זה תוכל להתקרב אליו יתברך תמיד בכל מה שעובר לך, וְעַלְיִדִי זה יושיע לך השם יתברך תמיד: (לק"א סי' קצ"ה)

עַלְיִדִי שbowcin ברכות לפניהם יתברך בשעת הצער והיסורין ח"ג, עַלְיִדִי זה ממשיכין דעתם והשנאה, וְעַלְיִדִי זה נתקטלים הצער והיסורין. כי עקר הצער והיסורין הוא רק מחסرون הדעת, שאינו מישב דעתו שהכל בהשנאה מאותו יתברך לטובתו. ובמבאאר לעיל מזה: (לק"א סי' ר"ג)

כשהולקין על האדם ורודפין אותו, הכל הוא כדי שיתקרב עליידי זה דיקא להשם יתברך ביותר. כי כל מה שרודפין אותו ועוישין לו יסוריין, הוא צריך לברכות בכל פעם להשם יתברך, כי אין עצה ותקנה חוץ מזה. נמצוא שעליידי הרידות והיסוריין נתקרב יותר להשם יתברך: (לק"ת סי' י"ג)

צריך שתדרע שבל אדם שבעולם עוברים עליו יסורים וצרות הרבה והרתקאות שונות בל

# לְקוֹטִי עַזּוֹת סְבִּנָה שָׁא

שעורה, הן בענין הַפְּרָנֵסָה, הן בענין בריאות הגוף, הן בענין אשתו ובנוו ובני ביתו. אין נמצא אדם בעוולם שלא יעברו עליו יסורים והרפתקאות הרבה, כי אדם לעמל ילד, וכתיב: "גַם כֹּל יִמְיוֹ בַּעַם וּמְכָאוֹבִים". אין שום תקנה להגצל מזה, כי אם לברך להשם יתפרק ויתה תורה. על-פן ההכרח שיהיה לכל אדם סבלנות גדוול, שיסבל כל מה שייעבר עליו, ובמו שאמרו ר' ל: "סֶמֶא דִיּוֹרִי קַבְּילָא". ובמו שאמר החכם: הַפְּכָל - תחבוללה למי שאין לו תחבוללה. וכל החכמים מאיריכים בזה, ובכלם אומרים שהעולם הזה מלא יסורים ודאגות והרפתקאות בלי שעורה. כי האדם לא נברא בשbill להתענג בעולם הזה כלל, רק שייעמל בעולם הזה כדי שייזכה לעולם הבא. על-פן צריכין לסבל הפל ולהאמין שהכל לטוּבתו, כי כלל מה דעביד רחמנא לטוב עביד. ולבסוף בכלל פעם להשם יתרך ויתה תורה, ויתה תפילה ויתה תחנון לפניו. כי אין מקום לנום מפגעי העולם כי אם אליו יתפרק לבה, במו שאמר: "וּמְנוּס בַּיּוֹם צָר לִי". ואפלו הגrouch

שׁבָגְרוּעִים יַכֹּל לְבָרֵךְ לְהַשֵּׁם יַתְפִּרְךְ תְּמִיד, כִּי  
הַשֵּׁם יַתְפִּרְךְ בְּכָל מֶקְומָם (וּכְמַבָּאָר בְּדָבְרֵינוּ בְּאֲרִיכָה בָּמֶקְומָם  
אָחָר). וַתַּכְפֵּף כְּשַׁבּוֹרָח לְהַשֵּׁם יַתְפִּרְךְ, אָיו בְּלִ מְהָ  
שְׁעוּזָר עַלְיוֹ נִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה גְדוֹלָה לְנֶצֶח. וַיֵּשׁ בָּזָה  
הַרְבָּה לְדָבֵר וְאַין כָּאן מֶקְומָו לְהַאֲרִיךְ: (שִׁיחָות הַרְזִים)

(ס"י ש"ח)

## עזות

א עוזות הִיא מִדָּה רְעוּה מְאָה, כִּי עַז פְּנִים לְגַיהַנּוּם.  
וְהַעֲנָשִׂים שֶׁל בְּלִדְבָּרִים הַחַלְיף אֶבְרָהָם אָבִינוּ  
עַל שְׁעָבֹוד מִלְכִיּוֹת, אָבֵל עַנְשׁ הַעֲזֹות נִשְׁאָר רַק  
בְּגַיהַנּוּם. אַךְ צָרִיךְ שַׁתְּרֻעָה, בָּמוֹ שְׁהַעֲזֹות הַוָּא מִדָּה  
רְעוּה מְאָה, בָּמוֹ כִּי צָרִיךְ הָאָדָם דָוַקָּא שִׁיחָה לוֹ  
עֲזֹות דְקָרְשָׁה, כִּי אֵי אָפָּשָׁר לְבוֹא לְצִדְקוֹ אַמְתָה  
וְלַהֲתִקְרֵב אֶל הַקְּרָשָׁה כִּי אֵם עַל-יָדִי עֲזֹות דִיקָא,  
בָּמוֹ שָׁאָמְרוּ רָזֶל: "הַיּוּ עַז בְּגָמָר" וּכְוֹ. כִּי בְּלִ  
הַמּוֹנָعִים וְהַחֹזְלִיקִים וְהַמְּתִנְגָּדִים עַקְרָב פְּחָם הַוָּא רַק  
עַל-יָדִי הַעֲזֹות, שַׁהְוָא מִלְכּוֹתָא בְּלֹא תְּגָא. עַל-כִּי  
מֵי שְׁרוֹצָה לְבָחוֹר בְּחִים וְלַהֲתִקְרֵב אֶל הַאַמְתָה, אֵי  
אָפָּשָׁר בְּשָׁום אֶפְןָ כִּי אֵם בְּשִׁיחָה לוֹ עֲזֹות גְּדוֹלָה

מִאֵד לְעַמֶּד נֶגֶד עֲזֹתָם הָרָע וַיְהִי מִצְחָה חִזְקָה לְעַמֶּת מִצְחָם. כִּי אֵי אָפָּשָׁר לְכָנָם אֶל הַקָּדְשָׁה כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲזֹות: (לק"א ס"י כ"ב אות י"א)

ב' ובכן צריך האדם שיזיה לו עוזות דקדשה נגיד עצמו, להינו נגיד עוזות הגוף, שהוא עז וחזק כל בך בהתקאות ואין לו שום בושה מהשם יתברך. ועל ידי עוזות הגוף, על ידי זה אין הנשמה יכולת לסמה עצמה ולהתקרב להגוף, להודיעו לו מההשנות שהיא משגנת. כי בודאי הנשמה של כל אדם היא רואה ומישגת תמיד דברים עליונים מאד, אבל הגוף אינו יודע מהם כלל מלחמת שהוא רחוקה ממענו מלחמת עוזתו, שהוא עז וחזק בהתקאות. וצריך כל אדם לרוחם מאד על בשר הגוף, שיראה לשבר עוזתו הרע של התקאות, כדי שעליידי זה תוכל הנשמה להתקרב עצמה להגוף, ולהראות לו מכל הארץ ומכל השגה שהנשמה משגנת, שהגוף גם כן ידע ממנה. על-בון צריך עוזות דקדשה לעמד נגיד עוזות הגוף. ועוזות דקדשה הוא קולות דקדשה, כי כל הקולות הן קול צעקה הן קול אנחה הן קול

שופר הן קול ומרה הן קול צדיקי אמת ושאר כל הקולות דקדרשה, כלם הם בבחינת עוזות דקדרשה, ואפלו קול קש��וש הפתבעות של צדקה, זה הקול הוא גם פן בבחינת עוזות דקדרשה, ועל-ידייהם משבין עוזות הגוף: (שם אות ר' ה')

אך לפעמים האדים במרגה פחותה כל כה, עד שהגוף רחוק כל בך מהגשמה, שאפלו בשמתאניה וצועק להשם יתברך, אין הגוף שומע הקול כלל, כי מגיל רחוק אינו שומע כי אם קול ההבראה. כי בשמתעורר קול דקדרשה, מתעורר ממני קול דסטרא אחרא והוא קול ההבראה (ויש בפניהם בסימן כב). וכן בששומע קול הצדיק אינו שומע גם פנו עצם הקול, כי אם קול ההבראה, ועל-פנין אין נשביר עוזות הגוף עדין. ולזה צריכין שימוש, דהינו שיישמש הגוף להגשמה בעשית מצות מעשיות, וכן ישמש את החכם. ועל-ידי זה יזכה לשמע קול החכם, וקול אנחתו וצערתו של עצמו, ואו יזכה לשבר עוזות גופו על-ידי זה פג"ל: (שם אות ז' ח')

ד. לְבוֹא לִעּוֹזָת דָקְרָשָׁה הוּא עַל־יְדֵי שְׁמָחָה. בַי עֲקָר  
עָזָתוֹ וַהֲתַחְזִיקָתוֹ שֶׁל הָאָדָם לְהַתְּקֻרְבָּן לְעַבְדָות ה'  
הָוּא עַל־יְדֵי שְׁמָחָה וְחֲדוֹת, בְּחִנָת "בַי חֲדוֹת ה'  
הָוּא מַעֲזָכָם": (שם אות ט)

ה. אֵי אָפָּשָׁר לְזֹבֶת לְהַזְרָת אָמָת בַי אִם עַל־יְדֵי עָזָת  
דָקְרָשָׁה, לְהִיּוֹת עַז בְּגַמֵּר בְּגַנְגָד הַמּוֹגָנִים וְהַחֲזָלִים  
וְלֹא יַתְּבִּישׁ מִפְנֵי הַמְלָעִיגִים. וְכֹל אֶחָד בְּפִי הָעָזָות  
שֶׁלֹן זָכָה לְתֹרָה וְלְתִפְלָה. בַי מַי שִׁיאַשׁ לוֹ עָזָות  
דָקְרָשָׁה, זָכָה לְקַבֵּל וְלַהֲמִשֵּׁיךְ חֲדוֹשִׁי תֹרָה  
אַמְתִיִּים דָקְרָשָׁה, וְלַהֲפַךְ, מַי שִׁיאַשׁ לוֹ עָזָות דְסְטָרָא  
אַחֲרָא, אִינּוֹ זָכָה לְחֲדוֹשִׁי תֹרָה אַמְתִיִּים רַק מַקְבֵּל  
תֹרָה מִהְסָטָרָא אַחֲרָא. וּבַפִי הַתֹּרָה שְׁמַקְבֵּל, בַי  
הָעָזָות בְּגַל, בַן זָכָה לְתִפְלָה. בַי גַם עֲקָר הַתִּפְלָה  
הָוּא עַל־יְדֵי עָזָות דָקְרָשָׁה, שְׁצָרִיכִין לְהַעֲנוֹ פָנָיו  
בְגַגְדוֹ יַתְּבִּרְךָ לְבַקֵּשׁ מִמְנָיו עַל כָל מָה שְׁצָרִיךְ,  
וְאֶפְלוֹ לְעִשּׂוֹת פָלוֹאֹת עָמוֹ. בַי אִם יַרְצָח לְהַתְּבִּישׁ  
מִמְנָיו יַתְּבִּרְךָ לְפִי מַעֲשָׂיו וְלְפִי גָּרְלָת הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ,  
בּוֹדָאי לֹא יוּכְלָן לְפָתָח פֶה לְהַתְּפִילָל בְּלָל, עַל־פָנָן  
עֲקָר הַתִּפְלָה עַל־יְדֵי עָזָות דָקְרָשָׁה. וּבַפִי הָעָזָות

דָּקְרָשָׁה שִׁישׁ לֹא נִגְדֵּר הַמּוֹנְعִים, שֶׁעָלָיִךְ זֶה זָכָה  
לְתֹורָת אֲמָת בְּגַ"ל, בָּמוֹ כִּן זָכָה לְתַפְלָה בְּכוֹנָה  
בְּגַ"ל: (לק"א ס"י ל' אות ח)

מֵי שָׁהָוָא עַזּוֹת פִּנְימִים, אֵין לֹא חָלֵק בְּהַתּוֹרָה. וּבָנָן  
לְהַפְּךְ, מֵי שָׁאַיִן בּוֹ עַזּוֹת דָּקְרָשָׁה אֵין לֹא גַם בּוֹ חָלֵק  
בְּהַתּוֹרָה, כִּי צָרִיךְ שִׁיחָה בּוֹ עַזּוֹת דָּקְרָשָׁה וּבְגַ"ל:  
(לק"א ס"י קמ"ז)

צָרִיךְ שִׁיחָה לְהָאָדָם עַזּוֹת דָּקְרָשָׁה, שִׁיחָה עַזּ  
בְּנִמְרָב בְּנִיגְדָּר הַמּוֹנְעִים וְהַפְּלָעִינִים וְלֹא יַתְבִּיטֵל וְלֹא  
יַתְבִּישֵ בְּפִנֵיהֶם בָּלֶל, אָפְ עַל פִי שְׁנוֹרָמָה לֹא שָׁהָם  
צָדִיקִים וְטוֹבִים מִמְּנָנוּ. וְאַפְלוּ אִם הָאָמָת הַוָא בָה,  
שָׁהָם טוֹבִים מִמְּנָנוּ, אָפְ עַל פִי כִּן מַאֲחֵר שְׁבִונָתוֹ  
לְשָׁמִים, וְהָם רֹצִים לְבָלְבָלָו וְלִמְנָעוֹ מַדְרָךְ הַחַיִים,  
צָרִיךְ לְהַתְגִּיבָר בְּעַזּוֹת גָּדוֹל בְּנִיגְדָם. כִּי אֵי אָפְשָׁר  
לְכַנֵּס אֶל הַקְּדָשָׁה כִּי אֵם עַל-יְדֵי עַזּוֹת, בְּמַבָּאָר  
לְעַיל. וְאַפְלוּ נִגְדָּר הָרָב בְּעַצְמוֹ צָרִיךְ שִׁיחָה  
לְהָאָדָם עַזּוֹת, שִׁיעַו פְּנֵיו לְדִבָר עַמּוֹ כָּל מָה  
שְׁצָרִיךְ וְלֹא יַתְבִּישֵ, וְעַל זֶה נִאֲמֵר "וְלֹא הַבִּישֵן  
לִמְדָר". וַיְהִי שָׁאַחֲרָ מַקְרָב יוֹתֵר הַוָא מַחְמָת שִׁישׁ

לו עוזות יותר, ומחמת זה הרבה מדבר עמו יותר:

(לק"א סי' רע"א)

## עזה

\* צריך להתרחק מאד מעצות של ההמון עם שרבם בכם הם עוזות רעות ומקלקלות מאד. מפל שבען וכל שבען עצת רשיים וחולקים ומתחננים אל האמת, שצרכין להתרחק מהם ביותר יותר, כי מהם באים כל הקלקולים והפוגמים, כי עצתם הוא בחינת עצת הנחש הקדמוני. וכשהמקבל עצתם ח"ו, הם מטילים בו זהם, והם בחינת פגם הברית. ומרחיקין מהאמת והאמונה הקדושה ומתקפה ומלבוא לארץ ישראל. על כן צריך להתרחק מאד מאד מלילך אחר עצתם ח"ו, רק לדבק את עצמו בצדקי אמתinanיהם ההורגים בדרכיהם, שבל עצתם הם בחינת בליה ורע אמת, בחינת תקון הברית. ועל ידי עצתם זוכה לכל טוב, לאמת ואמונה ותקפה הארץ ישראלי ולעשות נסים בעולם: (לק"א סי' ז אות ג')

שיה

## לקוטי

עזה

## יעוזה

ב עליידי שנזהרין בנסיבות מציאות ציצית וזוכין להנצל מעצת הנחש, שהם עוזות רעות ה'ל, וזוכין לעצת  
צדיקום: (שם אות ד')

ג עליידי פגם אמונה חכמים אין לו עזה שלמה  
לעוֹלָם, ותמיד הוא מספק ועצתו חלוּקה, ואינו  
יודע לחת עוזות בונפשו בשום דבר (ען צדק אות נ"ד):  
(לק"א סי' ס"א אות א')

ד עליידי שמקבל עזה מצדיקי אמרת נעשה המתקנת  
הدينים, גם עליידי זה יבוא לו ישועה. גם אם אינו  
מקבל עזה מצדיקים, או אפשר שchetava לו רעה  
ח"ו עליידי עצמו, בבחינת "אולת אדם תפלה  
ברבו" וכו'. אבל אם הוא מקבל עזה מצדיקים,  
אם אחר כן לא עלה לו יפה, הוא יודע  
שהוא רק מלמעלה: (לק"א סי' קמ"ג)

ה תקון העזה הוא עליידי צעקת הלב, שצרכין  
לצעק אל ה' מעמקא דלבא, וعليידי זה  
חותריין ומגליין עוזות עמוקות, וعليידי זה גדרלה  
ונתקנת האמונה הקדושה וזוכין לרפואה,

שית

## לקייטי עניות עניות

ונתתקנים תקונים גָּדוֹלִים הַרְבָּה (ען אמינה אוות מ"א מ"ב): (לק"ת סי' ה' אוות ג')

## עינים

א עליידי ראות פני הצדיק, עליידי זה מבטליין עצבות ועצלות ותאות רעות ותולדותיהם: (לק"א סי' ד' אוות ח')

ב עקר הנאור תלוי בעינים. וعليידי שנזהרין במצוות ציצית שהוא בחינת עינים, עליידי זה ממשיכין תקון ושמירה לזה: (לק"א סי' ז' אוות ד')

ג השקר מזיך לעינים בגשמיות ורוחניות: (לק"א סי' נ"א)  
ד צרייך לשמר את עצמו, שלא יפל לבחינת רע עין, שהוא מיתה הלב. ויש כמה בחינות ברע עין. יש שעינו צרה בהתנסאות ובגדרתו של חברו, וכן ביצוא בזה, ויש שעינו רעה וצירה בחברו בבחינות אחרות. וצרכיין לשמר את עצמו מזה מאד. וכן צרכיין להתפלל הרבה להשם יתברך שניצל מרע עין של חברו, שלא יזיך לו ח"ו עינו הרעה של חברו. וכי שאינו

שכ' **לקוּטִי** עיניהם

**יעוזת**

מְרַגֵּישׁ בָּעֶצֶםוֹ כִּי שִׁיּוּכֵל לְהַגְּזִיל מַרְעֵעַ עַזִּין,  
צָרִיךְ לְבָרָח מִפְּנֵז (ועין בפניהם בסימן נ"ד): (לק"א סי'  
נ"ד אות ד')

ה עליידי רע עין בא שכחה ונפנעם הזכורן, ואינו זכר  
את תכליתו שהוא העולם הבא, שאריכין לופר  
זהות בכל יום ולא דבק א מחשבתה בעלם דאתי  
תמיד בכלויות ובפרטיות. עין וברון אותן ד. ועל-  
ידי רע עין מית לבו בקרבו ואינו משים לב לופר  
**בכל זה:** (שם)

ו עליידי רע עין לא יזכה להניח בין זכר: (שם אות ו)  
גם צרייך לשמר את העין מפח המדרמה. ואפלו מי  
שהוא טוב עין צרייך לשמר מזה, כמו שאננו רואים  
בחוש, שאפלו מי שיש לו ראייה יפה יוכל לטעות  
עלידי שרואה מרחוק ונדרמה לו להפוך מן האמת.  
וכמו כן הוא בעיני השכל בכמה בחינות, גנון  
לפעמים שנדרמה לו שחברו נטה מן האמת או  
שעוישה בנגדו שלא בהן וכו', ומחמת זה יש בלבו  
עליו ויוכל להתעורר מחלוקת עלידי זה, ונדרמה לו  
שחולק על חברו לשם שמיים. ובאמת הפל בא

מִטְעוֹת שֶׁל כֵּחַ הַמְּדֻמָּה, שַׁהְבַּחֲנַת הַמְּדֻמָּה הַטְּעָה  
אָתוֹ, עַד שְׁנַדְמָה לוֹ עַל חֶבְרוֹן בְּבָרֵי שְׁקָרִים  
וּבְהַזְוִים. וְכֵן יִשְׁבַּחֲנָה בְּפָמָה בְּחִינּוֹת מֵה שְׁעִינִי הַשְּׁכָל  
נוֹטִים מִן הַאֲמָת עַל-יְדֵי טָעוֹת שֶׁל כֵּחַ הַמְּדֻמָּה, כִּי  
כֵּחַ הַמְּדֻמָּה יִכְׁלֶל לְהַטְעוֹת אֶפְלוֹ אַנְשִׁים גָּדוֹלִים,  
אֶפְלוֹ מֵי שַׁהְוָא טֹוב עַיִן. עַל-כֵן צְרִיכִין לְזָה שְׁמִירָה  
יִתְּרָה, לְשִׁמְרָה אֶת עַצְמוֹ מִאֵד מִטְעוֹת שֶׁל הַמְּדֻמָּה.  
וְזֹה זָכֵין עַל-יְדֵי שְׁשׁוּמָרִין אֶת עַצְמוֹ מִאֵד מִלְשׁוֹן  
הַרְעָה, מִלְאָמָרָה וּמִלְקָבֵלה. כִּי עַל-יְדֵי לְשׁוֹן הַרְעָה  
מִתְגַּבֵּר הַמְּדֻמָּה וּנְגַם הַזְּפָרָז לִזְכֵּר תָּمִיד בְּעַלְמָא  
דָּאַתִּי, שַׁהְוָא תָּלוּי בְּתַקְוֹן הַעִינִים פָּגָל: (שם אוֹת ה')  
ה עַל-יְדֵי לִמְוד זָכוֹת שַׁהְאָדָם מַלְמִיד עַל הַרְשָׁעָה, עַל  
יְדֵי זֶה הָאָדָם נִצּוֹל מִרְעָע עַיִן שֶׁל הַרְשָׁעָה. גַּם מִה  
שְׁהָרְשָׁעִים זָכֵין בְּדִין, יָמְרוּם וּמַסְלָק מִשְׁפְּטוֹ  
וַתִּבְרֹך מֵהֶם, הַכֵּל הוּא לְטוֹבַת הַצָּדִיק, כִּי גַּם  
הַקְּדוּש בָּרוּךְ הוּא מַלְמִיד זָכוֹת עַל הַרְשָׁעָה בְּשִׁבְיל  
לְהַצִּיל אֶת הַצָּדִיק מִרְעָע עַיִן שֶׁל הַרְשָׁעָה: (לק"א ס"י נ"ה)

אות ג')

ט עליידי ראת פני הצדיק האמת, עליידי זה זוכין להסתכל בעצמו על כל המהומות הנמשכין מרד' יסודות איך הוא אוחז בהם, ולשוב בתשובה על כל הפגמים שבחם: (לק"ת סי' ס"ז)

לראות את עצמו עם הצדיק האמת הוא גם כן דבר גדול מאד, והוא כבשוכין לשמע מפיו תורה הוא מעלה יתרה. אבל גם בשאי שומען תורה, הראהיה לבד הוא גם כן טוב מאד. כי עליידי שרואין את עצמו עם הצדיק, עליידי זה מאיר ומרנוץ מהו ורעתו, ועל-ידי זה זוכה לקבל גדלה, ועל-ידי זה זוכה כל אחד לחידש חידושין דאוריתא, בראשיו לו לפיו מהו, ועל-ידי זה זוכה לבושה ותשובה ולעגונה אמתית, שהוא בוחנת חיים נצחים של עולם הבא: (לק"ת סי' ע"ב)

י עליידי ההסתכלות לבד שרואין פני הצדיק האמת, עליידי זה יכולן לחזור למופת ומוסיל לקדשה מאד: (לק"ת סי' ע"ה)

## פְּדִיוֹן

- א עקר רפואת החולה הוא רק עליידי פְּרִיזָן. ולא נתנה התורה רשות לרופא לרפאות כי אם אחר הפְּרִיזָן דִּיקָא (ענין רפואי אותו ח': (לק"ח ס' ג'))
- ב הממלא גְּרוֹזֶם של תלמידי חכמים יין, נחשב כמו פְּרִיזָן: (לק"א ס' מ"א)
- ג. קימת חצות לילאה מסג'ל כמו פְּרִיזָן: (לק"א ס' קמ"ט)
- ד. ראוי להרגיל את עצמוathan בכל פעם על פְּרִיזָן, כדי להמתיק הדינים מעליו בכל פעם. ואפללו בשיאין לו שום חוליה ושום צער בתוך ביתו, טוב לעשות פְּרִיזָנות בכל פעם, כדי שלא יבוא לידי צער וחולאת ח'נו. וכן נוהגים כמה בשירים במדינות קיר"ה (הקשר ירומ הוה) דווין שנוגנים על פְּרִיזָנות תמיד. וענין מענין פְּרִיזָן בסימן מ"א ובסימן ק"פ, ובסימן רט"ו מענין כ"ד מינים פְּרִיזָנות: (ח' מהר"ן סימן תקל"ט)

## עדיק

א' צריך כל אחד לביון בתקפלו שקיים עצמו לצדיקים שבדור, כי רק הם יודעים להעלות כל תפלה ותפללה לפיקומ הארייך [לה] וכו'. וכן בתקפלהאות ד': (לק"א סי' ב' אות ו')

ב' מי שרוצה לילך בדרך הקדש, צריך לשבר כל המדרות רעות הנמשכין מהדר' יסודות פMOV בא. ויספר לפניו התלמיד חכם כל לפבו, הינו ודוי דברים, וההתלמיד חכם יפרש ויבירר לו דרך לפיו שרש גשותה: (לק"א סי' ד' אות ח')

ג' יש שלוש בחינות בהתקרבות לצדיקים, שעלי-ידי שלוש בחינות אלו נתקנון הפל, ואלו הם: הבחינה הראשונה - בשרואה את הצדיק, על-ידי זה מבטל המדרות רעות הנמשכין משני היסודות דומים, צומת, הינו עצמות ועצבות ותולדותיהם ותאות רעות: (שם)

ד' הבחינה השנייה - האדרקה שנוגען לתלמיד חכם, שעלי-ידי זה נצול ממדרונות רעות של שני יסודות

לְקֹצֶטִי      צַדִּיק      עִזּוֹת  
שָׁבָה      חִי, מְרֻבֵּר, שָׁחָן דְּבָרִים בְּטַלִּים וְלֹשֶׁן הָרָע וְגַאֲהָה  
וְתוֹלְדוֹתֶיהָן: (שם)  
ה הַבְּחִינָה הַשְׁלִישִׁית - בְּשִׁמְרָתָדָה וְהִוִּי דְּבָרִים לְפָנֵי  
הַתְּלִמְיד חִכּוּם, שָׁעַל־יָדִי וְהַתְּלִמְיד חִכּוּם מַדְרִיךְ  
אוֹתוֹ בְּדַרְךְ יְשָׁרָם בְּפִי שָׁרֶשׂ גַּשְׁמָתוֹ. וְזֹה הַעֲקָר, כִּי  
אוֹ נַצּוֹל מִהְכָלָל: (שם)

ו בְּכָל פָּעָם שָׁבָא אֶצְלָ תַּלְמִיד חִכּוּם, יִסְפֶּר לְפָנָיו כָּל  
לִפְנֵי, וּעַל־יָדִי וְהַאֲתָה נִכְלָל בָּאֵין סָופָה. וּעַל־יָדִי וְהַ  
יָּפָה לִידָע, שָׁבָל מַאֲרֻעָתוֹ הַמְּלָטוּבָה וּבוֹרָךְ עַל  
הַכָּל "הַטּוֹב וְהַמְּטִיב". וְזֹאת הַבְּחִינָה הִיא מַעֲין  
עוֹלָם הַבָּא: (שם אות ט')

ו עַל־יָדִי וְהִוִּי דְּבָרִים לְפָנֵי תַּלְמִיד חִכּוּם מַזְחָלִין לוֹ כָּל  
עֲוֹנוֹתָיו: (שם אות ה')

ח מֵי שְׁרוֹצָה לְחוֹם עַל חִיּוֹ, צַרְיךְ לְהַתְגִּבר שָׁלָא  
יִשְׁמַע וַיִּשְׁגַּחֲה בָּלְל עַל מְרִיבּוֹת שְׁבִין הַצְדִיקִים  
הַשְׁלִימִים רַק לְהָאמִין בָּכֶלֶם. וְאֶתְרֶבֶא, כִּשְׁשׁוּם עַ  
הַמְרִיבּוֹת שְׁבִין הַצְדִיקִים, יַקְהַ לְעַצְמוֹ מִוסְרָר  
וַיִּסְתַּבֵּל עַל עַצְמוֹ הַיָּכֹן הוּא בָּעוֹלָם, כִּי בָּהּ  
מוֹכִיחַן אוֹתוֹ עַל שְׁפָגָם בְּטַפִּי מַחְזָן, כִּי אֶלְיוֹ לֹא

גַּפְגָּם מֵהוּ לֹא הִי שׁוֹמֵעַ הַמְּרִיבָת שֶׁבִין הַצָּדִיקִים וְלֹא הִי נָכַנְסָה בְּלֹבֶן שֶׁוּם קְשִׁיאָה עַלְיהֶם כֵּלֶל, וְעַקֵּר הַמְּרִיבָה הִוא רַק בְּשִׁבְילֹן, הַינּוּ בְּשִׁבְילֹן זֶה בְּעַצְמוֹ הַפְּלָל, בְּפִרְיָה שִׁבְין וַיַּופֵּר עַל־יְדֵי הַמְּרִיבָה שֶׁבִין הַצָּדִיקִים הַיְּכָן הִיא בְּעוֹלָם, שְׁרוֹצִים לְגַרְשָׂוּ מִן הַחַיִּים הָאֲמָתִים, שְׁהָם הַצָּדִיקִים אֲמָתִים, עַל־יְדֵי הַמְּרִיבָה הַזֹּאת, מִחְמָת שְׁפָגָם בְּטֻפִי מֵהוּ, שְׁעַלְיוֹ נָאָמָר: "כָּל בָּאִיהָ לֹא יִשּׁוּבָן וְלֹא יִשְׁגַּנוּ אֲרֻחוֹת חַיִּים". וְמַיְּשָׁהוּא פְּסִיל וְאַינוֹ מְבִין אֵת זֹאת בְּאַמְתָה, גַּתְרַחֵק עַל־יְדֵי זֶה וַיַּאֲבֵד אֵת עוֹלָמוֹ. אֲבָל מַי שְׁרוֹצָה לְחוֹם עַל עַצְמוֹ בְּאַמְתָה, אֲדְרָבָא, עַל־יְדֵי זֶה דִּיקָא נָתַעַרְרָה לְהַזְכִּיר אֵת עַצְמוֹ הַיְּכָן הִיא בְּעוֹלָם פְּנַיָּל, וְמְבִין שְׁזַהוּ הַגְּפִיּוֹן שֶׁלוּ, וְצִרְיךָ לְעַמְדָה בָּזָה הַגְּפִיּוֹן שֶׁלָּא יִשְׁמַע וְלֹא יִסְתַּבֵּל עַל הַמְּרִיבָה הַזֹּאת, וְגַתְקַרְבָּה [דִּיקָא] עַל־יְדֵי זֶה לְצָדִיקִים אֲמָתִים שְׁעַל־יְדֵי זֶה עַקֵּר תְּקוֹנוֹ לְנִצְחָה. בַּי עַקֵּר הַמְּרִיבָה שֶׁבִין הַצָּדִיקִים הִיא בְּשִׁבְילֹן זֶה דִּיקָא, בְּשִׁבְילֹן גְּפִיּוֹן זֶה שִׁיטַרְחַק הַמְּתַרְחַק, בַּי רַאַי לְרַחְקוֹ מִחְמָת שְׁפָגָם בְּטֻפִי מֵהוּ. וְאֵם יִרְצָה לְעַמְדָה בְּגְפִיּוֹן זֶה, לְהַבִּין מִזֶּה

בעצמו גָּדוֹל פָּגָמוֹ וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל זֶה, יִתְקַרֵּב עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא. כִּי מִחְמָת שְׁפָגָם כָּל כֵּה, אֵין אָפָּשָׁר לְהִתְקַרֵּב כִּי אִם עַל-יְדֵי נְפִיוֹן זֶה דִּיקָא, וְהִבְנָן. כִּי בָּאָמָת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חֲפִיצָן חָסֵד הוּא, וְרוֹצָח לְקַרְבָּן הַמְּרֻחָקים אָף עַל פִּי שְׁאַיִלְמָן רְאוּים לְקַרְבָּם, אֲבָל אֵין יִכּוֹלים לְהִתְקַרֵּב כִּי אִם עַל-יְדֵי נְפִיוֹן זֶה כְּפָנָל:

(לק"א ס"י ה' אות ד')

ט עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבּוֹת לְצַדִּיקִים וַיְלֹךְ בַּדָּרְךָ עַצְתֶּם, עַל-יְדֵי זֶה נִחְקַק בּוֹ אָמָת, וְעַל יְדֵי זֶה זָוֶחֶה לְאֶמְוֹנָה וִתְפָלָה וְאֶרְץ יִשְׂרָאֵל וְנֶסֶת, וְעַל-יְדֵי זֶה תָּבוֹא הַגָּאָלָה: (לק"א ס"י ז' אות ג')

וְקָדָם שָׁמַךְ לְהַזְדִּיק אֹוי הוּא בְּבִחַנְתַּת הַשְּׁמָן לְבָרֵךְ, הַיָּנוּ שְׁלַבּוֹ אֲטוֹם וְאֲזַנְיוֹ סְתוּמִים וְעַיְנִיו עֲוֹרִים מְלָאֹת הָאָמָת וְלְהַתְעוּרָר לְתִשְׁוֹבָה. אֲבָל בְּשִׁמְדִיבָק עַצְמוֹ לְצַדִּיקִים וּמְקַבֵּל מֵהֶם עֲצֹות, אֹוי נִפְתָּח לְבָבוֹ וְעַיְנִיו וְאֲזַנְיו, וְרוֹאָה וְשׂוֹמֵעַ וּמְבִין הָאָמָת וּזָוֶחֶה לְתִשְׁוֹבָה: (שם אות ה')

א כָּל הַחִסְרָנוֹת שִׁישׁ לְאָדָם הָן בְּפָרָנָסָה הָן בְּבָרִיאוֹת הַגּוֹנָף וּכְאֵל, כָּלִם אֵין אָפָּשָׁר לְהַשְׁלִימָם

ולִלְמַלְאָתֶם כִּי אֵם עַל־יְדֵי הַצָּדִיק וְהַרְבָּה הָאָמָת  
שְׁנַלְוָה אֲלֵיכוֹ. כִּי שְׁלִמוֹת הַחֲסָרוֹנוֹת הֵוָה עַל־יְדֵי  
אַנְחָה וְגַנְוחָה שְׁמַתָּאָנָה עַל הַחֲפֹרֹן. כִּי הַאֲנָחָה שֶׁל  
אִישׁ הַיִשְׂרָאֵלִי יִקְרָה מַאֲדָר, כִּי עַל יְדֵה מִמְשִׁיבֵין  
הָרוּחַ חַיִם לְהַשְׁלִים הַחֲפֹרֹן שְׁמַתָּאָנָה עֲלֵיכוֹ, אֲבָל  
זֶה הָרוּחַ חַיִם לְהַשְׁלִים הַחֲפֹרֹן מַקְבֵּלֵין רק  
מִהַצָּדִיק שְׁדַבּוֹק בְּהַתּוֹרָה, שְׁשָׁם הָרוּחַ חַיִם: (לק"א  
ס"י ח' אות ב')

ב' הַמְתַנְגָּדִים וְהַרְשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הַצָּדִיקִים  
אֲמַתִּים, הֵם מַקְבֵּלֵין הָרוּחַ חַיִם שְׁלָהֶם מִהָּרָב  
דָּקְלָפָה. כִּי יֵשׁ רַב בְּקָלָפָה וּסְטָרָא אַחֲרָא בְּנֶגֶד  
הָרָב דָּקְדָּשָׁה, כִּי אָתָּה זֶה לַעֲמָת זֶה עֲשָׂה אֱלֹקִים.  
וְעַל־פָּנָיו הֵם גָּדוֹלִים בְּשֻׁעַתָּן, כִּי הָרוּחַ חַיִם תָּגַמְשָׁךְ  
מִהָּרָב דָּקְלָפָה הֵיא בְּחִינַת רֹוח סְעָרָה שֶׁהֵוָה גָּדוֹל  
בְּשֻׁעַתָּן, אֲבָל הֵוָה רק לְפִי שְׁעָה, וְלִבְטוֹף בְּלָה  
וּנְאָבָר וּמְסֻעָר גּוֹפָה וּנְשַׁמְתָה שֶׁל הַנְּאָחֹזִין בּוֹ. וְעַל־  
בֵּן הֵם בְּחִיָּהֶם קָרְיוּיִם מְתִים, כִּי אֵין לְהֵם רֹוח  
חַיִם הָאָמָת דָּקְדָּשָׁה, שְׁגַמְשָׁךְ עַל־יְדֵי צָדִיקִי אָמָת  
דִּיקָא פָּגָ"ל: (שם אות ג')

לְקַוְתִּי עִזּוֹת צָדִיק שְׁכָט

ג' הַצָּדִיק שׂוֹמֵעַ בֶּלְעָנָחוֹת שֶׁל הַדְּבָקִים בּוֹ, בַּי מִמְּפָשֵׁת  
טוֹצִיאוֹת חַיִם לְכָל אֶחָד: (שם אות ח')

ד' הַצָּדִיקִים אֲמֻתִים מִכְפְּרִין עֲוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב:  
וְאִישׁ חַכְםִים יַכְפִּרְנָה": (שם אות ד')

טו בֶּל אָדָם צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ דָּרְךְ שַׁעַר הַשִּׁיקָד  
לְשְׁבָטוֹ, וְצָרִיךְ זִכּוֹת גָּדוֹל שְׂיוֹפָה לְזֹהַה. עַל-כֵן צָרִיךְ  
בֶּל אָדָם לְקַשֵּׁר אֶת תְּפִלָּתוֹ לְצָדִיק הַדָּוָר, בַּי הַוָּא  
יָדָע לְכֹונַן הַשּׁׁעֲרִים וְלְהַעֲלוֹת בֶּל תְּפִלָּה וְתְּפִלָּה  
לְשַׁעַר הַשִּׁיקָד לָהּ: (לק"א ס"י ט' אות ב')

כ' צָדִיקִי אֲמָת הַמִּעְלָיוֹן אֶת הַתְּפִלָּה בְּעַלְיוֹת  
גָּדוֹלוֹת, עַד שְׁמָגְלִין אֱלֹקָתוֹ וּמְלֹכוֹתוֹ יַתְּבִּרְךָ לְכָל  
בָּאי עַולְם, אֲפָלוֹ לְהַרְחֹזִים מִאַד מִאַד, שָׁהַם  
הַרְשָׁעִים וְהַעֲבֹויִם, שָׂזָה עַקְרָב גָּדוֹלָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹש  
בָּרוּךְ הוּא. בַּי עַקְרָב גָּדוֹלָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא,  
שְׁגַם הַרְחֹזִים מִאַד, וְאֲפָלוֹ הַעֲבֹויִם, יְדָעו שִׁיש  
אֱלֹקִים שְׁלִיט וּמוֹשֵׁל. עַל-כֵן מַי שִׁיש לֹז חֹולָה או  
אֵיזָה צָעֵר בְּתוֹךְ בֵּיתָו, יַלְד לְצָדִיקִים שִׁיבְקָשׁו עַלְיוֹן  
רְחִמִּים, וּבָזָה עֹזֶה נְחַת רֹוח גָּדוֹל לְהַשֵּׁם יַתְּבִּרְךָ,  
בַּי הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא מְתָאָה לְתִפְלָתָן שֶׁל צָדִיקִים,

כִּי עֲקָר הַתְּפִלָּה אֵין יָדָיעַם כִּי אֵם הַצְדִיקִים:  
(לק"א ס"י י' אות ב' ג' ד')

וְעַל־יָדִי הַתְּקֻרְבּוֹת לְצָדִיקִים מִבְטָלֵין הַגָּאוֹה שֶׁהוּא  
עֲבֹדָה זָרָה, וּזְכִין לְאַמְנוֹנָה שְׁלָמָה וְלִבְחִינָה רָוח  
הַקָּדוֹשׁ, וְעַל־יָדִי זֶה וּזְכִין לְשָׁמָחה גְּדוֹלָה, עַד  
שְׁבָאים לְהַמְחַאת בָּפָר וּרְקוֹדִין דְקָרְשָׁה, שְׁעַל־יָדִי זֶה  
מִמְתַהֲקִין דִינִים וּזְכִין לְחַכְמָה וְחַיִם וְאֲרִיכָה יָמִים,  
וְלִהְשָׁגַת כָּל הַתּוֹרָה בְּנֶגֶלָה וּגְסָתָרָה: (שם אות ה')

וְזֶה שְׁלַמְדָן דּוֹבֵר רְעוֹת עַל הַצָּדִיק הוּא מִכּוֹן גְּדוֹלָל  
מֵאַת הַשֵּׁם יְתִבְרָה, שְׁהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִפְּלִיל  
צָדִיק גְּדוֹלָל לְתוֹךְ פִוּ שֶׁל זֶה הַלְמָדָן, בְּרוּךְ שְׁעַל־יָדִי  
זֶה יוֹצֵא הַצָּדִיק הַשְׁכִינָה, הַיָּנוּ הַתּוֹרָה שְׁבָעֵל פָּה,  
מְהֻגְלּוֹת שְׁבָפָה הַלְמָדָן. כִּי הַצָּדִיק עֹשֶׂה מַאֲלוֹן  
הַדְבּוֹרִים הַלְכּוֹת, וּמִיחַד בָּזָה יְהוּדִים גְּדוֹלִים  
וּגְפְלָאִים, עַזְן שֶׁם בְּפָנִים ל (לק"א ס"י י"ב אות ד')

צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מַאֲדָר וְלַחֲזֵר אַחֲר צָדִיק פָּזָה שְׁיוֹכֵל  
לְקַבֵּץ הַגְּנִפְשׁוֹת וְלַהֲעַלְוֹתָם, שְׁיַעַלְהָ גַם נְפָשׁוֹ  
עַמְּהֶם וְלַחֲדִישָׁם בְּבִחִינָת עֲבוֹר, וְלַהֲזִירֵד עַל־יָדִי זֶה  
תּוֹרָה. וּצְרִיכִין לְבַקֵּשׁ הַרְבָה מַהֲשָׁם יְתִבְרָה שְׁיזַפְּה

## לקיוטי עזרות צדיק שלא

למְצָא צִדְקָה, כִּי הוּא דִּיקָא יְכֹל לַתְּקִנוֹ וְלַהֲעַלוֹתּוֹ מִפְּלָגָה הַפְּגָםִים שֶׁל כָּל הַתְּאֻוֹת. כִּי כִּשְׂאָדָם רֹצֶחֶת דָּבָר תָּאוֹהָה, זֶה הַרְצָוֹן הוּא פָּגָם וּמְרָה לְנֶפֶשׁ, וְאוֹזֵן הוּא בְּבִחִינָה מְרָה נֶפֶשׁ בְּבִחִינָה "וְנֶפֶשׁ מְרָה לְהָ", וְזֶה [בְּבִחִינָה] פְּזֹור הַנֶּפֶשׁ, וְאוֹזֵן הַנֶּפֶשׁ מְאִירָה וְהִיא בְּבִחִינָה נֶפֶשׁ רָעָבָה. וְעַל יְדֵי שְׁבָא לְצִדְקָה הָאֱמָתָה הַגְּלָל נְתַתָּקְנוֹ הַכְּלָל, כִּי יְכֹל לַתְּקִנוֹ וְלַהֲעַלוֹת אֲפָלוֹ אַלְוֹ הַרְצָוֹנוֹת הַפְּגָםִים עִם הַרְצָוֹנוֹת הַטוֹּבִים שַׁיִשְׁ לָ, וְאוֹזֵן קִים בָּוֹ: "וְנֶפֶשׁ רָעָבָה מְלָא טֹוב", בְּבִחִינָה וְהַשְּׁבֵיעָ בְּצִחְצָחוֹת נֶפֶשׁ. וַיְהִידָשׁ כְּנֶשֶׁר נְעוּרוֹן, דְּהִינוֹ שִׁיחַתְהִידָשׁ וַיְתַתָּקְנוֹ יְמִינְעֹרוֹן שָׁעַבְרוֹ בְּחַשָּׁה, וְאוֹזֵן קָרָא אָדָם. גַּם גַּופוֹ יַתְעַלֵּה וַיְתַהְדֵשׁ עַל יְדֵי שְׁבָא לְהַצְדִיק:

(לק"א ס"י י"ג אות ה' ו')

כָּל אַלְוֹ בְּנֵי אָדָם הַבָּאִים לְחַכְמָם הַדּוֹר, כָּל אַחֲרֵי יִשְׁלֹׁו אַיִלָה רְצָוֹן טֹוב. וְהַצְדִיק מַעֲלָה כָּל אַלְוֹ הַרְצָוֹנוֹת, וְכֹזה הִיא מַחְדִישׁ נֶפֶשׁוֹתֵיהֶם שֶׁל אַלְוֹ הָאָנָשִׁים הַבָּאִים אֲלֹיו, וְעַל יְדֵי זֶה הוּא מַבָּיא הַתְּגִלוֹת הַתוֹרָה שָׁאֹומֵר אוֹ בְּפִנִיהֶם. גַּמְצָא שַׁיִשְׁ

שלב ל'קוטי עזרות צדיק

לכל אחד ואחד חילק בהתורה כפי רצונו, וכן נתחידש נפשו לטובה. על כן צריך כל אחד להתחזק ולהתעורר, שיבוא עם רצונות טובים וכسوفין טובים וחזקים להשם יתברך, כדי שיתחידש נפשו לטובה ביותר. גם שמענו, שהעקר בשעה שהחכם מכין עצמו לומר תורה, שאו צריך כל אחד לפשפש במעשיו ולבקש לו רצונות טובים להשם יתברך ולהתפלל על זה, כדי שעלי ידי זה יוכל הצדיק לאחיו בידו ולהעלתו למקום שהוא שם ולהזכירו לטובה ובג"ל: (שם)

כ" גמ' מזה תבין החלוקת הנגדל שיש בין לבין האדים בעצמו אצל הצדיק בשעת אמירת התורה, ובין בשושומע מפי אחר. כי בשואה בעצמו שם, יש לו חלק בהתורה וגთחידש נפשו או, מלבד עוד הרבה חלוקים, במבאר מקום אחר: (שם)

ככ' עלי ידי שבאים להצדיק, עלי ידי זה ממשיכין השגהה שלמה: (שם אות ד')

ככ' מה שפרטין יותר הנפשות הבאות אל הצדיק האמת לקבל תורה, נהמעט ונתקטל יותר ההבל

הָרָע אֲשֶׁר נִעַשָּׂה עַל הָאָרֶץ, שְׁהָם הַקְשִׁוֹת שֶׁל  
הַאָפִיקוֹרִסִּים מִחְמָת שְׁרוֹאִים צִדִּיק וַרְעֵלּוּ, רְשֻׁעֵלּוּ  
וּטוֹב לּוּ. וּלְלִידֵי רַבְיִי הַנְּפָשֹׁת הַמְּתַקְּבִּצִּין אֲצַל  
צִדִּיקִי אָמָת נִתְבְּטֵל הַחֶבֶל שֶׁל קְשִׁוֹת בָּאַלּוּ: (שם  
אות ו')

כִּי אֲלֹו הָאָנָשִׁים הַנוּסָעִים וּבָאִים לְצִדִּיקִי אָמָת, רָאוּי  
שִׁיחָתוֹפָף בָּהֶם אַהֲבָה זֶה לָהּ, וַיַּעֲזֹרְוּ אֲלֹו לְאֲלֹו  
וַיַּכְבִּירוּ זֶה אֶת זֶה בְּעַבְודַת הַשֵּׁם. זֶה סִימָן שְׁהִיא  
בִּינְתָּמָם רַצְיוֹת בְּעֵת שְׁהִי אֲצַל הַצִּדִּיק וְהַתְּחִילָה  
לְהַתְּחִדָּשׁ לְטוֹבָה: (שם)

כִּי יִשְׁנְפְּשֹׁת שְׁהָם פְּגָמוֹת מַאֲד מַאֲד, וְאַפְלוּ  
כְּשַׁבָּאים אֲצַל הַצִּדִּיקִים הַאֲמֹתִים, אֲפָעָלָם עַל פִּי כֵּן  
עַדְין הֵם מִשְׁקָעִים בְּכָל הַתְּאֽוֹת, וְעַדְין לֹא יַצָּאוּ  
מִהָּלָל הַקָּדְשָׁה אַפְלוּ בְּחוֹת הַשְׁעָרָה. וְנִפְשֹׁות  
בָּאַל בְּנֹדְאי אֵי אָפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם וּלְחַדְשָׁם  
בְּבִחַנְתָּה עַבּוֹר. אַבְלָי יִשְׁצִדִּיקִים שְׁגָדוֹלִים  
בְּמַעַלָּה נִפְלָאָה וַיְנוֹרָאָה כֹּל כֵּה, עַד שַׁאַפְלוּ  
נִפְשֹׁות פְּגָמוֹת בָּאַל הֵוָא יַכְלֵל לְהַעֲלוֹתָם בְּבִחַנְתָּה  
עַבּוֹר וּלְחַדְשָׁם לְטוֹבָה. עַל־כֵּן מַי שִׁיּוּדָע בְּנִפְשֹׁוֹ

שָׁפְגָם מַאֲדָר וּרֹצֶחֶת לְחוֹם עַל חִיוּ לְחֻזָּר לְהַשֵּׁם  
יַתְּפַרְתָּה, צָרִיךְ לְבָקֵשׁ וּלְהַתְּחִנֵּן מַאֲדָר מַאֲדָר לְפָנֵי  
הַשֵּׁם יַתְּפַרְתָּה, שִׁיזְכָּהוּ בְּרָחְמֵיו לְהַתְּקַרְבָּה לְצָדִיק  
פּוּה, שִׁיזְכָּהוּ גָּבוֹר בֶּל פֶּה שִׁיזְכָּל לְהַעֲלוֹת וּלְחַדְשָׁה  
גַּם נְפָשָׁו לְטוֹבָה. אֲשֶׁרִי הַזָּכָה לְמַצִּיאָה צָדִיק פּוּה:

(שם)

כ) יַרְאָה וְאֶהֱבָה אֵי אָפְשָׁר לְקַבֵּל בַּי אֶם עַל־יְדֵי צָדִיקוֹ  
הַדּוֹר. וּכְשֶׁנְחַשֵּׁךְ אֲצָל אֶחָד הַיַּרְאָה וְהֶאֱבָה זֶה  
מִחְמָת שְׁנַחַחַשְׁךְ אֲצָל אָזְרוֹן הַצָּדִיק. וְאֶפְ שְׁבָאָמָת  
הַצָּדִיק מַאיַּר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, מִכֶּל שְׁבֵן בְּעוֹלָם  
הַזֶּה, אֶפְ עַל פִּי כֵּן אֲצָל אַינוּ מַאיַּר בְּכָל מַגְדָּל  
הַחַשָּׁךְ שֶׁלֽוּ. וְאֶפְ שְׁהָוָא אֲצָל הַצָּדִיק וַיַּשֵּׁב אֲצָל,  
אַינוּ יְכֹל לְטַעַם וְלְהַבִּין וְלִרְאוֹת אָזְרוֹן הַגָּדוֹל, שְׁעַל  
יָדוֹ יָבוֹא לְתִכְלִית הַטוֹב הַגְּזִיחִי: (לק"א ס"י י"ז אות א' ב')

כ) וּכֶל זֶה הוּא מִחְמָת הַמְעָשִׂים רַעִים שֶׁלֽוּ, שְׁעַל־יְדֵי  
זֶה נְחַשֵּׁךְ שְׁבָלוֹ בְּכִסְילוֹת, דְהִנְנוּ דִעֲוֹת נְפָסָdot,  
וְהָוָא נְדָמָה בְּעִינֵינוֹ שְׁהָוָא חָכָם, נְנוּפָלִים לוֹ קְשִׁיות  
עַל הַצָּדִיק הָאָמָת. אֲבָל בֶּל אַלְוּ הַדִּעָוֹת נְפָסָdot  
וְהַקְשִׁיות וְהַחֲכָמוֹת בָּאָלוֹ, הַם בָּלָם שְׁמָתוֹת

לְקֹדֶשׁ      עִזּוֹת      צָדִיק      שָׁלָה

וכסילות גמור, שטחמת עכירות המעשימים נתחשך  
[שבלו בכסילות בג"ל, ועל ידי זה נתחשך] אצלו  
אור הצדיק, וטחמת זה אין לו ראה ואהבה בג"ל:  
(שם)

כ עליידי צדקה שפטון לצדייקים אמתאים ולענינים  
הגונים, עליידי זה משלים ומתקן השכל וזכה  
לראות אור הצדיק, ועלידי זה זוכה לראה  
ואהבה: (שם אות ה')

כ' לכל דבר יש תכליות, וזה התכליות יש עוד  
תכליות אחר גבורה מעלה גבורה. עקר הוא התכליות  
האחרון שהוא שעשווע עולם הבא, שהוא עקר  
התכליות الآخرון של כל הבריאה ושל כל  
הדברים שבעולם. אבל אין מי שיזכה להשיג  
ולתפס במחשבתנו התכליות הvae כי אם הצדיקים,  
ובכל אחד מישראל לפי שרשיו שיש לו בתוך  
גשמת הצדיק, בין מקבל מפניו זה התכליות, לפי  
מה שמשבר הפעם ברחמנות. ועלידי זה יוסף  
להגיע להתכליות בכל דבר שבעולם, שזה העקר:  
(לק"א ס"י י"ח אות א' ב')

ל פעמים הצדיקים בורחים משרה ומניגות ואינם רוצים להניג את העולם, והם תולים זאת בקונוחם, ואומרים שאינם ראויים להניג את העולם. ובאמת הוא מלחמת שנשתחלשל בהם חרון אף והסתירה פנוי שם יתברך, שבא על-ידי התמימות אמונה. ועל-ידי שמשברין הפעם ברחונות, ועל-ידי זה נמק החרון אף, ואנו הצדיקים מקבלים המניגות, וזהן העולם למנהיג אמת שינהיגם ברחמים: (שם)

ל מה שקשה להעולם על מה שצורך לנמע להצדיק לשמע מפי תורה, הלא אפשר לעין בספרים דברי מוסר. אבל יש חילוק גדול, כי מי ששומע מפי הצדיק בעצמו מקבל דברו לשון הקדש בשלמות, והינו בראה, ועל-ידי זה זוכין להכנייע ולבטל רע הכליל שהוא תאوت נאוף, עד שזוכין לתקון הברית שהוא תקון הפל. אבל מי ששומע מפי אחר, מכל שבן כשרואה בספר, רחוק מזה השלמות. עין בפנים בספר יט ובאות ברית סימן יז: (לק"א סי' יט אות א' ט')

๖ יש חילוק גדוֹל בין הלוּמֵד מהתוך הפסְרָר ובין ה'שׁוּמָע מפי הצדיק בָּעֶצֶמוֹ. כי ה'שׁוּמָע מפי הצדיק בָּעֶצֶמוֹ בָּוּדָאי נתקשר נשמהתו עם הצדיק בשעת תפלהו שהתפלל קדם שהמשיך התורה (נambil בפניהם בסימן כ), ויש לה האדם חלק בפברור הזה. כי על ידי התפלה נחותף קדשא למעלה, וכל תפלה היוצאת מהרבה נשמות היא מוספת קדשא למעלה ביותר ומעוררת ביותר לב העליון, וממשיך באורי התורה ביותר, הכל לפי הרבה אנשים, פן יותר קדשתו. גם כל האנשים העומדים בשעת הדריש נכוֹן רשותם על ידי הטוב שבקבנם הדורש, והוא מוציא אותם מתחת רשות דסטרה אהרא, ומכנים אותם תחת רשות הקדשא: (לק"א סי' כ' אות ד)

๗ על ידי שעומדים יצא הצדיק בשעה שדורש ברבים, על ידי זה זוכין לבוא לאָרֶץ יִשְׂרָאֵל ולהכנייע הרשעים וכל המונעים: (שם)

לְהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִרְקָדָק עִם הַצְדִיקִים בְּחוּט  
הַשְׁעָרָה, וּבְשִׁפְגָמִין כְּחוּט הַשְׁעָרָה אֵין כֵּה בַּיָּד  
לְהַמְשִׁיךְ הַתּוֹרָה: (שם אות ה')

לֹה אֵי אָפָשָׁר לְבוֹא לְאָמוֹנוֹת שֶׁלְמָה, שַׁהוּא עֲקָר הַפְלָל  
וְהוּא כָּלְלִיזָת הַקְדָשָה, כִּי אִם עַל־יְדֵי הַתְקִרְבּוֹת  
לְצִדְיקִי אָמָת, כִּי בָּל עֲקָר אָמוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל מִמְשִׁיכָן  
הַם לְהַדּוֹר. אָכָל אֵי אָפָשָׁר לְהַתְקִרְבָּה לְצִדְיקִי אָמָת  
כִּי אִם עַל־יְדֵי עִזּוֹת. כִּי יִשְׁפַּמְה וּכְמָה מוֹגָנִים  
וּמְתִנְגָּדִים וְאַינְם מִנְחִים לְהַתְקִרְבָּה לְנִקְדָת הָאָמָת,  
וּבָל עֲקָר כְּחָם הוּא רַק עַל־יְדֵי עִזּוֹת דְסִטְרָא  
אַחֲרָא. עַל־פִּנְךְ בְּהִכְרָה שִׁיחָה לְהָאָדָם עִזּוֹת  
דְקָרְשָׁה לְעַמְדָה נֶגֶד עִזּוֹת הַרְעָה, וַיהֲהִי מִצְחָה חֻקָּק  
לְעַמָּת מִצְחָם. כִּי אֵי אָפָשָׁר לְכָנָם אֶל הַקְדָשָה כִּי  
אִם עַל יְדֵי עִזּוֹת גַּדוֹלָה, וּלְבוֹא לְעִזּוֹת הַזָּהָה הוּא  
עַל־יְדֵי שָׁמָחָה, שַׁהְיָא עֲקָר הַעִזּוֹת וְהַתְחִזּוֹקָות  
בָּלְל וַיַּתְבִּישׁ וַיַּתְבִּיטֵל בָּלְל מִפְנֵי הַמְלָעִיגִים, רַק  
יְהִי עַז בָּנָמֵר נֶגֶדְם: (לק"א ס"י כ"ב אות ד')

לְעַל־יְדֵי הַתְקִרְבּוֹת וְהַתְקִשּׁוֹת לְהַצְדִיק הָאָמָת  
נִצְול מִתְאֹות מִמּוֹן שַׁהְיָא עֲבוֹדָה זָהָה, חַשָּׁה, מִתָּה

לקיוטי עזות צדיק שלט וכו'. ואוי נצול ממרירותא דעלמא, שהויא דאגת וטרדת הפטמון והפרנסה שמכלה ימי חי רב בני אדם, וזכה לשמחה, להיות שמח בחילכו, ומאור על עצמו אור פני מלך חיים (יען ממן אותן יג' ויד). בגין להפה, בשהולק ח'ו על הצדיק, אוי נופל לתאות ממן ביותר, והוא מלא מרירות ביותר תמיד, עד שהפטמון והפרנסה מכלה ימי חייו. כי אי אפשר להנצל מרירות של זה העולם, שהויא מרירות דאגת הפטמון והפרנסה, כי אם עלידי פה הצדיק האמת, שהויא שומר הבירית בתכליות השלומות:

(לק"א סי' כ"ג)

צורך כל אחד לחזור ולבקש מאד ולהתפלל להשם יתברך הרבה שיזכה להתקרב לצדיק אמרת שיהיה גדול במעלה כל בך, שיזוכל להבנים בו השגות אלקות, שזה עקר התכליות. כי השגות אלקות אי אפשר להשיג כי אם עלידי במה עצמוניים, שהם בחינת הקדמות וסבובים נפלאים שהצדיק האמת מסביב עם כל אחד כפי ערפו עד שיבוא להשגות אלקות. על כן אי אפשר

שם

## לקוטי עזרות

צדיק

עזרה

לְבוֹא לִזְהָ כִּי אֵם עַל-יְדֵי רַבִּי אַמְתִּי הַמְפַלֵּג  
בֶּמְעָלָה מַאֲדָר: (לק"א סי' ל' אות א' ב')

יה וצורך לבקש אחר הרבי הגדל ביותר, כי צרכין  
לזה רבוי גדול מאד, שיווכל להאריך גם בך השנת  
אלוקותו יתברך. וכל מה שהוא קטן ביותר, צריך  
רבוי גדול ביותר, שיחיה אמן נפלא זהה, שיווכל  
להלביש שביל עליון פזה, והינו השנתו יתברך  
שמו, לקטן ומרחיק במותו. כי כל מה שהוחולה  
נחלש ביותר, הוא צרך רופא גדול ביותר. על כן  
אל הטעה אומר, די לי אם אהיה מקרוב אצל איש  
בשער פשות המחזק ביראת ה' ונכבד קצת, ולמה  
לי לבקש גדולות ולהזור אחר הצדיק הגדל דיקא,  
הלוואי שאהיה מתחילה כמו איש בשער הזה (כמו  
שטועין זה בפה אנשים), אל הטעה אומר בן, כי  
אדרבא, כל אחד בפי מה שיזידע בנפשו גדל  
פרחותתו ונצל רחיקו שנתרחק מאד מהיהם  
יתברך, כמו בן הוא צרך רזקאה להתקרב להרבי  
האמת הגדל במעלה מאד מאד, כי כל מה שהוא  
קטן ביותר הוא צרך רבוי אמתן גדול ביותר פג'ל:

(שם)

צ' צריך לקלַּפְתָּ בְּטֹבַח שֶׁל צִדְיקִי אֲמָת, וְאַפְתָּ עַל פִי  
 שְׁהַתּוֹבַחַת שֶׁלָּהֶם הוּא לְפָעָמִים בַּדָּרָךְ בְּזִוּן, אַפְתָּ  
 עַל פִי כִּן צְרִיכֵין אַנוּ לְקַלְּפָתְבָחָתָם. כִּי הַצִּדְיקִים  
 הֵם סּוּבְלִים צָעֵר גָּדוֹל מְאַתְּנוּ, כִּי כָל הַעֲסָקִים  
 וִשְׁיחַת חָלֵין שָׁלֵנוּ הוּא בְּנֵדָאי רַעַה אַצְלָם. אַךְ  
 אַפְלוּ טֻובִתָנוּ, שְׁהִיא הַתְּפִלָּה שָׁלֵנוּ, שְׁהִיא בְּעַרְפֵּנוּ  
 טֻוב, הִיא גָם כִּן רַעַה אַצְלָם, כִּי תְּפִלָתָנוּ מְכַלְּבָלָת  
 אֹתָם מַאֲדָר, [מִחְמָת שְׁהִיא מְעֻרְבָּת בְּמִחְשָׁבּוֹת  
 זֹרֶת וּבְלִבּוֹלִים הַרְבָּה], וּמִחְמָת וְהִם מַזְכִּיחִים  
 אֹתָנוּ לְפָעָמִים בַּדָּרָךְ בְּזִוּן. אַבְלָ אַנוּ צְרִיכִים לְקַלְּפָתְבָחָתָם. וּעֲלֵינוּ זֹכַר וְחֶסֶד, וּעֲלֵינוּ זֹה  
 מַכְנִיעַן וּמַשְׁפֵילַן חִכּוֹמָת חִיצׁוֹנִיות וּמַמְשָׁלָת  
 הַעֲפּוּ"מ, וּעֲלֵינוּ זֹה זֹכַר לְהַעֲלוֹת הַחִכּוֹמָה  
 וְהַשְּׁכָל שָׁעַל יְהָה בְּאַין לְהַשְּׁגַת אַלְקָוֹת: (שם אות ז')  
 הַמְתִקְרָבִים לְצִדְיקִי אֲמָת יִש בְּהָם ד' בְּחִינּוֹת  
 שְׁחַשְׁבּוּ רְזִ"ל לְעַנְנֵין ד' שְׁגַנְגֵסּוּ לְפְרִידָם. כִּי יִש מֵי  
 שְׁמַקְבֵּל דָּרָךְ יְשָׂרָה מְהֻרְבָּה וּנְעַשָּׂה אִישׁ כְּשֵׁר עד  
 סּוֹפוֹ, וְזֹה בְּחִינַת נְכָנָם בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. וַיִּש  
 בְּחִינַת הַצִּיּוֹן וְנִפְגַּע, הַצִּיּוֹן וְמַת, דְּהַיָּנוּ שְׁגַתְלָהָב

יוטר מֵדָאי יוטר מִהְמָדָה וְעַל־יְדֵי זה יוּכֶל לִמּוֹת או  
לְצִאת מִדּעָתוֹ. אך גם עַלְיהֶם נִאָמֶר: "צָדִיקִים יַלְכוּ  
בָּם". אבל יש מי שפורה שגמרי ומרתחיק מִן  
הצדיק ונעשה מַתְנִיגָּר וְלֹא, וזה בְּחִינַת אַחֲר שְׂקָצָין  
בְּנִטְיעָת. כי הצדיק וחרב שבדור צדיק שיזהה לו  
שְׁנִי הַפְּחוֹת שִׁישׁ לְהַתּוֹרָה: סִמְחָה וִסְמָמָת,  
בְּאָפָן שיזהה אפשר להמתקרב אליו לקביל ברצונו  
- "צָדִיקִים יַלְכוּ בָּם וְפִשְׁעִים יַכְשִׁלוּ". אם הוא  
חַפֵּץ בְּאֶמֶת יוֹפֵה לְקַבֵּל מַהְרָב דָּרָךְ יִשְׂרָאֵל וְעַצְוֹת  
טוּבּוֹת לְשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבְּרָךְ, ואם לאו, והוא בא  
בְּעַקְמִימִיות וּמִנְאָה יִשְׁבַּלְבוֹ, יוּכֶל גם פָּנִים לְמִצְאָה  
בְּהַרְבָּה מִה שַׁהְוָא רֹצֶחָה, דְּהַנִּינוּ שִׁימְצָא בּוּ דָּבָר  
שִׁיכְפֵּר בְּפֶל וְיִתְרָחַק לְגָמְרִי, וזה בְּחִינַת וְפִשְׁעִים  
יַכְשִׁלוּ בָּם רְחַמְנָא לְצָלֵן: (לק"א סי' ל"א אות ט)

מִ עַל־יְדֵי הַצָּדִיקִים וְעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה יוֹפֵה לְאַהֲבָה  
אותו יִתְבְּרָךְ בְּכָל מִקּוֹם, הַן בְּטִיבוֹ הַן בְּעַקְוֹ  
וַיְהִי לוּ שְׁלוֹם בְּמַהְוֹתָיו, הַיָּנוּ [שֶׁלֹּא יְהִי מְחֻלָּק  
בְּמַהְוֹתָיו וּבְמַאֲרֻותָיו], שֶׁלֹּא יְהִי לוּ חָלֹוק, בֵּין  
בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעַקְוֹ תִּמְיד יִמְצָא בּוּ הַשֵּׁם יִתְבְּרָךְ. וכן

**לְקַוְתִּי**  
**עִזּוֹת**  
**צָדִיק**  
**שָׁמֶג**

יְהִי לֹא אַהֲבָה וְשָׁלוֹם עִם חֶבְרוֹן וְעִם כָּל יִשְׂרָאֵל:  
 (לק"א ס"י ל"ג אות א')

מִכָּה הַצָּדִיק הָאָמֶת הוּא הַנְּקָדָה הַכְּלִילִת שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל. עַל־פָּנָיו הַעֲקָר הוּא הַתְּקִשְׁרוֹת הַצָּדִיקִים וְלֹדֶבֶר עַפְסָם בִּירָאת שָׁמִים, וְהֵם יִאָרוּ וַיַּעֲזְרוּ אֶת לִבּוֹ עַל־יָדֵי נִקְדָּתָם הַקְדוּשָׁה הַכְּלִילִת. וְאַחֲרֵכֶם צָרִיךְ לְדִבֶּר גַּם עִם חֶבְרוֹן בִּירָאת שָׁמִים, כִּי שִׁקְבֵּל מִהַּנְּקָדָה טוֹבָה שֶׁל חֶבְרוֹן. כִּי יִשְׁבַּכְלֵל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְדָּה טוֹבָה, דְּהַנּוּ דָּבָר יִקַּרְמֵה שָׁאיָן בְּחֶבְרוֹן, שְׁזוֹאת הַנְּקָדָה טוֹבָה הִיא בְּחִינַת צָדִיק וְיִכְׁלֶל לְהַשְׁפֵּעַ וְלְהַאֲיוֹר וְלַעֲזִיר לִבּוֹ, וְחֶבְרוֹן צָרִיךְ לְקַבֵּל הַתְּעוֹרוֹת מִמֶּנּוּ. וּכְנַזְכֵר כָּל אֶחָד לְקַבֵּל זה מִזָּה וְזָה מִזָּה, בְּבִחִינַת וּמִקְבֵּלַין דִּין מִדִּין. וּכְנַזְכֵר צָרִיךְ שִׁידְבֵּר כָּל אֶחָד בְּעַצְמוֹ בֵּין לְבִין קְנוּנוֹ, כִּי שְׁתָאִיר הַנְּקָדָה טוֹבָה שֶׁלּוּ בְּעַצְמוֹ מִפְיוֹ לְלִבּוֹ, וְעַל־יָדֵי כָּל זה מַבְטֵל עֲרֵלָת לִבּוֹ, דְּהַנּוּ אַהֲבָות רְעוֹת, שְׁהֵם כָּל הַתְּאֻוֹת רְעוֹת, שְׁהֵם חִרְפָּת לִבּ, שְׁהֵם שׁוֹבְרִים לְפָנָיו שֶׁל אָדָם: (לק"א ס"י ל"ד אות ד')

מְ הַכָּלֶל, שַׁהְמִמְשֵׁלה בַּיד הַצָּדִיק לְפָعֵל פְּעֻלוֹת כְּרַצְנוֹ, בָּמו שָׁאַמְרוּ רָזָל: "מֵי מֹשֵׁל בֵּי - צָדִיק". וּעַקְרָב הַמִּשְׁלָה לְהַאֲיר וּלְהַתּוֹרֶר לְבֵב יִשְׂרָאֵל לְעִבּוֹת הַשֵּׁם יְתִבְרָה. עַל־כֵן הַעֲקָר שִׁיתְקַשֵּׁר לְצָדִיקי אֶמֶת וְלִדְבָּר עָמָם בְּעִבּוֹת הַשֵּׁם יְתִבְרָה, וּמְהֶם יַקְבִּיל כֵּחַ וְהָאֲרָה וְהַתּוֹרוֹת לְהַשֵּׁם יְתִבְרָה, שִׁישֵּׁב אֶל ה' בְּאֶמֶת: (שם אות ב')

מְ מאור פָנֵי הַצָּדִיקים מִקְבְּלֵי מְחִין וְשַׁכֵּל חֶדְשָׁ, שַׁהְוָא נְשָׁמָה חֶדְשָׁה. בַּי הַגְּשָׁמָה הוּא הַשְּׁכָל, הַינְוָן בְּשַׁהְצָדִיק מִסְבֵּר לוֹ פְנִים, אוֹי מִקְבֵּל שַׁכֵּל חֶדְשָׁ וְנְשָׁמָה חֶדְשָׁה מְאוֹר פָנֵי הַקָּדוֹשִׁים: (לק"א ס"י ל"ה אות ה')

מְ בְּשַׁהְצָדִיק הֶאֱמָת מְגַלָּה אֵיזָה דָבָר תּוֹרָה, אוֹי מְזֹרֵד נְשָׁמָתִין חֶדְתִּין לְכָל אֶחָד מִהְשׁוּמָעִין הַתּוֹרָה לְפִי בְּחִנְתוֹ וִתְפִיסְתוֹ: (לק"א ס"י לו אות ה')

מְ טוֹב מְאֹד לְאָדָם לְהַגְּלֵל אֶת עַצְמוֹ לְתִנְעַל בְּכָל פָעָם עַל פְּרוּזָן לְצָדִיקים וּוּרְאיִם כִּדִי לְהַמְּתִיק וּלְבַטֵּל מִמְּפֹן כָּל הַדִּינִים. הַינְוָן אַפְלוּ בְּשָׁאֵן לוֹ צָרָה ח"ז, אָפָעַל פִי כֵן יַתְנוּ בְּכָל עַת עַל פְּרוּזָן, כִּדִי לְהַמְּתִיק

- לְקֹצֶטִי**      **עַזּוֹת**      **צָדִיק**      **שְׁמָה**
- מְעֻלֵּיו הַדִּינִים שֶׁלَا יָבוֹא לִידֵי צָרָה ח"ו:** (ח"י מוח'רין)  
סימן תקל"ט
- ๑๖ **בְּשִׁפְטָמָלָא גָּרוֹגָם שֶׁל תַּלְמִידִי חֲכָמִים יֵין הוּא בְּחִינָת  
פְּרִיזָן וּמְמַתִּיק הַדִּינִים:** (לק"א ס"י מ"א)
- ๑๗ **עַלְיִידִי אֶאמְנָתָה חֲכָמִים, שְׁמָאַמְנִין שֶׁבֶל דְּבָרֵיכֶם  
וּמְעַשֵּׂיכֶם אֵינוֹ פְּשׁוֹת וַיֵּשׁ בָּהֶם רְזִין, עַלְיִידִי זֶה  
גְּמַתְקִין הַדִּינִים:** (לק"א ס"י מ"ב)
- ๑๘ **גַם מֵשְׁעוֹשָׁה לְבוֹשׁ נָאָה לְצַדִּיק עַלְיִידִי זֶה  
גְּמַתְקִין הַדִּינִים:** (שם)
- ๑๙ **הַבְּלֵל וְהַעֲקֵר שְׁיִיחַה לוֹ אֶאמְנָתָה חֲכָמִים, וְלֹהֶזֶה  
בְּכָבּוֹדָם וְלֹרְאָמָּה מֵאָדָם. וְאֶפְתַּח אֶמְנָתָה לוֹ שָׁהָם  
עוֹשִׂים ח"ו בְּנֵגֶר הַתּוֹרָה, הוּא צָרִיךְ לְהִאמְנִין  
שְׁבָודָאי הֵם עוֹשִׂים נְכוֹנָה עַל פִּי הַתּוֹרָה, בַּיִם  
גְּמַסְרָה לְחֲכָמִי הַדּוֹר לְדַרְשָׁה בְּפִי מַה שִׁזְׁוּדָיעִם,  
עַלְבֵּן צָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ שֶׁבֶלֶז וְדַעַתּוֹ רַק לְסִמְךָ  
עַלְיָהָם:** (לק"א ס"י נ"ז אות א')
- ๒๐ **כָּל הַרְפּוֹאָתִים תְּלִיעִים בַּתּוֹרָה, וַהֲתֹרָה גְּמַסְרָה  
לְחֲכָמִים, וְאֶنְחָנוּ מְצִוִּים לְשִׁמְעַת מֵהֶם וְלֹבְלֵי לְסֹור  
מִדְבָּרֵיכֶם יָמִין וִשְׁמָאל. וּמֵשְׁמוֹלֵל בְּדָבְרֵיכֶם וְאֵין**

מאמין דבריהם, מחייבת שנדמה לו שמדובר באורחיתא  
אינו כן, על ידי זה נבלה במאה שאין לה רפואה  
ומחת בה: (שם)

ב' בשנופלים מאומנות חכמים התקון זהה גדר, שידר  
אייזה גדר וקיים מיד. על ידי זה ישוב לאומנות  
חכמים וויפחה לרפואה, ועל ידי זה מתרנוצצים בו  
אורות האבות, ועל ידי זה זוכה לענג שבת, הינו  
בחינת אכילה בקרisha. ועל ידי זה זוכין לבטול  
הבעם ולהבגיע ולהפיל האויבים והשנאים, ועל-  
ידי זה יפל שער דسطרא אחרת, ויבא משיח ויבנה  
**שער הקרישה:** (שם אות ב')

ג' הצדיק האמת הוא בחינת משה והוא כללול  
בשלשה אבות, והוא ממשיך בשלשה השפעות  
שהם בחינת באר וענן ומן, שהם בחינת אכילה  
ושתיה ומלבושים, והוא לויהם תמיד מלחמות ה',  
בי הוא לויהם בוגר קלפת עמלק שהוא פגם  
הברית שנמדד ממנה, והצדיק מבגיע אותו ואת  
כל הצרים הרודפים אחר חלוší מה שבישראל,  
ומחזק אותם ומכניסים אותם לעבודת השם ותברך,

וּמִמְשִׁיךְ אֹתָם לְבַחֲנַת תָּקוּן הַבְּרִית. וּעֲלֵינוּ זֶה  
זָכֵין לְשִׁפְעָה כְּפֹולָה, הִנֵּנוּ בַּחֲנַת לִחְם מִשְׁנָה  
בְּשִׁבְתָּה, הִנֵּנוּ מִשְׁנָה תֹּרְהָ שָׂוֹכָה לְחִדְשָׁה בְּשִׁבְתָּה  
חִדְשֵׁין דָּאוּרִתָּא עַל חָדְרֵין, וּעֲלֵינוּ זֶה זָכָה  
לְרִפְואַת הַגֶּשֶׁשׁ וְרִפְואַת הַגּוֹף, וּעֲלֵינוּ זֶה גַּתְעֹורָה  
הַעוֹלָם לְתַשְׁוִיכָה מֵאַהֲבָה. וְכָל הַבְּשִׁירִים שְׁבָדוֹר  
נִתְּרָפְּאִים וּנְעָשִׁים מִכְּבָדִים בְּעֵינֵי הַבְּרִיות, וּעֲלֵינוּ  
זֶה מַקְבְּלֵין בֶּל אֶחָד חִדְשֵׁי תֹּרְהָ שָׁהֵיא תֹּרְהָ  
הַצְּפָנָה שַׁהְשִׁפְיעַ הַצְּדִיק בַּיּוֹם הַשְּׁבָתָה: (לק"א ס"י נ"ח)  
וְעֲלֵינוּ אַמְוִינַת חַכְמִים גַּדְפֵּךְ הַמֶּח וּזָכָה לְשַׁכֵּל  
בְּרוֹר, וּעֲלֵינוּ זֶה זָכָה לְהֽוֹצִיא וּלְקַבֵּל מִכֶּל מִהָּ  
שְׁלֹומֵד בְּהַתֹּרְהָ מִשְׁפֵּטִי אַמְתָה, דְּהִנֵּנוּ הַנְּהָגָת  
יִשְׁרוֹת לְעַבּוֹד אֹתוֹ יְתִבְרָה, שִׁידְעָ אֵיךְ לְהַתְּנַהַגְךָ  
בְּכָל דָּבָר הוּא וְהַתְּלוּיִם בָּו. אָבֶל בְּשִׁפְוגָּם ח"ו  
בְּאַמְוִינַת חַכְמִים, הוּא נְדוֹן בִּגְיֻעַת בָּשָׁר, דְּהִנֵּנוּ  
בְּמוֹתָרוֹת, בְּצֹאָה רֹתְחָת, שְׁעוֹלִים לוּ עַשְׁנִים  
סְרוּחוּם אֶל הַמֶּח וּמִעֲרָבְבִּין וּמַבְּלַבְלֵין מָחוּ וְדַעַתָּו,  
וְאֹזֵן אֵינוּ יִכְלֵל לְהֽוֹצִיא מַלְמָדוֹ מִשְׁפֵּטִי אַמְתָה  
וְהַנְּהָגָת אַמְתִּיות, אֲדֻרְבָּא, הוּא מֹצִיא דָבָרים

הַפּוֹכִים מִן הָאֶמְתָּה. וְעַל־יְדֵי זֶה אֵין לוֹ עַצָּה שְׁלָמָה לְעוֹלָם, וְהִוא תָּמִיד מַסְפָּק וַעֲצַתּוֹ חֲלוֹקָה לְכָאן וּלְכָאן, כִּי עַל־יְדֵי פָּגָם אֶמְנוֹת חִכְמִים נָעֲשָׂה לְבָוּ מַטְפָּח בָּמוֹ בֵּית הַפּֿהֶא עַל־יְדֵי שְׁנָדוֹן בָּמוֹתְרוֹת כְּפָ"ל, וְעַל־כֵּן כָּל עֲצֹתוֹ [הֵם עֲצֹות] גְּבֻעָות, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְגַמֵּר עַצָּה שְׁלָמָה בְּלָבָו, אֵיךְ לְהַתְנִיחַ בְּשָׁוִום דָּבָר: (לק"א ס"א אות א)

ה עקר הַמְּחַלְקָת שָׁבָא עַל הָאָדָם הוּא מִחְמָת פָּגָם אֶמְנוֹת חִכְמִים עַל שֶׁלָּא הָאִמֵּן בְּהַצְדִּיקִים, שָׁהֵם הַחִכְמִים, וְדִבְרֵיהֶם וְסִפְרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים לֹא הָיוּ חַשׁוּבִים בָּעֵינֵיו כָּלּוֹם, וְהִיא בָּעֵינֵיו אֵךְ לְמוֹתָר, מִפְּלָשָׁן וְכָל שְׁפָן אֵם ח"ג, הִיא מַלְעִיגָּה עַלְיָהֶם. וְעַל יְדֵי כָּל זֶה בָּא מְחַלְקָת, לְפִי הַפָּגָם ח"ג. עַל־כֵּן צִרְיךָ כָּל אֶחָד לְשׁוֹם אֶל לְבָו, לְהַתְבֹּזֵן מִהַּמְּחַלְקָת כֹּמהֵה הוּא צִרְיךָ לְשׁוֹב עַל פָּגָם אֶמְנוֹת חִכְמִים, שָׁמְשָׁם בָּא הַמְּחַלְקָת. וְעַל־יְדֵי זֶה יָשַׁוב בְּתִשׁוּבָה וַיַּתְקִוּ פָגָם אֶמְנוֹת חִכְמִים, וַיַּחֲזִיר כָּל הַסְּפָרִים הַקְדוּשִׁים וְיָהִוּ נַחֲשָׁבִים בָּעֵינֵיו, וַיַּדַּע וַיַּאֱמִין, כִּי כָלִם צִרְיכֵין לְהַעֲלָם. וְעַל־יְדֵי זֶה יָהִי גַּטָּהָר

**לְקֹדֶשׁ**      **צָדִיק**      **עַזּוֹת**      **שְׁמַט**

מהטנפת הנ"ל, ויזכה לעזה שלמה. ועל-ידי זה יהיה נמתקין כל האמצזומים שם הדינם. וכל מקום שיש אליו דין ואמצזום, הפל נמתק על-ידי זה, ועל-ידי תקון האמונה הנ"ל, שמאמין בהצדיקים אמתיים ובספריהם הקדושים: (שם אותן בהצדיקים אמתיים ובספריהם הקדושים: (שם אותן ב)

בכל פעם שבא להצדיק, צריך שיראה שיבוא בכל פעם מחדש, לא כמו שבר היה אצל הצדיק ועבדו הוא בא פעם שנייה, רק כמו שבא עבשו מחדש פעם ראשונה, כי צריך להתחיל בכל פעם מחדש כי עקר הוא ההתחלת (ען יאה אות יג): (לק"א סי' ס"ב בסוף)

דע, שהצדיקים המנוגדים האמתיים יש בהם כפה  
שנויים בעניין הנחת בני העולם המתקדמים  
אליהם. כי לפעמים הצדיק מתקרב עצמו אל  
העולם מאד, ולפעמים הוא מכפה עצמו ומעלים  
עצמו מלהם מאד ומתרחק מהם מאד. ולא די  
שמתרחק מהם ומתרומם מהם ואינם יכולים  
להתקרב אליהם, אף גם נופלים עליו קשיות

וְתִמְיהוֹת, עַד שֶׁגַעֲקָם וּנְתַבְלֵבֶל מִחְם מִהְנָהָגָתוֹ<sup>טו</sup>  
עַמָּהֶם. וְכֹל וְהַ לְטוֹבָה הַמְתַקְרִבִים אֵלָיו. עַל־בֵן אֶל  
יְבָהָלוֹךְ רְעִוּגָנִיךְ עַל וְהַ כִּי הַכֶּל לְטוֹבָתְךָ: (לק"א סי' ס"ג)

נ" ייש שָׁדָה הַעֲלִיָּנָה שֶׁשְׁם גָּדוֹלִים כֹּל הַגְּשָׁמוֹת, וַיָּאֶלְגָּו  
הַגְּשָׁמוֹת אַרְבִּין בַּעַל הַשָּׁדָה שַׁיְעַסְק בַּתְקוֹנוֹם.  
וְצִרְיךְ כֹּל אֶחָד שְׁרוֹצָה לְרַחֲם עַל נְשָׁמָתוֹ, לְבַקְשָׁ  
וְלַהֲתִחְזֹן הַרְבָּה לִפְנֵי הַשֵּׁם יְתִפְרַךְ כֹּל יָמָיו, שִׁזְבָּחָ  
לַהֲתִקְרֵב לְהַצְדִּיק הַזֶּה שַׁהְיָא בְּחִינַת בַּעַל  
הַשָּׁדָה, שַׁהְיָא מִסְתַּבֵּל עַל כֹּל אֶחָד לְהַבְיאוֹ אֶל  
הַתְּכִלִּית הָאַמְתִּי שַׁהְיָא בְּלֹו טֻוב בְּלֹו אֶחָד, שָׁעַלְ  
יְדֵי זֶה הַתְּפִלָּה בַּתְּכִלִּית הַשְּׁלִמוֹת (עַזְנִית תְּפִלָּה [ג"ח]).  
כִּי אֵי אִפְּשָׁר לְבוֹא אֶל הַתְּכִלִּית הַטּוֹב הַגְּדוֹלָה כִּי  
אָמַר עַל־יְדֵי הַצְדִּיק הַזֶּה, שַׁהְיָא בְּחִינַת בַּעַל הַשָּׁדָה  
הַעֲלִיָּנָה: (לק"א סי' ס"ה)

נ" דבר גָּדוֹל מַאֲד לְהִוָּת אֶצְל הַסְּתָלִיקוֹת הַצְדִּיק,  
אֶפְלוּ מַי שָׁאַינּוּ תַּלְמִידָו. כִּי נְתַגֵּלָה אוֹ הָאָרָה  
גָּדוֹלָה מַאֲד, וְהַוְאָ טְוָבָה גָּדוֹלָה לְכֹל מַי שְׁנָמְצָא  
שָׁם, וּזְכוּן עַל־יְדֵי זֶה לְאַרְיכָות יָמִים. אַךְ

התלמידים העומדים אן, מגע להם הארץ גדולה  
מיאד ביזה, ויכלן לזכות או לקבל פי שנים  
ברוחו של רבו, וב└בד בשם מקשרים בו היטב  
היטב בענפים באילן, עד שהם מרגישים כל  
העליות והירידות שיש לרם, אפלו בשעה שאינם  
אצלו. ואוי יכול להיות שהתלמיד יתפלל בכוונה  
ויעשה עבדות יצקהות יותר מרבו, ובאמת הכל  
ברוח של רבו: (לק"א סי' ס"ז אות א')

צורך להשתדל תמיד להקביל פניו רבו בכל פעם,  
ועל-ידי שרגיל ביזה להקביל פניו רבו על-ידי זה  
יכול לזכות לבחינת פי שנים ברוח של רבו: (שם)  
ס"א עקר גדרת האדיקום והקשרים הנולים אליהם  
יתגלה רק לעתיד ביום הדין הגדול והגורא, כי או  
יראו הכל את גדרתם ותפארתם של האדיקום  
והגולים אליהם, אשריהם ואשרי חלוקם, מה רב  
טוב הצפון להם. וכן להפח, יראו הכל את מפלת  
הרשעים. כי או יהיה יומא הדין רבא, שיהיה  
האדם נדונ על כל מעשה, על כל פרט ופרט, ולא  
יונטו לו על שום דבר קטן, כי אין שכחה לפני

יתברך, והכל ייה נופר לו און. ואו יראו החלוקת  
שבין צדיק לרשות, ובין מי שזכה להתקרבות  
ולהתהבר לצדיקו אמת, ובין מי שחלק עליהם.  
ואו יתהפכו הכל להשם יתברך אפילו אמות  
העולם, ויקראו כלם בשם זה. ועל-ידי שטחפלין  
באמת להשם לבדו בלי שום פניה בשבייל בני  
אדם, על-ידי זה זוכה להמשיך בחינה זאת של  
עולם הבא בעולם הזה, דהיינו שיזה מפללה  
לרשותים גם בעולם הזה עד שיכרתו כלם לשוב  
אל זה. ועל-ידי זה נשלם הדיבור דרךה, ועל-ידי  
זה זוכין להוציא מפה אל הפעול, דהיינו לגמר  
בפועל כל הדברים שבקרישה שחושך לעשות:

(שם אות ג')

ככ עליידי הצדיק ממשיכין על עצמו בחינת מים  
קרים להיות נפשו העיפה, ועל-ידי זה זוכה  
להתפלל בכל לבו בבחינת כל עצמותי תאמRNA  
וכו, שזה עקר שלמות התפלה. וזה החלוקת שבין  
השומע מפני הצדיק ללויד מהוד הספר. כי  
בשושם מפי הצדיק או מופיע לו בבחינת מים

קָרִים לְהַחֲיוֹתּוֹ בֶּרְאֵי לוֹ לְפִי מִדְרָגָתוֹ לְפִי מַה  
שְׁנַפְשׁוֹ עִיפָּה, אֲבָל בְּשַׁלּוֹמָד מִתּוֹךְ הַסְּפִיר, אֵינוֹ  
יֹדֵע אֵיךְ לְהַחֲיוֹת נֶפֶשׁוֹ הַעִיפָּה בֶּרְאֵי לוֹ לְפִי  
מִדְרָגָתוֹ בְּכָל עַת: (לק"א סי' ס"ז אות ח')

ט. הצדיק האמת יש לו פה המושך להמשיך כל  
העולם אליו, ל夸ם להישם יתריך ולתורתו. ומה  
שרחוקים ממנה אין הכל נמשכים אליו, זה הוא  
על-ידי כה החקירה שהוא בנגד כה המושך של  
הצדיק. כי יש בני אדם שעליידי דבורייהם  
ומعيشיהם [הם] מפסיקין ומקריחין להתרחק  
מהצדיק האמת. ועיקר התגברות כה החקירה  
הוא על-ידי גאות וגנות הרוח וכבד, שמתירה  
שיהיה נפח בבודו ויתבזה בשיתקרב אל האמת.  
על-פנֵי מי שרוצה לידע האמת לאמתו, ישפייל  
דעתו באמת, ויזכר פחיתותו ושפלוותו באמת,  
[וכל מה שעבר עליו מעוזו. ובשירגינש שפלוותו  
באמת], או בודאי יתגלה לו האמת, ויתגבר כה  
המושך על כה החקירה, ויהיה נושא בזירות  
גדול להצדיק האמת: (לק"א סי' ע')

ס' בְּלָיְמָה שֶׁהָאָדָם מַקְטֵין אֶת עַצְמוֹ בַּיּוֹתָר, יִשְׁ לֹ  
פְּחַח הַמּוֹשֵׁךְ בַּיּוֹתָר, דְּהִנּוּ לְמַשֵּׁךְ שְׁכִינַת אֱלֹקָתוֹ  
לְמִטְהָה, שִׁיַּשְׁבַּן עַמְנוּ הָוָא יְתִבְרָה, וְכֵן לְהַמְשִׁיךְ  
אֲנָשִׁים אַלְיוֹ לְקַרְבָּם לְעַבְדוֹתָו יְתִבְרָה, וְכֵן לְהַמְשִׁיךְ  
הַשְּׁפָעֹות וּבְרָכוֹת לִישְׂרָאֵל. וּכְמוֹ כֵּן הָוָא קָרוֹב  
וּסְמֻךְ בַּיּוֹתָר לְהַפְּחַח הַמּוֹשֵׁךְ שֶׁל הַצְּדִיק הָאִמָּתָה:

(שם)

ס' בְּשֶׁנּוּתָן צְדִיקָה לַהֲצִידִיק שֶׁהָוָא עָנוֹ גָּדוֹל, הָוָא  
מִתְּבָרֵךְ מִיד: (שם)

ס' קָשָׁה מַאֲדָל לְהִיוֹת מִפְרָסָם (עַזְ בְּבּוֹד סִמְן ב"א [וְסִימְן ל']):  
(לק"א ס"י ע"א)

ס' יִשְׁ צְדִיקִים שִׁמְקַבְּלִין מַעֲצָמָן עַלְيָהָם הַיּוֹרֵן  
בְּשִׁבְילֵי יִשְׂרָאֵל, וּעַלְיִדֵּי זֶה זָכָה לְשִׁפְעָ רַוְתְּנִיוֹת  
גְּבוּהָ מַאֲדָל: (שם)

ס' צְרִיךְ לְהַשְׁתְּדִיל לְהַתְּקֻרְבָּה לְצְדִיקִים אַמְתִּים, כִּי  
אָפְלוּ מַי שְׁלֹמֵד וּעֲזֹבֵד עַבְדוֹתָו תָּמִיד, אֵין יָדָע  
אֵיךְ לְהַתְּנִיגָּג בַּעֲבֹדָתוֹ בֶּלֶא הַצְּדִיק: (לק"א ס"י ע"ז)

๙๗ מה שהצדיק מדבר עם העולם לפעמים שיחת חליין, הוא טובתו גודלה להם. כי דיקא על-ידי זה [הוא] מקשר אותם אל הדעת, שהוא התורה. כי יש בני אדם שרוחקים מההתורה מאד, עד שאם אפשר לקרבם על-ידי דברי תורה כי אם על-ידי שיחת חליין דיקא, שהצדיק מלביש בהם את התורה. גם לפעמים הוא טובה להצדיק, שצורך לפקס דעתו ולהזכיר את עצמו [על-ידי] שיחה זאת, וממילא מגיע טובה גודלה לווה האיש, שמדבר עם הצדיק שיחת חליין ומהיה אותו: (לק"א סי' פ"א)

ג' על-ידי המהלך שיש על גודלי הצדיקים, על-ידי זה הם יכולים להמשיך השפע בלי קטרוג: (לק"א סי' פ"ח)

ה' מה שצרכין לנמע להצדיק ולא די בספריו מוסר, מפרש בתורה (שמות יז) "ויאמר ה' אל משה כתוב זאת וברז בספר ושים באוני יהושע". כי אף שאמור לו בכתב בספר, אף על פי כן לא הסתפק בזה, וזכה לו "ושים באוני יהושע", שידבר עמו

פה אל פה. כי העקר מה ששותם מעין מפה הצדיק. ועין מדריש דברים פרשה ג' על פסוק, "שמע ישראל היום אתה עוזר" וכו', עיין בפנים סימן ק"ב. גם למוד בספר הוא בחינת נעשה, ושם יעה מפי הצדיק הוא בחינת נשמע. וישראל א?בדו את בתר הנעשה על-ידי חטא העגל, ולא נשאר להם כי אם הנשמע, כמו בא במדרש [תע"ל]. על-כן אין בספר כח כל כה לעורר אותו כמו ששותם מפי הצדיק בעצמו, שהוא בחינת נשמע שנשאר לישראל: (לק"א סי' ק"ב)

העקר והיסוד שהכל תלוי בו, הוא לקשר עצמו להצדיק שבדור ולקביל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולבלוי לננות מדבריו ח"ו ימין ושמאל. וצריך להשליך מאתו כל החקמות, ולסלק דעתו אבלו אין לו שום שבל בלוועי אשר מקבל מהצדיק והרב האמת. וכל ימן שנשאר אצלו שום שבל עצמו אינו בשלימות ואיןו מקשר להצדיק: (לק"א סי' קב"ג)

האמונה לברכה שמאמין בהצדיק ומקרב עצמו אליו, אפילו אם לא יקבל ממנה כלל, זה בעצמו טוב מאד. כי על ידי האמונה וההתקרבות בלבד נאכל הארץ שלו ונתחפה למחות הצדיק, וב בלבד שיחיה בונתו לשמים. אבל מי שנוטע ומקרב עצמו לצדיקים בשביל בונה אחרת, לא יועיל לו ההתקבות כלל: (לק"א סי' קכ"ט)

עד ההתקבות להצדיק מבטל הנדרשות (וכן מבאר לעיל אותן). על כן זה סימן אם היא מקשר להצדיק באמת, אם יש לו שפלוות: (לק"א סי' קל"ה)

אם הוא מקשר להצדיק יוכל להרגיש קדרשת يوم טוב. ועל ידי זה מעלה מלכות דקדשה מבין הקלות, ונופל מלכות הרשעה: (שם)

עיקר ההתקשרות היא אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלמה שיחיה נפשו קשורה בנפשו, עד שעלי ידי אהבת הצדיק יתבטל אהבת נשים בבחינת "נכילת אהבתך לי" וכו': (שם)

ש הַשְׁבָתִים שְׁשׁוּבָתִים אֶצְלֵי הַצְדִיק הַאֲמָת הַוָא בָמָו  
תְעֻנִיתָה: (לק"א ס"י קס"ז)

ע"ה צָרִיךְ לְזֹהַר מְאֹד לְגַרְשׁ מִקְרָבוֹ הַרוּחַ שְׁטוֹת, מַה  
שְׁלַבּוֹ מְלָא מִרוּחַ שְׁטוֹת הַדְבּוּק בָו. וּלְלִידֵי  
שְׁנַתְקְשֵר לְהַצְדִיק הַאֲמָת, הַנָּנוּ שְׁיַאֲהָב אֶת  
הַצְדִיק אֶהֱבָת נֶפֶשׁ, עַלְלִידֵי זֶה מְגַרְשׁ בְּמִהְיוֹת  
גָדוֹל אֶת הַרוּחַ שְׁטוֹת מִקְרָבוֹ. וּלְלִידֵי זֶה זָכָה  
לְלִבּ נְשָׁבֵר: (לק"א ס"י קע"ז)

ע"ז מֵשְׁמָמָין הַיְטָב בְּדָבְרֵי הַצְדִיקִים, הַוָא רֹאָה  
מִהֶם מַזְפְתִים גָדוֹלִים בְּכָל עַת. בַי הַצְדִיקִים  
אֲמָתִים מְלָאִים מַזְפִתִים, וּמֵי שְׁמָמָין בְּהֶם  
וּמִשִּׁים לִבּ לְדָבְרֵיהֶם, הַוָא רֹאָה וּמַזְאָ אַחֲרֵךְ  
שְׁבֵל מֵה שְׁנַעַשָּׂה אַחֲרֵךְ, הַפְלֵל הַיָּה מְרַפְּאָו  
בְּדָבְרֵיהֶם: (לק"א ס"י קפ"ז)

פ' קָדָם שִׁיאָצָא הָאָדָם לְאוֹיר הָעוֹלָם מַלְמָדִין וּמַרְאִין  
לו בָל מֵה שְׁצָרִיךְ לְעַבְדֵל וְלְהַשְׁגִג בְּזֶה הָעוֹלָם. וּכְיוֹן  
שִׁיאָצָא לְאוֹיר הָעוֹלָם, מִיד נִשְׁבַח וּנְאָכֵד מִמְּנוּ הַכְלָל.  
וּבְשִׁבְיל זֶה הַוָא צָרִיךְ לְגַסְעַ לְהַצְדִיק לְבַקֵשׁ אַחֲרֵךְ

לְקֹדֶשׁ עִזּוֹת צָדִיק שְׂמֵחַת אֲבָדָתּוֹ. בַּי כָּל הַאֲבָדָות הַלְלוּ שֶׁל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,  
כְּלָם הֵם אִצְלָה הַצָּדִיק: (לק"א סי' קפ"ח)  
כָּל הַדְּבָרִים שֶׁמְדָבָרים עַל הַצָּדִיק הַאֲמָת וְעַל  
אָנָשָׁיו הֵם טוֹבּוֹת גְּדוּלּוֹת מְאֹד בְּגַשְׁמִי וּבְרוֹחָנִי:  
(לק"א סי' קפ"א)

כִּי שְׁשׁוּמָע דָבָר מִפְּנֵי הַצָּדִיק הַאֲמָת, וּבְפִרְטָן  
בְּשֶׁרֶזֶת אֹתוֹ, אָזִי הוּא מִקְבֵּל בְּחִינַת הַפִּנְימִים  
שֶׁל הַצָּדִיק, וּבְחִינַת שְׁכָלוֹ וּגְשָׁמָתוֹ. אַךְ צָרִיךְ  
לְשִׁמְרָה מִשְׁבָּחָה, בַּי שְׁכָה מִשְׁבָּחָת כָּל זֶה  
מִמְנוֹ. וְכַשְׁוֹכֶחֶת לִזְבָּרוֹן, לִזְבָּרוֹן הַצָּדִיק בָּמוֹ  
שָׁאָמָרָם, או עַל־יְדֵי מַה שְׁחוֹזֵר ק"א פָעָמִים,  
שְׁעַל־יְדֵי זֶה זָכוֹר, או בְּשָׁאוּמָר זֶה הַדָּבָר בְּשָׁם  
הַצָּדִיק, נִצְטִיר לִפְנֵיו דָמוֹת דִּיוֹקָנוֹ שֶׁל הַצָּדִיק,  
וְהַרְיָה הוּא בָּאֶלְוֹ אָמָרָה הַצָּדִיק בְּעַצְמוֹ, אַךְ  
שִׁיחַה הַזְּבָרוֹן בְּאֲמָת בְּכָה הַזְּבָרוֹן: (לק"א סי'  
קצ"ב)

כְּשֶׁשׁוּמָע הַחֲדוּשׁ מִפְּנֵי הַרְבָּה בְּעַצְמוֹ בָּעֵת שְׁחִידָשׁ  
אֹתוֹ הַרְבָּה, עַל־יְדֵי זֶה יוֹפֵרְהוּ הַיּוֹטֵב. אַבָּל בְּשָׁאַינוֹ  
שׁוּמָע מִפְּנֵי הַרְבָּה בְּעַצְמוֹ, או אַפְלוֹ מִפְּנֵי לְאַחֲרָכָה,

שם      לְקֹדֶשׁ      צָדִיק      עַזּוֹת

שֶׁלְאַ בָּעֵת שְׁחִידֵשׁ אָתוֹ הַחֲדוֹשׁ, אָוי יִכְלֶל לְשַׁבְּחוֹ  
בְּנַקְלָה: (שם)

פ"ד מה שָׁהָרְשָׁעִים עוֹשִׂים יִסּוּרִים לְצָדִיקִים וּרוֹדְפִים  
אֶת הַצָּדִיקִים, זֶה סְبָה מֵאת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרִי  
שִׁיתְבּוֹנֵן הַצָּדִיק וַיַּפְשְׁפֵשׁ בְּמַעַשְׂיו. וְהָם בָּמוֹ  
שׁוֹמְרִים לְשִׁמְרָה אֶת הַצָּדִיק מַלְפֵל בְּגַשְׁמִות: (לק"א

(ס"ר ר"ח)

פ"ה גַם הַוָּא טוֹבָה לָהֶם לְצָדִיקִים מַעַט הַמְּחֻלָּקָת נְשִׁישׁ  
עַלְיָהֶם, כִּי הַמְּחֻלָּקָת הַוָּא בָּמוֹ מַכְסָה לָהֶם, שֶׁלְאַ  
יַּתְגִּלוּ וַיַּתְפִּרְסִמוּ יוֹתֵר מִפְּרִי הַצָּרָה. אֲך֒ הַחֹזְלִיקִים  
רוֹצִים לְכֹפּוֹת לְגַמְרֵי לְהַעֲבִירָם מִן הַעוֹלָם ח"ו.  
אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לֹא יִעֲזֶב בִּידָם: (שם)

פ"ז אֵי אָפָּשֶׁר לְבוֹא לְמַחְיָין זְבִים וּמַחְשָׁבָה טָהוֹרָה אֶלָּא  
עַל-יָדֵי הַתְּקִשְׁרוֹת לְצָדִיקִים, וּעַל-יָדֵי זֶה עֲקָר  
הַמְּתַקְתָּת הַדִּינִים. וּבְשִׁבְיל זֶה צָרִיכִים לְנַסְעָה  
לְצָדִיקִים עַל רַאשׁ הַשָּׁנָה (עַזְרָה הַשָּׁנָה סִימָן וְא"ו):  
(לק"א ס"ר ר"א)

פ"ז כַּה הַדְבָּר בָּא עַל-יָדֵי הַתְּקִשְׁרוֹת לְצָדִיקִים: (לק"א  
ס"ר ר"ב)

כח אֲפָלוּ הַרְחֹקִים מִן הַצָּדִיק הֵם מַקְבְּלִין חַיָּת  
וְהַאֲרֶה מִפְנָgo: (לק"א ס"י רכ"ד)

ט סְפֻורִי מְעִשּׂוֹת מִצְדִּיקִים, דְּהַנִּינוּ שְׁמָסְפָּרִין מַה  
שָׁנְعָשָׂה עַמָּהֶם, וְאֵת בֶּל הַגְּדוּלָות אֲשֶׁר עָשָׂו, הוּא  
דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד וְעַלְיָדִי וְהִנְּתַחֲרֵר מִחְשָׁבָתוֹ, וְעַל-  
יָדִי זֶה מִמְתַחֵק הַדִּינִים וְנִצְׁאֵל מִכֶּל הַצְּרוֹת. אֲבָל אֵי  
אֲפָשָׂר לְסִפְרֵר מְעִשּׂוֹת מִצְדִּיקִים כִּי אֵם מֵי שִׁזְׁוּדָע  
לְהַבְּדִיל بֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחַשָּׁה, דְּהַנִּינוּ בֵּין מְעִשּׂוֹת  
שֶׁל צִדִּיקִים לְמְעִשּׂוֹת שֶׁל רְשָׁעִים וּשְׁקָרְבָּנִים (עַז  
בְּפִנִּים בְּסִימָן רל"ד). זֶה זָכֵין עַלְיָדִי אֶרְץ יִשְׂרָאֵל: (לק"א  
ס"י רל"ד)

י בֶּל הַהַשְׁפָעֹות הֵם בָּאים רַק מִהַּצָּדִיק הַאֲמָת. וְעַל-  
כֵּן מֵי שָׁהָוָא רְחֹוק מִהַּצָּדִיק, אָזִי בָּא לֹא בְּקָשֵׁי גָּדוֹל  
הַשְׁפָעָ שֶׁלֽוּ, עַד שִׁישׁ שָׁאֲפָלוּ כְּשֶׁמְמַשֵּׁךְ אֵיזָה  
עֲשִׂירָות הִיא מַתְּעַל יָדִי זֶה, וְלִפְעָמִים גַּם  
הַעֲשִׂירָות נָאָבֵד וְאֵינוֹ נִשְׁאָר אֲפָלוּ לְבָנָיו. וְכֹל זֶה  
מִחְמַת הַתְּרַחְקִות מִהַּצָּדִיק: (לק"א ס"י ר"מ)

יא עַלְיָדִי סְפֻורִי מְעִשּׂוֹת מִצְדִּיקִים נִתְעוֹרֵר וְנִתְלַהֵב  
הַלְּבָב בְּהַתְּעוּרָות גָּדוֹל לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ בְּחַשְׁקָנוּמָיו

מְאֹד. וְכַמָּה צַדִּיקִים גָּדוֹלִים וּנוֹרָאים מְאֹד סְפִּרוֹן,  
שֶׁעָקֵר הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁלָּהֶם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תְּהִהָּ עַל-  
יְדֵי סְפִּירִי מִعְשָׂיוֹת מִצְדִּיקִים, וְזֹה הַבָּעֵר לְכֶם  
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עַד שִׁגְעֻנוּ בַּעֲבוֹדָתֽוּ וּזְכוּ לִמְהָ  
שָׁצּוּכוּ, אֲשֶׁרִי לְהֶם: (לק"א ס"י רמ"ח)

ב' הַצִּדִּיק בְּעַצְמוֹ אֵיךְ אָפְשָׁר לְהַשִּׁיגּוּ כִּי אֵין בּוּ שָׁוֹם  
תְּפִיסָה, רַק עַל-יְדֵי אֲנָשָׁיו יִכְלְיוּ לְהַבִּין עַצְמָם  
נוֹרָאות גְּדוּלָתוֹ. כִּי עַל-יְדֵי שְׁרוֹאַיִן שָׁאֲנָשָׁיו הֵם  
אֲנָשָׁי מְעַשָּׁה, הַזּוֹלְכִים בְּדַרְךְ ה' בָּאָמָת, עַל-יְדֵי זֶה  
יִכְלְלוּ זֶה בִּינָה עַצְמָם גְּדוּלַת הַצִּדִּיק: (לק"א ס"י ק"ט)

ג' כָּל הַעֲצֹות אֲרֵבָן לְקַבֵּל מִצְדִּיקִי אָמָת, וּעַל-יְדֵי זֶה  
נִמְתָּקוּן הַדִּינִים וּבוֹא לֹא יִשְׁוּעָה (וע"ז ע"ה): (לק"א ס"י  
קמ"ג)

ד' הַצִּדִּיק הַפּוּבִשׁ אֶת יֶצֶרֶן, וְאֶפְלוּ בָמָה שַׁחַתָּר לְזֶה  
הָוּ אַוחֵז אֶת תָּאוֹתָו בְּ יַדָּו, הָוּ תִּמְדִיד חֵי אֶפְלוּ  
לְאַחַר מִיתָּה. וְאֵין חָלֹק אֲצֵלֹן בֵּין חַיִים לִמְיתָה:  
(לק"א ס"י קמ"ד)

ה' עַל-יְדֵי רַבִּי אַמְתָּה עִם תַּלְמִידִים נִתְהַקֵּן הַפְּלָל,  
דְּהַנֵּנוּ תָּקוּן הָאֱמֹנוֹנָה וְתָקוּן הַבְּרִית, שַׁהְיָא תָּקוּן

# לקיוטי עזרות צדיק שפט

המחין ותקון השנה שתיה בקשות ובטהרה,  
על ידי זה נצולין מטמאת מקורה ח"ו, בכל  
הבחינות (ענ' ברית זה נ"ז). גם כל החמשה חושים  
של המוח נתתקנים על ידי שבאים לצדיק שהוא  
רבי אמיתי. כי על ידי הראה עצמה שראין את  
הרב נתתקן חוש הראות, כי הראה עצמה  
שראין את הרוב הוא דבר גדול. ועל ידי ששומעין  
המוסר של הרב, על ידי מהתקנים חוש  
השמיעה. ועל ידי הטרחות והגיעות שיש לכל  
אחר כדי לנמע ולבוא אל הרב, כי אי אפשר לבוא  
אל הרב ולקלל ולינק מהכמתו הקדושה כי אם  
על ידי טרחות ויגעות, ועל ידי אלו הטרחות  
[והגיעות] מהתקנים חוש הריה. ועל ידי שזוכה  
לטעם ולהרגיש טעם אמריוنعم של הרב, על ידי  
זה נתתקן חוש הטעם. ועל ידי ההוצאות שיש  
לכל אחד שמוenia את ממונו וינו כפו כדי לבוא  
להרב, ועל ידי זה נתתקן חוש המשוש. ועיקר זמן  
הקבוץ להרב האמת הוא בראש השנה, והוא הוא  
עקר תקון של היה חושים הנ"ל, ואנו נתתקנים כל

## לקוטי

צדיק

## יעוזות

**התקוניים הַפְּלִיאָם בְּתַקְנוּנִים נֶפְלָאִים:** (לק"ת סי' ה' אות

צ' הצדיק האמת הוא רחמן מאד על ישראל, כי הוא מרחם ברחמנויות האמת על ישראל, שהוא להבניהם בהם הדעת הקדוש, להוציאם بي ה' הוא האלקים ולהוציאם מעוננות, שהוא עקר הרחמנויות על ישראל הגדול מבל מני רחמנויות. כי ישראל עם קדוש אין יכולין לשא עליהם המשאוי של עוזן אפילו יום אחד (ען תוכחה אותה י"ז). כי הוא יודע מעלה קדשת ישראל ודקותם ורוחניותם, איך הם רחוקים לגמרי מעוזן, ואין עוזן שיק לאיש ישראלי כלל. על-כן היא מוסר נפשו בכל פעם עבורים להוציאם מעוננותיהם, ולבקש מהשם יתברך שישלח להם לכל חטאותיהם. גם הוא יודע איך להתנגן עם רחמנויות, שלא לריהם על אחר ברחמנויות שמוקף הוא ח"ו, שלא לריהם על מי שאסור לריהם עליון. גם היא משתדל להשאיר דעהו לדורות לנצח, שהוא עקר שלימות הצדיק אחר הסתלקותו. כי אפילו אם זכה הצדיק

## לְקֹוֶתִי עַזּוֹת צָדִיק שָׁפָה

להסתלק ולעלות למעלה למעלה בתכליות  
המעלה, אף על פי כן אין זה שלמותו להיות  
למעלה לבה, רק עקר שלמותו שיואר אחר  
הסתלקותו למטה למטה גם בין שיישאר בין  
ותלמיד שיקבלו דעתו הקדושה, ויאירו דעתו  
בעולם מדור לדור לנצח. גם הוא יודע איך לדבר  
עם כל אחד ואחד ולעשות סיג לדבורי, לשתק  
במקום שאריך לשתק, כדי שלא יכנסו השומעים  
בקשות ותריזים שאסורים לכנים בהם (עין בפניהם  
בSIGN ו [לקוטי תנינא]). כי הוא יודע להoir בדרי מעלה  
ובדרי מטה, להראות להגבויים במעלה שאיןם  
יודעים כלל בידיעתו יתרפה, בחינת "מה חמית  
מה פשפשת" וכו', ולהפה, לדרי מטה שהם  
המזהים בדיויטה הפתחותן מאד בتوز הארץ  
ممמש בתכליות הירדה, להראות להם שעדרין ה'  
עטם ואצלם וקרוב להם, לחזקם ולאמתם שלא  
יתיאשו ח"ו בשום אפן בעולם. והוא כויל כל  
העולמות יחד עליון בתחתון ותחתון בעליון ומקרים  
כלם בגודל فهو ועל ידי זה ממשך פרנסה מפרקorum

הָרְצֹן, וַעֲלֵיכֶם זֶה כֵּל מִשְׁהוּא אִישׁ חִיל, מִקְבֵּל  
מִפְנֵי פְּרִנְסָה הַזֹּאת וּזְכָה בְּשֻׁעַת אַכְילָתוֹ לְהָאֲרָת  
הָרְצֹן, שִׁירְצָה וַיְכָסָף וַיִּשְׁתּוֹקֵק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ  
בְּרָצֹן חִזְקָה וַמְפָלָג בְּלִי שְׁעוֹר, עַד שֶׁלָּא יְדַע בְּלָל  
מָה הָוָא רֹצֶחֶת וּכְוֹ. וְכֵל זֶה וּזְכָין עַל-יכֶם הַצָּדִיק  
הָאֶמֶת וַתַּלְמִידָיו שִׁינְקוּ מִדְעָתוֹ הַקָּדוֹשָׁה. עַל-כֵן  
צָרִיךְ כֵּל אֶחָד לְרַחֲם עַל עַצְמוֹ, וְלַהֲתִינְפֵּל וְלַהֲתִחְנֵן  
לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרָמָעוֹת שְׁלִישִׁים, שִׁיזְבֵּה לִידָע  
הָאֶמֶת לְאֶמֶת, שִׁימְצָא מִנְהִיגָּה רַחֲמָנוֹן אֲמֵתִי בּוֹה,  
שִׁזְוִיכֵל לְהֹזְצִיא אֹתוֹ מִעוֹנוֹת וּלְזִכּוֹת אֹתוֹ לְכָל  
הַגָּל. כי זֶה עֲקֵר הַרְחַמְנָות מִכֶּל מִינִי רַחֲמָנוֹת  
כְּנֶל: (לק"א ס"י ז)

ז עַל-יכֶם הַרְמָזִים שְׁהָרֵב הָאֶמֶת מַרְפֵּאוּ לַתַּלְמִידָיו  
בַּיּוֹדָיו, כי בְּשַׁהֲרֵב לוֹמֵד עַם תַּלְמִידָיו יִשְׁרֵךְ דָּבָרִים  
שָׁאֵי אָפָּשָׁר לְהַסְּבִּיר לָהֶם כי אם עַל-יכֶם רַמְזִים,  
שָׁהֵם בְּחִינַת יָדִים, שְׁמַרְפֵּאוּ לָהֶם וּנוֹטֵה לָהֶם בַּיּוֹדָיִם,  
עַל-יכֶם אֱלֹהִים הַרְמָזִים גַּמְשָׁךְ פְּרִנְסָה הַגָּל: (שם א'ז)  
כח כֵּל מִנְהִיגָּה אֶמֶת שְׁבָכֵל דָּוָר יִשְׁרֵךְ לֹא בְּחִינַת רֹוח  
נִבְוֹאָה, וְגַם עֲכָשָׂו שְׁבָטֵל הַנִּבְוֹאָה וְאֵין לוֹ רֹוח

נביואה ממש, אף על פי כן בברכה שיהיה לו רוח  
אחרית דקומה, מה שאין לשאר ההמון שהוא  
בחינת רוח הקדש רוח נבואה. ועל ידי בחינת רוח  
نبואה של הצדיק המנהיג האמת, על ידי זה עקר  
ברור המדמה, שעלי ידי זה עקר שלמות האמונה.  
בי עקר שלמות האמונה כפי ברור המדמה. על כן  
צריך כל אחד לחשוף מאד אחרי מנהיג אמת  
להתקרב אליו כדי לופות לאמונה שלמה, דהיינו  
להאמין בחודש העולם שהשם יתברך בראש אחד  
עלמו יש מאין המהלך. כי חודש העולם אי  
אפשר להבין בשום שבל כי אם באמונה שזוכה  
על ידי צדיק האמת פג"ל. ואל תרמלה בנפשך  
שבכל אתה יכול לופות זה, להתקרב למנהיג  
אמת, כי באמת צרכין לחפש ולבקש מאד  
אחריו, ולבקש מאד מהשם יתברך שיזכה למצא  
מנהיג אמת, שיזכה לאמונה שלמה על ידו. כי יש  
מנהגים של שקר, ובশמרתקרים אליהם או  
אדראבא, באים לאמנונות פוזיות. על כן צרכים  
לחפש מאד אחר מנהיג אמת כזו פג"ל, כדי  
שיזכה לאמונה שלמה על ידו, שהוא עקר הכל.

ועל-ידי זה יזכה לחדש העולם שלעתה, עד  
שיזכה להגנון והשיר שיתעורר לעתיה, בשייח'ד  
השם יתברך את עולם, שהוא הגנון שיתגנו על  
ע"ב גימין, שטמשם גדים כל הרוחות טובות וכל  
היראות, שהוא הגנון הוא עקר קובל השבר של  
הצדיקים לעתיד לבוא. אשרי הזכה לו: (לק"ת סי'

ח' אות ז' ח' י')

צ' על-ידי התקבובות לאזיך האמת נפסק זהמת  
הנחש, ולהפּה, על-ידי מנהיג של שקר מתרגבר  
הזהמא ח"ו: (שם אות ח')

ק' הצדיקים מנהיגי הדור האמתיים, הם מגרשין מלבד  
ישראל המורה שחרה והעצבות, ועל-ידי זה הם  
יכולים לבער ולהתלהב להשם יתברך. גם לפעמים  
בזעם האדים ביותר להשם יתברך חזון מן המידה,  
וגם זה אינו טוב, כי זה מבחן רוח סערה ונקרו  
הריסה. והצדיקים משגיחים גם על זה להכנייע  
רוח סערה, שלא יבערו יותר מהמידה, רק ליב כל  
אחד מישראל يتלהב להשם יתברך בראוי במוגן  
השווה: (לק"ת סי' ט')

א מלחמת שנמצאים צדיקים אמתיים הגדולים במעלה מאד ודר彷ם לדבר גדוות ונפלאות, כי הם באמת יכולם לעשות גדוות ולעבך ה' בכל דבר שבעולם אפלו באכילה ושתיה וכיוצא, ויש צדיקים שיכולים לעשות פריוון על-ידי אכילתם. ומלחמת שיש צדיקים באלו, מלחמת זה נמצאים שקרים שמתפארים גם כן בגדוות ונפלאות באלו. ויש שהם מנהיגי הדור ומטעין את העולם באלו אין שום דבר נמנע מהם והכל בידם. וכל זה מלחמת שיש צדיקים אמתיים שיש להם באמת זה הפת, על-בון הם מתרפין אליהם בקוף בפני אדם, והם נקראים נבייאי השקר. אבל הם עושים טובות להצדיק אמת. כי יש שנוגנים צדקה והם רשעים נואפים, והצדקה שליהם היא מזקפת להצדיק האמת, ועל-בון היא טובה שנמצאים השקרים הנ"ל, שעליידי זה הרשעים פוגים אליהם. כי לשם יתברך מכשול את הרשעים שייתנו הצדקה שליהם להשקרים הנ"ל, ועל-ידי זה נצול הצדיק מהצדקה שליהם: (לק"ח סי' ט"ז)

כִּי הַצָּדִיק הָאֶمֶת מְקֻבֵּל דָבָר פִו הַקָּדוֹש מִבְּעָלִי  
צְדָקָה: (שם)

כִּי אֶל יְבָהּוֹך רְעִיוֹנִיך בְּשִׁקְשָׁה לְךָ אַיִּזה קָשִׁוֹת עַל  
הַצָּדִיקים הָאֶמֶתִים. כִּי הַצָּדִיקים מִתְּדֻמִים  
לְיוֹצָרִם, וְכֹמוֹ שִׁקְשָׁה קָשִׁוֹת עַל הַשָּׁם יִתְּפַרֵּח,  
כֹּמוֹ כָּן בְּהִכְרָה שִׁיחָה קָשָׁה קָשִׁוֹת עַל הַצָּדִיק  
(יען חֲקִירֹת אֹתוֹ ט"ז): (לק"ת ס"י נ"ב)

כִּי כָל מָה שַׁהְצָדִיק גָדוֹל בְּמַעַלָה יוֹתֶר, הוּא יִכְלֶל  
לְהַשְׁגִיחַ וְלִהְסַתְּפֵל יוֹתֶר עַל הָעוֹלָם. וְלֹא כֹּמוֹ  
שְׁטוֹעַנִין קָצַת בְּנֵי אָדָם, שָׁאוֹמְרִים שְׁמִיחָה גְּדַלָת  
הַצָּדִיק הוּא רָחוֹק מִהָעוֹלָם: (לק"ת ס"י נ"ח)

כִּי הַצָּדִיק הָאֶמֶת הוּא עֹשֶׂה תְּשׁוּבָה בְּעֵד יִשְׂרָאֵל,  
לְכֹן כָּל הַמְּקֻרְבִּים אֶלְיוּ בְּיוֹתֶר תְּשׁוּבָתְמֵם בְּגַנְקָל  
יוֹתֶר, כִּי הַצָּדִיק עֹשֶׂה תְּשׁוּבָה בְּעָדָם: (לק"ת ס"י  
ס"ז)

כִּי הַצָּדִיק הָאֶמֶת הוּא הַפָּאֵר וְהַיְפִי וְהַחֲן שֶׁל כָּל  
הָעוֹלָם כָּלוֹ, וְהָוָא הַבָּעֵל הַבָּיִת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם  
כָּלוֹ, וְהָוָא בְּחִינַת הַבָּעֵל הַבָּיִת שֶׁל הַבָּיִת הַמְּקֹדֵש,

לְקֹדֶשׁ עִזּוּת צָדִיק שְׁעָא

כִּי הַוָּא מֵאִיר לְהַבִּית הַמִּקְדָּשׁ וְלִכְלָל הַעוֹלָם כָּלֹו.  
[כִּי הַיָּא הָאוֹר וְהַפְּאַר וְהַיְּפִי וְהַחֲן שֶׁל כָּל הַעוֹלָם].  
וְכִשְׁזָה הַצָּדִיק נִתְפְּرָסֶם וְנִתְגָּדֵל שְׁמוֹ בָּעוֹלָם, עַל-  
יְדֵי זֶה נִתְגָּדֵל שְׁמוֹ יִתְפָּרֵךְ, וְכָל מַה שֶּׁ[מִתְגָּדֵל  
וּמִתְפָּאַר שְׁמוֹ יוֹתֵר], מִתְגָּדֵל וּמִתְפָּאַר שְׁם הַשֵּׁם  
יִתְפָּרֵךְ בַּיּוֹתֶר. וְכָל מַי שָׂגָבָל בִּזְהַבְּשָׁם הַאֱמָת,  
שַׁהְוָא הַפְּאַר וְהַחֲן הַאֱמָת שֶׁל כָּל הַעוֹלָם כְּפָ"ל,  
הַהִנֵּנוּ שִׁמְתָּקְרָב אַלְיוֹ וְנִכְלָל בּוֹ, עַל-יְדֵי זֶה נִפְתָּחֵין  
עַינֵּינוּ וּמִתְחַלֵּל לְהַסְתִּפְלֵל עַל עַצְמוֹ עַל כָּל הַמִּדּוֹת,  
אַיְדֵי הוָא אֹוחֵז בָּהֶם, וְלַשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל  
הַמִּדּוֹת רְעוֹת שְׁפָגֶם בָּהֶם. וּזְכָה לְהַסְתִּפְלֵל בְּגַדֵּלָת  
הַפּוֹרָא יִתְפָּרֵךְ, וּלְהַסְתִּפְלֵל בָּכָל הַעוֹלָם, כִּי נִפְתָּחֵין  
הַעֲנִים וְהַמְּחִין עַל-יְדֵי הַצָּדִיק הַאֱמָת שִׁמְאִיר בְּכָל  
הַעוֹלָם: (לק"ת ס"י ס"ז)

אָבֶל לְהַפְּךְ ח"וּ, בְּשַׁנְתָּעַלְמָם שְׁם הַצָּדִיק הַאֱמָת  
וּנְסַתְּלַק מִן הַעוֹלָם, וְנִתְגָּדֵל וְנִתְפְּרָסֶם מִפְרָסֶם שֶׁל  
שְׁקָר שָׁאיָן בּוֹ שְׁם הֵה כָּלָל, עַל-יְדֵי זֶה כְּבִיכּוֹל  
נִתְמַעַט וְנִתְعַלְמָם שְׁם הֵה, וְאוֹי נִתְגָּדְלַיּוּ בָּעוֹלָם בְּעַל-  
שְׁמוֹת וּקְדָרִים שָׁקוּרִין "טָאַטְרִין", וּבְאַיִם לְעוֹלָם

ח"ו דברים שאין מועיל להם כי אם שמות הטעמאה ח"ו. ועל ידי זה בגין שרפנות בעולם וNSTALK מאור העינים, ונחשב באלו נחרב ונשרף בבית המקדש, ואוי בני ישראל היקרים נחשבים באלו הם מתגלגים בחוץ, שעלייהם קון ירמיהו הנביא "בני ציון היקרים" וכו' תשתקפנה אבני קדרש בראש כל חוץ. ותפקונם לכל זה הוא להזהר מארך מקום בחוץ לילה (נ"א: בכל לילה) להיות מתאבל על חרבן בית המקדש, והעקר לבנות ולהתאבל על חטאינו שנגרמים לעיב בנין בית המקדש, שנחשב גם בין באלו החוריבו. וגם אויל בגיגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב בית המקדש. ועל כל זה יבפה ויתאבל מארך כל לילה בחוץ. ועל ידי זה יהיה נחשב באלו הוא משתדל בבניין בית המקדש, ועל ידי זה יתפקן כל היל' (שם)

כ) הפניה האמת של הדור ציריך שיזיה צדיק גדול באממת, דהיינו שיזיה קדוש ופרוש גדול מפתאות הפטשיג בקדשה גדולה, ואו דיאו הוא ראי

# לְקֹדֶשׁ עִזּוֹת צָדִיק לְקֹדֶשׁ

לְהַיּוֹת מִנְהָג יִשְׂרָאֵל. וְאוֹי עַל־יְהִי הַסְּתָכְלוֹתוֹ לְבַד  
 שִׁמְפָטָל בְּכָל אֶחָד מִיְשָׁרָאֵל, עַל־יְהִי זֶה מַאֲיר  
 וּמַתְנוֹצֵץ מִחוֹ וִשְׁכַלּוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וּאֶחָד, וְעַל־יְהִי  
 זֶה מַחְלִיק לָהֶם גָּדְלָה לְכָל אֶחָד כָּרָאוֹי לוֹ לְפִי  
 הַתְנוֹצָזָות מִחוֹ. וְעַל־יְהִי זֶה וּכְהֵן כָּל אֶחָד לְחַדְשָׁ  
 חַדְשָׁין דָּאוֹרִיתָא כָּרָאוֹי לוֹ. וְגַם נִמְשָׁךְ עַל כָּל  
 אֶחָד קָרְשָׁה וּפְרִישָׁות מִפְתָּאָה הַגְּלִיל, עַל־יְהִי  
 הַמִּנְהָג שֶׁהָוָא קָדוֹשׁ גָּדוֹל הַגְּלִיל, וְעַל־יְהִי זֶה וּכְן  
 לְבוֹשָׁה וְתִשְׁוֹבָה (עַן בּוֹשָׁה אֹתוֹ ד'), וְעַל־יְהִי זֶה וּכְן  
 לְעַנְנָה אֲמֹתִית שֶׁהָוָא בְּחִינַת חַיִם נִצְחִים שֶׁל  
 עַולְם הַפָּא. אֲבָל בְּשַׁאיִן לִיְשָׁרָאֵל ח"ו מִנְהָג בָּה,  
 אוֹי כָּל הַעוֹלָם מִבְלָבָל, וְכָל הַרְזָצָה לְטַל אֶת הַשֵּׁם  
 נוֹטֵל בָּמוֹ שִׁמְתְּנָהָג עַכְשָׁו בְּעֻזּוֹנָתֵינוּ הַרְבִּים: (לק"ת

ס"י ע"ב)

ט

זֶה סִימֵן שֶׁהָיָה אֶצְל צָדִיק אֲמֹתִי, בְּשִׁנְמָשָׁךְ עַלְיוֹ  
 בּוֹשָׁה וְשִׁפְלוֹת עַל־יְהִי שְׁשָׁמָע מִפְיו אֵיזֶה דָבָר  
 תּוֹרָה. כִּי עַל־יְהִי הַתּוֹרָה שִׁמְמָשָׁךְ הַצָּדִיק הָאֲמֹתִי,  
 עַל־יְהִי זֶה נִמְשָׁךְ בּוֹשָׁה, שֶׁהָוָא עַקְרָבָר הַתִּשְׁוֹבָה,  
 שְׁעַל־יְהִי זֶה וּכְן לְעַנְנָה אֲמֹתִית הַגְּלִיל: (שם)

[ז] הסתכלות פנוי הצדיקים לבר הוא גם כן דבר גדול מאד, בודאי ב>Showein לדבר עצמו, מכל שכן ב>Showein לשמע מפיו תורה היא טוב יותר. אבל גם הראה והסתכלות לבר הוא גם כן טוב מאד (ען עיתים י"א): (לק"ת סי' ע"ה)

[קיא] צריכין לבקש מאד מהשם יתפרק לופות להתקרב לצדיק אמת, כי אשר מי Showechah להתקרב אליו בעודו בזמנים חיוון, אשר לו אשרי חלקו, כי אחר זה, דהיינו לאחר מותו, קשה מאד להתקרב. והבעל דבר שם לבו על זה לבלב את העולם, כי יש עבשו געגעים וכטופין בין בני העוורים להשם יתפרק, אשר לא היה בזאת בימי קדם, אך אין יודעים להיכן להתקרב. על כן צריכין לבקש מאד מהשם יתפרק, לופות להתקרב לצדיק האמת: (לק"ת סי' ע"ח)

קיי האדם לא בא לזה העולם כי אם להשיג התכליות. כי אי אפשר להנשמה להשיג התכליות, דהיינו להפир אותו יתפרק בראשי, כי אם עליידי

# לְקֹוטִי עַזּוֹת צָדִיק שְׁעוֹת

שְׁתֵּיחַה בָּזָה הָעוֹלָם דִּיקָא. אֲבָל הַעֲקָר הוּא מִנְהָגָה הַדָּוֹר הַאֲמָתִי. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהָאָדָם לְהַשִּׁיג הַתְּכִלִּית בָּזָה הָעוֹלָם כִּי אִם עַל־יְדֵי הַצָּדִיק הַאֲמָת הַגָּדוֹל בָּמַעַלָּה שֶׁהָיָה בְּבִחִינַת מֹשֶׁה רַבְנָנוּ, שֶׁהָיָה דִּיקָא יִכְּלֶל לְהָאָיר בְּנוּ יִדְעָת וְהַשְׁגַּת הַתְּכִלִּית עַל־יְדֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת שְׁבוֹה הָעוֹלָם דִּיקָא. וְאַפְּלוּ אִם אֵן בְּדִוּטָא הַפְּחַתּוֹנָה בְּשֶׁפֶל הַפְּרוֹנָה, בָּמוֹ שָׁאַנְחָנוּ יוֹדְעַי בְּעַצְמָנוּ עַתָּה בְּדָרוֹת הַאֲלוֹן, שָׁבְּלָנוּ אֵין פְּנֵינוּ יְפּוֹת בָּלֶל, אֲף עַל פִּי כֵּן בָּגְדָל בָּחוֹ שֶׁל הַמִּנְהָגָה הַאֲמָת כְּפָ"ל, הוּא יִכְּלֶל לְהָאָיר גַּם בְּנוּ הַשְׁגַּת הַתְּכִלִּית הַגְּלָל בָּכֶל אֶחָד וְאֶחָד. עַל־פָּנָים צָרִיךְ כָּל אָדָם לְבַקֵּשׁ וְלַהֲתִגְעַגְעַן וְלַהֲתִחְנֹן תְּרֵבָה לְפָנֵי הַשֵּׁם יְתִבְרָה, וְלַבְּכוֹת בְּדָמָוֹת שְׁלִישׁ בָּכֶל יוֹם עַל זה, שְׁירַחֲם עַלְנוּ הַשֵּׁם יְתִבְרָה וַיְתִן לְנוּ מִנְהָגָה אֲמָתִי, רֹועָה נָאָמֵן בָּזָה, שִׁיחַה בְּבִחִינַת מֹשֶׁה רַבְנָנוּ עַלְיוֹ הַשְׁלָוָם, שִׁיכְנִים בְּנוּ דָעַת אֲמָתִי, לְהַפְּרִיר הַפּוֹרָא יְתִבְרָךְ עַל־יְדֵי כָּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם, עַד שְׁנָוֹבָה לְהַשִּׁיג הַתְּכִלִּית בְּשְׁלִימָות מָה שָׁאַנוּ צָרִיכִין לְהַשִּׁיג בָּזָה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר רק בְּשֶׁבֶיל זה בָּאָנוּ לְעוֹלָם הַשֶּׁפֶל הַזָּהָה: (לק"ת ס"י ל"ט)

קי שאור ווחמץ שביל האדם, הוא המסת את האדם שיחיה אחר אחר תלמידי חכמים שבדור ולומר זה נאה וזה לא נאה, ועל ידי תקון הברית מבטין השאור ווחמץ שביל (כמו שנתבאר ברית אותן ס"ז): (לק"ת סי פ"ג)

עד עליידי התקשות לצדים אמתים, עליידי זה זוכין לחשוכה שלמה ולכפרת עוזן ולהמתיק ולבטל כל הדינים, ונעשה עליידי זה יחוד קדשו בריך הוא ישבינתה: (לק"ת סי צ"א)

כל הדברים שבעולם וכל החכਮות שבעולם, הפל באשר לכל, צריך לקשר להשם ותברך.ומי שאינו מקשרם להשם יתברך הוא בבחינת גנון מפ прид אלוף, שም פריד אלופו של עולם, וגורים ח"ו פגימת הלבנה, גלות השכינה. כי כל אדם באשר הוא שם, הוא צריך לקשר שבלו ממקום שהוא להTORAH ולהשם ותברך. וכל זה נתפקן עליידי התקבות לצדים אמתים. כי הצדיקים האמתיים הם מעליין ומקשרין הפל להשם יתברך עליידי שיחנן, שמשיחין שיחת

לְקֹדֶשׁ עִזּוֹת צָדִיק

חַלּוֹן בַּעֲסָקֵי הָעוֹלָם. כִּי גַם שִׁיחַתּוֹ שֶׁל צָדִיקִי אָמָת  
יִקְרָה מַאֲדָה, כִּי עַל־יָדָיו שִׁיחַתּוֹ דִּיקָא הֵם מִקְשָׁרִין  
הַכָּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, אַפְלוּ הַרְחֻקִים מַאֲדָה, וְאוֹזֵר בְּלַד  
דִּינֵין מִתְעַבְּרִין וְכָל חֹבֵן אַתְּפֵנֵן וְכָל נְהֹרָא וְכָל  
שְׁלָמוֹ אֲשֶׁרְתָּבָח: (שם)

לְעַתִּיד לְבוֹא כְּתִיב "לְאָחָז בְּכִנְפוֹת הָאָרֶץ וַיַּגְעַר  
רְשָׁעִים מִפְנֵה". אָבֶל מַיְשָׁהוּא מִקְרָב לְצָדִיק  
אָמָתִי, אָוֹן יְחִזּוֹק וַיָּאָחָז עַצְמוֹ בְּהַצְדִּיק וַיְהִי נִשְׁאָר  
קִים וְלֹא יְהִי נָגֵר עִם הַרְשָׁעִים: (שִׁיחַות הר"ן ס"י  
כ"ב)

ק"י גָּדוֹל הַרְחָמָנוֹת שֶׁעַל הַגְּשָׁמוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא אֵין  
לְשָׁעַר. כִּי יִשְׁנְטוֹת שְׁמָנָחוֹם עַרְמִים מִמְּשָׁש  
וְצֹעֲקִים בְּקוֹל מַר מַאֲדָה, וְאֵין מַי שִׁירָחָם עַלְיָהֶם,  
כִּי שֵׁם אֵין מֹזֵעַל שָׁוֹם רְחָמָנוֹת. אָבֶל מַי שְׂזָבָה  
לְהַתְּקַרְבָּה לְצָדִיק אָמָתִי, הַוָּא יִכְלֶל לְרוֹיז אַלְיוֹן  
וְלִקְבָּל מִשֵּׁם מַלְפּוֹשׁ לְגַנְשָׁמָתוֹ. וְעַזְן בְּפִנִּים עַז  
מֹזָה: (שם ס"י כ"ג)

ק"ח מַעֲלַת הַזּוֹבָה לְתִין מָעוֹת לְצָדִיקִי אָמָת אֵין לְשָׁעַר.  
וְעַזְן בְּפִנִּים: (שם ס"י כ"ד)

שעה

## לקגטי

זכקה

## יעוזת

ק"ט מי שטבר על הצדיק, הוא ממש באלו מדבר על השם יתברך ונקרא אפיקורם, כמו שאמרו רז"ל:  
(שם סי' ל"ח)

כ"כ מי שאינו שומע וצית לדברי חכמים אמיתיים, הוא יכול להשתגע על-ידי זה: (שם סי' ס"ז)  
ק"י מי שאינו מקשר ומקרב לצדיק אמיתי, או כי כל עבודתו הוא רק כמו מי שטעקם עצמו ומתרדמה לחברו בקור בפני אדם, כי אין ממש בעבודה כי אם על-ידי הצדיק האמיתי: (שם סי' ק"א)

## צדקה

א צריך להפריש הצדקה כדם התפללה, ועל-ידי זה נצולין ממחשבות זרות שבתפלה ויוכל להתפלל ברاءו, שלא יטה מן הצד לא לيمין ולא לשמאלי, רק יכלכל בכל דבריו במשפט: (לק"א סי' ב' אות ד')  
ב על-ידי הצדקה שנותן לה תלמיד חכם, על-ידי זה נצל מדברים בטלים ולשון הרע ונאה ותולדותיהם. גם על-ידי הצדקה נצולין מעניות יזוכין לעשירות: (לק"א סי' ד' אות ח')

**לְקַণְתִּי**      **עֲזֹת**      **צָדָקָה**      **שָׁעַט**

ב' עַל־יְדֵי צָדָקָה מִשְׁבְּרִין תָּאוֹת מִמּוֹן וּמִמְשִׁיכִין הַשְׁגַּחַת שְׁלָמָה וּמִבְּטַלְיַן הַחֲרוֹן אֶפְרַיִם מִן הָעוֹלָם, וּמִמְשִׁיכִין חָסֵד בְּעוֹלָם וּנְמַשֵּׁךְ הַתְּגִלוֹת מֶשִׁיחָה וּבְנִין בֵּית הַפְּקֻדָּשׁ, שֶׁהָיָה הַתְּגִלוֹת הַדָּעַת. וּעַל־יְדֵי זה יִכּוֹלֵין לְהַעֲלוֹת נְפָשׁוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְחַדְשָׁם, וּעַל־יְדֵי זה נָעָשָׂה יְחִיד קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא וַיְשִׁיבַּגְתָּה, וּעַל־יְדֵי זה זָכוֹה לְהַבִּיא הַתְּגִלוֹת הַתּُוֹרָה שֶׁל לְעַתִּיד לִבּוֹא, וּנָעָשָׂה תָּקוֹנָה דְּמָרְכַּבָּתָא עַלְּאָה וּתְתָאָה, גַּם נְחַשֵּׁב בְּמִקְטִיר קָטָרָת: (לק"א ס"י י"ג אות א' ב' ה')

ג' עַל־יְדֵי צָדָקָה לְצַדִּיקִים אֲמֹתִים וּעֲנִים הַגּוֹנִים, עַל־יְדֵי זה נָעָשִׂין גְּרִים, וּעַל־יְדֵי זה מְשֻׁלְּמִים הַשְׁכָּל וּזְכוּן לְרֹאות אֹור הַצְּדִיק, וּעַל־יְדֵי זה זָכוּן לִרְאָה וְאַהֲבָה: (לק"א ס"י י"ז אות ה')

ה' הַצָּדָקָה שְׁנוֹתָן לְצַדִּיקִים אֲמֹתִים וּעֲנִים הַגּוֹנִים נְחַשֵּׁב בְּאֶלְוּ נְתַן לְכָמָה וּכְמָה נְפָשׁוֹת מִיְשָׁרָאֵל: (שם)

ו' עַל־יְדֵי צָדָקָה הַגְּלִיל, הוּא מַזְכִּיר אֶת הַטּוֹב הַכְּבוֹשׁ בּין הַעֲפּוּם, הַינּוּ נִיצְׁצִי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁנִפְלוּ בְּגִלוֹת, וּמִחְמַת אֲרִיכַת הַיָּמִן שֶׁל הַגִּלוֹת שְׁבָחוּ

מעליהם. אבל על-ידי הצדקה הנ"ל הם זוכרים את עצמן, אין נפלו מושגים - ארץ. ומתחילה לرحم על עצמן ולחתגעה, כי הלא הם למעלה מכל העולמות, כי ישראל עליה במחשבה תחלה, והקדוש ברוך הוא נמלך בנטמות ישראל בבריאת העולם, עתה הם בכובושים בגולות פוה ויכולים ח"ו לילד לבלוין והפסד ח"ו. ומחמת זה שזוכרים כל זה, הם שבים וחוזרים אל הקדשה. ומהז ממי לא יוכל כל אדם להבין בעצמו, כמה וכמה הוא בעצמו צריך לرحم על עצמו, בשיזוף גודל מעלהו בשרשו, ויאמר בלבו: [הלא] אני מזרע ישראל שהם למעלה מכל העולמות וכי כ"ל, ואין אין מפתל עתה, וזה ח"ו מי יודע מה יהיה להן ביום הבאים, כי [הלא] הבעל דבר רוץ לבלوت אותו ח"ו. ועל-ידי זה יرحم על עצמו וישתדל לשוב להשם יתברך: (שם אות ו')

על-ידי צדקה שנורתני לעני הגון, על-ידי זה נתפקנו כל ממוני. ואוי נתגלה על-ידי ממונו גוניון על-אין, שהם עקר התרגולות גדרלת הבורא יתברך, ועל-ידי

ס"י ל' אות ו')

- א עליידי צדקה יכזין לדבר דבורים המאים ב תורה: (שם אות י')
- ב עליידי צדקה זהסיד מכויעין חכמאות חיצוניות ונצעזין מעל מלכות, וווכין להשגות אלקות: (לק"א ס"י ל' אות ו')
- ג עליידי צדקה נתרוםם המהין וייש לו פרנסת בלי מלה: (שם)
- ד עליידי צדקה יכולין לדבר דבורים המאים בתורה: (שם אות י')
- ה צדקה היא תקון הכללי של המשא ומתן, וצריך שיבין בכל הלוך והלווך ובכל דבר ודברו שהוא הולך ומדבר בשעת המשא ומתן, שbownto בהליך ובדברו ובגיאתו בהמשא ומתן, כדי שיתן צדקה מהריה שירויים במישא ומתן זה, וזה עקר תקונו של המשא ומתן: (לק"א ס"י כ"ט אות ט')
- ו צדקה הינה מדרגה לערין משבירין אותם לעולין מדרגה צדקה לעני הגנו משבירין אותם לעולין מדרגה למדרגה: (לק"א סי' כ"ה אות ד')
- ז שפה עוזת צדקה לקייטי

יב עליידי שמקבלין תוכחה ומוסר מפוכיחי אמרת,  
אף על פי שתוכחתם בךך בזון, עליידי זה זכין  
לעשות הצדקה והחסד: (שם אות ז)

ג הצדקה מנגנת כל גלגלי הרקיע, ועל ידה  
[נשפיען] כל הברכות. אבל אין שלמות להברכות  
כי אם בשפט, שהוא בוחינת אמונה. כי עקר  
חשיבות הצדקה היא האמונה. על כן עקר  
התנוצחות או ר הצדקה ושלמותה אינו אלא  
בשפט, שהוא בוחינת אמונה: (לק"א סי' ל"א אות ב')

ד יתן הצדקה קדם שיצא לדרך, ועל-ידי זה יהיה  
נצח שלא יהיה לו ערוב וצער בדרך: (שם אות ט)

ט עקר התענית היא הצדקה, ועל-ידי תענית וצדקה  
וזכה להכניית הגוף לנבי הנפש, החומר לנבי  
הצורה, הפסילות לנבי השכל, ויוצא מחשך לאור,  
מפורסם לחים, מבהמה לאדם. ונתקבטים חכמוות  
חיצוניות וכל החכמוות של הכל ושקר לנבי  
חכמוות התורה, שהוא חכמה האמתית. ונתקבטל  
השכחה, וזכה לזכרון, ומבטל הדין והחשש,  
וממשיך הרים בעולם: (לק"א סי' ל"ז אות ג')

טו צָדָקָה שְׁנוֹתָנִין לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוֹלָה מִצְדָּקוֹת חַיִן לְאָרֶץ. וּעֲלֵיְדי צָדָקָה דְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל תְכַלֵּל עַצְמָה בָאוּרָא דְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְחִינָת הַבָּל הַקָּדוֹשׁ שָׁאיָן בּוֹ חַטָּא, שְׁעַלְיְדי וְהַעֲקָר בְּטוּל הַדִּין וְהַחֲשָׁד וְהַשְׁבָּחָה וְהַסְּכָלוֹת וּכְיוֹן הַעוֹלָם: (שם א�ט ד')

ט' צָרִיךְ שִׁיחָה לְהָאָדָם הַסְּתָפָקִות, לְהַסְּתָפָקָה רַק בָּמָה שְׁצָרִיךְ לוֹ בְחִרְכִּיות מִזָּה הַעוֹלָם. וְאַפְלוּ מִזָּה הַהַסְּתָפָקִות גּוֹפִיה צָרִיךְ לְהַפְּרִישׁ מִפְנֵי לְצָדָקָה. וּעֲלֵיְדי וְהַעֲשָׂה יְחִידָה גְדוֹלָה לְמַעַלָּה וּגְמִישָׁבִין בָּל הַהַשְׁפָּעוֹת טוֹבּוֹת: (לק"א ס"י נ"ד א�ט ב')

ט' עֲלֵיְדי צָדָקָה לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל נַצּוֹלִין מִמְּחַשְׁבוֹת וּרוֹת שְׁבָתְפָּלה, וּגְנוּכָה מַחוֹ וּמִחְשָׁבָתוֹ וְהַוָּא בְחִינָת תְּקוּן הַבְּרִית: (לק"א ס"י מ"ד)

ט' עֲלֵיְדי צָדָקָה וּזְכִין לְשָׁלוֹם רַב: (לק"א ס"י נ"ז א�ט ז')  
ט' עֲלֵיְדי צָדָקָה מִמְּשִׁיבִין בָּל הַחֲסָדִים, וּמַעֲלִין אֶת הַכְּבוֹד וּהַמְּלֻכּוֹת דְקָרְשָׁה מִן הַקְּלָפּוֹת וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא, וּמִתְקִינִים פָּגָם תְּאוֹת אֲכִילָה. וְאוֹזֵן נַתְבִּיטֵל

שפֶר

לְקַנְטִי

צְדָקָה

עֲזֹות

- הַכְבּוֹד וְהַמְמִשְׁלָה שֶׁל הָעָזִי פָנִים שְׁבָדוֹר, וְחַזֵיר  
הַכְבּוֹד לְמִנְהִיגִי אָמָתָה: (לק"א סי' סו אות ב' ג' ה' ו')  
כג עַל־פָנִים צְרִיכֵין לְהַפְנֵן צְדָקָה אֲצָל "וְאַתָּה מַזְשֵׁל בְּפֶל"  
בְמִזְבֵּחַ, כִּי לְהֻעְלוֹת הַכְבּוֹד וְהַמְמִשְׁלָה מִהַסְטָרָא  
אַחֲרָא וְלְהַחְזִירָם אֶל הַקְדְשָׁה: (שם אות ז')  
כג עַל־יָדֵי צְדָקָה מַתְקִזּוּ מִמְנוֹנוֹ, וְאוֹ יַתְקִזּוּ מִמְנוֹנוֹ בִּידֵוֹ  
וַיְהִי לוֹ פְרִנְסָה בְּרוּית. עַזְן מִמְנוֹן אַוְתָה ל"ח: (לק"א  
ס"ט ס"ט)  
כג בְּשִׁפְטוֹתָן צְדָקָה לְהַצְדִיק שֶׁהָיוֹ אָעֵנוֹ גָדוֹל הָיוֹ  
מַתְבָּרֵךְ מִיד: (לק"א סי' ע')  
כג מַתָּן בְּפִטְרָה הָיוֹ תָקוֹן לְמִקְרָה לִילָה רְחַמְנָא לְצָלָן:  
(לק"א סי' פ"ג)  
כג צְדָקָה מִצְאֵל מַעֲבָרוֹת: (לק"א סי' קט"ז)  
כג עַל־יָדֵי צְדָקָה נִמְשָׁךְ דָעַת: (לק"א סי' קי"ט)  
כג סְגִלָה לְחַזְלִי נוֹפֵל רְחַמְנָא לְצָלָן, לְפִזְרָ צְדָקָה  
לְאָבָיוֹנִים. [פִזְרָ נִתְן לְאָבָיוֹנִים" רְאֵשִׁיתְבּוֹת  
נִפְלָל]: (לק"א סי' ר"א)

- לְקַণְתִּי      עֲזֹות      צָדֶקה      שְׁפָה
- כג הַצָּדֶקה שְׁנוֹתֵינוּ לְתַלְמִיד חַכְםָ גָּדוֹלָה וַיְקָרָה מַאֲדָה,  
וְאֵין עֲבָרָה יִכְׁלֶה לְכִבּוֹתָה: (לק"א ס"ר"ד)
- כט עַל־יְדֵי נְתִינָה מַעֲשֵׂר נִצְׁולֵין מִשְׁנָאִים: (לק"א ס"רכ"א)
- כ' עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂר זָכִין לְהַסְתְּפִקּוֹת: (שם)
- לט צָדֶקה מִצְּלָת מַהְרָהוּרִי נָאוֹף (עַז הַרְחִוּרִים אֵת י"ג):  
(לק"א ס"רמ"ב)
- לז צָדֶקה הִיא תָּקוֹן לְפָגָם הַבְּרִית. אֲבָל צָרִיךְ לְזֹהָר  
שֶׁלֹּא לְתַנֵּן לְעֵנֵינוּ שֶׁאִינוּ הָנוּ, כִּי עַל־יְדֵי זה נִפְגָּם  
יוֹתָר, רַק לְבַקֵּשׁ מִהָּשִׁים יִתְבָּרֵךְ שִׁיזְבָּה לְעֵנֵינוּ  
מִהְגָּנִים לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם צָדֶקה, וְהִיא תָּקוֹן גָּדוֹל  
מַאֲדָה לְפָגָם הַבְּרִית: (לק"א ס"רמ"ד)
- לט תִּמְכִי אָוֹרִיתָא שְׁנוֹתֵינוּ מִעוֹת לְהַתְלִמִּידִי חַכְמִים  
זָכוֹתָם גָּדוֹל מַאֲדָה. כִּי עַל יְדֵי מִמּוֹנָם שְׁמַחוֹיקָין  
הַתַּלְמִידִי חַכְמִים, עַל־יְדֵי זה יִכְׁלֵין הַתַּלְמִידִי  
חַכְמִים לְעַסְק בְּתוֹרָה וְלְהַזְלִיד הַלְכֹות וְחַדּוֹשִׁי  
תוֹרָה. נִמְצָא שִׁישׁ לָהֶם חִלּק בְּהַתֹּורָה שְׁנוֹלְדָה  
וְנִתְגַּלְהָ עַל יָדָם. וּכְל הַמְּמוֹן שֶׁהָם נֹתְנִים  
לְהַתְלִמִּידִי חַכְמִים וְנִחְסֵר לְפִי שָׁעה אֲצָלָם,

נִתְמַלֵּא לָהֶם אַחֲרֶכֶד עַל-יְדֵי הַהֲלֻכוֹת שְׁנַת חֶדְשֵׁין  
עַל יָדֵם כֹּגֶל. שְׁעַל יְדֵי זֶה נִשְׁפָע חֶסֶד וְחוּזֶר  
וּנִתְמַלֵּא הַחֶפְרוֹן. וְהֵם זָכִין לְשַׁעַשּׂעַ עַזְלֵם הַבָּא  
וְלַהֲאֲרָתָן' קָנִי הַאֲמָת לְד' חָלְקי הַדְּבָר וְכ' (בָּמוֹ  
שׁוֹתְבָאָר בְּאֶמֶת וְאֶמְנָה אֹתָן מ') : (לק"ת ס"ב' אות נ' ד')

לְגַדֵּר הָאָדָם הוּא הַדְּבָר, וַיְהֵה הַדְּבָר גַּמְשָׁךְ  
מִצְדָּקָה. בַּי צַדָּקה וְחֶסֶד הִיא עֲקָר גַּדֵּר הָאָדָם, בַּי  
גַּדֵּר הָאָדָם מִדְבָּר הִיא לְגַמֵּל חֶסֶד עַם הַבָּרוּת.  
וּמִ שְׁאַינָנוּ עֹשֶׂה צַדָּקה וְחֶסֶד פּוֹגֵם בְּהַדְּבָר מִאָדָם,  
וְאַינָנוּ בְּכָל אָדָם כָּלָל : (לק"א ס"ר כ"ה)

עֲקָר עֲבוּדַת הַצְדָּקָה הוּא לְשִׁבְרָה אֲכוֹרִיות שֶׁלּוּ  
לְהַפְּכוֹ לְרָחֲמָנוֹת, לְהַתְנִדְבָּר לְצַדָּקָה. בַּי מַי שֶׁהוּא  
רְחַמֵּן בְּטַבּוֹעַ וְנוֹתֵן צַדָּקה מִתְמָתָה רְחַמָּנוֹת  
שְׁבַטְבָּעוֹ, אֵין זֶה עֲבוֹדָה. עַל-כֵּן בְּלַיְלָה הַגְּדוּלִי לְבַ  
שְׁרוֹצִים לְקַיִם מִצּוֹת צַדָּקה בְּרָאוּי, אַרְיִיכִים לְיַילְךָ  
וּלְעַבְרָה בְּתִחְלָה דָּרָךְ בְּחִינָה וְאֵת, דְהִינָנוּ שְׁבַתִּחְלָה  
אַרְיִיכִים לְשִׁבְרָה אֲכוֹרִיות שֶׁלָּהֶם בְּטַבּוֹעַ לְהַפְּכוֹ  
לְרָחֲמָנוֹת, לְתַנֵּן צַדָּקה, בַּי זֶה עֲקָר עֲבוּדַת הַצְדָּקָה  
כֹּגֶל : (לק"ת ס"ד' אות א')

๔ הצדקה מרחbat בֶּל הפתחים של הקידשה,  
שׁבשׁאָרָם נָכְנָם בְּאַיִּזָּה דָּרְךָ ועֲבוֹדָה מַעֲבוֹדָה  
הַשִּׁם יִתְּפַרְּךָ, אָיו הָא צָרִיךְ לְפַתְח שֵׁם פַתְח לְכָנָם  
בְּאוֹתוֹ הַדָּרָךְ, וּבְשִׁבְילׁ זה בֶּל הַתְּחִלוֹת קָשׁוֹת. וְעַל־  
יְדֵי הַצְדָּקָה מַרְחִיב הַפִּתְחָה, בַּי הַצְדָּקָה מַרְחַבָּת  
וּפּוֹתַחַת בַּיּוֹתֶר בֶּל הַפִּתְחָה של הקידשה: (שם אותן  
(ב))

๕ התחלה הצדקה היא קָשָׁה וּכְבָדָה מִאָה, אָבֶל  
התועלת של הצדקה גָּדוֹל מִאָה. בַּי צָרִיכִי  
הנוף הם רבים מִאָה, וְאַפְלוּ תְּהִכְרוּחוֹת הם רבים  
מִאָה, אֲכִילָה וִשְׁתִיה וּמְלֻבּוֹשִׁים וּדְירֹות, וְהֵם  
מוֹגָנִים אֶת האָדָם מִאָה מַעֲבוֹדָה הַבּוֹרָא יִתְּפַרְּךָ.  
וְעַל־יְדֵי צָדָקָה מַתְּבָטְלִים בֶּל אַלְוִי הַמְּנִיעָות. בַּי עַל־  
יְדֵי צָדָקָה זוֹכָה שִׁישְׁפֵיעַ חָסְדוֹ יִתְּפַרְּךָ, עד שְׁלָא  
יַצְטַרֵךְ לְעַשׂוֹת שָׁוֹם עַסְק וּמְלָאָכה בְּשִׁבְילׁ פְּרָנָסָה,  
רַק תְּהִיא מְלָאָכָתוֹ נְعַשֵּׂית עַל יְדֵי אֶחָדים וְהֵוָה  
יַעֲסֵק בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְּפַרְּךָ: (שם אותן (ג))

๖ עַל־יְדֵי צָדָקָה מַתְּקָנִים הַפְּגָם של הַזְּקָנִים מִאָרִיכִי  
יָמִים שְׁבָדוֹר שְׁאַיִּינִים בְּרָאוִי (עַז וָרָא אֶת כְּה), וְעַל־

ידי זה זוכין לבטול שרש חכמת הטענה, וזוכין לשמע קול הקריאה של יום טוב קדש שקורא ומגילה את הרצון, שהכל ברצונו יתרבה, כמו שראינו שעשה החם יתרברך עמו אותן אותות נראות בכל הימים טובים ובטול הטענה. ועל ידי זה זוכין לשמחת يوم טוב ועל ידי זה זוכין ליראה, ועל ידי יראה נשפע חסר, עד שאין צריך לעשות שום עסוק בשבייל פרנסה כגון': (שם אות ט')

לט צדקה היא רפואה לכל המכות: (שם אות י'ב)  
ט הצדיק האמת מקבל דבר פיו הקדוש מבعلي  
צדקה: (לק"ת סי' ט"ו)  
טט בשמונאי קנאת ה' צבאות נחשב כמו צדקה:  
(לק"ת סי' ס"ה)

טט עלי ידי צדקה לאرض ישראל זוכין לקבל השפעת הנעם העליון, שהוא בחינת מהין קדושים של ארץ ישראל, שהם בחינת שלום, וזוכה להרגיש הנعمות שיש בהתורה. ועל ידי זה זוכה לבנים הנונים ולגיל כבודו יתרבה, שהוא עקר תקון וקיים העולם, ועל ידי זה יכולין לתקן גם מהין פנומיים

שמט

## ל'קונטי עשות ציצית

של חוץ לאرض ולבטל המחלוקת (נון אرض ישראל או  
יט): (לק"ת סי' ע"א)

מג צריך שילמד לעשות ולקיים ה"ג מודות של רחמים  
וחסדים, דהיינו שיחיה לו רחמנות וירבה לעשות  
חדר ויקים כל ה"ג מודות של רחמים, ועל-ידי זה  
מעורר למעלה ה"ג מודות העליונות של רחמים,  
על-ידי זה מבניע ו מבטל המחללים שנעשה על-  
ידי עונתו. כי הקדוש ברוך הוא מוחל עונתו  
על-ידי זה ו מעבירם ראשון ראשון: (שיחות הר"ן סי'  
פ"ט)

## ציצית

א ציצית שמירה לנאות, ועל-ידי זה נצלין מעצת  
הנחש, שהם דברי עצות רעות של הרוחקים  
מעבודת ה', שהם מזגעים הרובה מלא התקרב אל  
האמת. וזכין לקבל עצת הצדיקים והגלוים אליהם,  
שיהם בבחינת תקון הברית. ועל-ידי זה זכין לאמת  
ולאמונה ותפלה הארץ ישראל ונשים, ועל ידי זה  
تبוא הגאלה מהרה, ויוכה לפרגנסה, ולהבין היטב

בְּכָל מֶקְומָה שִׁילַמְדָה. עַל־כֵן אָרִיכֵין לְזַהָר מַאֲד  
בְּמִצּוֹת צִיּוֹת, וְלֹכְדוּ בְשֻׁעַת עַטְיפָת הַצִּיּוֹת  
הַקָּדוֹשִׁים וּבְרָכָתָן, שִׁזְוְבָה לְכָל זה עַל־יְדֵי הַמִּצּוֹה  
הַקָּדוֹשָׁה הַזֹּאת: (לק"א ס"י ז' אות ד')

ב' צִיּוֹת הַמִּבְחַנְתָּה רְרוּם חַיִים דְקָרְשָׁה וּעַל יָדָם  
מִשְׁלָמִין כָּל הַחַסְרוֹנוֹת עַל יְדֵי אַנְחָה, וּמִכְנַיעַן  
הָרוּם חַיִים דְקָלְפָה, רָוָם סְעָרָה, רָוָם הַטְּמַמָּה,  
וּמִפְרִישָׁין וּמִגְרְשָׁין חָרָע מִן הַטּוֹב מִכָּל הַמְדוֹת,  
וּעַל־יְדֵיהֶם מִכְנַיעַן הַחֹזְלִיקִים [וְהַרְשָׁעִים וּמִשְׁפִּילִין]  
אוֹתָם עַדְיוֹ אָרִץ: (לק"א ס"י ח' אות ח')

ג' צִיּוֹת הוּא בְּחַנְתָּה הַתְּגִלוֹת מִלְכֹות דְקָרְשָׁה, וּעַל־  
יְדֵי זה נִכְנָע וּנִתְבְּטָל מִלְכֹות דְסְטוּרָא אַחֲרָא. אָבֶל  
יִשְׂרָאֵל הַדְבִּקִים בִּמְלֹכוֹת דְקָרְשָׁה מִקְבְּלִים חִיּוֹתָם  
מִשֶּׁם, וּמִמְשִׁיבִים שְׁפָע וּעֲשֹׂרוֹת גָּדוֹל וּבְרָכה עַד  
בְּלִי דַי: (לק"א ס"י מ"ט אות ז')

ד' עַל־יְדֵי שְׁנוֹהָרִין בְּמִצּוֹת צִיּוֹת זָכֵין לְתִפְלָה  
וּלְתִשְׁׂוֹבָה בְּכָל לְבָוָן, וּמִמְתִיקָן הַדִּינִים, וּזָכֵין  
שִׁיתְגַּלֵּי לוֹ סְתִירֵי תּוֹרָה: (שם)

ה עליידי מצוות ציצית ממשיכין תקון מצום המחין, שלא יצא מהו חוץ לגבול בשמגדייל דעתו להבין הרמוניים שהשם יתברך מרומו לו בכל יום עליידי כל הדברים שבעולם שיתקרב אליו (ווען דעת לו ולז' וערין ד). ועליכן ציצית קדם לתרפין, כי צריבין לתקן מוקדם מצום המחין, שלא יצא מהו חוץ לגבול, ואחר כה יכול להגדיל דעתו להבין הרמוניים של השם יתברך, שהוא בבחינת תפין: (לק"א סי' נ"ד אות ג')

### קדשה וכו נבלל קדוש השם

א עקר הקדשה הוא קדשת הברית, וזה זוכין עליידי קדשת הלשון והדבר, שמקדשין אותו בדברים קדושים ושוררים עצמן מפל מני פגם הדבור, עד שזוכין שהיה דברו ולשונו בבחינה שלמות לשון הקדש, ועלידי זה זוכין לקדשת הברית: (לק"א סי' י"ט אות ג')

ב ציריך לקדש את פיו וחטמו ועיניו ואוזניו, דהינו שישמר את עצמו מלזהיא שקר מפיו וכן משאר

דָבּוֹרִים פָנָגִים, וַיְהִי לוֹ יְרָאָת שָׁמִים שְׁעָלֵידִי וְה  
מִקְדָשׁ הַחֲטָם, וַיְהִי לוֹ אֶמְוּנָת חֲכָמִים שְׁעָלֵידִי  
וְהַמִּקְדָשׁ אֶת הָאוֹנוֹם וְשׂוֹמֵעַ לְדִבְרֵיהֶם. וַיַּעֲצֹם  
עִינֵיו מִרְאֹת בָּרָע. וְעַלְיָידִי וְזֹכָה לְדַעַת שָׁלִם  
וַיַּגְעַע לְשָׁכָל, שֶׁהָוָא בְּחִנָת שְׁפָע אַלְקִי שֶׁהָוָא  
בְּחִנָת רֹוח הַקָדָשׁ. גַם עַלְיָידִי שֶׁהָוָא עַנו שָׁפֶל  
וַסְבָלָן, וְלֹא יִתְהַרֵא אַפּו עַל בְּזִוְנוֹ, עַלְיָידִי וְהַמִּקְדָשׁ  
הַחֲטָם בְּשִׁלְמוֹת. גַם עַלְיָידִי מִה שָׁאָדָם הוּא נָאָמָן  
רוּח מִכְפָה דָבָר, שְׁנוֹהָר מְלֻגּוֹת סָוד שָׁאָין צְרִיכִין  
לְגִלוֹת, עַל יָדִי וְהַמִּקְדָשׁ אֶת הָאוֹנוֹם: (לק"א סי' כ"א  
אות ב' ג' ו')

עַלְיָידִי מִסְירָת נֶפֶשׁ עַל קָדוֹשׁ הַשֵם זָכֵין לְשָׁלוֹם,  
וְעַלְיָידִי וְזָכֵין לְדִבְרֵי דָבּוֹרִים קָדוֹשִׁים שֶׁל תּוֹרָה  
וְתְּפִלָה, וְלֹקְשָׁר הַמְחַשֵּׁבָה הַיְמָב אֶל הַדִּבּוֹר. וְעַלְכָן  
עַצָּה טֹבָה לְהַתְפִילָל בְּכֹנֶה, לְקַבֵּל עַלְיוֹ בְּמַחְשָׁבָתוֹ  
לִמְסָר נֶפֶשׁ עַל קָדוֹשׁ הַשֵם. גַם בֶּל־א וְהַעֲקָר  
שִׁלְמוֹת הַתְפִלָה הִיא לְהַתְפִילָל בְּמִסְירָת נֶפֶשׁ (עַז  
תְפִלָה כ"ז). [ד] כי אָפְלוּ הַקָּל שְׁבִי שְׁרָאֵל, אָפְלוּ  
פּוֹשָׁעִי יִשְׂרָאֵל, בְּשָׁרוֹצִים לְהֻבְּרִים עַל דָת ח"ו,

## לקוטי

קורה וקדוש השם

## עצות

שאג

הם מוסרים נפשם על קדוש השם, כאשר נראה בחוש כבר בפה פעמים. על-כן צריך האדם להזכיר את עצמו בזה בכל יום, שהוא מרצה למטר נפשו על קדוש השם, כי זה עקר קדשת איש ישראל, ועל-ידי זה יזשה לשלום ולהתפלל בכונת פנ"ל:

(לק"א סי' פ')

ה צריך לומר קריית שמע במסירת נפש על קדוש השם, הינו שיציר במחשבתו כל הארבע מיתות בית דין פאלו סוקין ושורפין אותו וכו'. וייצר המיטה במחשבתו במחשבה חזקה כל כה, עד שירגיש צער המיטה ממש בשbill קדשת שמו יתברך. כי המחשבה יש לה תקף גדול, ויכולין על ידי שמצירין במחשבתו המיטה להרגיש צער המיטה ממש.ומי שרוצה להתNEG בה, צריך לדקדק שלא ישאר שם בעית שמרגש שקרוב שתצא נפשו, שלא ימות בלי עתו ח"ו: (לק"א סי' קצ"ג)

עקר היהוד של מעלה נעשה על-ידי מסירת נפש על קדוש השם: (לק"א סי' ר"ס)

שבד

## לקוטי עזות

רעיון ובסופין

### עצות

יש צדיקים גודלים שיש להם שם גודל לмерחוק, אבל הרבה מבזין את שמן ודוברים עליהם, ויש להם שביבות דמים מזה, והם מקבלים כל זה עליהם בעצם בשל קדוש השם, ועל-ידי זה הם מצילים רבות נפשות ישראל ממרתה וברינה, ח"ו: (שם)

ה אותו הדבר שמרתגבר ביותר על הארץ, אותו הדבר דיקא צריך לשבר בשל השם יתברך, כי זה עקר עבודהו, וזה בחינת מסורת נפש.ומי שהוא מתחפיד מאד מהמרתה, הוא דיקא צריך ביותר לקבל על עצמו למסר נפשו למות על קדוש השם: (שיחות הר"ן נ"ז)

### רעיון ובסופין

עקר התהווות הנפש הוא על-ידי ההשתוקקות והכטופין והרצונות הטובים של איש היישראלי אחר השם יתברך, כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיא אל מדרגה למעלה ממנה, על-ידי הכטופין אלו נעה נפש

## לקוטי

רazon וכסופין

## עוזות

שאה

קדושה: (לק"א סי' ל"א בסוף בר"ה "זונן והצטרכותן" וכו')

ב' אך כדי שתצא נפשו מפה אל הפעל, צריך לדבר בפה הכספיין וההשתוקקות שלו, ועל-ידי זה פועל שיחיה נעשה בקשתו ויזכה להגעה למה שהוא נכסף. וזה מעלה השיחה בין קונו, שארכיבין לשוח ולדבר בין קונו בכל יום ולדבר בפה מלא הכספיין והרצונות שלו הטעבים, דהינו מה שחרר לו בעבודת השם יתברך, שהוא רוצה ומישתוקק שימלא לו השם יתברך. ומבקש ומתפלל ומרתנן לפני השם יתברך על זה שירחם עליו למלאת רצונות וכסופים שלו הטעבים, ועל-ידי זה יזכה להזיא מפה אל הפעל, לפועל מה שארכיבין:

(שם ד"ה "זה בחינת נקרות הכסף" וכו')

ג' על-ידי כסופים טובים להשם יתברך הוא מציר אותן לתורה לטוב, ונעשה לו סמ חיים ו מביא טוב לעוזם. וכן להפה, על-ידי כסופין רעים ח"ו, הוא מציר אותן לתורה להפה, ונעשה לו סמ מות, בחינת ופושעים יכשלו בהם, ו מביא רעות לעוזם ח"ו: (שם)

# לְקוֹטִי

## עַזָּה

רְצֹן וּכְסֻפִין

ד וּכְלֵל הַדָּבָר, שֶׁמְאָד יָקֵר הַכְּסֻפִין וְהַהְשְׁתֹּוקְקוֹת לְדָבָר שְׁבִקְרָשָׁה, כִּי עַל יָדָם נִתְחַזֵּה נֶפֶשׁ וּנְגַמֵּר עַל־יָדִי הַדָּבָר בְּגַ"ל. וַואת הַנֶּפֶשׁ תָּכַל לְהַתְגִּלְגֵל לְתוֹךְ רְשָׁע וְלְהַחֲזִירוֹ בְּתִשְׁוֹבָה. וּכְנַעֲמָה, כִּי מִתְהַפֵּה רְעוֹת גּוֹרְמִים הַכְּסֻפִין לְדָבָר שֶׁאָנוּ טֹוב ח"ו, כִּי הַנֶּפֶשׁ שְׁנִתְחַזֵּה עַל־יָדִי כְּסֻפִין רְעוּם, מַתְגִּלְגֵל לְפָעָםִים לְתוֹךְ הַצְּדִיק וּתְכַל לְהַחְטִיאוֹ ח"ו: (שם ד"ה "וכָל הַדָּבָר" וכו')

ה מֵשָׁאֵי אָפָּשָׁר לוֹ לְלִמּוֹד בְּלֵל בְּגַ�וּ שֶׁהָא עִם הָאָרֶץ אוֹ שֶׁאֵין לוֹ שֻׁוּם סִפְר, אוֹ שֶׁהָא בְּדָרְךָ וּבְמַדְבָּר וּבְיוֹצָא בָּהָה, רַק שְׁלַבּוֹ בּוּעָר בּוֹ וּגְכָסָף וּמִשְׁתֹּוֹקָק מְאָד לְלִמּוֹד תּוֹרָה, אֲזִי מִהַּלֵּבָה חֹמֵד לְלִמּוֹד זֶה בָּעֵצָמוֹ בְּחִינַת לְמוֹד מְתוּךָ הַסִּפְר (ע"ז בְּפִנִים בְּסִימָן קמ"ב): (לק"א ס"י קמ"ב)

ו עַל־יָדִי שִׁישׁ לְהָאָדָם רְצֹן אַחֲר חַוִּיא מִרְצֹן הַשֵּׁם וַיְתִבְרֵה, נִعְשָׂה מִלְכֹות לְהַפְּטָרָא אַחֲרָא. כִּי צְרִיךְ הָאָדָם לְבַטֵּל רְצֹנוֹ שֶׁלָּא יְהִי לוֹ רְצֹן, רַק כְּמוֹ שְׁרוֹצָה הַשֵּׁם וַיְתִבְרֵה, הַן שִׁיחָה לוֹ מִמּוֹן וּבְגִים הַן לֹא ח"ג. וּכְנַעֲמָה כָּל הַרְצֹנוֹת לֹא יְהִי רַק כְּמוֹ

## לְקוֹטִי רַפּוֹאָה עֲזֹת

שְׁרוֹצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, וְאוֹזִי מַמְלִיךְ מַלְכֹוֶתְהָ יִתְבָּרֶךְ  
לְבַדְן: (לק"א סי' קע"ז)

מְעַנֵּן רְצֹן מְפֻלֶּג שֶׁלֹּא יְדֻעַ בְּלָל מַה הוּא רֹצֶה, עַזְן  
אִמְנוֹנָה אֶת נַ"ה אַכְלָה אֶת י"ז: (לק"ח סי' ז' אֶת י')

הַעֲקָר הוּא רֹצֶן, וְאֶפְעָל פִּי שְׁהַבֵּל חַפְצִים וּרֹצִים  
לְעַבְדוֹ, אֶפְעָל פִּי בֵּן אַיִן בְּלָל הַרְצֹנָה שָׂוִין. וַיְשַׁבֵּט  
חַלּוּקִים רַבִּים בְּרֹצֶן, אַפְלוּ בָּאָדָם אֶחָד בְּעַצְמוֹ בְּכָל  
עַת וּבְכָל רַגֵּעַ יְשַׁבֵּט חַלּוּקִים רַבִּים בֵּין הַרְצֹנָה.  
וְהַכָּל, שְׁעַקְרָב הוּא רֹצֶן וְהַכְּסֹוף, שִׁיחָה כּוֹסֵף  
תָּמִיד אַלְיוֹ יִתְבָּרֶךְ, וּבְתוֹךְ כֵּד מַתְפָּלִין וּלְוָמְדִין  
וּעֹשֵׁין מִצּוֹות (עַזְן מִמְזַן אֶת נְבָ): (שִׁיחָה הַר"ן סי' נ"א)

## רַפּוֹאָה

א סְגִילָה לְחוֹלָה לְהַסְתִּבֵּל עַל הַצִּיצִית: (לק"א סי' ז' בְּסוּפָה)

ב [ה] טֹב מַאֲד לְאָדָם שָׁאַינוּ סָומֵךְ עַל שְׁוּם דָּבָר כִּי  
אָמָר עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ לְבַדְן. כִּי מַי שָׁאַינוּ סָומֵךְ עַל  
הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל אַחֲרָ תְּחִבּוֹלֹת רַבּוֹת.  
לִמְשֵׁל בְּשִׁאַרְיךְ לַרְפּוֹאָה, צָרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל אַחֲרָ  
עַשְׁבִּים רַבִּים, וּלְפַעַםִים אַלְיוֹ הַעֲשָׂבִים הַצְּרִיכִים לוֹ

# שצח **לקוטי** רפואה **יעוזת**

איןם בגְּנַמְצָא במִדְינָתוֹ, והעשבים הגְּנַמְצָאים אינם טובים למחזה. אבל הקדוש ברוך הוא טוב לכל המכות ולכל מני חולאת לרפאותם, והוא בגְּנַמְצָא תמיד. על-כן בשיש לו חולה ח"ו, צריך שיזיה כל סמיכתו רק על תפלה ותחנונים, וזה יכול למצא מיד ווועל לו בודאי וכן". אבל לקלבל רפואה על-ידי רפואת הרופאים, זה צריך לחפש ולבקש מאר שיזוכל למצא רופא עם רפואות שיזוכלו לרפאותו. ובאמת אין בגְּנַמְצָא כלל, כי הרופאים מזיקים יותר ממה שמוציאים לעתים רחוקות פאشر יברך לקלבלן: (לק"א סי' י"ד אות י"א)

: [ב] אשה שדקמיה מרבים ואין לה וסת, אף על פי שהיון מזיק לה, עם כל זה רפאותה על-ידי יין שהסתפל בו צדיק אמרתי: (לק"א סי' כ"ט בסוף)

ר [ג] לפי הנדרת הדעת בין גנrbת השלום, וכן זוכין לרפואה. על-כן עקר הרפואה על-ידי עסק התורה שעלי-ידי זה זוכין לדעת: (לק"א סי' נ"ז אות ב' ח')

ה [ד] על-ידי טבילה מקוה נמשך דעת זוכין לרפואה: (שם אות ז' ח')

לְקוֹטִי רִפָּאָה שַׁעַת עַזָּה

מֵשָׁן לֹא אֶמְוֹנָת חֲכָמִים, אֵין רִפָּאָה לְמַבְתָּהוּ.  
וְהַתְּקוּן לְזָה שִׁידָר אַיְזָה נָדָר וַיְקִים מִיד, עַל-יָדָיו זֶה  
יָשֻׂב לְאֶמְוֹנָת חֲכָמִים, וְעַל-יָדָיו זֶה יְהִיא לֹא רִפָּאָה  
שְׁלִמָּה: (לק"א סי' נ"ז אות ב')

זֶה הוּא רִפָּאָה לְחַלִּי הַקְּדָחָת: (לק"א סי' רס"ג)  
ה עַקְרָב רִפָּאָת הַחֹלֶה הוּא רַק עַל-יָדָיו פְּרִיזָן. וְלֹא  
נִתְנַהַת הַתּוֹרָה רִשׁוֹת לְרוֹפָא לְרִפָּאֹת בַּי אֵם אַחֲר  
הַפְּרִיזָן, דְּהִינּוּ אַחֲר שְׁעוֹשָׁין פְּרִיזָן לְהַחֹלֶה  
וּמִמְתִּיקָן הַדִּינִים מַעַלְיוֹן, אֵז יָכֹל הַרוֹפָא לְרִפָּאֹת  
עַל-יָדָיו רִפָּאֹות, אָבֶל לֹא קָדָם, בַּי עַקְרָב הַרְפָּאָה  
הִיא [עַל-יָדָיו] פְּרִיזָן: (לק"ת סי' נ)

צְדָקָה הִיא רִפָּאָה לְכָל הַמְּבוֹת: (לק"ת סי' ד' אות י"ב)  
יְשׁוּבָלִי חַלְאִים שִׁיש לָהֶם מְבוֹת מְפָלָאות רְחַמְנָא  
לְצַלְן, וְהַכְלָל בָּא לָהֶם עַל יָדֵי פָגָם הֶאמְוֹנָה, בַּי עַל-  
יָדֵי פָגָם אֶמוֹנָה בָּאִים מְבוֹת מְפָלָאות שָׁאיָן לָהֶם  
שָׁום רִפָּאָה וְלֹא תִּפְלָה וְלֹא וַכּוֹת אָבוֹת, וְגַם אֵין  
מוֹעֵיל לְהַחֹלֶה קֹול צַעֲקוֹת שֶׁל אָח וְגַנְיוֹחוֹת  
[שְׁקוּרִין אַחֲצִין אֵין קְרֻעַבְצִין], שְׁלַפְעָמִים מוֹעֵיל

## לְקוֹטִי שְׁמָחָה עַזּוֹת

לְהַחְזֵלָה אֶלְיוֹ הַקּוֹלוֹת שְׁמַרְחָמִין עַלְיוֹ עַל־יְדֵי זֶה,  
 אֲבָל עַל־יְדֵי נְפִילַת הַאֱמוֹנָה גַם זֶה אֵין מֹעֵיל.  
 וְהַתְּקוֹן לְזֶה, שְׁצָרִיךְ לְצַעַק מִן הַלְּבָב לְבָד מַעֲמָקָא  
 דְלֵבָא, וְעַל־יְדֵי זֶה יִשּׂוּב אֶל הַאֱמוֹנָה וַיְהִי לְזֶה  
 רְפֻואָה וַיַּתְּפַקֵּן כָּל הַגְּלָל: (לק"א ס"י ה' אות א' ב')

א מי שְׁרוֹצָה לְחַיִם עַל חַיִוֹן, צָרִיךְ לְהַתְּרַחֵק עַצְמוֹ  
 מֵאָדָם מִן הַדְּאָקְטוֹרִים וּרְופָאִים, בַי [הַמִּ] מַעֲדָרִים  
 לְקַלְקָל וּמַזְיקִים מֵאָה, וְעַזְן בְּפָנָים שִׁיחָה אַרְכָּה  
 בְעַנְצָמָן זֶה: (שִׁיחָה הר"ן ס"י נ')

ב אָמִירָת תְּהִלִּים מִסְגָּל מֵאָד לְרְפָאות הַחְזֵלָה. וְצָרִיךְ  
 שִׁיחָה לְזֶה בְּטַחַזְן חֹזֶק עַל זֶה, וְעַל־יְדֵי זֶה יוֹשִׁיעוּ הָעָם  
 וַיַּתְּרַפֵּא וַיָּקָום מַחְלִיו (שם ס"י צ"ח)

## שְׁמָחָה

א עַל־יְדֵי רְאִית פְנֵי הַצָּדִיק זָכִין לְשְׁמָחָה וּרְיוֹזּוֹת:  
 (לק"א ס"י ד' אות ח')

ב צָרִיךְ לְעַשׂוֹת הַמְצֻוֹת בְשְׁמָחָה גְדוֹלָה כָל כֵה, עַד  
 שֶׁלֹא יָרַצָה בְשָׁוָם שְׁכָר עַזְלָם הַבָּא בְשִׁבְילָה, אֶלָא  
 שִׁזְמָנִין לְזֶה הַקָּדוֹש בָּרוּךְ הוּא מְצֻוֹה אַחֲרַת בְשָׁכָר

**לְקוֹטִי**      **שְׁמָחָה**      **עַזּוֹת**      **הָא**

מֵצֶה זוֹת, בַּי הָוּ נְהָנָה מִהְמֵצֶה בְּעַצְמָה. וּלְיִדִי  
זֶה יוּכַל לִיְדַעַ מָה שְׁגַנּוּר עַל הָעוֹלָם, אֲםַ הָוּ קָדָם  
גּוֹרֵדִין וְאֲםַ הָוּ לְאַחֲרֵ גּוֹרֵדִין, וּלְעַל מַיְ נְגַנּוּר  
הַדִּין חַ"ג. וַיּוֹדַע אַיךְ לְהַתְפִילֵל עַבּוֹר הָעוֹלָם, בַּי  
לְאַחֲרֵ גּוֹרֵדִין צָרִיכִים הַצְדִיקִים לְהַלְבִישׁ תְפִלָתָם  
בְסִפְורִים. וְכֹל זֶה וּזְכִינָן עַלְיִדִי עֲשִׂית הַמֵצֶות  
בְשְׁמָחָה גְדוֹלָה מִהְמֵצֶה בְעַצְמָה: (לק"א ס"ה אות ב')

לִזְכּוֹת לְשְׁמָחָה הַזֹּאת הָוּ עַלְיִדִי שְׁמַתְפָלִין  
בְכָחוֹת וּבִירָאָה גְדוֹלָה וּבְאַהֲבָה וּבְיו' (בַמּוֹ שִׁנְתְּבָאָר  
בְתִפְלָה אַות יו"ד י"א): (שם אות ג')

ד. עַלְיִדִי רְקוּדִין וְהַמְחָאת כְפֵ נְעָשָׂה הַמְתַקֵת הַדִּינִים:  
(לק"א ס"ג אות א')

ה. צָרִיךְ לְאַדְם שִׁיחָה לוֹ עֻזּוֹת גְדוֹלָה דְקָדְשָׁה, כִּי  
שְׁזַיְכֵל לְעַמְדֵ בְּגַנְדֵ הָעֵץ פְנֵים הַמוֹגָנִים. וּעַקְרָב  
הֻזּוֹת וְהַהְתִּזְקּוֹת הָוּ עַלְיִדִי שְׁמָחָה וְחִדּוֹת,  
בְחִנָת בַּי חִדּוֹת ה' הָוּ מְעֻזָּכָם: (לק"א ס"כ ב' אות ט')

ו. לִזְכּוֹת לְשְׁמָחָה הָוּ עַלְיִדִי תּוֹרָה וְתִפְלָה, וְהַעֲקָר  
הָיָא תִפְלָה, שִׁיחָתְפִילֵל בְכָל פָעָם לְהַשְׁגֵן הַגְּסָתָר  
מִמְנוֹ, עַד שִׁילֵךְ בְכָל פָעָם מִדְרָגָא לְדָרָגָא, וּלְיִדִי

דרך זה עקר השמחה. ועל ידי השמחה עקר העוזות וההתהווות להתקרב לצדיקי אמתם בצלילות הקדשה, שעקר שלמות האמונה גמישך על ידם: (שם)

[4] שמחה היא בחינת אנטין נהירין, בחינת אמת ואמונה. ולהפכה, עצבות הוא בחינת עבורה ורה, אנטין השוכין, מיתה. ועקר השמחה זכין בפי תקון הברית, ובפי התקרבותו לצדיקים אמתאים שהם שמחת כל ישראל, ועל ידי זה מקשר עצמו להשם יתברך וזוכה להזות בنعم ה', ומאר על עצמו אור פניו מלך חיים: (לק"א סי' כ"ג אות א' ב')

[5] על ידי עשית המזוה בשמחה זכין לתוכלית הפל, כי זכין להשיג אור שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשפטין והוא אור אין סוף, בבחינת מטי ולא מטי. אשרי מי שזכה שרידף מהשbeta לחשיג השגות אלו וכו': (לק"א סי' כ"ד אות א' ב' ח')

[6] על ידי שמחת המזוה נשלים הקדשה, ומעלה ההיות והקדשה שבקלפות. ועל כן בשעה

**המִצּוֹה בְּשֶׁמֶחָה, מֵעֶלֶה הַשְׁכִינָה מִבֵּין הַקְלָפּוֹת:**  
(שם אות ב')

[ג] צָרִיךְ לְהַתְּרַחֵק מִעֲצֻבוֹת מְאֹד מְאֹד, כִּי הַקְלָפּוֹת הַם בְּחִינַת עֲצֻבוֹת וְהַם תְּקִפָּא דָרִינָא. וְכֵשֶׁהַעֲצֻבוֹת מַתְּגִנְפְּרָת, הִיא בְּחִינַת גָּלוֹת הַשְׁכִינָה שֶׁהִיא שְׁמַחְתּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעַקְרָב בְּטוּל הַקְלָפּוֹת וְעַלְיתָה הַקְדָּשָׁה הִיא עַל־יָדָי שְׁמָחָה בְּגַ"ל: (שם)

[ד] עַל־יָדָי קָטְרָת מַעַלְיוֹן מִהַּקְלָפּוֹת חַיּוֹתָם וּזְכִינָן לְשֶׁמֶחָה, עַל־כֵּן צָרִיךְ לוֹמֶר קָטְרָת בְּכָנוֹה אַדְוָלה, כִּי עַקְרָב עַלְיתָה בְּלֵב נִצְוַיָּה הַקְדָּשָׁה מַעֲמָקִי הַקְלָפּוֹת הִיא עַל יָדָי קָטְרָת, וּעַל־יָדָי זֶה זְכִינָן לְשֶׁמֶחָה בְּגַ"ל: (שם)

[ה] רַקְודִין שֶׁל מִצּוֹה, בָּגּוֹן שְׁשׁוֹתָה יְיָן בְּשֶׁבֶת וַיּוֹם טֹוב או בְּחַתְּנָה שֶׁל מִצּוֹה או בְּשָׁאָרִי סְעִוָּת מִצּוֹה, וְשׁוֹתָה בָּמְדָה וּכְנִינָתוֹ לְשָׁמִים, לְזֹבּוֹת לְשֶׁמֶחָת יִשְׂרָאֵל, לְשֶׁמֶחָ בְּהָשָׁם וִתְּבִרֵךְ אֲשֶׁר בָּחר בְּנָנו מִכֶּל הָעָמִים וּכְוֹ), וְגַתְעֹזֵר לְשֶׁמֶחָה עַל־יָדָי זֶה עד שְׁגַמְשֵׁךְ הַשֶּׁמֶחָה לְתֹזֵךְ הַרְגָּלִין, דְּהַנְּנוּ שְׁמַרְקָד מַחְמָת שֶׁמֶחָה, עַל־יָדָי זֶה מְגַרֵּשׁ הַחִיצּוֹנִים

הנְאָחוֹן בְּהַרְגֵּלִין, וּמִמְתִיק וּמַבְטֵל כֹּל הַדִּינִים,  
וּזְכָה לְקַבֵּל כֹּל הַבְּרִכּוֹת. וְהַתְלִיהָבוֹת הַזֹּאת שֶׁל  
רְקִוִידִין הוּא אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹוח לָהּ. אֲבָל מַי  
שְׁמַרְקֵד בְּהַתְלִיהָבוֹת הַיֵּצֶר, הִיא בְּחִינַת אַשׁ וּרָה,  
וְהַיּוֹן שְׁשַׁתָּה הוּא בְּחִינַת יִזְן הַמְשִׁבֵּר שְׁמַשְׁם  
אֲחִיזָת הַחִיצּוֹנִים ח"ו. נִמְצָא, רְקִוִידִין דְקָרְשָׁה  
מִמְתִיקִין הַדִּינִים כְּמוֹ פְּרִיוֹן: (לק"א סי' מ"א)

(א) כֹּל הַתְּאוֹת בְּאִים מִפְּנֵי הַמְדִפָּה, פְּנֵי הַפְּהָמִiot,  
וְהַתְגִּבְרוֹתָו הוּא עַלְיִדִי עַצְבּוֹת שֶׁהָוָא רִיחַ נִכְאָה,  
רִיחַ רַעַת, וְעַלְיִדִי זֶה הַתְגִּבְרוֹת הַשְּׁבָחָה, שְׁשַׁׁכָּה  
תְּכִלִיתוֹ וְאַינּוֹ זָכֵר בְּעַלְמָא דָאָתִי, בְּרָאוּי לְזַפֵּר  
בְּכָל יוֹם בְּכָלְל וּבְפְרַט (כְּמוֹ שְׁכַתּוֹ בְּפֶרַז בְּאֹות ד').  
וְעַלְבָן צָרִיכִין לְהַתְגִּבָּר לְהִזְוֹת בְּשְׁמָחָה תִּמְיד,  
שְׁעַלְיִדִי זֶה עֲקָר הַכְּנָעַת הַמְדִפָּה, וְעַל יָדִי זֶה  
יִזְפֵּה לְזַפֵּר בְּעַלְמָא דָאָתִי בְּכָל יוֹם בְּגַ"ל: (לק"א סי'  
נ"ד אות ה')

(ב) שְׁמִיעַת קֹול גְּנוֹן עַל בְּלִי זָמֵר מִמְנָנוֹ בְּשִׁיר לִישָׁם  
שְׁמִים הוּא סְגִלָּה גְדוֹלָה לְשְׁמָחָה, וְלַהֲכִנִּיעַ וְלַבְּרֹר  
הַמְדִפָּה. וְעַלְיִדִי זֶה זְכָה לְזַפְרֹז, לְאַדְבָּקָא

**לְקוֹטִי**      שְׁמָה  
**עַזּוֹת**      הַה  
מְחַשְּׁבָתָא בְּעַלְמָא דָאַתִּי, וְלְהַבֵּין הַרְמָוּם שֶׁהָשָׂם  
יַתְּפַרְךְ מְרַמְּיוֹ לֹו בְּכָל יוֹם לְהַתְּקַרְבָּ אֲלִיוֹ. גַּם עַל-  
יְדֵי נָגָן וִשְׁמָחָה הַגְּלָל יְכוֹלֵין לְהַשְׁגֵּג בְּחִנָּת רֹוח  
גְּבוֹאָה רֹוח הַקָּדָשׁ: (שם אות ז')

[ט] עַל-יְדֵי נָגָן וִשְׁמָחָה יְכוֹלֵין לְשִׁפְךְ שִׁיחָו פְּמִים נְכָח  
פְּנֵי הָא. עַל-פְּנֵי עַל יְדֵי שְׁשָׁמָחִין בְּכָל הַיּוֹם יְכוֹלֵין  
לְפָרָשׁ שִׁיחָתוֹ בְּהַתְּבוֹדָרוֹת בְּרָאוִי: (שם אות ז' ד"ה  
"אָוֶרֶה" וּכ'')

[ט'] עַל-יְדֵי שְׁמָחָה זָכֵין לְחִדּוֹשִׁין דָאָרִיתָא. בַּי שְׁמָחָה  
הִיא בְּכָל לְשָׁאָב וְלְהַמְּשִׁיךְ וְלִקְבַּל עַל יְדֵה חִדּוֹשִׁין  
דָאָרִיתָא: (לק"א ס"י ס"ה אות ד')

[ט"] עַל-יְדֵי קְנִישָׁת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל זָכֵין לְבַטֵּל הַפְּעָם  
וְהַעֲצָבוֹת (עַזְןָ אָרֶץ יִשְׂרָאֵל י"ד): (לק"א ס"י קנ"ה)

[ט"] בְּשָׁאָדָם שׁוֹפֵט וְדַן אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל דָּבָר שְׁעוֹשָׂה,  
עַל-יְדֵי זֶה מְבַטֵּל הַדִּינִים שְׁעַלְיוֹ לְמַעַלָּה, וּעַל-יְדֵי  
זֶה זָכֵה לְשְׁמָחָה גַּדוֹלָה עַד שִׁירָקָד מִחְמָת  
שְׁמָחָה. אֲבָל בְּשִׁישָׁ דִין ח"ג, אָוי קָשָׁה לְרַקְדָּה:  
(לק"א ס"י קמ"ט)

- (ט) עקר פג'ם הברית היא על-ידי עצבות ומלה שחרה. וכן להפּה, עקר שמירת הברית הוא על-ידי שמחה, כי על-ידי שמחה זו בין שהשם יתברך בעצמו יעוז לו לשמר את הברית קדש: (שם)
- (ט') עקר מעלה הבכיה הוא בשחביבה מלחמת שמחה ונילאה. ואפלוי החרטה טוב מאד שתהייה מלחמת שמחה, שטירב שמחתו בהשם יתברך הוא מתרת ומתיגען מאד על שטירד נגדו, עד שיתעורר לו בכיה מלחמת שמחה: (לק"א סי' קע"ה)
- (ט'') צרייך לפרט את החטא, כי צריכין דוקא ודי דברים, להתודות בדברוים דוקא בכל פעם על כל מה שעשה בפרטיות. אבל יש לה מניעות רבות. ועל-ידי שמחה של מצוה בנזון חתנה של מצוה או שאר מצוה בשמחה, בשפתח גבר לשמחה בשמחה גדרלה עד שירקד הרבה מלחמת שמחה, על-ידי זה יכול להתודות ודי דברים, ועל ידי זה מתקן פג'ם חטאינו: (לק"א סי' קע"ח)
- (ט'') על-ידי התענית זוכין לשמחה, ובפני ימי התענית בין זוכה לשמחה: (לק"א סי' קע"ט)

## לקוטי

שםחה

## יעוזה

תו

[כג] צריך לזרר מאר מעצבות ועצלות, כי עקר נשיכת הנחש היא עצבות ועצלות רחמנא לצלן:

(לק"א סי' קפ"ט)

[כד] על-ידי שםחה נותני חזוק להמלאים המקבלין את שפע המאכלים, ובכוניעין את השדים, שלא יינקו מהשפע ביותר מהראוי להם. ועל-ידי זה נצולין מטמאת המקלה ח"ו, שבא לפעמים על ידי המאכלים בשאיין חזוק בהמלאים. כי עקר חזוק המלאים הוא על-ידי שםחה: (לק"ת סי' ה

אות ט' י')

[כה] על-ידי שפועין בשביל דבר שבקדשה על-ידי זה זוכין לשמה: (לק"ת סי' ו)

[כג] עצבות ומרה שחורה היא בחינת עפרוריות שנופל על לב איש היישראלי, שעיל ידי זה אין יכול הלב לבוע ולהתלהב להשם יתברך. ומנהיגי הדור האמתיים הם מנשבין ברוחם הקדוש ומגנפים העפרוריית, שהיא המרה שחורה, מלך ישראל, ועל ידי זה הם מלהיבים לבבות ישראל להשם יתברך: (לק"ת סי' ט)

[ט] על-ידי מרה שחורה ועצבות, המה והדעת בגולות  
וקשה לו לישב דעתו לשוב אל ה', ומלחמת זה  
הוא רחוק מהשם יתברך. כי עקר מה שהעולם  
רחוקים מהשם יתברך הוא מלחמת שאינם  
מושבין עצמן היטב, מה התכליות מכל העולם.  
אבל על-ידי שמחה, המה מישב יכולין לישב  
עצמם היטב, כי שמחה הוא עולם החרות. ועל-  
בן פשMISSר שמחה לדעתו, אויך דעתו בחרות  
ואינו בגולות, יוכל להניג המה והדעת ברכונו,  
לישב דעתו היטב מה התכליות מכל ענייני העולם  
זהה. ועל-ידי זה ישוב אל ה': (לק"ת סי' י)

[טט] תכף כשהאדם רוצה להיות איש בשאר ולהתחיל  
לכנם בעבודתו יתברך, אויך תכף היא עברה  
גדולה פשייש לו עצבות ח"ז, כי הקדוש ברוך  
הוא שונא המרה שחורה והעצבות: (לק"ת סי' מ"ח)  
ונדריך לחזק את עצמו שיבוא לשמחה בכל מה  
דאפשר, ולהשתדל לבקש למצא בעצמו איזה  
נקודות טובות כדי לבוא לשמחה, מבואר על  
פסוק: "אומרה לאלקן בעודי" (ועז בתקופות זאת

כ"ז). ועל כל פנים יש לו לשמחה במה שזכה להיות מושיע ישראל שלא עשה גו. וזה השמחה היא בודאי שמחה נפלאה בלי שעור ואין בה שום בלבול, לאחר שהוא מעשה השם יתברך בעצמו (עיין במקום אחר מזה). ויהיה רגיל לומר בפיו ובלבו בשמחה גדולה: "ברוך אלקינו שבראנו לבוזו והבדילנו מן התועים" וכו', ובזה יוכל לשמח כל ימי בכל מה שייעבר עליו. גם במקרה פעים ארכין לשמה את עצמו על-ידי ملي דשטותא, ملي דבריחותא. ומרבי צרות האדם, שפובל כל אחד בגוף ונפש וממון, על-ינו על פי רב אין יכולן לשמה את עצמו כי אם על-ידי ملي דשטותא, לעשות עצמו בשיטה כדי לבוא לשמחה, שביל החיות בגוף ונפש תלוי בזה. גם למעלה נעשה מזה יהוד גדור גדול על-ידי בריחה דעתה, להינו שמחה: (שם)

(ט) מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד. וצריך להתרגбр מאד בכל הנסיבות להרחק העצבות והמרה שורה ולהיות אך שמה תמיד, והוא

רפואת לכל מני חולאות. כי כל מני חולאות באין מעצבות וمرة שחורה, וצריך לשמה את עצמו בכל מני עצות, ועל פי רב עליידי ملي דשטוותא דיקא פג"ל: (לק"ת סי' כ"ד)

[ט] צריכין להשתדל להפץ כל העצבות והדאנות לשמה. ורעת לבון נקל למצא בכל הזרות והיסורים והדאנות איזה הרחה, שעליידי זה יכול להפץ כל המرة שחורות לשמה (ויש במקום אחר מזה, כי אין בآن מקום להאריך). וזה עקר שלמות השמה, בשמתגבין על המرة שחורה והעצבות וחוטפין אותן לתוכה השמה בעל ברחם, דהיינו שמה הפכו אותן לשמה פג"ל: (לק"ת סי' כ"ג)

[ט'] בשארם שמה כל היום, בוגר לו יותר שידה לוי איזה שעה לב נשבר לפרש שייחתו היטב ולשפך לבו כפים נכח פנוי ה'. וכן להפץ, אחר לב נשבר בא שמה. וזה סימן אם היה לו לב נשבר, בשבא אחר כך לשמה: (שיחות הר"ן סי' כ' מ"ה)

## לקוטי

שםחה

## יעוזה

תא

(לט) צריך לבון מחלוקת להסתכל תמיד על השרש הפל, ששם הוא שרש כל הטובות והשנחות יחד, ואו יכול לשמה בשמחה גדולה מאד מאד. כי בשמשתбел על שרש הפל שהוא כלו טוב, או נכלליין כל הטובות וכל השנחות יחד ומארין באור גדול מאד: (לק"ת סי' ל"ד)

(לט) בשלומיד תורה או שעושה מצוה בשמחה גדולה עד שפרק מלחמת שמחה, הוא מעלה גדולה מאד, ומעלה ומתוך בואה את הדברים רעים. גם הוא נתعلاה בממון, וכל תומכי אוריתא נתעלים. גם זוכה לבנים. גם מעלה ומתוך את האמונה. גם כל המדרגות התחנות נתעלם עליידי שמחה תורה ומזכה: (לק"ת סי' פ"א)

(לט) לופות לשמחה זה קשה וכבר יותר משאר כל העבודות, על-כן ארכין להכricht את עצמו בכל הפחות ובכל מני עזות להיות בשמחה תמיד. וכבר מבאר שעל פי רב אי אפשר להיות בשמחה כי אם עליידי ملي דשטויתא בג"ל באות כ"ט: (שיחות הר"ן סי' כ')

(ל"ג) וביויתר צריכין להמשיך על עצמו שמחה בשעת התפלה, שיתפלל בשמחה. וכן בשעת עשיית המצוות פנ"ל, מכל שפנו וככל שפנו בשפת ויום טוב. אך גם בימי החול בכל היום מצוה גדרולה להיות בשמחה תמיד כנ"ל: (שם סי' קנ"ה רצ"ט)

(ל"ד) על-ידי מרה שחורה ועכבות אין יודען ממשמו: (שם סי' מ"ג)

(ל"ה) על-ידי אדם שמת, על-ידי זה הוא יכול להחיות אדם אחר, שהוא דבר גדול מאד לשמה לבב בני ישראל. כי רב בני אדם מלאים יסורים וידנות וצרות מושנות ואי אפשר להם לספר מה שבבלם, ובשבא אדם עם פנים שזחות, יכול להחיות אותם מפש, והוא דבר גדול מאד. כי בשוכחה לשמה איזה אדם, הוא מתחה ומקיים נפש מיישראל מפש: (שם)

(ל"ו) על-ידי שמחה נצלין ממייתת בני ח"ו: (שם סי' ל"ד)

## שָׁלוֹם

א עַל־יְדֵי עֲנָנוֹת וִשְׁפָלוֹת זָכֵין לְתֹרֶה, וַעֲלַיְדֵי הַתּוֹרָה זָכֵין לְקַרְבָּן לְהַשֵּׁם יַתְפַרְךָ בְּעַלְיִתְשׁוֹבָה וְגַרְים, וַעֲלַיְדֵי זֶה נִתְעַלָּה וּנִתְגַּדֵּל בְּבּוֹד הַשֵּׁם יַתְפַרְךָ וּנְשַׁלֵּם הַיְרָאָה, וַעֲלַיְדֵי זֶה זָכֵין לְשָׁלוֹם: (לק"א סי' י"ד אות א' ב' ח')

ב וַיֵּשׁ שְׁנֵי מִינֵי שָׁלוֹם: [יֵשׁ שָׁלוֹם בְּעַצְמָיו], כִּי תִּחְלָה צָרִיךְ לְרֹאֹת שִׁיחָה שָׁלוֹם בְּעַצְמָיו, [כִּי לְפָעָמִים אִין שָׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁבַתּוֹב "אִין שָׁלוֹם בְּעַצְמֵי מִפְנֵי חַטָּאתִי"], וַעֲלַיְדֵי הַיְרָאָה זָכוּה לְשָׁלוֹם בְּעַצְמָיו, וְאוֹי יְכֹל לְהַתְפִּילָל]. וַעֲלַיְדֵי תִּפְלָה זָכוּה לְשָׁלוֹם הַפְּלִילִי, שָׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָמּוֹת: (שם אות ח')

ג מִזְכִּיחַ הַדּוֹר הַמִּרְבִּים שָׁלוֹם בְּעוֹלָם וְגַם עוֹשִׁים שָׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאָבִיהֶם שְׁבָשָׁמִים: (לק"א סי' כ"ב אות א')

ד לְפִי הַשָּׁלוֹם שְׁבָדוֹר כֵּן יְכֹלֵין לְמִשְׁךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְעַבְדָתּוֹ, לְעַבְדוֹ שָׁכֵם אֶחָד. כִּי עַל־יְדֵי הַשָּׁלוֹם שִׁישַׁ בֵּין בְּנֵי אָדָם הַמִּרְבִּים זֶה עִם זֶה, וְהַמִּרְבִּים

חׂזְקָרִים זוּ עַם זוּ מֵהַ הוּא הַתְּכִלִּת מִבֶּל הָעוֹלָם  
 בֶּלֶו וּמִהָּבְלִיו, וְהֵם מִסְבִּירִים זוּ לְזֵה הָאָמֶת, שֶׁסּוֹפֶ  
 בֶּל סּוֹפֶ אין נְשָׁאָר מִהָּאָדָם בְּלוּם, כי אם מֵהַ  
 שְׁהִכְיָן לְעַצְמוֹ לְאַחֲרָ מִזְתוֹ לְעוֹלָם הַגְּנָזִיחַ, כי אין  
 מְלִיאָן לוּ לְאָדָם לֹא כְּסָפֶר וּלֹא זְהָב וּכְוּ. וּעַל-יְדֵי זוּ  
 מְשֻׁלִּיךְ בֶּל אִישׁ אֶת שְׁקָר אַלְילִי כְּסָפֶר, וּמִמְשִׁיךְ  
 וּפְנוֹהָ אֶת עַצְמוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבְּרָךְ וְלִתְחֹרֵתָו וּעַבְזָרָתָו,  
 וּמִקְרָב אֶת עַצְמוֹ אֶל הָאָמֶת. אַבְלָ בְּשָׁאיָן שְׁלָום  
 חַ"ז, מִבֶּל שְׁפִנוּ בְּשִׁישׁ מְחַלְקַת חַ"ג, אוּזִין אַיִן  
 מִתּוֹעֲדִין יְהָדָה זוּ עַם זוּ וְאַיִן מִדְבָּר אֶחָד עַם חַבְרוֹ  
 מִהַּתְּכִלִּת, וְאַפְלוּ בְּשִׁמְתוּעָדִים יְהָדָה לְפָעָמִים  
 וּמִדְבָּרִים יְהָדָה, אַיִן נְכָנֵסִין דְּבָרָיו בְּלֵב חַבְרוֹ  
 מִחְמָת הַגְּנָזִיחַן וּמִחְלָקַת הַשְׁנָאָה וּהַקְּנָאָה. כי  
 מִחְלָקַת וּגְנָזִיחַן אִינוּ סּוּבֵל הָאָמֶת (בְּמַבָּאָר בְּמַמְקוֹם אחר).  
 נִמְצָא, שָׁעַקְרָה הַתְּרִחְקּוֹת מִהַּשֵּׁם יִתְבְּרָךְ שֶׁל רַב  
 בְּנֵי אָדָם הוּא עַל-יְדֵי הַמִּחְלָקַת, שְׁנָתְרָבָה עֲבָשָׁו  
 בְּעִוּנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, הַמְּקוֹם יְרִיחָם: (לְק"א ס"י כ"ז א' )  
 ה עַל-יְדֵי תָּקוֹן הַבְּרִית וּבְין לְשָׁלוּם: (שֵׁם א' ו' )

צורך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושייהה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא היה מחלוקת במדותיו ובמראותיו, שלא יהא לו חילוק בין בטיבו לבין בעקו, תמיד ימצא בו השם יתברך. וזה יוכין על-ידי התורה ועל-ידי הצדיקים מהם נקראים שלום, שעלי-ידי זה יופיה לאָהֶב אותו יתרחק מכל מקום הן בטיבו וכו', ולא אהב את חבריו וייהה שלום בין כל ישראל: (לק"א סי' לג' אות א' ח' ) להרבות השלום צריכים להרבות בצדקה: (לק"א סי' נז' אות ח' )

על-ידי המחלוקת באים כפירות, ועל-ידי זה אין יכולין להתפלל בכוונה. אבל בשיש שלום נתבטל ה.cfירות והאפיקורסית שיש בלב כל אחד. כי בשיש שלום וmathudim זה עם זה, יוכל להшиб אחד את חברו מדעותיו הרעות וויציא ה.cפירות והאפיקורסית מלבו. אבל על-ידי המחלוקת אינם מתוועדים יחד לדבר אחד עם חברו ולהפה דעתו אל האמת, ואפלו בשמהנים יכח, אין אחד שומע דבר חברו מהמת נצחון של המחלוקת

(ובג"ל באות ד'). נמצא, שער האמונה תלוי  
בשלומם: (לק"א סי' ס"ב אות ב')  
צ. לזוכות לשולם הוא עליידי שילמד פוסקים, ועל-  
ידי זה יכול להתפלל בכוונה בכל לבבו: (שם)  
ע. עקר השלום הוא לחבר שני הפנים. עלין אל  
יבהלוק רעיוןך אם אתה רואה איש אחר שהוא  
בהפוך גמור מראעתך, וידמה לך שאין אפשר בשום  
אופן להוכיח בשלום עמו, וכן בשאהת רואה שני  
אנשים שהם שני הפנים ממש, אל התאמיר שאין  
אפשר לעשות שלום ביניהם, כי אדרבא, והוא עקר  
שלמות השלום להשתדל שיזיהה שלום בין שני  
הפנים, כמו שם יתברך שעוזה שלום במרומייו  
בין אש ומים שהם שני הפנים. ולזוכות לשולם  
הוא עליידי מסורת נפש על קדוש השם, ועל-ידי  
זה זכין להתפלל בכוונה (עיי' תפלה אות ס"ה): (לק"א סי'  
(פ')

א. דרך השם יתברך להבטח על התובות שעוזשין,  
ואף שגמץ באם גם אין מה שאינו טוב, אין  
מסתכל על זה. מכל שכן האדם, שאסור לו

לְהַבִּיט עַל חֶבְרוֹ לְרָעָה, לִמְצָא בּוֹ הַזָּקָא מֵהַשְׁאַנוֹ טוֹב, וְלַחֲפֹשׁ לִמְצָא פְּגָםִים בַּעֲבוּדָת חֶבְרוֹ, רַק אֲדֻרְבָּא, מְחִיב לְהַבִּיט רַק עַל הַטּוֹב וְלַחֲפֹשׁ וְלַבְּקֹשׁ לִמְצָא בּוֹ זָכוֹת וְטוֹב תְּמִיד, עַל-יְדֵי זֶה יְהִיא לוֹ שָׁלוֹם עִם הַכָּל: (לק"ת ס"י י"ז)

### תלמוד תורה

א עַל-יְדֵי לִפְנֵי הַתּוֹרָה נִתְקָבְּלִים כָּל הַתְּפִלּוֹת וְכָל הַבְּקָשׁוֹת, וְהַחֲנָן וְחַשְׁבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִתְעַלֶּה וּנִתְרֹמָם בְּפָנֵי כָּל מֵשָׁצְרִיכִין בְּגַשְׁמִיות וּרוֹחָניות: (לק"א ס"א)

ב עַל-יְדֵי עַסְק הַתּוֹרָה בְּכָח נוֹתֵן כַּח לְמִלְכּוֹת דִּקְרָשָׁה שְׁתַתְגִּיבָּר, וּמְגַבֵּיר הַיִּצְרָר הַטּוֹב עַל הַיִּצְרָר הַרָּע: (שם)

ג עַל-יְדֵי עַסְק הַתּוֹרָה יִכּוֹל לְזֹופֹת לְהִבָּין הַרְמִזּוֹנִים מִפְּלַח הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם לְהַתְקִרְבָּה עַל יְדֵם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, וְאַפְלוּ בָּמֶקְומָה חָשָׁךְ וְאַפְלָל, שְׁנַדְמָה לְכֹאָרָה שָׁשֶׁם קָשָׁה לְהַתְקִרְבָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, גַּם שֵׁם יָאִיר לוֹ הַשְׁכֵל הָאִמְתָּה לִמְצָא גַּם שֵׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ וְלַהַתְקִרְבָּה מִשְׁם דִּיקָא לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ: (שם)

ר אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שׁנות, על-כון כל אחד כפי העברות והפוגמים שעבר ופגם, כמו כן הוא משגע ממש. על-כון נמצאים כמה מני שגעון ברוב בני אדם. והתקzon לזה הוא עסוק התורה, כי התורה הוא בלה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, שבזה מבניין היצר הרע ומגנישון השגעון והרהור שנותן באדם על-ידי עוננותיו: (שם)

ה גם זוכין על-ידי עסוק התורה להנצל מגלי ערמותיות של היצר הרע, מה שעלה פִי רב אינו מסית את האדם לעברת תפָּף, רק בתחלה מתלבש את עצמו במצוות וכו'. ועל-ידי עסוק התורה זוכין לשכל אמת ולהנצל מכל זה: (שם) ו תורה ותפלתם מתחזקון זה את זה ומארין זה לזה: (לק"א סי' ב' אות ו)

על-ידי למود גמרא בלילה חוט של חסר גמישך אליו נגוזין ממחשבות שלא לשמה, ועל-ידי זה מתקזק קול הנגינה, שלא יזיק לו קול נגינה דסטרה אחרת, שטוקת הרבה מאד לעובדת הבורא

## לקווטי עזות תחת פלמור תורה

יתברך. וזוֹכָה לְהַקִּים הַגִּנְגָּה דַּקְרָשָׁה, שֶׁיּוּכֵל לְדַבֵּק  
אֶת עַצְמוֹ לְהַשֵּׁם יְתִבְרֶךְ עַל-יְדֵי זְמִירֹת וְגִגְגּוֹנִים,  
וְעַל-יְדֵי זה מִקְיָמֵין וּמִעַלְיוֹן מִלְכּוֹת דַּקְרָשָׁה, וּזֹכֶן  
לְהַתְּנוּשָׂות וּיּוּכֵל לִמְשָׁל בְּכָל מָה שִׁירָצָה. גַּם יִכְלַיּוּ  
לְזִופּוֹת לְבָחִינָה נִבוֹּאָה: (לק"א סי' ג')

ה עַל-יְדֵי לְמֹוד פּוֹסְקִים עַל-יְדֵי זה מִפְרִישִׁין וּמִבְרָרִין  
הַטּוֹב מִהְרָע, וּמְגֻרְשִׁין וּמְבָטְלִין הַרְעָ מִכֶּל הַד'  
יִסּוּדוֹת [שָׁהַם בְּלָל בְּלָל הַמִּדּוֹת], שָׁוְהָ עֲקָר תְּקוּן  
הָאָדָם. וְעַל יְדֵי זה נִגְמַר וּיּוֹצֵא מִפְּנֵי אֶל הַפְּעָל  
הַדָּבָר שַׁהַתְּפִלָּל עַלְיוֹן, וּנְתַמְּלָא בְּקַשְׁתּוֹ, וּזֹופּה  
לְהַשְּׁפֵיל הַחֹלְקִים וּהַמְּתַנְּגִידִים עַדְיִ אָרֶן: (לק"א סי' ח'  
אות ר ז')

ט לְזִופּוֹת לְבָרֵר הַפְּسָק הַלְּכָה הוּא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה: (שם)  
. עַל-יְדֵי שְׁמַדְבֵּר בְּהַתּוֹרָה בְּדָבּוֹרִים, מְאִיר לו הַדָּבָר  
בְּכָל הַמִּקּוֹמוֹת שְׁאַרְיךָ לְעַשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְעַל יְדֵי זה  
יּוּכֵל לְעַשׂוֹת תְּשׁוּבָה הַמִּשְׁקָל מִמֶּשׁ. וּכְنַבְּלָל פָּעָם  
וּפָעָם, עַל-יְדֵי בְּלָל תְּשׁוּבָה וּתְשׁוּבָה הוּא הַוְּלָד  
מִמְּדִרְגָּה לִמְדִרְגָּה, עַד שִׁיאָ מִמְּדִרְגָּה פָּחוֹתָה וּבָא  
לְחַבּוֹנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָה: (לק"א סי' י"א אות א')

א אך אי אפשר לזכור המPAIR פזה, כי אם במשמעותו הגדולה, שלא יהיה לו מודע בשביל כבוד להתייר ולקנתר ח"ו, או לקבל רבנות והתנשאות, וזה תלוי בשמירת הברית: (שם אות ב' ג')

ב על-ידי שלומדים תורה שלא לשמה, והעיקר על-ידי תורה שבعل פה, גمرا ופוסקים, שלומדים שלא לשמה, על-ידי זה נעשה להם פה לדבר עתק על צדיקי אמת. ומהו בא התנגדות של הלוודים שחולקים על הצדיקים אמתאים (כמו בא בפניהם ען שם): (לק"א סי' י"ב אות א')

ג צריך לידע קדם למודע, שבעשרה שיושב ללמד, הצדיק שבנו עhn צית לקליה, וצריכין לקשר את עצמו עם התנא או הצדיק שחידש ונгла זוית התורה שלומד, ועל-ידי זה נעשה נשיקון, בחינת התשובות רוחא ברוחא, ונורם תענוג גדול להתנא. ועל-ידי זה יזבח לחשיבה, לחידש ימיו שעברו בחשך. וכל זה בשלומד [תורה] לשמה, כדי לקיים מצות תלמוד

- לקוטי עזרות פלמ"ד תורהanca**
- תורה ששה קול בנגד כלם, ולזכות לקיום התורה על-ידי זה]. אבל בשלומיד רק שלא לשמה, בשבייל שיחיה נקרא למזרן וכיוצא, אין נבליה טוביה הימני, ובודאי אין יכול לדבק את עצמו עם רוח התנ"א, ועל ידי זה אין רואה האמת, ונעשה שונא וחוליק על צדיקי אמרת בג"ל, וזה גלות השכינה, שההתורה שבעל פה היא בכלל בפה הלמן: (שם)
- ד הלמן הפישר על-ידי שלומיד תורה התנ"א, על-ידי זה מחייב נפשו של התנ"א לתוך גופו: (שם)
- טו טוב ללמד הפסיק עם הבאר הגולה כדי להזכיר שם התנ"א או הפסיק שחדש זה הידין, כדי לדבק רוחו ברוחו וככ"ל:
- טו [כא] על-ידי המשכת התורה בעולם נמשך השגחת השם יתברך עליינו. וכל אחד בפני קרובו אל התורה, פון השגחת השם יתברך עליו בשילמות יותר: (לק"א סי' י"ג אות ד')
- טו [טו] על-ידי עסק התורה בקדרה מעורין בתשובה פושע יישראל וגרים. אבל אי אפשר

חכבר **לקוטי עזרות** תלמידו תורה

לזופות לך כי אם על-ידי ענוה ישפלוות בתקלית:

(לק"א סי' י"ד אות ג' ה')

ג' [ז] צריך כל אדם ובפרט תלמיד חכם להאריך בלמודתו בשרשיו הנשומות, ועל ידי זה יוכל לקרב ולעורר בתשובה רשעים ונרים אפילו הרחוקים ממנה, ועל-ידי זה יוכחה שיתיה גם בנו תלמיד חכם. אבל בשאיין לומד בבחינה ואת אין בנו תלמיד חכם: (שם אות ג' ד')

ט' [יח] על-ידי התבזבות, דהינו שיתבזבז וידין וישפט את עצמו על כל הדברים שעושה, ועל-ידי זה זוכין ליראה, ועל-ידי זה זוכין לתורה שבגנלה ולענוה באמת. ועל-ידי זה יוכחה לתפלת במסירות נפש, שיבטל כל ישותו ונשימותו בשעת התפלה, ועל-ידי זה יוכחה להשגת סתרי תורה, שהוא אור הגנו שיתגלה לעתיד. אשרי הוזכה לך: (לק"א סי' ט"ז)

כ' [יט] סתרי תורה אין זוכין כי אם מי שמשחרר פניו בעורב ונעשה בעורב על בניו, עד שմבטל כל נשימותו באלו אין בעולם: (שם אות ה')

כג [ב] סְתִירֵי תֹרָה נִקְרָאים קָדֵשׁ, וְכֹל זֶה לֹא יַאֲכֵל קָדֵשׁ וְלֹא יַאֲכֵל בּוֹ אֶלָא מִקְדָּשָׁיו וּמִקְדָּשוֹ: (שם אות ז')

ככ פְעֻמִים בְטוּלָה שֶׁל תֹרָה וְהוּ קִיּוֹמָה. כִי מַי שְׁרוֹצָה לְעַסֶק בְתֹרָה וּעַבּוֹדַת ה' תָמִיד, אֵי אָפָשָׂר שִׁיחָה תָמִיד דָבָוק בְהַשֵם יִתְבָרֵךְ וּבְתֹרָתוֹ [בְלִי הַפְּסִיק], רַק הַהְכִירָה לְבִטְלָה לְפָעָמִים. כִי לְפָעָמִים צָרִיךְ לְצִאת לְחוֹזֵן לְעַסֶק בְדָבָרי הָעוֹלָם, כִּי שֶׁלֹא יַתְגִּפְרוּ הַבְּלָבוֹלִים שֶׁל הַפְּטָרָא אַחֲרָא וַיַּתְבִּיטֵל ח"ז חִכְמָתוֹ לְגָמָרִי, וְעַל יָדֵי זה הַהְכִירָה לְבִטְלָה לְפָעָמִים. אָבֶל כְשִׁיבוֹא מֶשִיחָה, או לֹא יַצְטִירָה לְבִטְלָה מִקְדָקִותוֹ: (לק"א סי' ט"ז)

כ מי שְׁרוֹצָה לְהַמְשִׁיךְ בְאוֹרֵי הַתֹּרָה, צָרִיךְ מִתְחָלָה לְהַמְשִׁיךְ לְעַצְמוֹ דָבָורים חַמִים בְנַחַלִי אַשׁ, וּצָרִיךְ לְשִׁפְךְ שִׁיחָה בְתִפְלָה לִפְנֵי הַשֵם יִתְבָרֵךְ, וְעַל-יָדֵי תִפְלָתוֹ נִכְמְרוּ רְחַמֵּי הַשֵם יִתְבָרֵךְ עַלֵינוּ, וּנְפַתֵּח לְבַהֲלִילָן וּמִשְׁפִיעַ דָבָורים חַמִים, וְעַל-יָדֵי הַדָּבָר מִמְשִׁיךְ בְאוֹרֵי הַתֹּרָה גַם כֵן מִשְׁם: (לק"א סי' כ' אות ז')

ס' ב' שמחת פָּלֵל קָדֵם הַדָּרוֹשׁ, צָרִיךְ לְהַתְּפִּלֵּל בַּתְּחִנּוֹנִים וַיַּבְקַשׁ מֵיאַת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִתְּנַתָּה חֶנְמָ, וְלֹא יִתְּלַהֲ בְּזָכוֹת עָצְמוֹ, רַק יַעֲמֵד לִפְנֵי הַשָּׁם יִתְּבָרֵךְ בְּדָל וּכְרֶשׁ וַיְדַבֵּר תְּחִנּוֹנִים. גַּם צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אֶת עָצְמוֹ עִם נְשָׂמַת הַשׁוֹמְعִים, וְאוֹזֵן תְּפִלָּתוֹ תְּפִלָּתָ רַבִּים שָׁאִינָה נִמְאָסָת וְגַתְקַבֵּלה בּוֹדָאי, וְאוֹזֵן יְשַׁׁלֵּם לְכָל אָחָד מִהְגָּמְצָאִים שֵׁם חָלֵק בְּהַתּוֹרָה וּכְיוֹן (ען צָדִיק אֹזֶת ל"ב): (שם)

ס' בְּזָכוֹת הַתּוֹרָה שְׁמַמְשִׁיכִין, עַל-יְדֵי זֶה זָכֵין לְבּוֹא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל: (שם ו')

ס' כִּשְׁאָדָם לוֹמֵד תּוֹרָה וְאֵין מִבֵּין בָּה שָׁוֵם חָדוֹשׁ, זֶה מִחְמָת שְׁנַת עַלְמָם הַמְּחִין בְּבָחוּנָת עֲבוֹר, וְאוֹיֶה אַעֲקָה לְאָדָם בֵּין בְּתִפְלָה בֵּין בְּתּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי זֶה מַולְיד הַמְּחִין: (לק"א ס"י כ"א אוֹת ו' ח')

ס' מֵי שַׁתְּוָרְתָו בְּלֹא הַבְּנָה בָּה שָׁוֵם חָדוֹשׁ, אַף עַל פִּי שַׁהְקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִתְּעִנֵּג בָּה גַּם בָּנו, אַף עַל פִּי בָּנו אֵין לְדַרְשֵׁן אֹתָה לַרְבִּים. אַבְלָ מֵי שְׁחַנְנוּ ה' לְהַבִּין וְלְחַדְשֵׁן אֵיזָה דָּבָר, כֹּל אָחָד לִפְנֵי בְּחִינָתוֹ,

**לְקוֹפֵי עִזּוֹת הַכָּה פָּלָמָד תּוֹרָה**

הַיְשֶׁר מִתְחַבֵּשׁ שִׁגְלָה וַיְכִנֵּם וְאֵת הַהֲבָנָה לְעֵם סְגָלָה,  
וַיְיִטְבֵּל מְטוּבוֹ לְאֶחָרִים: (שם)

[כח] עַל־יְדֵי תּוֹרָה וְתִפְלָה זָכֵין לְשִׁמְחָה, וְעַל־יְדֵי  
שִׁמְחָה זָכֵין לְעֻזּוֹת דִּקְרָשָׁה, וְעַל־יְדֵי עֻזּוֹת  
דִּקְרָשָׁה זָכֵין לְהַקְרָבָה לְצִדְיקִים אֲמֻתִּים, וְעַל  
יָדָם זָכֵה לְאֶמְוֹנָה שְׁלִמָּה. וְעַל־יְדֵי אֶמְוֹנָה יִשְׁלַׁחֲ לְ  
בְּחִינָת יָדִים לְקַבֵּל מִסְפָּר מִמּוּכִיחַי אֲמָתָה, וְעַל־יְדֵי  
זה נְצֹולִין מִגְרוֹשׁ וּמִחְלָקָת, וּנְתַרְבָּה שְׁלוּם בְּעוֹלָם,  
וּנְעִשָּׂה שְׁלוּם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיוֹתָם שְׁבָשָׁמִים. וְאוֹי  
מִתְקֹן וְחוֹתָם הַקְרָשָׁה בְּבְחִינָת חֹתָם בְּתוֹךְ  
חוֹתָם: (לק"א סי' כ"ב אות ט)

[כט] צִרְיךָ לְהַתְרַחֵק מְאֹד מַלְשָׁמָעַ תּוֹרָה מַתְלֵמִידִי  
חִכְמִים שֶׁאִינָם הַגְּנוּים בַּיּוֹם בְּחִינָת שְׁדִין  
יְהוָה אֱלֹהִין, שֶׁהָם מִקְבְּלִין תּוֹרָתָם מִהָּשְׁדִין שִׁישׁ לָהֶם  
תּוֹרָה נְפּוֹלָה, וְעַל־בָּנוֹ דָרְכָם לוֹמֶר תִּמְדִיד דָרְוִישִׁים  
נְפּלָאִים שְׁגַתְקָבָלִים לִפְנֵי הַהֲמוֹן, וְכֹל דָבָרֵיהֶם  
דָרְךָ מִשְׁלָל וּמִלִּיצָה וּמַעֲמִים נְפּלָאִים. אֲבָל אֵין  
מִקְבְּלִים תּוֹעַלָת מֵהֶם, בַּיּוֹם תּוֹרָתָם שֶׁל אֵלָו  
הַתְלֵמִידִי חִכְמִים אֵין לָהּ כַּח לְהִדְרִיךְ אֶת הָאָדָם

בדרך הטוב, אדרבא, על-ידי תורתם נופלים בני אדם בכפירות גדולות וمبرזים ומחרפים יראייהם, וכל החרנגורות בא מהם: (לק"א סי' כ"ח אות א')

[ט] התקoon זהה הוא שיבנים אורחים פלמייד חכמים אמיתיים לתוכ ביתו, ועל ידי זה זוכין לבוא לאמונה וליחס, ולבטל את עצמו לפני השם יתברך בבחינת "אנבי תולעת ולא איש". ועל-ידי זה מתגברין על המחרנים ומושברים ומבטלים הceptiontes והמנחות הבאים מהם, וזוכין להעלות ולברר הטוב שבתורתם: (שם אות ג')

[ט'] אי אפשר לזכות לתורתאמת כי אם על-ידי עוזת דקדשה, להיות עז פגמר בעבודת ה', ולבליה להשגיח כלל על המונעים והמלויגים וכו'. ובפי העוזות שיש לאדם פון זוכה לתורה. כי מי שיש לו עוזת דקדשה, זוכה לקבל ולהמשיך חדישית תורה אמיתיים דקדשה. ולהפח, מי שיש לו עוזת דסטרה אחרת, שהוא עז פנים בוגר בשדי הדור וכו', אינו זוכה לחדישית תורה

**לְקוֹפֵי** פָּלָמָד הַוְרָה      **עִזּוֹת**      **תָּכוֹן**

אֶמְתִּים, רַק מִקְבֵּל תֹּרֶה מִהַסְטָרָא אַחֲרָא. וּכְפִי  
הַתֹּרֶה שְׁמִיקְבֵּל, בִּפְנֵי הַעֲזֹות בְּגַל, פָּנָן זָכָה  
לַתִּפְלָה: (לק"א ס"י ל' אות ח) (לט)

שְׁלָמוֹת הָאָדָם הוּא שִׁיחָה צָדִיק וּלְמִדֵּן. בַּי אָם  
אִינוּ לְמִדֵּן, אָמְרוּ חֹוֹל "וְלֹא עִם הָאָדָם חָסִיד".  
וּלְמִדֵּן בַּלְבֵד בְּרוּדָי אִינוּ כָּלּוּם, בַּי אָפָּשָׂר לְהִוָּת  
לְמִדֵּן וּרְשָׁע גָּמָור ח"ג, וְלֹא זָכָה - נָעֲשִׂית לוּ סָם  
מָות. עַל-כֵּן צָרִיךְ שִׁיחָה לְמִדֵּן בַּתֹּרֶה וְחָסִיד  
בּוּמְעֻשִׂים טוֹבִים, וְאוּ הָוָא דָזְמָה לְמַלְאָךְ ה'  
צְבָאות, וְהָוָא מִצְרֵר אָוֹתִיות הַתֹּרֶה לְטוֹב, וּמְבִיא  
חַיִם וּכְלָל טוֹב לְעוֹלָם. וּמִ שְׁטוּעָה וּסְבוּר שְׁבָחוּנָת  
לְמִדֵּן לְבֵד הוּא הָעָקָר, הוּא בְּחִינָת אַחֲר שְׁקָצָץ  
בְּגַטְיעָות: (לק"א ס"י ל"א אות ה' ו' ובסוף) (לע)

וְאַפְלוּ הַצָּדִיק הָגָמוֹר שֶׁהָוָא צָדִיק וּלְמִדֵּן, בְּשַׁנוּפֵל  
לְפָעָמִים מִפְּרִנְגָּתוֹ, בִּדְיוֹעַ שֶׁאי אָפָּשָׂר לְעַמְדָה  
הַמִּדֵּד עַל מִדְרָנָה אַחֲת, אוֹי בְּעֵת שַׁנוּפֵל  
מִפְּרִנְגָּתוֹ, אָם יָרַצָּה לְהַחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ בּוּמְרִגְנָת  
לְמִדֵּן שְׁנֵשָׁאָר לוּ הוּא לֹא טוֹב, רַק צָרִיךְ לְהַחֲזִיק  
עַצְמוֹ בִּירָאת שְׁמִים וּנְקֻדּוֹת טוֹבּוֹת שְׁנֵשָׁאָר בּוּ  
עֲדִין: (שם)

(ט) עליידי התורה ועלידי הצדיקים זוכין לשלוּם,  
שיהיה שלום בין ישראל ושיהיה שלום לכל אדם  
במדותיו, הינו שלא יהיה מחלוקת במדותיו  
ובמאירועותיו, שלא יהיה לו חילוק, בין בטיבו  
בין בעקו תמיד ימצא בו השם יתברך: (לק"א סי'  
ל"ג אות ב')

(ט) חכמאות חיצוניתם סכלות וחשך בוגר חכמאות  
התורה. ועלידי תענית וצדקה לארץ ישראל  
זוכין לחכמאות התורה שהם בחינת התועלות  
הנפש, בחינת חסד ואור וחיזים, ונמתקין  
ונתבטלין הדינים (ען צדקה): (לק"א סי' ל"ז אות ב' ג')

(ט) אין הדין נמתק ואין העולם מתקים אלא על הכל  
פה של תינוקות של בית רפן, על בן אריך כל  
אחד לבקש ולחשוף מאד אחר מלמד בשיר ודהנון  
וירא שמים, ולבקש את השם יתברך מאד על  
זה, כדי שלא יקלקל המלמד את הכל פה הקדוש  
של התינוקות: (לק"א סי' ל"ז אות ד')

(ט) עליידי התורה שלומדים בצר לאדם בעניות  
ובדקהות, עליידי זה נמשך עליו חותם של חסר,

**לקוטי עזרות** תלמוד תורה הכת

וּמְגֻשׁ כֵּל בָּעֵילִי הַדִּין וּכֵל סְטֶרָא דְּמִסְאָבָא. וְעַל־  
יְדֵי זֶה מִתְקֹן הַדָּבָר וּמַעֲלָהוּ לְשִׁרְשׁוֹ, עַד שָׂזָּכה  
לְפִרְשׁ שְׁוִיחָתוֹ הַיְטָב לְפָנֵי הַשֵּׁם יְתִבְרָה, לְדָבָר  
בְּחִימָוֹת שְׁבָלֵב דָּבָרִי אָמָת שְׁבָלֵב וּכְיוֹ (עַזְנַת דָבָר  
אות ז' וּבוֹשָׁה אֹתָה ב'): (לק"א סי' ל"ח אות ד')

[לט] עַל־יְדֵי חַדּוֹד הַשְׁכֵל בְּתֹרֶה נִתְחַדֵּדוּ הַמְּחִינִין,  
וּנְתַעֲסֵף בּוֹ הַכְּרָה לְהַכְּרִיר בְּגַדְלַת הַבּוֹרָא יְתִבְרָה,  
וְאַזְיָן מִתְבִּישׁ בִּוֹתֶר עַל חַטָּאוֹת שָׂזָּה עַקְרָב  
הַתְּשִׁיבָה, וּזָכוֹה לְאֹור הַתְּפִלִּין, שְׁהָם בְּחִינָת  
קָרְזָן אֹור הַפְּנִים, בְּחִינָת עַז הַחַיִים: (שם אות ה')

[ לט] עַל־יְדֵי פָּגָם הָאָמוֹנָה בָּא בֶּטֶול תֹּרֶה, וּעַל־יְדֵי זֶה  
בָּא גָּלוּת וּטְלַטּוֹל וּנְסִיעָות לְדָרְכִים: (לק"א סי' מ')

[טט] גַם בַּלְמֹוד הַתֹּרֶה צָרִיכִין בְּחִינָת הַסְּתָפָקוֹת. בַּי  
לְפָעָמִים מִכְלַבֵּל אֶת הָאָדָם מִה שָׁרוֹצָה לְלִימֹד  
יוֹתֵר מִפְּנֵי, בַּי רֹאשָׁה שִׁישׁ תְּרֵבָה לְלִימֹד וּרוֹצָה  
לְלִימֹד כֵּל הַתֹּרֶה עַל רֶגֶל אַחֲת, וּמִחְמָת זֶה  
מִתְבַּלְבֵל מַאֲד. וּלְפָעָמִים מִתְבַּטֵּל עַל־יְדֵי זֶה  
וְאַינוּ לֹומֵד כָּלְלָה. עַל־פָּנֵן צָרִיךְ שָׁגַם בְּתֹרֶה  
יְהִיא לוֹ בְּחִינָת הַסְּתָפָקוֹת, בַּי לֹא עַל־יְדֵי

המלאכה לגמר וכו', כמו שאמרו ח"ל: (לק"א סי' נ"ד אות ג')

[ט] על-ידי חdziishi תורה נבראים שמים וארץ חדים, ועל-ידי זה באים כל ההשפעות וכל הפרכות לעולם. אך יש חdziishi תורה שבאים על-ידי המרפה, שהוא שורה נוספת על השונה הלבות, ועל-בין החdziושים אלו הם החושים נאים ומתקבלים (בלשון אשכנו גלייך), כי הם באים מפה המרפה שמרפה מלאה למלחה. אף שיש בהם טוב, שהם דברי תורה, אך הרע שבהם יותר מהטוב. ועל-ידי חdziושים כאלה בא רעב לעולם ח"ו, ועל-בין הם מזיקים לפרגסה, וצרים להתפלל להישם יתפרק להנצל מהם. והתקzon לזה, לשמר את עצמו מאד מלשון הרע, מלאמו ומלקבלו. גם לחזק את עצמו בשמחה בכל עת. כי עקר התגברות בלבול המרפה הניל, שימוש כל התאות, היא על-ידי עצבות רוח, והכונתו על-ידי שמחה (ען שמחה): (שם אות ג')

## לקוטי

פלמ"ד תורה

## יעות

תלא

[מג] על-ידי עסק התורה זכין לחיים ואריכות ימים, כי על-ידי עסק התורה קורין את חי החיים יתברך שםך, וממשיכין מפניו חיים ואריכות ימים. וצריך לעסק בתורה בפה דיקא, להוציא דברי התורה בפיו, אז זכה לקורתו יתרברך ולהמשך מפניו חיים ואריכות ימים: (לק"א סי' נ"ו אות ג')

[מג] על-ידי עסק התורה יכולין להוציא אפלן הרחוקים מפניו, אף על פי שאיןו יודע מה שצורך להם, גם אינם צריכים להוציאם, אף על פי כן, על-ידי שהוא לומד ועובד בתורה, על-ידי זה שומעים הרחוקים את קול הברוא של התורה. כי התורה מבשרות וצועקת ומכינה תמיד, וקוראת ואומרת: "עד מתי פתים תאhee פתי" וכו', רק שאין שומען קול הברוא של התורה מרבי הסתירות על-ידי רבוי העונות רחמנא לצלן. כי השם יתברך נסתר עתה מאתנו בעוננותינו הרבבים בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה, בבחינת "ואנבי הסתר אסתיר". אבל על-ידי שעוסקון בתורה מגליין הסתירות, עד שפוצלן שגמ

הרוחקים מארד ישמעו קול הברוז והתוכחה של התורה, עד שישבו כלם אל ה': (שם)

[טו] ואפלו אותו שגתרחקו ביותר מהשם יתברך, שגשו וקיפו ממקומו של עולם, ויש שכבר היו קצית אצל השם יתברך, אך שכבר שכחו מזה. ויש שגם עתה זוכרים את השם יתברך, אך שנשתח גבורתם אין לאיל ידם להתגבר על יצרים. אף על פי כן, בגין לכך התורה שלומדים באמת, פועלים שבלם ישמעו קול הברוז והתוכחה של התורה בעצמה בפ' ל, וישבו כלם אל ה': (שם)

[טח] בשלימד תורה, צריך לראות שמקל הלומדים שהוא לומד בתורה, שיקבל ויוציא מהם משפטים אמיתיים, רහינו הנהגות ישרות, הן לעצמו הן לאחרים שמתנהנים על ידו, כל אחד ואחד בפני עצמו, בחייבתו, בפני הפטישלה והרבענות שיש לו, הן לרבות הן למעט. וזה זוכין על ידי אמיתיות חכמים, על ידי זה יכולין לקבל ולהוציא מכל הלומדים שלומד בתורה משפטים אמיתיים הנהגות ישרות,

**לְקוֹפֵטִי** פָּלָמֹוד הַוְּה  
**עִזּוֹת** תַּלְגָּה

שִׁידֻע אֵיך לְהַתְנִיחַ בְּכָל דָבָר הוּא וְהַתְלוּיִם בָו:

(לק"א סי' ס"א אות א')

[טו] יש פמה ספרים עכשו וכן עתידין להיות עוד פמה ספרים, ובכלם צרייכים להעולם ואסור להלעיג על שום אחד מהם, מאחר שבכל יסודו ובנינו הוא על פי תורתנו הקדושה שכחtab ובעל פה. כי רק מספרים שהולכים על פי חכמת יונית, שהם חקירות וחכמויות חיצונית שלהם, צרייכים להתרחק מהם בתכליות הרחוק אפלו אם חביבם מי שחברם. אבל ספרים שהולכים על פי תורתנו הקדושה שקבענו מהר סיני בכתב ובעל פה, כלם יקרים מאד וכלם צרייכים להעולם, וכל המלעיג על שום אחד מהם ח"ו הוא נדון בצוואה רותחת, ואיןו זוכה להוציאה ולקלבל מלמדו ר הנגנות ישות, ואיןו זוכה לעצחה שלמה לעולם. ורמייד עצהו חליקה, עד שישוב על זה בתשובה שלמה ויתקן זאת, ויהיה חזירם ונחשבים בעיניו כל הספרים הקדושים שהולכים על פי יסודות תורתנו הקדושה. ועל ידי זה יהיה נמקין כל

הדיןם שבעולם, ואיך שיש איזה דין בעולם הפל נמתק על-ידי התורה הקדושה, ששילמותה על-ידי רבוי ספרים של תורה שבבעל פה, על-ידי שמאמין בהם: (שם אות ה')

[ט] גם מי שזוכה לחדש חידוש תורה בעצמו ובונתו לשמים, צריך שיהיה לו אמונה גם בעצמו, שיאמין שיש להם יתרה שעשועים גודלים מחידושים שלו, ועל יתרישל בהם, רק יזרו לחדש בכל פעם ולכתחם, עד שיהיה נעשים מהם ספרים קדושים, ועל-ידי זה יהיה נמתקין כל הדינים שבעולם בג"ל: (שם)

[טח] על-ידי למועד הפסיקים מבטלי המחלוקת בשרשו, ועל-ידי זה נטבטל המחלוקת למטה. ונטבטל המחלוקת של הירע שבלבו, שהם הקשיות והכפירות ובכלבוי אמונה שעולים על לבו, שעל-ידי זה נחלק לבו מהיהם יתרה וAINO יכול להתפלל בראשו. כי עקר מניעות התפללה, שאינו מתפלל בכוננה בראשו, הוא רק מחלוקת שאין האמונה בשלמותו. כי באמת אם היה

האדם יודע ומאמין בלב שלם שפלא כל הארץ  
כבודו, והקדוש ברוך הוא עומד עליו בשעה  
התפלה ישועה ומאון ומקשיב כל דבר ודבר  
של התפלה, בודאי היה מתקלל בהתלהבות  
גדול, והיה מרקע מادر לבו את דבריו. רק  
מחמת שאין חוק כל כה בוה, מחמת זה אינו  
מתקלב כל כה ואינו מרקע כל כה. וכל זה  
נמשך מחלוקת היוצר הרע שבלב. על כן התקoon  
לו למועד הפסיקים, שעלי ידי זה נמשך שלום  
ונתבטל מחלוקת היוצר הרע שבלב, ואו אין לפו  
חלוקת מהשם יתפרק, ואו יוכל לעבד את ה' בכל  
לבבו, בשני יצרים, ונפתחו לו שערי השכל,  
שידוע להשב על אפיקורסות שבלבו, וזכה  
להתקלל בראוי בכל לבבו באמת: (לק"א סי' ס"ב אות  
(ב))

[ט] **על ידי** שמתגעו בתורה עד שזוכה לידע אותה  
ולהבין, **על ידי** זה הוא מרפא את נפשו ומעלה  
אותה למקום שרשה, ומתקיך כל הדינם, והוא  
נוטע אילנא דחוי לעלה דכלא אסותא. גם הוא

מְקִים וּמְחַדֵּשׁ כֹּל הָעוֹלָמוֹת וּמְגַלֵּה כְּבָדוֹ יִתְבָּרֶךְ  
בְּעוֹלָם, שָׂוִה עֲקָר הַתְּכִלָּת שֶׁל כֹּל עֲבוֹדָת  
הָאָדָם, כִּי שִׁיתְגַּדֵּל כְּבָדוֹ יִתְבָּרֶךְ שְׁמוֹ: (לק"א סי' ע"ד)

[ט] מי שעוסק בתורה ואינו יכול להבין גם זה טוב מאה. כי כל דבריך ודבריך עוללה למעלה, והקדוש ברוך הוא שמח בהם, ונעשה מהם בחינת ערב נחל: (שם)

[טט] בלא עסוק בתורה אי אפשר לחיות. כי לפעמים בזעם האדם להשם יתברך, אבל הוא יותר מדאי, עד שהיה אפשר להיות נשרף לגמרי ח"ו מגן התבערה חווין מהמדה. ועל ידי עסוק בתורה מקרר אש התבערה, שהיה במדה בראשיו יוכל להתקיים. וכן להפוך ח"ו, שלפעמים בזעם האדם אל תאות עולם הזה כל כך, עד שהיה אפשר לשרוף כל הגוף ח"ו מעצם תבערת אש התאות, אבל בשלומיד תורה מגנת עליו ומצלחת אותו ומכביה האש הבוער בו, יוכל לחיות. נמצא, שמקור החיים עליידי התורה: (לק"א סי' ע"ח)

[ב] עקר התשובה תלוי בתורה, הינו בשלומיד תורה ומתייגע בה, עד שזוכה להבין דבר מהוזך דבר ולחידש בה לשם שמים, זהו תשובה גמורה. ואוי מהויר ומקישר כל האותיות והאזרופים שבחלקו מבלליות העולמות אל שרשן ואל מקוםן, ומשיב אותם כלם מכל הנקומות שנדחו ונתקפזו לשם, ונעשה בריה חדשה.iao הדעת מישב, וזוכה לעור רחמים אצל יתברך, עד שזוכה שהשם יתברך בעצמו יתפלל עליו, דהינו שהשם יתברך יעור רחמי הפשוטים את רחמי המרכיבים והגדולים,iao וזהו לו ישועה גדולה בשלמות,

אמנון: (לק"א סי' ק"ה)

[ג] בשלומיד טוב לפרש הדבר בלשון שמיין, והוא טוב להעלם: (לק"א סי' ק"ח)

[ד] בכל מקום שהוא לומד באיזה ספר, ימצא את עצמו, הינו שיקח לעצמו מוסר ויראה פחריתותיו ושפלוותו, וזה סימן שהוא חפץ לעשות רצונו יתברך: (לק"א סי' קכ"א)

תלה **לקוטי** פלמ"ר הוריה **יעוזה**

[ה] מי שאומר תורה ונינו ראיי לזה, על-ידי זה יכול להתגבר עליו פאות נאוף ח"ו. כי היא עברה גדולה לומר תורה אפילו ליחיד, מפל שפנן לרבים  
(יעון בפנים בסימן קל"ד): (לק"א סי' קל"ד)

[ט] כשלומיד אדם איזה חוץ של איזה התנא וצדיק, צריך לציר לפניו דמות דיויקנו באלו הצדיק או התנא עומר לפניו, ועל-ידי זה ינצל משכחה:  
(לק"א סי' קצ"ב)

[ט] על-ידי שמרגשין מתי考ת בהתורה נצולין מלヒות אלמן: (לק"א סי' קצ"ט)

[ט] מי שזכה לחידש הדושין דאוריתא שייש בהם מפשש, הוא צריך לבנות מוקדם. ועל-ידי זה נצול שלא יינקו הפטרא אחרא והקלפות מיאלו החדושים: (לק"א סי' רס"ב)

[ט] יש שאומרים תורה שהיא למטה רחבה מאד, שמרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאד, אבל למעלה היא קצחה מאד, כי למעלה בקדשה אין נשאר ממנה כי אם איזה נצוץ בעלמא. אבל יש להפה, כי הצדיקים אמיתיים אומרים תורה שהיא

**לקוטי עזרות תלמיד הוראה**

למְפַתָּה נִרְאָה קָצָרָה, אֲבָל לְמַעַלָּה הִיא רְחַבָּה  
וְגַדְלָה מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁרִי לָהֶם. וְכֵן בְּהַתְעוֹרוֹת  
וּכְבוֹ' (עַזְנַת פְּלָה אֶזְעָת ע"ה): (לק"א סי' רע"ט)

[ס] אֲפָלוּ אָדָם פָּשׁוֹט, אֲםִינָה עַצְמוֹ עַל הַסְּפָר  
וַיַּסְתַּפֵּל עַל אֲוֹתִיות הַתּוֹרָה הַיְּטָב, יִכּוֹל לְרֹאֹת  
חֲדָשׁוֹת וּגְפֻלָּאות, רַק שֶׁלָּא יַעֲמִיד הַדָּבָר לִנְפּוֹזָן.  
ועין בפניהם: (לק"א סי' רפ"א)

[סב] צָרִיךְ הָאָדָם לְחַטֵּף וְלִגְזוֹל עַתִּים לְתּוֹרָה מִתְזָקָה  
הַטְּרִידָא וְהַעֲסָק. כִּי אֲפָלוּ מֵי שִׁישׁ לוֹ עַסְקִים  
וּמְרֹדוֹת רַבּוֹת, אֲפִלּוּ עַל פִּי כֵּן אֵי אָפָשָׁר שֶׁלָּא יוּכְלָה  
לְחַטֵּף וְלִגְזוֹל לְעַצְמוֹ אֵיזָה שְׁעָה בַּיּוֹם לְעַסְקָה  
בַּתּוֹרָה: (לק"א סי' רפ"ד)

[סב] חַיּוֹב גָּדוֹל עַל כָּל אֶחָד מִיּוֹשְׁרָאֵל לְלִמּוֹד בְּכָל יוֹם  
וַיּוֹם שְׁעוֹר פּוֹסֵק וְלֹא יַעֲבֵר. וְאֲפָלוּ בְשָׁעַת הַדָּחָק  
כִּשְׁאיָן לוֹ פָּנָאי אוֹ שֶׁהוּא בָּדָרָה, אֲפִלּוּ עַל פִּי כֵּן, עַל  
כָּל פָּנִים יַלְמֹד אֵיזָה סְעִיף שְׁלַחַן עֲרוֹךְ בְּאֵיזָה  
מֶקוּם שֶׁהוּא, אֲפָלוּ בָּמֶקוּם שֶׁאֵינוֹ עֲוֹמֵד שֶׁמּ  
בָּסְדָּר לְמַודָּה בְּשְׁלַחַן עֲרוֹךְ, בָּאוֹפָן שְׁבַל יְמִי חִיוּ  
לֹא יֵצֵא יוֹם בְּלִי לְמַודָּה שְׁלַחַן עֲרוֹךְ. וּבְשֶׁאָרֶץ

# לְקוֹפֵטִי עַזּוֹת

הַיּוֹם, כִּשְׁאָין שָׁעַת תְּדַחַק, יַלְמֹד כְּפֶרֶר בְּלָל  
הַאֲרָבָע שְׁלַחַן עֲרוֹךְ, עַד שִׁגְמָר בְּלָם, וַאֲחַר כֵּذַב  
יְחֻזָּר וַיְתַחַל כְּפֶרֶר, וְכֵן יַתְנַהַג בְּלִימֵי חַיּוֹן. וְהַוָּא  
תָּקוֹן גָּדוֹל מָאָד לְבָרָר וַיְתַקֵּן בְּלָל הַפְּגָמִים שְׁפָגָם  
עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו, כִּי עַל-יְדֵי לְמוֹד פּוֹסְקִים מִבְּרָרִין  
הַטּוֹב מִהָּרָע שַׁהְוָא בְּלָל בְּלָל הַתְּקִינִים: (שִׁיחָות הַרְּאָזְנָה)

(כ"ט)

(ס"ג) עַל-יְדֵי לְמוֹד שְׁלַחַן עֲרוֹךְ זָכָה לְהִזְהִיר בַּעַל הַבֵּית  
וּמוֹזִיל עַל הָאָרֶץ, וְעַל-יְדֵי זה זָכָה לְהִקְוִם שְׁעִירִי  
גַּן עֲדָן, וְלֹהִישָׁג עַל-יְדֵי זה חִכָּמָה עַל-אָהָרָן וְחִכָּמָה  
תְּתָאָה שַׁהְוָא עֲקָר תְּעִנָּג גַּן עֲדָן: (לק"א ס"י רפ"ז)

(ס"ה) הַתְּנִיקּוֹת שֶׁל בֵּית רְבָּן, כִּי שֵׁם מִתְחִילֵין לְקָרוֹת  
בַּהֲוֹרָה הֵם מִתְחִילֵין מִן "וַיַּקְרָא", כִּי מִשְׁם הֵם  
מִקְבְּלִים הַבְּלָל פִּיהֶם שָׁאָין בּוֹ חַטָּא עַל-יְדֵי צָדִיקִין  
הַדּוֹר: (לק"א ס"י רפ"ב)

(ס"ח) לְמוֹד הַלְּכוֹת, בְּפִרְטָן כְּשַׁזְׁכִּין לְחַדְשָׁ בָּהָם, זה  
בְּחִנָּת שְׁעַשְׂוע עַוְלָם הַבָּא. וְעַל-יְדֵי זה בָּא  
הַזְּלָה בְּנָקֵל וְגַצּוֹלֵין מִבְּלָל הַצְּרוֹת: (לק"ח ס"י ב' א'ות  
ב' ג')

## לקוטי

תלמוד תורה

## יעות

המא

[๑] על-ידי שמבטין תלמידי חכמים מלמדודים, על-ידי זה נעשה חולה על רגלו: (שם אות ג')

[๒] מי שאומר תורה הרבה, ישומעים תלמידים שאינם מהנים, על-ידי זה בא עצירת גשימים ח"ג. גם נתפס בתפיסה ח"ו: (לק"ת סי' ס')

[๓] על-ידי כבוד התורה בא גשימים: (שם סגלה להחמרה הוא להזהר שלא לדבר על שום אחד מישראל, רק אדרבא, ישתדל בכל פחו למציא זכות וטوب בכל אחד מישראל. ואפל' אם נדרה ח"ו לרשות, ישתדל למציא בו נקדות טובות שם אינו רשות (במו שמצוא על פסוק "ויעוד מעט ואין רשות" בסימן רפ"ב עין שם), עד שיחיה כל אחד מישראל יפה ונאה בעיניו. על-ידי זה יזכה לה תמיד בלמוד התורה הקדושה: (שיחות הר"ן סי' צ"א)

[๔] על-ידי למוד הזוהר הקדוש נעשה חישק לכל הלאודים של התורה הקדושה. גם הלשון הקדוש של הזוהר מסgal מאד, ומעורר מאד לעובדה השים יתרפק: (שם סי' ק"ח)

[עא] רשב"י קדש כל בך את לשון תרגום, עד שאפלו שאר דברים הנכתבים בלשון תרגום יש להם בבח לעזר להשם יתברך: (שם סי ק"ט)

[עב] יש נעימות בהתורה, וזה העקר - ליקות להריגש המתיקות והנעימות שיש בהתורה. וזה זוכין על-ידי תקון הכבוד, שלא יקבל שום כבוד לעצמו, רק כל הכבוד יעללה להשם יתברך. גם על-ידי מצות צדקה, בפרט צדקה לארץ ישראל, על ידי זה זוכין לנתק ולקיים ממוחין של ארץ ישראל, שם עקר נעימת המוחין, נעימת התורה. אשרי הזוכה למוחין של ארץ ישראל באממת, הוא יודע נעימת התורה (ענין ארץ ישראל אותה י"ח י"ט וכבוד אותה ל"ב): (לק"ת סי ע"א)

[עג] בשלומיד תורה באמת, יכול לידע מה תורה עתידות: (לק"ת סי ל"ה)

[עד] בשלומיד בספרים של צדיקים אמותים, צריך לשום לבו ועיניו היבט להבין נפלאות החדשונים שגלו, ועزم העמיקות והDEPTHיקות שלהם, כי מלחמת שהדברים נכתבים בספר נעלם או רם

**לקוטי** פלמוד תורה **יעוזת** תמן

הרבה. כי תכף בשנעשה ספר, אפלו מהתורות  
גבוזות ונפלאות מאד מאד, יש עליהם חפויים  
והסתירות הרבה, שנשתר ונכח אולם ה策ח  
והנפלא מלחמת שנעשה מהם ספר. ואפלו ההפין  
של הברכה מלחפים הרבה. על-כן צרייך לשום לב  
היטב, להסתכל על אמתיות ונפלאות החדשושים

שבספר: (לק"ת סי' ל"ז)

(עמ') לומדי תורה צריכין להתחזק מאד לחידש בתורה,  
והיא תקון גדול מאד להרהורים, גם בשעת זוג  
יהירר בדברי תורה: (לק"ת סי' ק"ה ק"ו)

(עמ') בשלומדי במליל דפרענותא, בגין הלכות אבלות  
וביציא, צריכין לעבר בנסיבות מקומות כאלה:  
(שיחות הר"ן סי' ח')

(עמ') התורה יש לה פה גדול מאד. ועל ידי  
התמדת הלמוד של התורה הקדושה יכולין  
לעשיות מופתים בעולם, אף על פי שאין  
যודעים שום פגנות. ובפרט על ידי למוד  
פוסקים עד שיזידע להורות הוראות, במו  
שם ספרים מהגדולים שהיו לפניו שעשו

תמד **לקוטי** פלמ"ר תורה עזות

מופתים גָּדוֹלים, רק עליידי שֶׁהוּ עוֹסְקים  
בהתורה יומם וليلה באהמתה: (לק"ת סי' מ"א)

[ע] התורה יש לה כח גדול להוציא את האדם אפלו  
מעברות, שאפלו מי שנלכד בימה שנלכד רחמנא  
לצין, אם עשה לו חוק קבוע וחיב חזק ללמד  
בכל יום יום קד וכה, יהיה איך שיהיה, יזכה  
לצאת ממעשו הרים עליידי גDEL כח ועסוק  
התורה הקדושה: (שיחות הר"ן סי' יט)

[עט] אפלו מי שלומד ושוכח גם זה טוב מאד, כי  
לעתיד מזיכירין את האדם כל מה שלמד אף אם  
שכח. אבל בודאי טוב יותר מי שזוכה לזכור את  
כל דברי התורה הקדושה: (שם סי' כ"ז)

[פ] ראוי לאדם שיהיה בעולם הזה בכל מקומות  
הקדושים של התורה, דהיינו שלמד כל הספרים  
הקדושים של התורה: תנ"ך ויש"ם וכל הפסוקים  
ראשונים ואחרונים, וכל ספרי הזוהר הקדוש, וכל  
המדרשים וכתבי הארין ל, ושארי ספרים  
קדושים, כדי שיוכל להתפאר בעולם הבא,  
שהיה בכל מקומות התורה הקדושה. ואל

## לקוטי

תלמוד תורה

## יעות

חמה

תרת היל מזה, לומר שקשה וכך הרבה ללמד כל הפסרים, כי באמת אין צורך לגמרא ביום אחד. וכי שנספשו חשקה בתורה ועווצה תורה קבוע, יכול ברבות הימים לומר כל הפסרים הג"ל ועוד כמה פעמים, כאשר ראיינו כמה בעל תורה שלפנינו, שלמדו הכל והיו בקיאים בש"ס וכל הג"ל כמעט בעל פה, והכל היה מוחמת התחמדת למדום. וכל בר אורין יכול לזכות לכל זה אם ירצה, ואף על פי כן יהיה לו גם פנאי להרבות בתפלות ותחנות ובקשות ושיחה בין לבין קונו בכל יום. כי יש שהות ביום לפל, זמן תורה לחוד וזמן תפלה ושאר עבادات לחוד. וכיום ארכין לזהר ללמד כל הפסקים ולגמרא כמה פעמים כלימי חייו, מבאר לעיל: (שם סי' כ"ח)

(פ"א) כשהוחשבין תורה, צורך להיות חושב הדבר תורה שרצו לחישב בה, לחשב ולהזור במחשבתו אותו הפסוק או אותו העניין כמה וכמה פעמים הרפה מאד, ולהיות נוקש ודופק על הפתח עד שיפתחו לו: (שם סי' ג"ח)

## תפלה

[א] עקר מה שאין מתקבלים התפלות, הוא מלחמת שאין להדרים חן, עליכו צריך כל אחד להשתדל שייהיו דבריו דבריו חן באהמת. וזה זכין עליידי עסק התורה, ואנו יתקבל תפלהו: (לק"א סי' א')

[ב'] עקר הפלוי זון של איש היישראלי הוא התפלה, וכל המלחמות שאריד האדם לכבש, הן מלחמת היוצר הרע, הן שאירי מלחמות עם המונעים והחולקים, הפל עליידי תפלה, ומשם כל חיותו. עליכו מי שרוצה לזכות לדורשת ישראל באמת, צריך להרבות בתפלות ובקשות ישיחות בין לבין קונו, כי זה עקר הפלוי זון לניצח המלחמה: (לק"א סי' ב' אות א')

[ג'] ואם האדם מרבה בתפלה ובהתבודדות ימים ושנים הרבה,哪怕 על פי כן הוא רואה בעצמו שעדין הוא רחוק מאד מהשם יתברך, ונדרמה לו שהשם יתברך ממש פניהם ממוץ

לְקַנְתִּי עֲזֹת תְּפִלָּה תְּמִימָה ח"ו, אֶל יְטֻעה ח"ו שְׁהָשָׁם יִתְבָּרֵךְ אֵינוֹ שׂוּמָע  
תְּפִלּוֹתָיו וִשְׁיחֹותָיו כֵּלֶל, רַק יָאמֵן בְּאֶמְנוֹתָה  
שְׁלֵמָה שְׁהָשָׁם יִתְבָּרֵךְ שׂוּמָע וּמָאוֹזָן וּמִקְשִׁיב  
כֵּל דָבָר וְדָבָר שֶׁל כֵּל תְּפִלָּה וְתְחִנָּה וִשְׁיחָה,  
וְאֵין שָׁוֹם דָבָר נָאָבֵד ח"ו. רַק כֵּל דָבָר וְדָבָר  
עוֹשֶׂה רָשָׁם לְמַעַלָּה מַעַט מַעַט וּמַעֲוִיר רְחַמְּיוֹ  
יִתְבָּרֵךְ כֵּל פָּעָם, אֶךְ עָדֵין לֹא גָּמָר בְּנִין  
הַקְּדָשָׁה שֶׁהָוָא צָרִיךְ לְכָנָם בָּו. וּבְרוּכֹת הַיּוֹם  
וְשָׁנִים אָם לֹא יְהִי טְפֵשׁ וְלֹא יִפְלֶא בְּדַעַתּוֹ  
בְּשָׁוֹם אֶפְןָ בְּעוֹלָם, וַיַּתְגַּבֵּר וַיַּתְחַזֵּק וַיַּתְאִמֵּץ  
בְּתְפִלָּה יוֹתֵר יוֹתֵר, אָוי עַל־יִדִּי רַבּוֹי הַתְּפִלּוֹת  
יִכְמְרוּ רְחַמְּיוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד שְׁהָשָׁם יִתְבָּרֵךְ יְפֵנָה  
אֵלֵינוּ וַיְאִיר לוּ פְנֵינוּ וַיָּמֻלֵּא חֶפְצֵנוּ וַרְצֹנוּ בְּכָחַ  
הַצְּדִיקִים הַאֲמֹתִים, וַיִּקְרַבּוּ בְּרַחֲמִים וּבְחַמְלָה  
גְּדוֹלָה: (שם אות ו')

[ה] אֵי אָפְשָׁר לִזְבֹּוח לְתְפִלָּה בְּשָׁלְמוֹת כִּי אֵם עַל־יִדִּי  
שְׁמִירַת הַבְּرִית בְּשָׁלְמוֹת. עַל בַּן צָרִיךְ כֵּל אֶחָד,  
לְקַשֵּׁר תְּפִלָּתוֹ לְצִדְקִי הַדּוֹר הַאֲמֹתִים, כִּי הֵם  
יָדָיעִים לְהָעִלוֹת כֵּל תְּפִלָּה וְתְפִלָּה לְפִקּוֹם הַצָּרִיךְ

לה, ובוגנים ממהם קומת השכינה. ועל-ידי זה  
יתקרב ביאת משיח: (שם אות ב' ו')

[ג] צריך להפריש צדקה קדם התפלה, ועל-ידי זה  
נצול ממוחשבות רזרות שבתפלה: (שם אות ד')

[ה] אין ראוי לחשב לקבל שבר על שם דבר. כי כל  
המעשים טובים הפל מאתו יתברך, על-יכן אפלו  
אם האדם זוכה לפעים לאייה ישועה  
והתקבות קצת, אל יחשב שזוכה לה עליידי  
תורתו ותפלתו ומעשו הטוביים, כי הפל מאתו  
יתברך בע"ל. ולולא חסדו הגדול כבר היה נטבע  
ח"ו במה שהוא נטבע רחמנא לצלן: (שם אות ו'  
בסוף)

[ו] תורה ותפלה הם מחזקים ומארים זה לה, על-יכן  
צרכין לעסוק בשנייהם דיקא: (שם אות ו')

[ז] גודלי הצדיקים המבחרים הם ממושכין  
התנוצחות אור האין סוף על כל המתקräבים  
ונכללים בהםם. וזה שאנו רואים שלפעמים  
נתלהב האדם בתודת התפלה ואומר כמה תבאות  
בחטלבות גדול, זה בחמלת ה' עליו שנפתח לו

## לקניטי

תפלה

## יעוזת

המת

אור אין סוף והאир לו. ובשערוֹאָה אָדָם הַתְנוֹצִוּת  
הַזֹּאת, אֲפָלָגֶב דָאֵיהוּ לֹא חַי מַזְלִיהָ חַי, תַכְפֵּ  
נַתְלִיב נְשָׁמָתוֹ לְדִבְקָות גָדוֹל לְדִבְקָת עַצְמוֹ  
בָאָר אין סוף. ובשעור הַתְגִלוֹת אין סוף לְפִי מַנְנָן  
הַתְבוֹת שְׁגַפְתָּחוּ וְהַתְנוֹצִצּוּ, כֹל אַלּוּ הַתְבוֹת אָוֶר  
בְּדִבְקָות גָדוֹל וּבְמִסְרָת נְפָשׁוֹ וּבְבֶטֶול כְּחֹזֶתיו. וְכֹל  
זה זוכין עַל־יְדֵי גָדוֹלֵי הַצְדִיקִים הַאֲמֻתִים, כי רק  
הם יְדֹעִים מִמְנוּ יְתַבְּרֵךְ מָאוֹר הַאַיִן סוף, ורק הם  
מַאיִין בָנוּ נְعִימֹת הַתְנוֹצִוּת הַזֹּאת לְכָל חָדָר בְּפִי  
מה דְמָשֵׁעַ בְּלִבָה: (לק"א סי' ד' אות ט')

(ט) צָרִיךְ כָל אָדָם לוֹמֵר כָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָא  
בְשִׁבְילֵי. עַל־בָן צָרִיךְ כָל אָדָם לְרֹאֹת וּלְעַזֵּן בְכָל  
עַת בְּתַקְוֹן הָעוֹלָם וּלְמַלְאָת חִסְרוֹן הָעוֹלָם  
וְלַהֲתִפְלֵל עֲבוֹרָם: (לק"א סי' ה' אות א')

(י) צָרִיךְ לַהֲתִפְלֵל עִם כָל הַכְבָחוֹת, וּעַל־יְדֵי זה יִפְגַע  
הַקּוֹל בָמָהוּ וְאוֹ יוּכֵל לְכֹזֵן, הַינּוּ שְׁהַלֵב יִשְׁמַע מַה  
שַׁהְיָא מַדְבֵר. וּעַל־יְדֵי זה יוֹפֵה שִׁיתְפָשַׁט עֲקִמִימִוֹת  
שְׁבָלְבוֹ וַיְבֹא לְשָׁמָחָה, עד שִׁיעַשָּׂה הַמְצֹוֹת  
בְשָׁמָחָה גָדוֹלה מִהְמִצּוֹת בָעָצָם, וַיּוֹפֵה שַׁיּוּכֵל

לחלביש את תפלהו בספורי דברים ולבטל כל הגערות אפלו לאחר גור דין: (שם זה ג')

[א] מاءר מאד צירכין לאחר לפנות את מה מהכחות חיצוניות וממחשבות זרות, מהמיין, שלא יחמיין את חכמתו בחכחות חיצוניות ובתאות, כי הם מטמיטין ומטעיאין מהו ואי אפשר לו לבון בתפלהו ואי אפשר לו לשמה. גם צריך לשמר עצמו מאד שלא יהיה לו יראה חיצוניות, שלא יירא מושום דבר רק מהשם יתברך בלבד, כי גם על ידי יראות חיצוניות אי אפשר לבון בתפלהו ומונע השמהה. והעיקר לשמר מהו שלא יחמיין, שלא יתרהר בהרהורים רעים ובתאות, שהם בcheinת חמיין, שהם סטרא דמותא. וצריך לנער באלו הממחשבות שהם (סטרא דמותא) סטרין אחרים, ולגרשם מדעתו וממחשבתו שלא יתקרבו אליו, ולשמר עצמו מאד שלא יכנס במוו אליהם הממחשבות ח'גו. גם צריך לשחרף האבה עם היראה, ואו דיקא יוכל לזכך מהו שיתפלל בכונה גroleה בכל הפתחות עד שתהיה

- לְקֹדֶשׁ**      **עֲזֹת**      **תִּפְלָה**      **תְּנָא**
- תִּפְלָתוֹ בְּחִינַת רַעֲמִים, שְׁעָלֵי־יְדִי זֶה וּזֶה לְשָׂמְחָה  
וּכְיוֹ פָּגָ"ל:** (שם אות ד')
- [ט] **תִּפְלָה** וְאַמּוֹנוֹת וְנֶפֶשׁ וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת  
אַחַת וְתַלְוִיִּים זֶה בֶּזֶה. וְכֹפֵר הַפְגָם שְׁפָגָמִין בָּהֶם  
ח"ו, מְאֻרְבִּין הַגְּלוּת. וְכֹפֵר מַה שְׁזַובֵין לְעַסְקָה בָּהֶם  
וְלִתְקָנָם בְּמוֹעֵן מִקְרָבֵין הַגְּאָלָה: (לק"א ס"י ז' אות א')
- [ט'] **הַתִּפְלָה** הִיא בְּחִינַת אַמּוֹנוֹת, וּמְסֻגָּל לְזַפְרֹן, וּגְנַזּוֹל  
**מִשְׁכָּחָה** שְׁהִיא תְּלִיה בְּפָגָם אַמּוֹנוֹת: (שם בְּסוּפָה)
- [ט"] **מְעַזֵּן** חִכְמַת הַתּוֹרָה יָצָא מִתִּפְלָה, עַל־כֵן עֲקָר  
בְּרוּר פְּסָק־הַהְלָכָה זֹכֶן עַל־יְדֵי תִּפְלָה, וּנְחַשֵּׁב  
בְּאָלוֹחַ דִּישׁ אֶת הָעוֹלָם, וּזֶה כִּי בְּרוּר הַטוֹב מִהְרָע  
שֶׁבְּכָל הָדָר יִסּוּדוֹת שֶׁהִוא תָּקוֹן הַבָּל, וּעַל־יְדֵי זֶה  
זֶה כִּי לְהַשְׁפֵיל הַחֹזְלִקִים עַדְיִ אָרֶץ: (לק"א ס"י ח' אות ו')
- [ט"] **עֲקָר** הַחַיָּות מִקְבֵּלֵין מִתִּפְלָה. עַל־כֵן צָרִיךְ  
לְהַתִּפְלֵל בְּכָל כַּחֲוֵד, כִּי לְהַכְנִים כַּחֲוֵד בְּאֹתוֹת  
הַתִּפְלָה וּלְחַדְשָׁה כַּחֲוֵד שֶׁם, וּעַל־יְדֵי זֶה זֹכֶן  
לְאַמּוֹנוֹת: (לק"א ס"י ט' אות א')

[טו] **לְפִי מַעֲלָת הַתִּפְלָה בֵּן נוֹתְנִין לוֹ וְוָנוֹ וּבֶן נוֹתְנִין לוֹ**

**פִּרְנֶסְטוֹ:** (שם אות ב')

[טז] **עַל־יְדֵי תִּפְלָה בְּשָׁלְמוֹת מִשְׁפֵּעַ חִזְוֵית לְכָל שֶׁלֶשֶׁה  
חֶלְקֵי עַזְלָם: עַזְלָם הַשְּׁפֵל וְעַזְלָם הַכּוֹכְבִים וְעַזְלָם  
הַמְּלָאכִים:** (שם)

[טז] **כִּשְׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתִּפְלֵל, אָוי בָּאים מִחְשָׁבּוֹת  
זָרוֹת וּקְלָפּוֹת וּמִסְבּוֹן אֹתוֹ, וּנְשָׁאָר בְּחֹשֶׁךְ וְאַין  
יָכוֹל לְהַתִּפְלֵל. וּתְכִלִּתְהָקֶנה לֹזָה, שְׁתְּרָאָה  
שִׁיצָּאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךְ בָּאָמָת, וּעַל־יְדֵי [זה]  
הַתְּבָה הַיּוֹצְאָת מִפִּיךְ בָּאָמָת, הִיא תָּשִׂים לְךָ  
פָּתָח בְּחֹשֶׁךְ שָׁאָתָה נָצֹד בָּו וְתַזְפֵּה לְהַתִּפְלֵל  
הַיּוֹטֵב (ועיו בְּפָרְבִּים מִכָּאָר יוֹתֵר בָּה, וְגַם שָׂוָה עַזָּה גָּדוֹלָה לְכָל דָּרִיכִי  
עֲבוּרָה ה' עַזָּן שֶׁם בְּסִימָן ט'). וְהַעֲקָר שְׁבָתִפְלָתוֹ וְתַחַנְתוֹ  
וְשִׁיחָתוֹ, אַפְ-עַלְ-פִּי שֶׁאי אַפְשָׁר לוֹ לְדִבֶּר שָׁוָם  
דָּבָר מַגְדָּל הַחֹשֶׁךְ וְהַבְּלָבָל הַמְּסֻבָּב אֹתוֹ מְאָד  
מְאָד מִפְּלָ צָה, אַפְ-עַלְ-פִּירִיכָן, עַל-כָּל-פְּנִים יָרָאָה  
לְדִבֶּר הַדְּבוּר בָּאָמָת בָּאֵיזָה מִדְרָגָה נִמְוָכָה  
[שָׁהְיוֹא], בָּגּוֹן לִמְשָׁל שִׁיאָמָר: ה' הַוְשִׁיעָה וּכְיוֹ  
בָּאָמָת, אַפְ-עַלְ-פִּי שָׁאָנוּ יָכוֹל לְדִבֶּר בְּחִזְוֵית**

## לקגוטי

תפללה

יעוזות

הגע

בראו, אָפָעַלְפִירְכּוֹ יְבִרֵיחַ עַצְמוֹ עַל־כֶּל־פְנִים  
לְדִבֶר הַדִּבּוֹר בָּאֶמֶת בְּפִשְׁטוֹת בְּפִי מֵהַ שְׁהִוָּא.  
וְעַל־יְדֵי זֶה יִאֲרֵר לוֹ הַאֶמֶת, שִׁיוֹכֵל לְהַתְפִלֵל  
בְחַסְדוֹ הַגָּדוֹל יְתִבְרָה, וְעַל־יְדֵי זֶה הוּא מַתְקָן  
וּמַקְיָם כָל הַעוֹלָמוֹת: (שם אות ג')

(ט) גַם עַל־יְדֵי זֶה יוֹפֵה לְבָקָע פִתְחִים לְהַחְזֵיר גַם  
אַחֲרִים בְּרִישָׁוֹבָה, לְהֹזִיאָם מִמְצֻדּוֹת שֶׁהָם  
נִצּוֹדים בָּהֶם: (לק"א סי' קי"ב)

(ט) צָרִיךְ הָאָדָם זִכּוֹת גָדוֹל, שִׁיוֹפֵה לַהֲעַלוֹת תִפְלָתוֹ  
דֶּרֶךְ שַׁעַר הַשִּׁיקָד לְשִׁבְטָו. עַל־כֵן צָרִיךְ כָל אָדָם  
לְקַשֵּׁר תִפְלָתוֹ לְצִדְיקָה הַדּוֹר, כִּי הַצִּדְיק יָדַע לְכֹן  
הַשְׁעָרִים וּלְהַעֲלוֹת כָל תִפְלָה וּתִפְלָה לְשַׁעַר הַשִּׁיקָד  
לו: (לק"א סי' ט' אות ד')

(טא) צָרִיךְ לְרֹאֹות שִׁיתְפָלֵל כָל־כֶּךְ בְּכִינָה עַד שִׁישְׁפָךְ  
לְבוֹ כְּמִים לְפִנֵּי ה', וְעַל־יְדֵי זֶה יָבֹא מְשִׁיחָה: (שם)

(טב) עַקְרָב הַתִּפְלָה אֵינָם יוֹדָעִים כִּי־אָמָם צִדְיקִי הַדּוֹר.  
עַל־כֵן מֵשִׁישׁ לוֹ צַעַר בְּתוֹךְ בֵיתוֹ, וַלְכֵא אֶצְל חַכּוֹם  
וַיַּבְקַשׁ עַלְיוֹ רְחִמִים. כִּי הַקְדוֹש־בָּרוֹך־הָיָה מִתְאָחוֹה  
לְתִפְלָתָן שֶׁל צִדְיקִים, וְאֶלְוֹ הַפְּעָלִילִינָה הַמּוֹגָנָם

תנד

## לקוצטי

תפללה

## יעוזות

עָצָם וְאֶחָרִים מַלְלָךְ לְצִדְיקִים לְהַתְפִּילֵל עֲלֵיכֶם,  
הֵם מַעֲבֵבֵן תְּאוֹתָו שֶׁל הַשֵּׁם יְתָבֵרֶךְ: (לק"א ס"י י'  
אות ד')

[כג] על-ידי עסוק ההתורה בקדרשה עד שמעוררין  
שרשי נשמות ישראל בתורה, על-ידי זה מתחירין  
בני-אדם להשם יתברך ונתנו בבודו יתברך  
ביזה, ועל-ידי זה זוכין ליראה. ועל-ידי יראה  
זוכין לשלום, שיהיה שלום בעצמיו, ועל-ידי זה  
זוכה לתפלה בשלמות, ועל-ידי זה זוכה לשלום  
הכללי, שלום בכל העולמות: (לק"א ס"י י"ד)

[כד] לא ירצה לעסוק בשום עסוק מעסקי עולם הזה  
רק בשביל נשמהו, ואפלו כל תפלותו לא יהיה  
אלא בשビル לקשר נשמהו. ואפלו אלו התפלות  
המפרשים בתפלה שהם לצורך הגות, וכן  
"רפאנו" ו"ברך علينا" וכו', לא יהיה פונתו  
בשביל גופו אלא בשビル נשמהו, שיהיה מכון  
לפרנסה נשמהו ולרפואתך. רק ממי לא  
כשנתתקן שם ברוחניות נתתקן גם בגשמיota.  
אבל כוונתו לא יהיה רק בשビル נשמהו: (שם אות  
ט')

(כח) צריך להרגיל את עצמו לחתפָלֵל על כל מה שחרר לו בכלל עת, הן פרנסה או בנים או בשיש לו חוליה ח"ו בביתו וצריך רפואה וכו', על כלם יהיה עקר עצתו רק לחתפָלֵל להשם יתברך. ונאמין בה' שהקדוש ברוך הוא טוב בכלל, הן לרפואה הן לפרנסה הן לכל הדברים. והוא עקר השתקלוות בתר קדשא בריך הוא, ולא ירדף אחר תחפילות רבות, כי רבם אינם מועילין כלל, ומיעט דמעט המועילין אינם יודע מהם ואינו יכול למצאים. אבל לקרוא להקדוש ברוך הוא זה טוב וmouril לכל דבר שבעולם, וזה יכול למציא תמיד, כי הוא יתברך בנצח תמיד: (שם אות י"א)

(כט) צריכים לחתפָלֵל במסירת צפש, שיבטל כל ישותו ונשמיותו בשעת התפלה, ולא יכון בשbill תועלת עצמו כלל ולא יחש לבulos את עצמו, ויתבטל לאלו אין בעולם. וזה זכין על ידי משפט, דהינו על ידי שמתבודין ומפרשין שיחתו בין לבין קונו, ישופטין ורניין את עצמו

בעצמו על כל הדברים שעושה, ועל-ידי זה מעליין היראה לשראה שהוא הדעת, ועל-ידי זה זוכין לתורה שבגנלה, ועל-ידי זה זוכין לתפלה בምסירות-נפש פג"ל, ועל-ידי תפלה פואת זוכין לסתורי אורחא, שהוא אור הגנו לצדיקים. אשרי הזוכה להזה: (לק"א סי' טז' אות ב' ג' ר)

(ט) בcheinית נחש מסית את האדם שיתפלל לחשעלה עצמו, כמו "הוב לנו חמי ומזוני" או שאר תועלתן. וצריך להתגבר על זה ולהשתקדל לזכות שיתפלל בלי שום פונת תועלה עצמו, אבלו אין בעולם פג"ל, ועל-ידי זה יזכה לאור הגנו לצדיקים פג"ל:

(שם אות ה')

(כח) הקדוש ברוך הוא מתחזקה לתפלתו של ישראל, ובש"ץ ישראל מתרפליין לפניו הם ממלאים תאורתו, והוא מקבל תענוג מאתנו: (שם)

(טט) פשאנו קוראין להשים יתפרק בתארים שלبشر-ודם בתפלות וברכות, והוא נמצא לנו בכל קראנו אליו, זה חסיד השם יתפרק. כי אם לא היה חסדי השם יתפרק, לא היה כדי לקרוא

לְקֹדֶשׁ  
עֲזֹת  
תִּפְלָה

וַיְכֹנֵת אֹתוֹ יְתִבְרָךְ בְּתָאָרִים וְשָׁבְחִים וְתִבְזָבָת  
וְאוֹתִיות, אֲבָל זֶה הַפְּלָל חָסֵד הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ. וּמִזֶּה  
רָאוּי לְאָדָם לְהַתְעוֹרֶר וְלַהֲתַלְהָב מְאֹד בְּתִפְלָה,  
כִּשְׁזַׂופֶר גָּדוֹלָת הַבּוֹרָא יְתִבְרָךְ, בְּפּוֹים מֵה דְּמִשְׁעָר  
בְּלִבָּה, שֶׁהָוָא מְרוּמָם וּמְנֻשָּׂא מְאֹד מְכָל אַלְוָן  
הַשְּׁבָחִים וְהַתָּאָרִים, רַק מְאַהֲבָתוֹ וְחַמְלָתוֹ וְחַסְדָו  
הַגָּדוֹל נָתַן לְנוּ רִשׁוֹת לְקָרוֹת אֹתוֹ בְּתָאָרִים אַלְוָן  
וְלַהֲתִפְלֵל לְפָנָיו, כִּי שְׁנוּפָה לְהַתְּרַבֵּק בּוֹ יְתִבְרָךְ.  
עַל-כֵּן רָאוּי לוֹמֶר עַל-בְּלִפְנִים אַלְוָן הַתִּבְזָבָת  
וְהַתָּאָרִים בְּלֵב שְׁלָמָם וּבְכִינָה גָּדוֹלָה בְּמִסְרָתָה  
נֶפֶשׁ, מְאֹהֶר שָׁאָנוּ זָכֵין בְּחַסְדָו לְקָרוֹת אֹתוֹ  
בְּתָאָרִים אַלְוָן: (שם)

(ט) כָּל אֶחָד מִמְפְּרַשִּׁי הַתּוֹרָה, קָדָם שְׁמִתְחִיל לְבָאָר  
אֵיזָה בָּאָור, צִרְיךָ לוֹ מִתְחִילָה לְשִׁפְךָ תִּפְלָתוֹ לְפָנֵי  
הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, כִּי לְעוֹזָר לְבּוֹ הַעֲלִyon, לְהַשְׁפִּיעַ  
עַלְיוֹן דְּבָרִים חַמִּים בְּגַחְלִי אָשָׁש, וְאַחֲרַכָּה יְתִחְיֵל  
לְבָאָר. כִּי אָוֶן גַּמְשַׁבִּין בָּאָוְרִי הַתּוֹרָה בְּשִׁפְעַ גָּדוֹל  
גַּס-יכָן מִלְבָד הַעֲלִyon: (לק"א ס"י ב' אות ב')

(לט) בשמחתפְּלֵל קָדֵם הַדָּרוֹשׁ, צָרִיךְ לְהַתְּפִּלֵּל בְּתְּחִנּוֹנִים, וַיְבַקֵּשׁ מֵאֵת הַקָּדוֹשׁ־בָּרוֹךְ־הּוּא מִתְּנִית חֶם, וְלֹא יִתְלֹה בְּזָכוֹת עָצָמוֹ כֵּלֶל, רַק יַעֲמֹד לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרֵל וּכְרֵשׁ וַיְדַבֵּר תְּחִנּוֹנִים. וְכֹן אֵין לְאָדָם לְדַחַק אֶת עָצָמוֹ עַל שָׁום דָּבָר בְּתְּפִלָּתוֹ, דְּהַיְנוּ שִׁיטָּעָקֵשׁ שַׁהְשִׁים יִתְבָּרֵךְ יַعֲשֶׂה לוֹ דִּיקָא רְצׂוֹן, אֶלָּא יַבְקֵשׁ רְחִמִּים וְתְּחִנּוֹנִים, אֲםִרְתָּן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יְתָן, וְאֲםִרְתָּן לֹא - לֹא: (שם אות ה')

(לט) גַם בְּשִׁמְתִּפְלֵל קָדֵם הַדָּרוֹשׁ, צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אֶת עָצָמוֹ עִם נִשְׁמוֹת הַעוֹמְדִים שֶׁם לְשָׁמַע הַדָּרוֹשׁ, וְאֵין תְּפִלָּתוֹ תְּפִלָּתָ רַבִּים שָׁאיָנָה נְמָאָסָת, וְנִתְקְבַּלָת בּוֹדָאי, וְנִתְוּסָפָת קְרָשָׁה יִתְרַה לְמַעַלָּה וּכְיוֹ (עַזְנִין צְדִיק): (שם אות ד' ה')

(לט) כָל אָדָם יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת גֶּלֶה וּגְסִתָּר, שְׁהָם בְּחִינַת תּוֹרָה וְתְּפִלָּה. וְצָרִיךְ כָל אָדָם לְעַלוֹת בְּכָל פָּעָם מִדְרָגָא לְדִרְגָּא, לְעַשׂוֹת מִתְגִּסְתָּר גֶּלֶה. וּזה זָכִין עַל־יָדֵי לְמִפְוָד תּוֹרָה וּרְבָבוֹי תְּפִלּוֹת, שְׁצָרִיךְ לְלִמּוד תּוֹרָה וּלְהַרְבּוֹת בְּתְּפִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עד

# לְקֹדֶשׁ עֲזֹת תִּפְלָה

שָׂגַלָּה לוֹ הַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ הַנִּסְתָּר מִפְנֵי, וַיְהִי  
נָעָשָׂה מִהַנִּסְתָּר נָגֵלָה, וַיְהִי לוֹ נִסְתָּר גְּבוּהָ יוֹתָר.  
וְאַחֲרֵיכֶךָ יְתִפְלֵל עוֹד עַד שִׁיתְגָּלָה לוֹ גַּם הַנִּסְתָּר  
הַזֶּה, וְכֵן בְּכָל פָּעָם יְלִךְ מִדָּרְגָּא לְדָرְגָּא גְּבוּהָ יוֹתָר,  
לְבַקְשׁ בְּכָל פָּעָם מִהַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ לְהַשִּׁיג הַנִּסְתָּר  
הַגְּבוּהָ יוֹתָר עַד שִׁישִׁיג וּכְאֵ. עַד שִׁיחָה נְכָלָל  
בְּתִחְלַת הָאָצִילָות, וְאַחֲרֵיכֶךָ יְהִי נְכָלָל בְּאַין  
סּוֹף, וְאֹו יַזְכֵּה לְתֹרוֹת ה' וְתִפְלָתָה ה' בָּאָמָת. וְעַל-  
יְדֵי דָּרְךָ וְזָכֵין לְשָׁמָחָה, וְעַל-יְדֵי הַשְּׁמָחָה זָכֵין  
לְעוֹזָה דָּקְרָשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי וְהַנְּכָסִין אֶל הַקְּדוּשָׁה,  
לְהַתְּקַרְבָּה לְצָדִיקִי אָמָת, לְקַבֵּל מִתְּהֻמָּה הָאָמָונָה  
הַקְּדוּשָׁה בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹלָה. וְכֵל וְהַזָּכֵין עַל-יְדֵי  
תִּפְלָה בְּכּוּנָה שְׁלָמָה, כִּי תִּפְלָה בְּכּוּנָה כּוֹלָלָת  
הַבְּלָל. וְעַקְרֵב הַתִּפְלָה הִיא עַל-יְדֵי הַיְּרָאָה, שַׁהוּא  
הַבּוֹשָׁה מִהַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ לְכָל יְחִטָּא ח"וּ, וְעַל-יְדֵי וְהַ  
זָכֵין לְכָל הַגְּעַל. וְעַל-יְדֵי וְהַזָּכֵין שִׁיחָה לוֹ בְּחִנָּת  
יְדִים, לְקַבֵּל מוֹסֵר מִמּוֹכַחַי אָמָת. וְעַל-יְדֵי וְהַ  
נְתַבְּטֵל גְּרוּשׁ וּמְחַלְקָת מִן הָעוֹלָם וּנְתַרְבָּה שְׁלוּם  
בְּעוֹלָם, וּנְעָשָׂה שְׁלוּם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֶבְיוֹם

שבְּשָׁמִים, ונַתְּתִּקְוָן הקָדְשָׁה, ונַחֲתִמָּת בבְּחִנָּת  
חוֹתָם בְּחֹזֶק חוֹתָם: (לק"א ס"י כ"ב אות ז')

(ל') מי שסְמִית עצמו על התפלה ומוסר את נפשו  
בתְּפִלָּתוֹ, ידע שבָּמְקוֹם שגָנְגֵנִים בו מחִשְׁבּוֹת  
זרות וצָרִיךְ להעליהם, שם צריך לו למסר נפשו  
ביוֹתֶר, ועל-ידי זה יעלה ניצוצי הקָדְשָׁה: (לק"א ס"י  
כ"ז)

(ל") צריך להתגבר מארד על המחשבות זרות בשעת  
התפלה, כי כל השתוותים וכל הבלבולים  
שבעולים, וכל הערבוב הדעת שיש להאדם  
בכל היום, באיזה עת שיחיה, הפל כאשר לכל  
בא דיקא בעת התפלה, וממשמע את עצמו או  
דייא, ומבליל את מחשבה הארד מארד בשעת  
התפלה דיקא. על-כן, בעת התפלה צריכים  
התגברות גדול מארד על אלו הבלבולים  
והמחשבות וערבוב הדעת שכאים וועלין על  
לבו או דיקא: (לק"א ס"י ל' אות ז')

(ל') עקר התפלה היא על-ידי עוזות דקָדְשָׁה, שצָרִיךְ  
להעיו פניו נגד השם יתברך לבקש מלפניו על כל

המא	תפללה	עשות	לקוצתי
מה שצורך, ואפלו לעשות נסائم ונפלאות. כי אי אפשר לעמוד להתפלל לפני השם יתברך כי אם על ידי עוזות, כי כל חד לפום מה דעתך בלביה את גדרת הבורא יתברך ורואה פחיתותו וגריעותו, איך היה יכול לעמוד ולהתפלל לפניו. על-פניך בשעת התפלה ציריך האדם לסלך את הבושה ועיין פניו לבקש מהשם יתברך כל מה שציריך בג"ל, וזה זוכין על ידי עוזות דקדשה, שיש לו נגדר החולקים והמנגנים מעבודת ה' באמת, שעלי ידי זה זוכה לקבל חידושי תורה דקדשה ולא להփך ח"ו, ואו זוכה לתפלה בכינה, שעקרה על ידי עוזות דקדשה בג"ל: (שם אות ח)	(ל)		
עקר התפלה היא בפה ריקה, שצרכין לדבר דבריו התפלה בפה מלא ואין די במחשבה לב, ואfine-בפי שהקדוש ברוך הוא יודע מחשבות. כי הדבר הוא בלי השפע שביהם מקבלים השפע, ולפי הדבר כן השפע, אם הדבר, הינו בלי השפע, היא בשלמות ובמלואה, אין יכולים לקבל בהם רב שפע. על-פניך כל מה שחרר לאדם			

בגנשימות וברוחניות צריך להתפלל עליו בדבור פה דיוקא, כדי שעליידי זה ימשך השפע פג"ל: (לק"א סי' ל"ד אות ג')

[ט] מה שמבין בכך אל כב בשעת התפלה, כי על-ידי זה נטהר אויר המקום שאיש היישראלי מתפלל שם, וושאב אויר הקדוש כמו בארץ-ישראל. נמצא, על-ידי זה התפלה היא באוירא הארץ ישראל, והיא תקון ממחשבות רזות שבתפלה, גם מבטל ממחשבות עבודה ורזה, גם נתקטל הרג ואבדן מן העולם: (לק"א סי' מ"ד)

[ט] אפלו בשעומד להתפלל במקום שהתפלל צדיק, אף-על-פי-כון קשה לו מאד להתפלל שם, כי אין מרגל באוירא של מקום, וכל-שכנן להפה. על-כן צריך לקבע מקום לתפלתו כמו שאמרו רוז"ל: (שם)

[ט] על-ידי התפלה נתגלה סודות התורה: (שם)

[ט] הממחשבות רזות נקראים מבול, שמלבלין את תפלהו. ותקנו - שיתן צדקה לארץ-ישראל, ועל-ידי זה הוא בכלל באוירא הארץ-ישראל,

لקיוטי	יעוזת	תפלה	תמכה
על-ידי זה הוא נצול ממחשבות רזות. גם על-ידי זה נודפק מהו, הינו מחשבתו, והוא תקון הפרית:			
(שם)			
[טב] על-ידי שאדם נתעוזר בידים שלו בשעת התפלה ומפה בפ' אל פ', על-ידי זה נתניה הדבור, והפה מקבל את הדבור לתוכו: (לק"א סי' מה)			
[טב] גם על-ידי מהאת-כפ' בשעת התפלה נמתיקין הרגינם, ועל ידי זה נצול משכחה, גם מביטל המחלוקת: (לק"א סי' מו)			
[טב] מה שמתפלין בכח, שהוא מכנים כל فهو באותיות התפלה, בבחינת כל עצמותי תאmrנה וכו', אלו הדברים שפירבר בכח, הם עצם הדברים של הקדוש-ברוך-הוא. וועשרה מאמרות שביהם נברא העולם מקבלין פה מכ"ח אthon אלו: (לק"א סי' מה)			
[טב] תפלה בכח היא סגלה לבנים, ומצלת מריב ומחלוקת, ומתגבר האמת וחזרין הפל להשם יתפרק לעבדו שכם אחד, ונתקלה ונתרפרס חרביו האמת שבודו: (שם)			

[טו] **תפלה בכח ואָרֶץ־יִשְׂרָאֵל ומצות ספה הם בחינה אחת ותלוים זה בזו:** (שם)

[טז] עקר התפלה תלוי בלב, ששים כל לבו עליה, דהינו שיקשר מחשבות [הלב] היטב לדבריו התפלה, שלא יהיה לבו רחוק מהדברים, רק ישמע היטב מה שהוא מדבר. ועל ידי זה נתגלה ונתגadel מלכותו יתברך, ונופל מלכות הרשעה, ונמשך לישראל חיות גדול ושבוע ועשרות גדול וברכה עד בלי די, ונעשה עליידי זה יהודא עלאה ויוחודא תהאה, וזכה להתגלות אורייתא דעתיקא סתימאה: (לק"א סי' מ"ט)

[טז] **כל אחד בפני תקון הברית, ובפני התקשרותו לצדיקי אמרתיהם שומר הברית, כמו כן הוא יכול לטעם מתייקות בדבריו התפלה ואוי אריה נחית לאכל קרבנו, הינו תפלהו. אבל עליידי פגש הברית הוא בבחינת מין מרירין וכו, ואוי איינו יכול לטעם מתייקות בדבריו התפלה, ואוי בלבא נחית לאכל קרבנו שהוא תפלהו:** (לק"א סי'

וְדֹע, שְׁעִזֵּי פָנִים שַׁיֵּשׁ בַּדָּרֶת הַזֶּה הַכְּלָבִים, וְהַזָּה  
 הַעוֹמְדִים וְחוֹלְקִים עַל תְּפִלָת אִישׁ הַיְשָׁרָאֵל,  
 שְׁעַדְיוֹן לֹא תָקַו בְּרִיתו בְּשִׁלְמוֹת. וּמֹזֶה תְּבִין  
 מִפְּנֵילָא כִּמֶה גָדוֹל עֲוֹנוֹם שֶׁל הַחוֹלְקִים עַל תְּפִלָת  
 אִישׁ הַיְשָׁרָאֵל וּרוֹצִים לְבַלְבֵל תְּפִלָתו. כִּי הֵם  
 נִקְרָאים כְּלָבִים מִמֶּשׁ, בְּחִינַת "וְהַכְּלָבִים עַזִּים  
 נִפְשָׁ". כִּי אָף עַל פִי שְׂחוֹת הָאִישׁ שְׁמַתְפִּילָל, לֹא  
 וְכָה עָרֵין לְתַקְוֵן הַבְּרִית, וּמִחְמָת זֶה בָא עַלְיוֹ  
 הַמְּחַלְקָת הַזֹּאת שְׁהִיא בְּחִינַת "כְּלָבָא נְחִית" וּכְיֵ  
 בְּגַ"ל, אֲבָל הַחוֹלְקִים אַיִן פְטוּרִים מִמִּחְמָת זֶה  
 מַעֲנֵשָׁם, כִּי הֵם עֻזְקָרים אֶת נִפְשָׁם מִן הַקְדָשָׁה,  
 וּמִכְנִיסִים עָצָם לְהִיוֹת נִקְרָאים בְּשֵׁם "כְּלָבִים"  
 מִמֶּשׁ, עַל יָדֵי שְׁחוֹלְקִים עַל תְּפִלָתו, אָף עַל פִי  
 שְׁלָא תָקַו בְּרִיתו בְּשִׁלְמוֹת וּבְגַ"ל. כִּי בּוֹדָאי הוּא  
 צָרִיךְ לִגְעַע עָצָמו לְהַתְפִילָל בְּכָל כְּחֹזֶה אָף עַל פִי  
 שְׁהִוא בָמָו שְׁהִוא, אָף עַל פִי שְׁאַינּוּ יְכֹל לְהַרְגִישׁ  
 מִתְיקָות בְּדָבוּרִי הַתְפִלָה, וְהַגִּיעָה בְעַצְמָה יְקַרְהָ  
 מָאָד (בָּמְבָאָר בָּמְקוּם אחר). אֲבָל הַחוֹלְקִים הֵם בְּחִינַת  
 כְּלָבִים מִמֶּשׁ, וְגָדוֹל עֲוֹנוֹם מִגְשָׁא רְחַמְנָא לְצַלְנוֹ:

(שם)

[ג] על-ידי למוד זכיות על הרשות נתחזק מאור עיניו של הצדיק, יוכל לראות ולהשיג צדקהו של הקדוש ברוך הוא, יוכל לידע ולהבין, כי הצדיק אף על פי שהרשע זוכה בדין, ונתקפת לבו מעקומותיו שהיה לו קדם, נתחזק אמונהו יכול להתפלל: (לק"א סי' נ"ה אות ג')

[ה] בשעת התפלה צריך להזכיר הרע שבפרט והרע שבכלל. הרע שבפרט, הינו גוף המגשם וחמורו יבטל בשעת התפלה במו חסידים הראשונים שהיה להם בשעת תפלה התפשות הגשמיות. והרע שבכלל, הינו התפלות של פושעי ישראל שמתפלל עמיהם, יבטל הרע שלהם ויעשה מהרע בסיס לקדשה: (שם אות ה')

[ב] גם צריך לקשר את עצמו בכלל ובפרט עם נפשין ורוחין ונשمتין של שוכני עפר, ויעורר אותם בתפלתו שיתפללו עמו. בפרט, הינו חלקי נפש רוח נשמה שלו שבאו כבר בגלו ונתתקנו, ובכלל, הינו נר"נ של שוכני עפר אחרים לעורם שיתפללו עמו: (שם)

[בג] גם צריך לתקן בתפלה ג' דברים: א' צריך הפטפלל לתקן בתפלה, להעלות את הנופלים באמונות פזיות, להעלותם בתפלה לאמונה האמתיות שהיא התפלה, ולקבע בלבם אמונה שלמה. ב' צריך לבנו מأد בתפלה, ועל ידי בנית הלב שבתפלה מתקן אתلب המהקרים חכמי הפלוסופיא שלא יחטיא אותם שעכלם. ג' על ידי תפלה בשילמות הראי, הוא מבטל כל החרפות ובזונות שיש לו משנאיו, כי הוא מהפך כל החרפות ובזונות לכבוד: (שם אות ז)

[בג] בשעת התפלה האדם עומד בהיכל המלך, ואו צורך לבטל את עצמו מכל וכל ושלא לראות שום דבר אלא את המלך לבדו יתברך, עד שתיתבטל ישותו לנMRI ולא ירגעisch את עצמו כל בשעת התפלה, רק את המלך לבדו יתברך. ועל ידי זה נתבטלו כל החרפות ובזונות: (שם אות ז)

[בג] על ידי תפלה בתקינו פג'ל, מתנויצין אור זכות אבות. ועל ידי זה ממשיכין בחינת קדשת ארץ ישראל גם עכשו בגלות, ועל ידי זה זוכין לראות

במפלתם של הרשעים. וכל זה נעשה על ידי למוד  
זכות, שמלא דין על הרשע שעליidi זה יכולין  
להתפלל בפ"ל: (שם אות ח)

(ט) לאו כל אדם יכול לתקן ג' דברים הנ"ל בתפלתו  
ולהכנייע הרשעים והשנאים עליוidi זה, כי אם  
הצדיק הנורא במעלה מהר, בבחינת משה רבינו  
עליו השלום. גם הוא צריך להגור מתרנו מאד,  
לעמד נגר הרשעים הנוראים לכלותם ולבטלם:  
(שם אות ט)

(ט) על ידי למוד הפסקים זכין להתפלל בראשי בכל  
לבבו. כי באמת אם היה האדם יודע ומאמין בלב  
שלם שמא כל הארץ קבודו, והוא יתרך עמיד  
עליו בשעת התפלה, ישמע ומאמין ומקשיב כל  
דברו ודבורי של התפלה, בודאי היה מדקדק מאד  
לכין את דבריו, והיה מתפלל בהתלהבות גדול.  
רק מלחמת שלבו חלוק ואינו חזק בידעה ואת  
בלב שלם, בשליל זה אינו מדקדק כלל אך אין  
מכין לבו היטב בתפלתו. וכל זה נמשך מהקשיות  
והכפרות שבלב, שהם בבחינת המחלוקת היצר

**לקוצי עוזת תפלה המט**

הָרָע שְׁבֵילֶב. עַל־כֵן הַתְקוֹן לְזָה לִמּוֹד פּוֹסְקִים,  
שְׁעַל־יָדִי וְהַמְבָטְלִין מְחֻלְקָת הַיְצָר הָרָע בְּשֶׁרֶשׁוֹ,  
וְעַל־יָדִי וְהַזָּכָה לְהַתְפִּיל בְּרָאוֹי בְּכָל לְבָבוֹ  
**באמת:** (לק"א סי' ס"ב אות ב')

[נ] עקר שלמות התפלה היא מי שזוכה לבוא אל התכליות, לעשות אחד מכל התפלות. כי בשאדם עומד להתפלל, בשמהתילה לומר תבה הראשונה, בגין תבה "ברוך", תכף בשיצאה האות ראשונה מהתבה, בגין אות ב' מתחבת "ברוך", או האות מבקש ומתחנן מהנפש לכל תפיר ממנה, ואינה מוחת את הנפש לילך ולדבר יותר, כי האות מחקקת ומ לפפת את הנפש וմבקש אותה לכל תפיר ממנה. ומכל שבען בשגומר תבה אחת, או כל התבה מחקקת ואוחחות את הנפש ואין מנוח אותה לילך ממנה לדבר שاري דברי התפלה. כי בשאדם עומד להתפלל ו מרבר דברי התפלה, או הוא מלקט ציצים ופרחים ושורשנים נאים, כ אדם ההולך בשדה ומלקט שעשנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אנדרה אחת,

וְאַחֲרֶכָּךְ מֶלֶךְתִּכְתֹּבֵד עַד אַחַת לְאַחַת וְעוֹשֶׂה אֲגָדָה  
 אַחֲרַת וּמַחֲבָרִים יְחִיד, וּכְנַ הַזְּלִיךְ וּמֶלֶךְ וּמַקְבִּץ  
 בְּמַה וּבְמַה אֲגָדָות יְפִים וּנוֹאִים. כְּמוֹ כְּנַ הַזְּלִיךְ  
 בַּתְּפִלָּה מִאוֹת לְאַוְתִּים, עַד שְׁפָתְחָבָרִים בְּמַה  
 אֲוֹתִיות וּנְعָשָׂה מֵהֶם דָּבָר וְתָבָה. וְאַחֲרֶכָּךְ הַזְּלִיךְ  
 וּמַחֲבָר עַד בְּמַה אֲוֹתִיות וּנְعָשָׂה מֵהֶם תָּבָה בָּ'  
 וּכְוֹ, וְאַחֲרֶכָּךְ נַחֲבָרִים בָּ' הַתְּבוֹתָה, וְאַחֲרֶכָּךְ  
 הַזְּלִיךְ וּמֶלֶךְ יוֹתֵר עַד שְׁגָנוּמָר בְּרָכָה אַחַת. וְאַחֲרֶ  
 כָּךְ מֶלֶךְ יוֹתֵר יוֹתֵר, וְהַזְּלִיךְ מְאֹבּוֹת לְגִבּוֹרוֹת  
 וּמְגִבּוֹרוֹת לְקָרְשָׁוֹת, וּכְנַ הַזְּלִיךְ לְהַלְןָן יוֹתֵר. מֵי  
 יְפָאֵר גָּדֵל פָּאֵר הַלְּקוּטִים וּהַקְּבוּצִים שָׁאָדָם מֶלֶךְ  
 וּמַקְבִּץ בְּרָבּוֹרִי הַתְּפִלָּה. וּכְשָׁהָדָבָר יוֹצֵא, וְהַדָּבָר  
 הַוְאָ יוֹצֵא מִהַּנֶּפֶשׁ וּבָא וּנְשָׁמָע לְאָנוֹנוֹ, אוֹי הַדָּבָר  
 מְבַקֵּשׁ מִהַּנֶּפֶשׁ לְבַל תִּפְרֵד מִמְּנָנוּ. וְתִכְפֵּף כִּשְׁיצָא  
 הַאֲוֹתָה רַאשׁוֹנָה מִהַּתָּבָה, אוֹי הַאֲוֹתָה מִחְזָקָת בּוֹ  
 וְאַיִּהְמָה מְעִינָה אַוְתָּה לִילְךְ יוֹתֵר, מִכֶּל שְׁבַן בְּשְׁגָנוּמָר  
 תָּבָה שְׁלָמָה, שָׁאוֹי הַתָּבָה אֲוֹחֶזֶת בִּהְנֶפֶשׁ  
 וּמַחֲבָקָת וּמַלְפְּפָת אַוְתָּה, לְבַל טְלִיךְ וּתִפְרֵד  
 מִמְּנָנוּ. כִּי אַיְדָה תּוֹכֵל לִילְךְ מִפְּנֵי, חַלְא אַתָּה רֹאָה

את יקר יפי וויאו ותפארתי כי הלא אני תפלה  
ברוך". ושמע נא מה שאתת מדבר, והשמע  
לאוניך מה שאתת מוציא מפה, ואיך תוכל לילך  
ולהفرد מאתי. והן אמת שאתת צריך לילך יותר  
כדי ללקט עוד סגולות יקרות וחמודות גדלות,  
אבל איך תוכל לפזר מאתי ולשבח אותה. על כל  
פנים, תראה שבכל מקום שתליך ותבוא לשם,  
לא תשבח אותה ולא תفرد ממני. על בן עקר  
שלמות התפלה הוא בשזוכה לעשות אחד מכל  
התפלה. וכשעומד בתבה האחרונה של התפלה,  
יהיה עדין עומד בתבה הראשונה, שעליידי זה  
לעולם אין נפרד מאות ראשונה של התפלה  
אפלג בגמר התפלה, ואו התפלה בשלמות. אבל  
לזכות זה אי אפשר כי אם עליידי הצדיק הגadol  
האמת, שהוא בחינת בעל השדה העלונית,  
שהיא יכול להביא את כל אחד אל התכליות  
הטוב האמתי, שהיא כלו טוב כלו אחד. ועלידי  
זה יזכה לעשות אחד מכל התפלה, שהוא עקר  
שלמות התפלה בנו"ל (ען צדיק אותן נ"ח): (לק"א סי' ס"ה

(ט) על-ידי שמתפלל באמת בשבייל השם יתברך  
לבדו, ואין לו שום פניה בשבייל בני אדם, על-ידי  
זה זוכין להמשיך בחינת עלמא דאתי לעולם  
זהה, ועל-ידי זה יהיה מפלה לרשעים. ואנו נתגלה  
גדלה הצדיקים והכשרים כמו שיחיה לעתיד  
לבוא. ועל-ידי זה נשלם הדיבור דקדשה. ועל-ידי  
זה זוכין להוציא מכה אל הפעול, דהינו לנמר  
בפועל כל הדברים שבקדשה שרווצה לעשות:

(לק"א ס"י ס"ו אות ג')

(ט) מי שהוא נדרש לבריות בשבייל פרנסה, ואפלו אם  
AINO נדרש להם בשבייל פרנסה, אבל יש לו תאה  
של בבוד וחשיבות, הוא גם כן בכלל נדרש  
לבריות, כי הוא נדרש לבוד וחשיבות שלהם.  
ומי שהוא בבחינה זאת, איזו יכול לפל בשקר  
גדול בתפלתו, דהינו לעשות תנוונות בשקר  
בшибיל בני אדם, מאחר שהוא נדרש להם בשבייל  
פרנסה או בבוד וכיוצא. ואפלו מי שהוא איש  
בشير קצת ואין צבעו ושקרן גמור, אף על פי כן  
בשהוא נדרש לבריות באיזה בחינה כ"ל, קשה

לו מֵאָד שֶׁתְּחִיה תִּפְלַתְו בְּאֶמֶת גָּמוֹר לְאֶמֶת. כִּי  
יֵש בְּנֵי אָדָם שֶׁהָם בְּשָׂרִים וּמִתְּבִשִּׁים בְּעַצְמָן  
לְהִתְפַּלֵּל בְּשָׁקָר גָּמוֹר מִמְּשׁ וּרוֹצִים לְהִתְפַּלֵּל  
בְּאֶמֶת, אֲכָל הָאֶמֶת הוּא הַרְבָּה מֵאָד, דְּהַיָּנוּ שֶׁהָוָא  
מִטְּעוֹתָא אֶת עַצְמָו וּעוֹשָׂה אַיזָּה תְּנוּעָה אוֹ אַיזָּה  
הַמְּחַאָת כְּפָר וּכְי' בְּשִׁבְיל אַיזָּה פְּנִيه בְּשִׁבְיל פְּרִנְסָה  
אוֹ בְּבָוד, וּמִמְצִיא לְעַצְמָו סְבוּבִים בְּמִחְשָׁבָתוֹ  
שֶׁהָוָא צָרִיךְ בְּאֶמֶת לְעֹשָׂת אֶתְהָה הַתְּנוּעָה  
בְּתִפְלַתְו, וּמִכְפָּה הַשָּׁקָר בְּאֶמֶת. אֲכָל בּוֹחֵן  
לְבּוֹת יָדָע שָׁאיִן וְהָאֶמֶת. כִּי הָאֶמֶת הוּא רַק  
אֶחָד, בְּשִׁבְיל הַשֵּׁם יַתְּפַרֵּךְ לְבָדוֹ בְּלִי שָׁום פְּנִيه  
אַחֲרָת. וּלְלִכְנוּ מַי שֶׁהָוָא נִצְּרָךְ לְבָרִיות בְּאַיזָּה  
בְּחִינָה שֶׁהָוָא כְּגַ"ל, קַשָּׁה לו מֵאָד לְהִתְפַּלֵּל  
בְּרַבִּים, כִּי בְּרַבִּים נֹפְלִים עַלְיוֹ פְּנִיות גְּדוּלֹות  
וַיְשָׁקָרים הַמְּכֹפָּסִים בְּאֶמֶת, כְּגַ"ל. עַלְכָנוּ צָרִיךְ  
הָאָדָם לְזִהֵר בְּשָׁעַת הַפְּלַחְו וּעֲבוֹדָתוֹ, שָׁעַל בָּל  
פְּנִים אוֹ לֹא יִהְיֶה בְּכָל נִצְּרָךְ לְבָרִיות, רַק יִשְׁים  
שְׁבָרוֹ וּבְתוֹנוֹ עַל ה' אֱלֹהֵינוּ בְּאֶמֶת, וְלֹא יִחְשֶׁב  
בְּשָׁעַת הַתְּפִלָּה שָׁום בְּנֵי אָדָם וּשָׁום בָּרִיה בָּל. וְאֹ

יכול לעמוד בין אלף אנשימים ולהתפלל באמת להשם יתברך לbedo, מאחר שאינו נוצר לשום בריה, לא לפרגנסה ולא לבבוד ולא לשום דבר, רק שברוא על ה' אלקיו: (שם)

[א] צריך להתפלל בכלל לבו, עד שירגש דברוי התפלה בכלל עצמותיו. אבל בשמהתפלל בלבד לבן לב, או נתרחק הנפש משרה, ואוי נפשו עיפה ועצמותיו נבהליין, ואין לו חיות לא בנפשו ולא בעצמותיו. ועל ידי זה שמהתפלל בלבד לבן, גורם ח'ו הסתלקות החכמה מן הזקנים והחכמים: (לק"א סי' ס"ז אות ח')

[ב] על ידי צדקי אמת נמשcin בחינת מים קרים ומחייבים נפשו העיפה, ואו זוכה להתפלל בכלל לבו, עד שבל עצמותיו שומעין הייטב כל דברוי התפלה, ואוי תפלה בבחינת כל עצמותי התאזרנה וכו', שמהתפלל עם כל פחו ומהו שבעצמותיו, שזה עקר שלמות התפלה: (שם)

[ג] על ידי התפלה במבנה, שמקשר המכחשה אל הדיבור של התפלה בקשר אמץ וחוק, ועל ידי זה

## לקוטי

תפלה

## יעוזות

תעה

זוכה להשיג נסודות ופנימיות התורה, וمبיא בתפלה זאת השפעות וברכות לעולם, והקדוש ברוך הוא מתאה לתרפלתו: (לק"א סי' ע"ג)

[ס"ג] על-ידי דבורי תורה ותפלה מעליין כל הניצוצות הנפולין ונתקנון ונתחדשין וכו' כל העולמות הנפולין, ונחשב כאלו בראש שמים הארץ וכל העולמות מחדש. על-פני צריכין לדבר רק בדברים קדושים ולא דברים אחרים, כדי להעלות הניצוצות לתקן כל העולמות, ועל-ידי זה יתקרב בית המשיח: (לק"א סי' ע"ה)

[ס"ה] על-ידי מסירת נפש על קדוש השם זכין לשלום, ועל-ידי זה זכין לדבר בדברים קדושים של תורה ותפלה, דהינו שיזכה להננים כל מהו וחכמו ובעתו ברוח הרוברים, ויקשר מחשבתו היטב להיבורים, עד שיבין וישמע היטב מה שהוא מדבר, וזה עקר קידשת הרבו, יש להשם יתרך תענוג גדול מדבר פזה. וכל זה זכין עלי-ידי השלום, שזכין על-ידי מסירת נפש על קדוש השם: (לק"א סי' פ')

(ט) זה עצה טובה לחתפְלֵל בכוֹנָה. כי בשארם רואה שקשֶה לו לבון דעתו בתפֶלה מרפי המחשבות המבלבלין ומטרידין אותו, איז יופיר את עצמו שבודאי הוא מרצה למות על קדוש השם, כי אפלו פושעי ישראל מוסרין נפשם על קדוש השם בגראה בחוש בפה פעים, ועל-ידי מסירת נפש על קדוש השם יזכה לקשר המכחשה אל הדבור ולהחתפְלֵל בכוֹנָה גפ"ל. גם בלא זה עקר שלמות התפֶלה הוא לחתפְלֵל במסירת נפשו: (שם)

(ט) כל אחד מישראל יכול למשל בתפֶלהו לפועל מה שרוצה, אך עקר הנזעה היא מלחמת גדלות ובגנות ומחשבות רות. כי יש שיש לו גדלות מלחמת שהוא מיחם גדול או מלחמת שנגע ועמל בעבודת הבורא יתרקה, ואו בודאי אי אפשר שיהיה לו ממשלה לתפֶלהו. על-פן צריכין להתגבר לשבר כל זה, ולשבח יחוסו ועמלו שעמל בעבודת השם והוא נרמה לו באלו הימים נברא וכאלו הוא היחיד בעולם ואין לו שום יחות.

## לְקַנְטִי עֲזֹות תָּפֵלה

וכמו כן צריך לשפר ולבטל שארי המחשבות  
זרות שפתפהלה, ואו יכול למשל בחתפלהו, ואו  
נתרמלא רצון הבורא יתפרק וייש לו יתפרק תענויג  
גדול מחתפלהו, ועל ידי זה ממשיך כל ההשפעות  
בעולם: (לק"א סי' ז"ז)

[טח] **בשחדנים ח"ו גוברים על האדם, אין להתחפלל**  
**בעורו להזכיר שמו, שלא יתגיבו הדינים יותר**  
ח"ו: (לק"א סי' קע"ד)

[טט] יש לכל אדם תפלוות רעות, בנזון מה שאמרו  
רו"ל: "גנבא על מחרתתא רחמנא קרי". וهم  
MBOLIM בשעומד להתחפלל תפלה הרואי  
להתחפלל. והתקין לזה, הכנסת אורח תלמיד  
חכמים: (לק"א סי' ר"ט)

[ע] על ידי המחאת כף אל כף בשעת התפלה, על ידי  
זה יכולין לדבר בראשיהם והתארים שאנו  
מכנין ומדמיין אותו יתרה, שהוא בחינת שמאיטין  
בחומנת ה'. גם מחאת כף זה בחינת "וידי אדם  
מתחת בגפיהם", גם על ידי זה נכלל התפלה  
בתוך תורה שבכתב תורה שבבעל פה" (לק"א סי' ר"ב)

[עא] על-ידי התפלה מישן הטע ומכניען ומבטלין המינים והאפיקורסים: (לק"א סי' רט"ז)

[עב] בשעה שאומרים: "וְצָבָא הַשְׁמִים לְךָ מִשְׂתָּחֹוִים", ראוי להתפלל על כל דבר. כי או באם כל צבא השמים להשתחוות ולתנן שבח והודיה אליו יתברך, על כן טוב לבקש או מהשם יתברך, שיזכה עליהם שימושו לו כל מה שצורך, בגון אם צריך לרפואה יבונ במחשבתו או, שיזכה בשם יתברך עליהם שימושו הפחות הארכיים לרפואתו בתוך לוחם ומים, וכן כל פיוצא בזה: (לק"א סי' רל"א)

[עג] בשעה שאומר: "הֲלֹלו אֶת ה' מִן הַשְׁמִים" וכו' "הֲלֹלוּהוּ כָל מְلֹאכָיו" וכו', או ראי לאדם להתעורר להתפלל בחיות והתלהבות גדוול, מאחר שהאדם בתפלתו הוא קורא לכל המלאכים והשרפים והօפנאים וחיות הקדש וכל העולמות, ומצוה ופוקד עליהם להלו ולשבחו יתברך: (לק"א סי' רל"ב)

[ש]

**לְקַנְתִּי** עֲזֹות תְּפִלָּה הַעַט  
 במו שיש התעוורות מאדם לחברו, שאדם מהਊר להתפלל ולומר תחנות ובקשות בכוונה מתווך ששומע דברי חברו שמתפלל בכוונה, במו אין יש התעוורות מפה ובה, שהאדם יכול להטעור מתווך דברי עצמו. עין בפנים: (לק"א סי' ע"ר)

[עה]

אף על פי שאין האדם יכול לדבר כלל, ונדמה לו שאין יכול לפתח פיו בתפלה והחבודות מגדל הנשימות שלו, ומרבי צרות הנפש והגוף שעוברים עליו, אף על פי אין צורך להתחזק או דיקא להכricht את עצמו לקרוא לה' מתווך המצר והדחק. כי עקר התעוורות הוא, שיתטעור האדם מן המצר והדחק תחלה, ועל ידי זה יזבח אחר כן על פי הרבה לבוא להרחה גroleה עד שיוכל להתפלל ולפריש שיחתו בראש, עד שהוא לבוא לבחינת רוח הקדרש על ידי זה דיקא, שניתטער להשם יתרך מתווך המצר והMRIות בזה: (לק"א סי' רע"ט)

[ע] על פי רב אין האדם יכול להתפלל בחשך וחיות בראוי מלחמת רבי הנטילות שנופל בדעתו מלחמת מעשיו אשר לא טובים. על כן צריך האדם להחיות את עצמו קדם התפלה על ידי שיחפש ויבקש וימצא בעצמו איזו נקודות טובות. כי בודאי איזה שהוא, אף על פי כן בודאי כבר עשה בפה ובפה מצות, ואף על פי שהם מערבים בפניות ופסולת הרבה, אף על פי כן על כל פנים יש בהם בפה נקודות טובות. ועל ידי זה יתיה וישמח את עצמו, ועל ידי זה יוכל להתפלל בראוי (ען התיקות אותן כ"ז וכ"ז): (לק"א סי' רפ"ב)

[ע] השליח צבור המתפלל לפניו העמוד, צריך שייהי לו בחינה [זו], שיזיל לקבע כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מהמתפללים, וכל הנקודות טובות יהיו בכלל בו, והוא יעמוד ויתפלל עם כל הטוב הזה. אשרי האבור שזוכין לשילוח צבור בזה: (שם)

[ע] עכשו התפלה היא בಗלות בעוננותינו הרבין, כי התפלה היא גבורה מאוד ובני אדם מילווין בה,

לְקֹדֶשׁ  
עֲזֹת  
תִּפְלָה  
הַפָּא

ובכָּשָׂעָםְדֵין לְהַחְפִּילָל הַמְּחֻפְצִים לְפֶטֶר אֶת  
הַתִּפְלָה מֵעַלְיָהֶם. וְעַל יְדֵי יְרָאָה שֶׁלֶמֶה הַבָּאָה  
עַל-יְדֵי תְּקוּנֵה גֶּגֶן מִדּוֹת רְעוֹת (כְּמַבָּאָר בַּרְאָה אֶת כ' ),  
עַל-יְדֵי זֶה פּוֹדֵין הַתִּפְלָה מִן הַגְּלוּת וְאוֹי הַתִּפְלָה  
בְּשֶׁלְמוֹת, וְאוֹי אַיִן צָרִיכֵין לְשׁוֹם רְפֹואָה עַל-יְדֵי  
דָּאָקְטִירִיא, כִּי מַתְּרָפְאִין עַל-יְדֵי כָּל מַה שָׁאָכְלִין  
וּשְׁוֹתִין, בָּנוּן לְחַם וּמִים וּבְיוֹצָא. כִּי עַל-יְדֵי תִּפְלָה  
בְּשֶׁלְמוֹת מִמְּשִׁיכֵין כַּח כָּל הַרְפּוֹאות לְתוֹךְ כָּל מַה  
שָׁאָכְלִין וּשְׁוֹתִין. וכְּשַׁזְׁכֵין לַתִּפְלָה בַּזָּאת הִיא  
בְּחִינַת הַתְּנוּצָצָות מִשְׁיחָה, וְאוֹי כָּל צְבָא הַשָּׁמִים  
וְכָל הַפּוֹכְבִים וּמוֹלְזִות וְכָל הַשְּׁרִים הַעַלְיוֹנִים כָּלִם  
הַם נְכַנְּעִים תְּחִתָּיו, כִּי כָלִם מַקְבְּלִים מִפְנֵי וּוֹהָא  
נוֹשָׂא חַן בְּעִינֵי כָלִם. וְעַל יְדֵי זֶה יְכֹלֵל לְקֹדֶשׁ עַצְמוֹ  
בְּשֶׁרֶשֶׁי נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, דְּהַיָּנוּ עִם הַמְּפָרָסִים  
וּמִנְהָגִי הַדָּוָר הָאָמָתִים, שֶׁבֶל הַנְּשָׂמוֹת נְחַלְקִים  
תְּחִתָּם. וְהַעֲזֹות שֶׁל הַמְּנָהָגִים וּמִפְרָסִים שֶׁל  
שְׁקָרָר, שֶׁבֶל מִמְּשִׁלְתָּם עַל-יְדֵי עֲזֹות, נֹפֶל וּנְתַבְּטֵל  
לִפְנֵיו. וְאוֹי וּזְכָה שְׁתַּחַקִּים מִמְּשִׁלְתָּהוּ עַל  
הַמְּלָאכִים, אֲשֶׁר בְּשִׁבְיל זֶה גָּבָר אִישׁ  
הַיִּשְׂרָאֵל: (לק"ת ס' א')

[עט] ג' דברים הם מפסידי התפלה: א' אל תהי בנו לכל אדם - שלא לbezot שום אדם. ובשאיין נהר בוה היא הפסד ונגם התפלה. ב' קלקל האמונה - שאין האמונה בשלמות, שזה בחינת עבורה וזה. ג' פגם הברית. ובשזובין ל'זאת מגן מהות אלו, זוכה לתקלה בשלמות, ואו אין צריך לשום רפואה עליידי דאקטיריא כנ"ל, זוכה לכל הנ"ל: (שם אות י')

[ט] לפעמים החולאת עדין נעלמת באדם ואיינה נתגנית, ואו אין שום דאקטיר יכול לרפאות אותה. אבל בשזוכה לתקלה, יוכל להתרפאות אבלו בשערין לא נתגלה החולאת, ולא יבוא לידי מחללה כלל: (שם אות י"א)

[טא] עקר שלמות התפלה היא עליידי אמת. זה וובין עליידי הילל והודאה להשם יתרך ועלידי למור הלוות, שהם עקר שעשו עולם הבא (עמ' אמרת ואמונה): (לק"ת סי' ב' אות ב' ד')

[טב] עלידי התפלה שיישראל מתפלליין, הם לזכין לעצמן הפנה והיכלה. כי על ידי התפלה מבטליין

**לְקֹדֶשׁ**  
**עֲזֹת**      **תִּפְלָה**  
**גַּוְרֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֹוי יִשְׂרָאֵל נִקְרָאים בְּשָׁם אֵל:**  
 (שם אות ד')

[פנ] עקר התפלה הם רוחמים ותחנונים, ועקר הרוחמים תלוי בדעת. וכשהפטרא אחרא יונקת מהרוחמות ח",ו, ואוי נפגם הרוחמות ונעשה פעם ואכזריות ונקטן הדעת, אוי מתרגב פאות נאוף ח",ו, ואוי התפלה בבחינת דין, ואו הפטרא אחרא יונקת מהתפלה. ואו צריכין בעל כה גדול שיוכל להחפיל תפלה בבחינת דין, שעליידי זה מוציא מהפטרא אחרא כל חייתה ומתקן הכל וכו'. ועל-ידי זה נעשו גרים ונתרבה ונתגדל כבודו יתברך, ועל-ידי זה זכין להתרשות הנבואה, ועל-ידי זה נתרבר המרפא וזכין לאמונה בשלמות, ועל-ידי זה זכין להשיר שיתעורר לעתיד וכו' (וין בפנים סימן ח' לקוצי תנינא): (לק"ת סי' ח' אות ב' נ' ה' ז' ט' י')

[פנ] על-ידי השכין שנתווסף לה Kapoorין של ישראל, בנזן בשיש Kapoorין של ישראל שעוסקין בתפלה, בשנותווסף עליהם עוד נפש אחד, אוי נתרבה ונתגדל מאד מאד בית התפלה, כי נתרבין

הארופים קדושים מארן גנני בתיו הרבה  
מארן בקדשה העלונה מה שאין הפה יכול לדבר  
והלב לחשב, ונעשה מזה שעשועים גודלים  
ונפלאים למעלה למטה, ועל ידי זה נמלין  
ונסחין העונות ונמשך רפואה: (שם אות ו')

כבר מבהיר באות לד', שכל בלבלי המחשבות  
באום על האדם בשעת התפלה דיקא, והעיקר -  
לברוח מהם בשב ואל תעשה, ולבלוי להסתכל  
לאחריו כלל (במו שembrar במחשבות באות ח'), ועל ידי  
זה מミלא תשתקלך. ואם אף על פי כן באה עליון  
המחשבה עוד הפעם, ותחיז גם או לבלי  
להסתכל עלייה כלל. וכן אפילו אם באה עוד  
פעם אחר פעם, אם יהיה חזק לבלי להסתכל  
עליה כלל בשום אופן, רק לקשר מחשבתו  
לדבורי התפלה שהוא עומד בהם, או בודאי  
תשתקלך (ענין מחשבות והרהורים באות ח'): (לק"ת סי נ"א)

בשעת התפלה צריך אדם לדבק עצמו להשם,  
ולא ירגע שום אדם בעולם, רק יחשב שאין  
בעולם רק השם יתברך לבדו, ואין שום נברא

הפה	תפלה	יעוזות	לקוצטי
בעוֹלָם רַק הָוָא לְבָדָר, וְלֹא יִשְׁמַע רַק מָה שֶׁהוּא מְרֻבֵּר לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְפַּרְךּ לְבָדָר. וְעַזְן לְעַיל בָּאוֹת נֶה שֵׁם מִבָּאָר בְּטוּל יוֹתֵר בְּשֹׁעַת הַתְּפִלָּה, שְׁצָרִיכִין לְבִטְלָל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרִי בְּשֹׁעַת הַתְּפִלָּה עַד שֶׁלָּא יִשְׁמַע גַּם אֶת עַצְמוֹ כָּלָל, אֲבָל עַל כָּל פִּנְים אֲדָם אַחֲרָלָא יִשְׁמַע כָּלָל: (לק"ת סי' ק"ג)			
(פ) עַקְרָב הַתְּחִבּוֹת וַדְבִּקוֹת לְהַשֵּׁם יִתְפַּרְךּ הָוָא עַל יָדֵי הַתְּפִלָּה. כִּי הַתְּפִלָּה הִיא שַׁעַר שְׁדָרֶךָ שֵׁם גְּנַנְסִין לְהַשֵּׁם יִתְפַּרְךּ וּמִשֵּׁם מִפְרִין אָתוֹ וּכְיוֹ:			
(לק"ת סי' פ"ד)			
(פ) עַל פִּי רַב כִּשְׁאָדָם מִתְפִּלֵּל, נוֹפְלִים לוּ מִחְשָׁבוֹת שֶׁל גְּדָלוֹת, וְזֹה בְּחִינַת גָּלוֹת הַשְׁכִּינָה. וּלְיִדִּי שְׁמִתְפִּלֵּל בְּכַתָּה, עַל-יִדִּי זֶה מִתְגַּבֵּר עַל הַפְּנִיּוֹת וּמִחְשָׁבוֹת שֶׁל גְּדָלוֹת וּמְבִטָּל אֹתוֹם, וּלְיִדִּי זֶה מוֹצִיא הַשְׁכִּינָה מִגְּלוֹתָה וּמִתְקִנָּה, וּגֹרֶם לְעַשׂוֹת יחֹוד קָדוֹשָׁא בָּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינָתָה. גַּם עַל-יִדִּי תְּפִלָּה בְּכַתָּה נִתְחִידָשׁ הַשְׁבּוּעָה לְאָבוֹת, וּנוּשָׂה כָּאֵלֹו עַכְשָׂו נִשְׁבָּע לְאָבוֹתינוּ: (שם)			

[ט] תפלה מועיל לכל דבר. אפילו מי שאינו יכול ללמד, יכול לנפות על ידי תפלה שיזכה ללמידה. כי על ידי תפלה יכולן לבוא לכל, לכל טוב לתחורה ועובדתה וכל הקנשות וכל התובות שככל העולמות, אמן כן יהי רצון: (קיא)

[א] צריכים להבריח עצמו מאד להתפלל בכוונה, ולא כמו אותו שאומרים שלא להבריח עצמו להתפללה. כי באמת קשה מאד להתפלל, ועל פי הרבה אין יכולן להתפלל כי אם מעט, דהינו איזה חלק מהתפללה. ואפילו אם לפעמים אין יכולם להתפלל כלל, אף על פי כן היגיינה והטרחה שהבריח את עצמו להתפלל, אף על פי שלא עלייה בידו להתפלל בראוי, אף על פי כן, היגיינה בעצמה יקרה מאד אצלו יתברך ונעשה מזה קרבנות, כי על זה נאמר: "כפי עלייך הרגנו בכל היום נחשבנו" וכו', דהינו מה שמיגעין עצמן להתפלל אף על פי שאין יכולן. וכן הוא בכלל עבודת ה, שאף על פי שאין זוכין לעבדו יתברך בראוי, אף על פי כן היגיינה בעצמה יקרה מאד,

ונעשרה מזה למעלה בוחינת קרבנות: (שיחות הר"ן סי' ס"ו י"ב)

[צג] צריך להזכיר להתפלל תמיד בפרק השפטים, ותכף שיתחיל להoir היום ותפלל תכף בלי אחר ולא ילמד עוד, ומכל שפנ שלא עשה שום דבר מעסקו עד שמתרפיל. וגם אל יטעה בטעות של המחרירים בעניין הנקיות, וمبرלים זמן על זה ומבטליין רב ימיהם מהתורה ותפללה מחתמת זה, וגם מאבדים את גופם בידיהם ובאים לידי חלאים רבים על ידי זה, פידוע כל זה. כי הפל הבעל ושותות, והוא רק מעשה בעל בדבר שמלבייש עצמו בחומרות אלו, כי באמת כל זמן שאין נוצר לנקビו ממש, מתר להתפלל. ואל תשגיח כלל על סברות המחרירים בעניין זה, כי טעו בזה מאד. ואלו אם נמצא באיזה פוסק חמרא בזה, אין הלהקה במותו בוגר רב הפסקים המקלים בזה מאד. וגם הפסיק המחריר לא בזון כלל ח"ו לחומרות של שותות של אלו המברלים זמן על זה, ורב ימיהם הם עוברים זמן קריאת שמע ותפללה,

ונם אחר כך תפלהם ועבדתם מבלבלת מادر מלחמת זה. ויש לך על מי לסתה, על רב הפסקים ורב הצדיקים שבינו שהזהירו מادر לבלי להשגיח על זה כלל: (שם סי ל"א ל')

(א) גם בשפאים על האדם פניות ומחשבות זוות הרבה בשעת התפלה, אל יסתכל עליהם כלל, רק הוא יעשה את שלו ויקשר מהשנתו אל הדבור בקשר אמץ וחזק, ולא יסתכל לאחורי כלל ואל ישגיח עליהם כלל (כמו שכתוב לעיל באות פ"ו): (שם סי ע"ב)

(ב) לפעמים אין להאדם שום התלהבות בתפלה, וירכין לעשות לעצמו התלהבות וחמיות ולבזoor לתפלה. למשל, כמו שנמצא לפעמים שהאדם עושה לעצמו רנו עד שבא בכם ונתרגו, כמו שאומרים על זה בלשון אשכנו (ער שניצט וזה אה רנו). כמו כן מפורסם בקדשה בענין התפלה, צריכין לעשות לעצמו רנו, ויעשה לו חמיות ותבערת הלב בדבורי התפלה, אווי וויאאי נער שניצט וזה אה רנו. ועל ידי זה יזכה

## לקוצי

תפלה

## יעוזת

הפט

בְּאַמֶּת לְחִימָוֹת הַלֵּב דָקָרָשָׁה, לְהַתְפִּיל עִם לֵב  
בְּהַתְלֵבָות גָדוֹל. וְכֹן בָּעֵנִין הַשְׁמָחָה כַּשְׁאַינּוּ יִכּוֹל  
לְשָׁמָח נֶפֶשׁוֹ, עַל־יְדֵי כָּל הַעֲצָות הַמְּבָאָרִין  
בְּדִבְרֵינוּ, צָרִיכֵין לְעַשּׂוֹת אֶת עָצָמוֹ בְּאֶלָּו הוּא  
שְׁמָחָה, וְעַל־יְדֵי זֶה יִכּוֹא בְּאַמֶּת לְשָׁמָחָה, בְּפָרֶט  
בְּשֻׁעַת הַתְפִּלה שָׁצָרִיכֵין לְהַשְׁתִּידֵל בִּיּוֹתֶר  
לְהַתְפִּיל בְּשָׁמָחָה, צָרִיכֵין בִּיּוֹתֶר לְעַצָּה הַזֹּאת.  
גַם צָרִיכֵין לְהַרְגִּיל אֶת עָצָמוֹ לְדַבֵּר דָבָרִי הַתְפִּלה  
בְּנֵגֹן שֶׁל שָׁמָחָה: (שם ס"י ע"ד ע"ה)

[א] עקר הַתְפִּלה שֶׁיָּאמֶר "בָּרוּךְ אַתָּה הָ" וּכְיֵ  
כְּפָשׁוֹטוֹ. וַיְהִי עקר בְּנוֹת הַתְפִּלה, שִׁיבוֹן פְּרוֹשָׁ  
הַמְּלוֹת בְּפִשְׁיטֹת וַיַּשְׁמַע מַה שֶּׁהוּא אֹמֵר. וְאַין  
לְהַתְפִּיל עִם בְּנוֹת הָאָרִיזׁוֹל, אֲפָלוֹ אָוֹתָן הַלּוּמְדִין  
בְּתַבִּי הָאָרִיזׁוֹל, בַּי אִם מַי שְׁזַוְּכָה לְהַשְׁגֵּחַ הַבְּנוֹת  
כָּל כֵּה, עַד שְׁפֵל הַבְּנוֹת שֶׁל הָאָרִיזׁוֹל הֵם אֲצָלוֹ  
כְּמוֹ פְּרוֹשָׁה הַמְּלוֹת, בַּי בֵּן הוּא אַצְלָן גָדוֹלִי  
הַצְדִיקִים הָאַמְתִיִּים. אֲבָל מַי שֶׁאַינּוּ זַוְּכָה לְזֶה אַין  
לְהַתְפִּיל עִם בְּנוֹת, רַק יִבּוֹן פְּרוֹשָׁה הַמְּלוֹת  
כְּפָשׁוֹטוֹ פָּגָל: (לק"ה ס"י ק"ב שיחות הר"ן ע"ה)

אַפְלוּ אָם אֵינוֹ יִכּוֹל לְהַתְפִּילָל בָּלֶל, יִכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ עַל כָּל פָּנִים לְדַבֵּר דָּבָרִי הַתְפִּילָה בְּפִשְׁיטוֹת גָּמָור, בַּמּוֹ תִּינּוֹק בְּבֵית הַסּוֹפֵר מִמְּשָׁש. וַיֹּאמֶר כֹּה כִּמְהָ וּכִמְהָ דָּבָרִים בְּפִשְׁיטוֹת גָּמָור, וַיֹּוֹתַחַ אָזְנוֹ וַיָּבֹא לְמַה שֶּׁהָוָא אֹמֵר, וַיַּצְמַצֵּם אֶת מְחַשְׁבָתוֹ מִאֶד שֶׁלָּא תַּתְפִּיר מְחַשְׁבָתוֹ לְחוֹזֵן, רַק תַּהֲיוֹה כָּל מְחַשְׁבָתוֹ בְּתוֹךְ דָּבָרִי הַתְפִּילָה, וַיַּתְפִּילָל כֹּה כְּפָר בְּפִשְׁיטוֹת גָּמָור, עַד שְׁבָתוֹךְ כֹּה עַל פִּי רַב יָבוֹא לְהַתְעֹרוֹת, לְהַתְפִּילָל בְּהַתְלָבּוֹת וְחַשֵּׁק, רַק שֶׁלָּא יַעֲמִיד זֹאת לִנְפִּזּוֹן: (שם בשחר"ז)

הַכָּל, שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְהִכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל הַפְּחוֹת וּבְכָל מִינִי עַצּוֹת לְכָל הַדָּבָרִים שַׁבְּקָרְשָׁה, בְּפִרְטָה לְתִפְלָה שֶׁהָוָא גְּבוֹהָ מִאֶד מִאֶד, וְאֵם אַפְּלָל פִּי בֶן אֵינוֹ זֹכֶה, אָסּוֹר לוֹ לְפָל בְּדֻעָתוֹ בָּלֶל. וַיַּשְׁתַּדֵּל לוֹמֵר אַחֲר כֹּה אֵיזָה קְפִיטָל תְּהִלִּים אוֹ בְּקָשָׁה וְתִחְפֶּה אַחֲרַת בְּכוֹנָה. וְאֵם גַּם זֶה אֵינוֹ זֹכֶה - מַה לְעַשּׂוֹת, וַיַּצְפֵּה לִישְׁוֹעָה עֲדִין, אֲוֹלֵי יוֹפֵה בְּרֻכּוֹת הַיּוֹמִים לְתִפְלָה בְּכוֹנָה. וְעַל-יָדֵי זֶה תָּלֵךְ לְבָטָח דָּרְכֶךָ וְתֹזֵף לְכָל טוֹב: (שם)

## לְקוֹפִי עַזּוֹת תִּזְא הַוְכָה

[צ] רָאוּ שִׁירְגִּישׁ צְרָת יְחִיד, מִכֶּל שְׁפֵן צְרָת רְבִים ח"ו  
בְּלֹב, וְלֹצָעַק לְהַשֵּׁם יְתָבֵךְ וְלְהַתְּפִיל עֲלֵיכֶם (וין  
בְּפִנִים): (שם סי' ל"ט)

[צח] עַל־יְדֵי בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת יְכוֹלֵין לוֹמֶר תְּהִלִּים: (שם  
ס"י צ)

## תוֹכָחָה

וּבָוּ בְּלוּל מִה שְׁאַרְיֵךְ בְּל אֶחָד לְדֹבֶר עִם חֲבָרו בִּירָאת  
שְׁמִים

[א] מֻכִיבִי הַדּוֹר שְׁהוֹלְכִים וּמֻכִיבִים הַדּוֹר בְּדוּ  
לְהַחְזִירָם לְמוֹטָב, הֵם מִמְתִיקִין תְּדִינִים וּמְרִבִים  
שְׁלָום בְּעוֹלָם. אֲבָל בְּשַׁח"וּ הַרְעָ שֶׁל הַדּוֹר גּוֹבֵר,  
עַד שְׁפָקְלָקְל אֶת הַתוֹכָחָה וְהַמּוֹסֵר, מִזֶּה נִתְקְלָקְל  
שְׁלָום הָעוֹלָם וּעַל־יְדֵי זה נָעָשָׂה גְּרוּשׁ ח"וּ, וּנְעָשָׂה  
מְחַלְקָת בְּעוֹלָם: (לק"א סי' כ"ב אות א')

[ב] אי אִפְּשָׁר לְקַבֵּל תֹּכָחָה וּמוֹסֵר מִמֻּכִיבִים אֲמָת בַּי  
אָמָל עַל־יְדֵי אַמְנוֹנָה, בַּי אַמְנוֹנָה הִיא בְּחִינַת יָדִים  
לְקַבֵּל הַמּוֹסֵר עַל יָדָם. אֲבָל עַל־יְדֵי קְלָקְל הַאַמְנוֹנָה  
ח"וּ, הוּא בָּא לְכַפְּרוֹת וּלְאַמְנוֹנָה בּוֹזְבּוֹת וּלְכַמָּה

**לְקוֹפִי** תובחה עצות

מֵינִי לִיצָנּוֹת, וְאַינוֹ שׁוֹמֵעַ בָּלֶל הַמוֹסֵר שֶׁל מִזְכִּיחִי אֲמֹת. עַל־כֵן צָרִיכִין לְשִׁמְרָה אֶת הַאֱמֹנוֹת מִאֶת שְׁלָא תַּתְקַלְקֵל ח"ו, כִּי הַעֲקָר הִיא הַאֱמֹנוֹת וְהִיא בְּלִילִית הַקְדָּשָׁה. וְאַו יִשְׁמַע וַיִּקְבֵּל מוֹסֵר אֲמֹת וַיִּשְׁוֹב אֶל ה' וַיַּרְחִמָּהוּ: (שם אות ב')

[ג] צָרִיךְ לְקַבֵּל תובחה שֶׁל אָנָשִׁי אֲמֹת, וְאֶפְעַל פִי שַׁהְתַּזְכֵּחַ שְׁלָהֶם הִיא לְפָעָמִים בַּדָּרֶךְ בְּזִוּזָן, כִּי הֵם סּוּבְלִים צָעֵר גָּדוֹל מְאַתָּנוּ וּכְו' (עין צָדִיק ל"ט):  
(לק"א סי' ל' אות ז')

[ה] עַל־יְדֵי תובחה זָכֵין לְעַשׂוֹת צְדָקָה וְחִסְדָּה, וְעַל־יְדֵי זָהָר זָכֵין לְהִגְנִיעַ הַחֲכָמוֹת חִיצְוָנוֹת וּמִמְשְׁלָתָם, וְלַהֲעָלוֹת וְלַהֲחִזּוֹת הַשְּׁכָל דָקְדָשָׁה, וְעַל־יְדֵי זָהָר זָכֵין לְהִשְׁגַת אַלְקּוֹת: (שם)

[ו] כֹּל אָדָם צָרִיךְ לְדֹבֶר עִם חֲבָרוֹ בִּירָאת שָׁמִים. כִּי יִש בְּכָל אָחָד מִיּוֹשְׁבַתְהוּ דָבָר יִקַּר שֶׁהִיא בְּחִנָּת נִקְדָּה טוֹבָה מָה שָׁאַיִן בְּחָבְרוֹ, עַל־כֵן צָרִיךְ כֹּל אָחָר לְקַבֵּל מִחְבָּרוֹ מִנִּקְדָּתוֹ הַטּוֹבָה עַל־יְדֵי שִׁזְבָּרוֹ וְהִיא עִם זָהָר בִּירָאת שָׁמִים. וְגַם לְפָעָמִים יִכְלֹין לְקַבֵּל הַנִּקְדָּה טוֹבָה מִחְבָּרוֹ עַל־יְדֵי לְבִוִּישָׁן,

דָהַנְיוֹ עַל־יִדִי שִׁיחַת חָלֵין שְׁמֶרֶבּ עָמוֹ. כִּי לְפָעָם  
יִכּוֹלֵין לְקַבֵּל רְמוּזִים וַהֲתֻזְורֹות לְהַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה  
מַחְבָּרוֹ עַל־יִדִי שִׁיחַת חָלֵין, כִּי לְפָעָם צְרִיכָה  
הַנְּקָדָה לְהַתְלִבֵּשׁ, וְהִיא מִתְלִבְשָׁת בְּדָבָרִים אֶלָּא,  
וְהִוא מַקְבֵּל מִמֶּנָּה לְהַתְעוֹרֵר לְהַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה. אֲבָל  
הַעֲקָר שִׁירָאָה לְדִבֶּר בְּכָל פָּעָם עִם חָבָרוֹ בִּירָאת  
שְׁמִים בְּדִי לְקַבֵּל זֶה מִזֶּה מִגְּנַדְתָּו הַטּוֹבָה, וְעַל־יִדִי  
זֶה יִתְבּוֹל מִמֶּנוּ עַרְלָתָ לְבוֹ שָׁהָם כָּל הַתְּאָוֹת,  
שָׁהָם אַהֲבָות רְעוֹת, שָׁהָם חַרְפָּת לִב שָׁהָם  
שׂוּבָרִים לְפֹו שֶׁל אָדָם, וַיַּזְכֵּה לְאַהֲבָה קְדוֹשָׁה:

(לק"א ס"י ל"ד אות ד)

¶ עַל־יִדִי שְׁמַשְׁתְּדָלִים וּעוֹסְקִים לְקַרְבֵּן אָדָם  
לְהַשֵּׁם יִתְפַּרְחֶה, עַל־יִדִי וְה נִשְׁלָם דְּעַתוֹ בְּשִׁלְמוֹת  
גָּדוֹלָ, עַד שָׂוֹכָה לְדָעַת וְלְהַשִּׁיג כָּל מָה שָׁפָּאָשָׁר  
לְאָדָם לִיְדָעַ וְלְהַשִּׁיג, מָה שָׁאַי אָפָּשָׁר לְאָדָם לִיְדָעַ  
יוֹתָר. וְעַל־יִדִי זֶה וּזֶה לְבָנִים וַיּוּכֵל לְפַקֵּד עֲקָרוֹת:

(לק"א ס"י נ"ג)

¶ כָּל אֶחָד מִיְּשָׂרֵאל יִשׁ לֹא בְּחִינַת מַלְכוֹת וּמִמְּשָׁלָה  
לְפִי בְּחִינַתוֹ, יִשׁ שֶׁהִיא שְׂוִירָ בְּבִיתָו וַיִּשׁ שֶׁהִיא

מוֹשֵׁל בַּיּוֹתֶר וּכְךָ. וְצַדִּיק כָּל אֶחָד לְזַהֲר בַּיּוֹתֶר  
לְבָלִי לְהַשְׁתִּפְמֵשׂ עִם הַמְּלֻכָּות וְהַמְּמִשָּׁלָה שַׁיִשׁ לֹ  
לְהַנְּאָתָה וְלִצְרָפָה, כִּי אִם לְעַבּוֹדָת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ  
לְבָרֵךְ, דְּהַיָּנוּ לְהַזְהִיר וְלְהַזְכִּיחַ אֶת כָּל הַגְּנָעִים  
תְּחִתָּיו לְהַשִּׁיבָם אֶל הֵ. אִם הוּא מוֹשֵׁל בְּבֵיתוּ  
לְבָרֵךְ, צַדִּיק לְהַזְהִיר וְלְהַזְכִּיחַ אֶת בְּנֵי בֵיתוּ בְּעַבּוֹדָת  
הֵ. וְאִם יִשׁ לֹא מִמְּשָׁלָה יוֹתֶר, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוּ  
מִטְלָעָיו לְהַזְהִיר וְלְהַזְכִּיחַ יוֹתֶר וְיוֹתֶר אָנָשִׁים, כָּל  
אֶחָד לְפִי הַמְּמִשָּׁלָה שַׁיִשׁ לֹ. וּבְשָׁאַנְיוֹ נְזַהֵר  
לְהַזְכִּיחַם וְלְהַזְהִירָם בְּרָאוֵי, הוּא נְעָנֵשׁ עַלְيָהָם  
וּנְתַקְאַרְין יְמֵי חֵי, וּעַלְיוֹ נְאֹמֶר: "אָוי לְרַבְנֹות  
שְׁמַקְבָּרָת אֶת בָּעֵלֶיהָ". אֲבָל כִּשְׁמוֹכִיחַם וּמִזְהִירָם  
בְּעַבּוֹדָת הֵ בְּרָאוֵי, עַלְיִידִי זֶה מִמְשִׁיךְ חַיִם  
וְאֲרִיכּוֹת יָמִים: (לק"א ס"י נ"ו אות א' ב' ג')

[ח] אֲבָל אֵי אָפְשָׁר לְהַזְכִּיחַם וְלְהַזְהִירָם בְּרָאוֵי כִּי אִם  
עַלְיִידִי עָסָק הַתּוֹרָה, שְׁעַלְיִידִי זֶה וּבָולִים לְהַזְכִּיחַ  
הַפָּלָ, אֲפָלוּ הַרְחֹזְקִים מִפְנֵי מַאֲדָר מַאֲדָר, אֲפָלוּ אִם  
אִינוּ יוֹדֵעַ מָה שְׁצַדִּיק לָהֶם. כִּי עַלְיִידִי עָסָק  
הַתּוֹרָה זֹכִים שָׁגַם הַרְחֹזְקִים מַאֲדָר יִשְׁמְעוּ קָול

הזה      עזרות      תובקה      ל��וטי

הכְּרוֹו שֶׁל הַתּוֹרָה, שִׁמְכְּרוֹת וַצְוָעֲקָת תָּמִיד: "עַד  
מַתִּי פְּתִיִּים" וכו', וְעַל-יְדֵי זה יִשְׁבוּ הַפְּלָאָל ה':  
(שם אות ג')

ט

מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם לעבודת השם  
יתברך, צריך לשמר את עצמו שלא יתאחו בו  
הקלפות והרע של אלו בני אדם. והעצה על זה  
היא בחינת משפט, הינו שיראה לשפט את עצמו  
תמיד על כל מה שעשה, אם הוא כהן אם לאו,  
יווכיח וייסר את עצמו על כל מה שעשה שלא  
כהן. ועל-ידי בחינת משפט הזה, על-ידי זה  
נתקhab הלב, ואיש ההתלהבות הזאת שורף את  
הקלפות מלאתאותו בו, ואו מכך אוטם גם  
מלאתאותו באלו הנפשות, שקרבם לעבודת השם  
יתברך: (לק"א סי' נ"ט אות א' ב')

ו

זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות הוא  
בונה בחינת היכל הקדש. ואף על פי שיש בפה  
וכמה שנופלים מקדשות ואינם מתקאים, אף על  
פי כן מי אלו שנשארו דבקים ביראה על ידו, על-ידי  
זה קדוש יאמר לו. והשם יתברך נתקבב מאד על-

# לְקוֹפִי עַזּוֹת תָּבוֹקָה

יבְּרֵי שָׁמֶךְ בֵּין לְעַבְדָּת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֲלֵי הַרְחֹוקִים,  
כִּי זֶה עֲקָר כְּבָד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כְּשֶׁהַרְחֹוקִים מִאֶד  
מִתְקָרְבִּים אֲלֵיו: (שם)

[א] עַל-יְדֵי שָׁמֶךְ נְפָשָׁות לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּעַל-יְדֵי  
הַמִּשְׁפְּט הַגְּלִיל שְׁשֹׁופְט אֶת עָצָמוֹ פָּנָיל, עַל-יְדֵי  
זה זָכוֹה לְשִׁמְירַת שְׁבָת, שַׁהְיָא בְּחִינַת בְּטוּל הָרָע  
וְהָאָפֹור וְהַקְלָפוֹת: (שם אות ג')

[ב'] וְצִרְיךְ לְשִׁמְרַת שְׁמוֹ וּנְפָשָׁוֹ, וְזֶה עַל-יְדֵי שִׁשְׁמָר אֶת  
עָצָמוֹ מִכְעָם, וּכְשָׁבָא לִידֵי כְעָם, יָאָרֵיךְ אַפְוּ  
וּכְבָשׁ בְּעָסֹו וּעַל-יְדֵי זה יוֹכֵה לְעַשְׂרוֹת, וּעַל-יְדֵי  
זה יָגַדְלַ שְׁמוֹ וּנְפָשָׁוֹ וַיַּזְכֵּה לְשֵׁם טֹוב, וּכְלַ  
הַנְּפָשָׁות יִתְאַוּ לְהַכְּלֵל בְּנְפָשָׁוֹ, וַיַּזְכֵּה לְקָרְבָּן  
נְפָשָׁות רַבִּים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּלְהַעֲמִיד תַּלְמִידִים  
רַבִּים: (שם אות ה')

[ג'] זה שָׁזְכָה לְקָרְבָּן נְפָשָׁות לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ זה טֹוב  
מִבְנִים וּבְנוֹת. כִּי בְּנִים וּבְנוֹת הֵם מִעְטִים וְאֲלֵי הֵם  
מִרְבִּים, וּכְלִים מִקְבְּלִים חַיּוֹת מִפְנֵי וּכְאָלֹו יְלָדָם:  
(שם)

## לקוטי

תוֹכַחָה

## יעזות

תְּצִוָּה

[ג] וְרֹעֵה, שִׁישׁ בֶּמֶה רְשָׁעִים שָׁאָסָור לְקָרְבָּם תְּחַת בְּנֵי עֲבֹדָתָה, כִּי הֵם מָזְרִידִים אֶת הַמִּקְרָבָם מִפְּרִגְנָתָה,

וְאֵין כֵּה בְּמִשְׁפְּט הַגָּל לְהַכְנִיעַ הָרָע שְׁלָהֶם, וְאוֹי

בָּא קָלְקָול גָּדוֹל בְּכָמָה בְּחִינּוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב

בְּפִנִּים. עַל־כֵּן זֶה הַמִּשְׁתְּדֵל לְקָרְבָּן נִפְשׁוֹת לְהַשֵּׁם

וַתִּפְרֹה, צָרִיךְ לְהַתְּפִלָּל הַרְבָּה לְהַשֵּׁם יְתִפְרֹךְ

שִׁזְׁוֹכָה לִידְעָה אֶת מַיְלָחִיק וַמַּי לְקָרְבָּן: (שם א' ו')

[ט] צָרִיךְ כָּל אַחֲרֵי לְדִבֶּר עִם חֶבְרוֹן בִּירָאת שָׁמִים,

וְעַל־יָדֵי זֶה נִعְשָׂה אָזְרִישׁ וְאָזְרֵחֶזֶר. וְאַפְלָו אֲם

חֶבְרוֹן אֵינוֹ מַקְבֵּל מִמְּנוֹ, אֲף עַל פִּי כֵּן הוּא תֹּועֵלָת

גָּדוֹל אֵלֵיו בְּעַצְמָמוֹ. כִּי זֶה בְּשִׁמְדִיבָּר לְעוֹזֵר לִבְנֵי

חֶבְרוֹן, יִכְלֶל הוּא בְּעַצְמָמוֹ לְהַתְּעוֹזֵר בַּיּוֹתֶר עַל־יָדֵי

זֶה שִׁמְדִיבָּר לְחֶבְרוֹן. כִּי אֲם הָיָה מִדִּיבָּר אֵלֵו

הַדְּבָרִים לְעַצְמָמוֹ, יִכְלֶל לְהִזְמִית שֶׁלָּא הָיָה מִתְּעוֹזֵר

מֵהֶם כָּלָל, וְעַל־יָדֵי שְׁדָבָרִים לְחֶבְרוֹן, עַל־יָדֵי זֶה

נִתְּעוֹזֵר הוּא בְּעַצְמָמוֹ מֵהֶם אֲף שְׁחֶבְרוֹן לֹא

נִתְּעוֹזֵר: (לק"א ס"י קפ"ד)

[ט] צָרִיךְ לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַפֵּר זִכּוֹת, וְאַפְלָו מַי

שְׁגָרָה שֶׁהֵוָה רְשָׁע גָּמוֹר ח"ו, צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ

# לְקוּפִי עִזּוֹת

וְלֹמֶצֶא בּוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב שֶׁבָּאוֹתָו הַמַּעַט אֵינוֹ רְשֻׁעַ. וּעַל־יָדִי זֶה שֶׁמוֹצֵא בּוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב וְדַן אָתוֹ לְכֹפֶר זְכוֹת, עַל־יָדִי זֶה מַעֲלָה אָתוֹ בָּאמָת לְכֹפֶר זְכוֹת וַיּוֹכֶל לְהַשִּׁיבוֹ בָּתְשׁוּבָה עַל־יָדִי זֶה:

(לק"א ס"י רפ"ב)

[ג] הרחמנות הַגָּדוֹל מִפְּלָמִינִי רְחַמְנוֹת הַוָּא בְּשַׁאֲחֵד מִיּוֹשְׁרָאֵל נוֹפֵל בְּעֻזּוֹנּוֹת ח"ו, כִּי זֶה הַמְּפִשְׂאָיו בְּכֶר יּוֹתֶר מִפְּלָמִים שְׁבָעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵי אָפָּשָׁר לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל לְשֹׁא עַלְיוֹ בְּלָל הַמְּפִשְׂא הַכְּבֵד הַזֶּה שֶׁל עֻזּוֹנּוֹת רְחַמְנוֹת לְצַלֵּן. כִּי לְפִי גָּדֵל קְדֻשָּׁת יִשְׂרָאֵל בְּשִׁرְשָׁם מִמְּקוֹם שֶׁהָם גַּלְקָחִים, הַם רְחוֹקִים לְגָמְרִי מַעֲזָן וְאַין עָזָן שִׁיקָּד לָהֶם בְּלָל בְּלָל לֹא לְפִי גָּדֵל דְּקֹוֹתָם וּרוֹחֲנִוָּתָם. עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אַחֵר וְאַחֵר שִׁיחָה לֹא רְחַמְנוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, לְהַזִּיאָם מִהַּמְּפִשְׂאָיו הַכְּבֵד שֶׁל עֻזּוֹנּוֹת. עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אַחֵר לְדִבֶּר עִם חֶבְרוֹן בִּירָאת שָׁמִים, לְהַשְׁתַּדֵּל לְרַחֲם עַלְיוֹ לְהַזִּיאָו מַעֲזָנוֹת, כִּי כָּל אָדָם יִכְּלֶל לְקִים זֹאת אָפָּלוּ אִישׁ פָּשׁוּט. כִּי בְּשַׁאֲחֵד מִרְבֵּר עִם חֶבְרוֹן בִּירָאת שָׁמִים וּמְאִיר בּוֹ

## לקוטי עצות תוכחה התמצת

דעתו, באיזה דבר שמספר עלabo להשיבו מעוננותיו, אוី חברו נחשב אצל תלמיד. וכן להפה, כשהבר מאר בו, אוី נחשב הוא תלמיד לגבי חברו. ואוי בשמגיע ומפו להסתלק מן העולם, אוី יתלבש בזה הדבור שהoir בחברו, ויהיה נחשב באלי הוא בעצמו ממש קים בעולם. וזה עקר שלימות הנשמה אחר הסתלקותה, כשהנשאר אחריה בן ותלמיד, שהoir בהם דעתו הקשה שקיבל מרפו. וכל אדם מחייב להשתדל בזה, והוא נקרא עוסק בישובו של עולם, כי זה עקר ישוב העולם, כשהעולם מישב מבני אדם מהם בני דעתה, שירודען ממשו יתפרק ועובדים אותו. כי זולת זה אין כל אדם כלל, רק הוא חייה ברכמות אדם. על-בון צרייך כל אדם לידע ולהודיע ולהודיע ולדבר עם חבריו מזה תמיד בכל יום, כי יש אלקים שליט הארץ, ושאין שום תוכלית בזה העולם, כי אם לעשות רצוננו יתרבה. כי אין נשאר מהאדם כללם אחר הסתלקותה, כי אם זה הדעת שהoir בחבריו ותלמידיו ובג"ל:

(ח) בְּשֶׁרֶץ חֲדָבָר עִם חֲבָרוֹ בִּירָאָת שָׁמִים, צָרֵיךְ שִׁיחָה לֹא יָרָאָת שָׁמִים כִּי שִׁיחָה דְבָרוֹ נְשֶׁמֶעַן, וְגַם כִּי שִׁיחָתְקִימָו דְבָרוֹ אֶצְלָ חֲבָרוֹ, שֶׁלֹּא יַעֲבֵר הַדָּבָר מִלְבָד חֲבָרוֹ תְּכָפָה: (שם אות ה)

(ט) עַל-יְדֵי שְׁעוֹסְקִים לְדָבָר עִם חֲבָרוֹ בִּירָאָת שָׁמִים, עַל-יְדֵי זה וּזְכִים לְהַשְׁגֵּן אֲוֹרוֹת הַמְקִיפִים, דְהַיָּנוּ שְׁזוֹכָה לְהַשְׁגֵּן וְלִהְבִין מָה שֶׁלֹּא הָיָה מְשִׁיג וּמִבֵּין מִתְחָלָה. וְכֵן זָכוֹה לְהַשְׁגֵּן בְּכָל פָּעָם מְקִיפִים גְּבוּהִים (עַלְיוֹנִים מְאֹר) יוֹתֵר וּיוֹתֵר, עד שִׁיזְבָּה לְהַשְׁגֵּן הַשְׁגַּת מְקִיפִים עַלְיוֹנִים מְאֹר שְׁהָם עֲקֵר הַתְּעֻנוֹג וְהַשְׁעַשּׂוע של עַזְלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִי מֵשְׁזוֹכָה לְהַשְׁגִּים: (שם אות ו)

(ט) אֲפָלָ פִּי שְׁתוֹכָה הוּא דָבָר גָּדוֹל, וּמְטַל עַל כָּל אֶחָד מִיְּשָׁرֶאל לְהַזִּיכָה אֶת חֲבָרוֹ בְּשֶׁרֶץ אֲבָה שָׁאיָנוּ מִתְנַהָּג בְּשָׂוֶרֶה, אֲפָלָ פִּי כֵּן לְאוֹ כָּל אָדָם רָאֵי לְהַזִּיכָה. בַּי עַל-יְדֵי תָּכְחָה שֶׁל מֵשָׁאיָנוּ רָאֵי לְהַזִּיכָה, לֹא דִי שָׁאיָנוּ מְזֻעֵיל בְּתוֹכָתָנוּ, אֲפָגָם הוּא מִבָּאֵישׁ רִיחַ שֶׁל אַלְוּ הַגְּשָׁמוֹת הַשׁׁוֹמְעִים תָּכְחָתוּ, וּעַל-יְדֵי זה הוּא מְהַלֵּישׁ אֶת נְשֶׁמֶתְם

לְקוֹטִי      עַזּוֹת      תָּכָה      וּבְכָה

ומפסיק השפע מכל העולמות הבלתיים בהם. כי אי אפשר להוכיח את ישראל על עונוניהם, כי אם מי שיכל להסביר ולתנן ריח טוב בהנשות על-ידי שהוא מוכיחם, שהוא אי אפשר כי אם בשואה לבחינת הקול המשקה את הגן עדין, שםשם גדרלים כל הריחות וכל היראות שהוא קול ההש רשייתן לעתיד וכו' (ען בפניםblkותינו סימן ח): (לק"ת סי' ח' אות א')

אפה המיעין, אל יבהלו רעיוןך, כי למעלה הוהיר הרבה, שידבר כל אחד עם חברו ביראת שמים, ובאר בפרוש שביל אדם צrisk לעסוק בזה, כמו שטבאר לעיל באות י"ז, וכך אמר שאין כל אדם ראוי להוכיח. אך העניין מבאר היטב למי שambil היטב פרוש הדברים בפשיות. כי לדבר עם חברו בכל יום מהתכלית ומה יהיה הסוף מאתנו וכו' זה צrisk בודאי כל אדם לךים, אפילו אדם פשוט לנמרי פג"ל. אבל תוכחה שהוחרר凡 הוא עניין אחר לגמרי, כי הוא בשמו כovich את האדם ומזכיר

לו עוננותיו, שאומר לו: "למה עשית עברה פלונית או מעשה הרעה הזאת ח'ו", וזה צריך האדם לזהר שלא להזכיר מעשים רעים שלהם, כי יכול להחליש נשמתם על-ידי זה, על-ידי שמעורר היריח רע על-ידי שמוביר עוננותיהם. וזה עקר הפרוש של תוכחה, כמו שמצוינו בפרש"י על פסוק "דברי קהلت" שכתב: "כל מקום שמצוינו בדברים אין אלא דברי תוכחה" וכו' גם כתוב בפירוש דברים שנמצא מצינו בכמה צדיקים שלא הזכירו אלא סמוך למיתה וכו' וכן משה וכו'. והעת, לכארה, הדבר תמורה, כי הלא משה בודאי הזכיר ואמר מוסר לישראל הרבה מקדים, שהיהיר אותם מادر לשמר את דברי התורה. אך עקר פרוש תוכחה היא, מה שהזכיר עוננותיהם, כמו שכתוב שם "במדבר בערבה" וכו', ופרש רשי"י שהם הפקומות שהבעיסו וכו'. וזה עקר שם תוכחה, ותוכחהposta לא הזכירם כי אם סמוך למיתה, אף על פי שהוא היה מזכירים בבחינת הקול הנ"ל, שעליידי זה היה מעורר

לְקַנְפִּי תְּפִלָּן עֲזֹות תַּקְבִּיב רֵיחַ טוֹב, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בַּפְנִים, אֶתֵּן לְפִי כֵּן לֹא הַזְכִּיחַם לְהַזְבִּיר עֻזּוֹנוֹתֵיכֶם כִּי אָמַר אָז. וַעֲזֵין עוֹד מֵהֶם בַּמְקוּם אַחֲרֵי:

## תְּפִלָּין

[א] עַל־יְדֵי רְצֻוֹת שֶׁל תְּפִלָּין שׁוֹמְרִים אֶת הָאֱמֹנוֹת שֶׁלּא יִגְנֹקוּ מִמֶּנָּה הַחַיצׁוֹנִים, וְעַל־יְדֵי זה נִשְׁמָר מִחוֹן גַּנְשָׁמָתוֹ וּמִקְבֵּל שֶׁכֶל חֶדֶשׁ וּגַשְׁמָה חֶרְשָׁה מִאוֹר הַפְנִים: (לק"א ס"י ל"ה אות ט)

[ב] צָרִיךְ כָּל אָדָם לְפִשְׁפֵשׁ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל עַת אֵם הוּא דָבָוק בְּהַשֵּׁם וַתְּבִרְךָ. וְהַסְּפִינָה שֶׁל דִּבְקוֹת הָוָא תְּפִלָּין: (לק"א ס"י ל"ח אות א')

[ג] עַקְרָב קָרְשָׁת הַתְּפִלָּין זָכֵין עַל־יְדֵי קָרְשָׁת הַדָּבָר וַתְּקַנוּ, וַתְּקַoon הַדָּבָר הָוָא עַל־יְדֵי שְׁלוֹמָדִין תּוֹרָה גַּם בְּעָנִיות וּדְחָקוֹת, וּבְכָל מִינֵּי חִשְׁכּוֹת וִצְרוֹת וּוּסְוּרִים רְחַמְנָא לְצַלֵּן הַעֲזָבִים עַל הָאָדָם כְּשַׁמְתַגְבֵּר אוֹ לְעַסְק בְּתוֹרָה, עַל־יְדֵי זה מַעֲלָה וּמַתְקֹן הַדָּבָר. וְעַל־יְדֵי זה זָכֵה לְדִבָּר בֵּינוֹ לְבֵין קְנוּנוֹ בְּשַׁלְחָבָת הַגְּבוּרוֹת, וּלְשִׁפְךָ

שיחו לפנֵי ה' בחרימות גָדוֹל, לדבר דברי אַמְתָה שֶׁבְּלִב בְּחִמִמוֹת הַלְּבָב, וּרֹאָה פְּחִיתוֹתָיו וְגַדְלָת הַבּוֹרָא, עד שֶׁנָּכַנְם בּוֹ בְּוֹשָׁה גָדוֹלָה עַל גָּדָל פְּשָׁעָיו בְּנֶגֶד רַב יְשִׁילִיט עֲקָרָא יְשִׁירָאֵל עַלְמַיִן, עד שָׂזָּכָה שְׁתַתְהַגֵּלה הַבּוֹשָׁה עַל פָּנָיו. וְאוֹי וּזְכָה לְאֹור הַתְּפִלִין, שָׁהֵם בְּחִינָת דִּבְקוֹת לְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ. אֲשֶׁרִי הַזָּכָה לָזָה (ען דברו את ז' ובוֹשָׁה בְּאוֹת ב'): (שם אות ב' ד' ה')

(ט) תְּפִלִין הֵם בְּחִינָת הָאָרֶת פָּנִים, עֲקָר פָּאָר שֶׁל יְשִׁירָאֵל. וְהֵם בְּחִינָת חַיִם, בְּחִינָת אַמְתָה. וּמִשְׁם עֲקָר הַעֲשִׂירָות וְכָל הַהַשְׁפָעָות טוֹבוֹת. וּבְכַשְׁפּוֹגְמַיִן בַּתְּפִלִין ח"ו, בָּא עֲנִיות וּבוֹזִינָות וּבוֹשָׁות, וְתִיחְיִוּ תְּלוּיִים מִנְגָר רְחַמְנָא לְצָלָן: (לק"א סי' מ"ז)

(ט) עַל-זֶה תְּפִלִין מִמְשִׁיבֵין עַל עַצְמָן הַזְּבָרוֹן לְזֹבֶר תִּמְדִיד בְּעַלְמָא דָאַתִי, דְהַיָּנוּ לְהַגְּדִיל דְעַתּוֹ בְּכָל יוֹם, לְהַבִּין הַרְמָיוֹם שְׁהָשֵׁם יְתִבְרָךְ מְרַמֵּוֹ לְאָדָם בְּכָל יוֹם שִׁיתְקַרְבֵ אֲלֵיו (ען זְבָרוֹן את ר' ה', וְעת אֹת ל"ו): (לק"א סי' נ"ד אות ג')

וְכֹל מַה שֶׁמְתַגְּבֵרִין לְשִׁבְרַת הַרְהֹרִי נָאוֹף, כִּי  
וּכְיֵין לְקַרְשַׁת הַתְּפָלוֹן. כִּי עַקְרָב תְּקוֹן הַתְּפָלוֹן  
נִמְשְׁבִּין עַל־יְדֵי הַיְּרָאִים וְהַבְּשָׂרִים שְׁגָרָאִים  
מִגְּנִי אָרֶץ, עַל יְדֵי שְׁעָלֵיהם מִתְגָּבָרִים  
הַהְרֹהָרִים בִּyoּתָר מַאֲדָם. וְהֵם מִתְגָּבָרִים  
בְּנֶגֶד אֵלֶּוּ הַהְרֹהָרִים, שִׁיכּוֹלִים לְהַבִּיא לִידֵי  
הַשְּׁחָתָת וּרְעֵחָ"ו, שַׁהְיָא בְּחִינַת הַחֲתִים בְּשָׁרוֹ  
בְּחִינַת חֹתֶם דְּקָלָפָה, וְהֵם מִתְגָּבָרִים בְּנֶגֶד  
וּבְזָרִים מֵהֶם בְּגָדֵל הַתְּפַשְׁטוֹתָם. וְהֵן מַעֲלִין  
מִבְּחִינַת חֹתֶם דְּקָלָפָה לְבְחִינַת חֹתֶם דְּקָדָשָׁה,  
שַׁהְיָא בְּחִינַת תְּפָלוֹן, הַתְּנוֹצָzoּת הַמְחִין, לִידְעָה  
וְלְהַזְּדִיעָה אֶלְקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם, שְׁעַל־יְדֵי זה  
נִמְשָׁךְ עַלְיוֹן הָאָרֶת הַשְּׁבָעָה רֹועִים, שֵׁהָם בְּנֶגֶד  
הַשְּׁבָעָה רָאשִׁים שֶׁל הַב' שִׁינֵּין שְׁבָתְתָפָלוֹן.  
נִמְצָא, שְׁעַל יְדֵי הַתְּפָלוֹן הַקְדוֹשִׁים צְרִיכִין  
לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הַתְּנוֹצָzoּת הַמְחִין בְּנֶגֶד. גַּם  
צְרִיכִין עַל־יְדֵי הַתְּפָלוֹן לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ תְּקוֹן  
הַצְּמַצּוֹם שֶׁל הַמְחִין, שֶׁלֹּא יֵצֵא הַמְחִין חַווֹּן  
מִהְגָּבוֹל. וְאֶפְלוֹ בְּקַרְשָׁה וּבְהַתְּנוֹצָzoּת אֶלְקוֹתוֹ

וַתִּבְרֹךְ, לֹא יֵצֵא חַווֹּן מִהְגָּבוֹל חַ"וּ, שֶׁלֹּא יָבֹא  
לִידֵי הַרִּיסָה חַ"וּ: (לק"ת ס"י ה' אות ז')

### פָּעֻנִית

(א) צָרִיךְ כֹּל אָדָם לְהַכְנִיעַ הַחֲמָר, וְזֹה נָעֲשָׂה עַל-יְדֵי הַתְּעֻנִית. בַּי עַל-יְדֵי הַתְּעֻנִית מְחַלְישֵׁן הַאֲרָבָעִים, שֶׁמְהַמֵּם בָּאים כֹּל הַתְּאוֹות, וְגַבְנָה וְנַחֲטָבָל הַגּוֹף וְהַחֲמָר שֶׁהָיָה בְּחִינָת סְכָלוֹת וְחַשָּׁה, בְּחִינָת בְּהַמָּה בְּחִינָת מִתְּהָ, וְנַתְגַּבֵּר וְנַתְעַלֵּה הַשְּׁכָל וְהַצּוֹרָה שֶׁהָיָה בְּחִינָת נְפָשָׁה, בְּחִינָת אָדָם, בְּחִינָת חַכְמָה וְאֹור וְחַיִם, וְנַחֲטָבָל הַשְּׁכָה וְזֹכָה לְזֹבְרוֹן. וּמַבְטָל הַדִּין וְהַחַשָּׁה וּמַמְשִׁיךְ חַסְדִּים בְּעוֹלָם. וְעַקְרָב תָּקוֹן הַתְּעֻנִית הָיוּ אַל-יְדֵי צְדָקָה, גַּם מַכְנִיעַ חַכְמָות חִיצׁוֹנִיות בְּנֶגֶד חַכְמָות הַתּוֹרָה, גַּם זֹכָה לְפָרְגָּסָה: (לק"א ס"י ל"ז' אות ג' ו')

(ב) עַל כֹּל צָרָה שֶׁלֹּא תָבֹא גַּזְרָין תְּעֻנִית, בַּי תְּעֻנִית הוּא בְּחִינָת הַאֲרָתָה וְנִשְׁיאָת פְּנִים, שֶׁהָיָה בְּחִינָת הַמְּתַקֵּת וּבְטוֹל הַדִּינִים, שְׁעַל-יְדֵי זה נַחֲטָבָל כֹּל הַצָּרוֹת. גַּם נַצּוֹלָין מַעֲנִיות וּמַחְרִפוֹת וּבְיוֹשָׁות וְזֹכָן

- לְקוֹטִי** פענייה עזות תקו<sup>ה</sup>
- לעשרה, גם זוכה שהקדוש ברוך הוא עוזה על ידו מופתים: (לק"א סי' מ"ז)
- [ג] הצדיק אכילהו היה יקר הארץ כי משבע את נפש דקנשׁה, ועל כן אסור לו להתענות. אבל מי שצורך להתענות, בודאי צריך להתענות ומצוה הוא: (לק"א סי' נ)
- [ד] על ידי התענית מכיניע את הבעם, וזה עקר מעלה התענית. על בן ביום התענית מתגרה הבעל דבר באדם יותר, ומomin לו בעס כדי לקלקל את התענית ח"ו. על בן צרי שMRIה יתרה לזה לשמר את עצמו מאד מאיש של הבעם ביום התענית ח"ו, כי עקר התענית הוא להכין את הבעם: (לק"א סי' נ"ז אות ו')
- [ה] על ידי התענית הוא מתקן את פניו ומחיזר לעצמו את חכמתו, שהוא צלם אלקים המPAIR בפניו, ואו הפליראים ממנה ואיזבו נופלים לפניו. אבל כדי להרבות השלום צריך גם להרבות בצדקה: (שם)
- [ו] על ידי התענית מתקן את הדבור, ואוי יכול לדבר לפני השם ותברך ולהתפלל בכוונה. ועל ידי תקון

הדברו מקרבין את הרחוקים להשם יתפלה, ועל ידי זה הוא משלים את האמונה וזכה לאמונה שלמה. ועל ידי זה זוכה לברר את המאכלים, ואנו נעשה על ידי אכילתיו יהוד קדשא בריך הוא ושביגתא אfin באfin: (לק"א סי' ס"ב אות ה ו')

[ט] תענית מבטל המחלוקת, הן מחלוקת בנסיבות והן ברוחניות, בהינו שאין יכול להתפלל או לעשות מה שאריך בעבודת ה', שהוא גם כן בכלל מחלוקת. והתענית מועיל לה, להכניית הלב לדבק הרצון בהקדוש ברוך הוא ולעשות שלום: (לק"א סי' קע"ט)

[ט] התענית מחייב מותם, הינו שמחיה הימים שעברו בחשך ואין להם שום חיות. כי מי שפוגם איזה יום, שאין עוזה בו מצאות ומעשים טובים, אבל שבון בשח"ז עוזה בו רע ח"ו, אוי אין לאתו היום חיות, והוא ממית אותו היום (יעין בפנים), והתענית מחייב הימים המותים הללו. והכל לפיה התענית, וכל מה שמתבענה ביותר, כך הוא מחייב יותר ימים המותים שעברו בחשך: (שם)

## לְקוֹפִי עַזּוֹת תְּקִנָה תְשׁוּבָה

[ג] על-ידי התענית זוכה לשמחה, ובכפי ימי התענית  
בן זוכה לשמחה: (שם)

[ד] מה שמרתעני על חלום לא טוב, הוא כדי להמשיך  
שמחה על-ידי התענית ב"ל, שזה עקר תקון  
החלום. על-ין מי שאינו רוץ להתענות על  
החלום, אומרים לו הימייטים: "לך אכל בשמחה  
לחמץ". כי עקר התקון על-ידי השמחה: (לק"ת סי' ה'  
אות י')

[ה] ביום התענית טוב לומר פרשיות כל הקרבות  
של ספר ויקרא, כמו שהם מסדרים כבר  
במעמדות: (חי מורה"ן סימן תקכ"ט)

## תְשׁוּבָה

[ו] עקר התקון של כל העונות הוא על-ידי הצדיק  
האמת.ומי שרוצה לופות לאחרית טוב לנצח  
צורך להשתדל בכל فهو להתקרב לצדיקי אמרת  
ותלמידיהם, ויספר לפניו הצדיק כל לבו, הינו ודי  
דברים, ועל ידי זה מוחלין לו כל עונותיו. כי  
עונותיו של אדם רקויין על עצמותיו. כי כל

עֲבָרָה יִשְׁלַח לְהַצְרוֹפָ אֶתְיוֹתָה, וּכְשֻׁוּבָר אֵיזָה  
עֲבָרָה, אֵיזָה נְחַקֵּק צָרוֹפָ רַע עַל עַצְמוֹתָיו בְּפִי  
אֶתְיוֹת הַלְאֹ שָׁעַבָּר, וְעַל יְדֵי זֶה מְכוּנִים בְּחִנָּת  
הַדְּבָרָו שֶׁל הַלְאֹ הַזֶּה שָׁעַבָּר בְּתֹוךְ הַטְמָאָה. וְעַל-  
יְדֵי זֶה מַבִּיא מְלֻכּוֹת דְּקַרְשָׁה לְתוֹךְ גָּלוֹת דְּסִטְרָא  
אַחֲרָא, וְזֶה הַצְרוֹפָ הַרְעָ שְׁנַחֲקָק עַל עַצְמוֹתָיו  
נוֹקָם בּוֹ. וְעַל-יְדֵי זֶה דְּבָרִים לְפִנֵּי הַתָּלִמיד חָכָם  
יָצָא מַעַצְמוֹתָיו אֶתְיוֹת הַחֲקוּקִים עַלְיָהֶם  
וְנִתְחַקֵּן הַפְּלָל: (לק"א ס"ד אות ה')

(ב) עַל-יְדֵי שָׁאֵישׁ הַיִשְׂרָאֵלִי נִתְעוֹר בְּתִשׁוּבָה עַל-יְדֵי  
שְׁחַרְגִּישׁ טָמֵא קְטָנָה שְׁמַבְלַבָּת אֶתְהוּ בְּתִפְלָתוֹ  
וְעַבְדָּתוֹ, עַל-יְדֵי תְּשׁוּבָתוֹ גּוֹרָם שְׁגָם הַרְשָׁעִים  
הַגְּמֹורִים שִׁיצְאוּ מִפְלָל יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי רַבִּי  
מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים, גַּם הֵם נָעֲשִׂים בְּפִאָ לְקַרְשָׁה  
וְחוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, וְעוֹזְרִים לְעוֹבֵדִי הַשֵּׁם שִׁיבְנָנוּ  
בְּנִינִים דְּקַרְשָׁה: (שם בסוף)

(ג) עַקְרָב הַתִּשׁוּבָה כִּשְׁיִשְׁמַע בְּזִוְנוֹ יְדָם וַיְשַׁתְּקָה,  
וַיַּסְפֵּל בְּזִוְנוֹת וְשִׁפְיכּוֹת דָּמִים הַבָּאים עַלְיוֹ.  
וְזֶה הוּא מִמְּעַט הַדָּם שְׁבַחַל הַשְּׁמָאָלִי וְזֶבֶחָ

לְקוֹפִי עַזּוֹת תְשִׁיבָה תְּקִיא

וְעַל יְדֵי זֶה זָכָה לְכִבּוֹד אֱלֹקִים: (לק"א  
ס"י ו' אות א' ב')

[ג] קָדָם הַתְשִׁיבָה עַדְין אֵין לוֹ הָיוּת, כְּאֹלוֹ עַדְין לֹא  
נָתַתָּה בְּעוֹלָם, כִּי טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא מִשְׁגָּבָרָא.  
וְכַשְׁבָּא לְטַהֲר אֵת עַצְמוֹ וְלַעֲשׂוֹת תְשִׁיבָה, אוֹ מִבֵּן  
אֵת עַצְמוֹ שִׁיחָה לוֹ הָיוּת בְּעוֹלָם, עַל־כֵּן תְשִׁיבָה  
הִיא בְּחִינָת אֲהֵיהֶן, הִנֵּנִי אָנָא וְמַיִן לְמַהְיוֹ פָנַיְלָה: (שם  
אות ב')

[ה] גַם צָרִיךְ לְדִעָת, שַׁבְשָׁבָא לְטַהֲר וְלַעֲשׂוֹת תְשִׁיבָה  
אוּמָרים לוֹ הַמְתַן. הִנֵּנִי, אָפְ שַׁהְוא צָרִיךְ לְמַהְר  
מַאֲד לְהַמְלִיט עַל נִפְשׁוֹ לְבָרָח מִתּוֹךְ הַחַשָּׁד, אָפְ  
עַל פִּי כֵּן אֶל יְבָהָלוּהוּ רַעֲיוֹנוֹ כְּשַׁרוֹאָה רְחוּקוֹ  
מִתְפָּלָה וּמִכָּל הַקְּבָרִים שְׁבָקְרָשָׁה, כִּי הַהְכִירָה  
לְהַמְתַן עַד שִׁזְוָבָה לְתַקּוֹן גָּמוֹר, כִּי זֶה בְּחִינָת:  
"הַבָּא לְטַהֲר מִסְעִין לוֹ וּכְי' אוּמָרים לוֹ הַמְתַן",  
וְהַבָּנָה: (שם)

[ו] צָרִיךְ לְאַחַז תְּמִיד בְּמִדְתַּת הַתְשִׁיבָה, כִּי אַפְלָוּ  
בְּשָׁעָה שָׁאַדְם אֹמֵר "חִטְאָתִי עֲוִיתִי פְּשֻׁעָתִי",  
אַפְלָוּ זֶה אֵי אָפְשָׁר לוֹ לֹמֶר בְּלִי פָנִיה. נִמְצָא,

תקיב לְקוֹפִי עַזּוֹת תְשׁוֹבָה

שֶׁצָּרֵיךְ לְעַשּׂוֹת תְשׁוֹבָה עַל תְשׁוֹבָה הָרָאשׁוֹנָה,  
הַיְנוּ עַל "חַטָּאתִי עֲוֹתִי פְּשֻׁעָתִי" שֶׁאָמַר: (שם א'ות  
(ג))

[ג] וְאַפְלוּ אִם יוֹדֵעַ הָאָדָם בְּעַצְמוֹ שֶׁעָשָׂה תְשׁוֹבָה  
שְׁלִילָה, אֲפִלּוּ עַל פִּי כֵן צָרֵיךְ לְעַשּׂוֹת תְשׁוֹבָה עַל  
תְשׁוֹבָה הָרָאשׁוֹנָה. כִּי מִתְחָלָה בְּשֻׁעָתָה, עָשָׂה לִפְנֵי  
הַשְּׁגַנְתּוֹ. וְאַחֲרֵיכֶם בּוֹדָאי בְּשֻׁעָתָה תְשׁוֹבָה, בּוֹדָאי  
הָוָא מִכְיר וּמִשְׁגֵּג יוֹתֵר אֶת הַשֵּׁם יְתִבְרָה, נִמְצָא,  
לִפְנֵי הַשְּׁגַנְתּוֹ שְׁמִשְׁגֵּג עַכְשָׁוֹ, בּוֹדָאי הַשְּׁגַנְתּוֹ  
הָרָאשׁוֹנָה הָוָא בְּבִחַנָּת גְּשֻׁמִּוֹת. נִמְצָא שֶׁצָּרֵיךְ  
לְעַשּׂוֹת תְשׁוֹבָה עַל הַשְּׁגַנְתּוֹ הָרָאשׁוֹנָה, עַל  
שְׁהָגְשִׁים אֶת רֹמְמֹות אַלְקִוּתוֹ יְתִבְרָה. אֲשֶׁר־  
הַזָּכָה לְתְשׁוֹבָה כְּפֹואָת: (שם)

[ה] הַתְשׁוֹבָה צָרֵיךְ לְהִזְהִיר בְּשַׁלֵּשׁ תְּנָאִים: שִׁירָאָה  
בְּעִינֵי, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ יִבְנֶן וּשְׁבָב. כִּי צָרֵיךְ  
הָאָדָם לְשׁוּם עַינֵי וּלְבָבָו הַיְטָב עַל דָּרְכָיו,  
וּלְהַסְתַּכֵּל עַל תְּכִלָּתוֹ הַנְּצָחִי וּלְיִשְׁבַּע אֶת עַצְמוֹ  
הַיְטָב, וּלְשִׁמְעַת הַיְטָב כָּל דָּבָרִי רַבּוֹתֵינוּ  
הַקָּדוֹשִׁים וְאוֹזֵבָה לְתְשׁוֹבָה בָּאָמָת: (שם א'ות ה')

## לקוטי

תשובה

## יעוזת

תקג

[ב] עקר התשובה על ידי ענוה, שהאדם צריך לשים עצמו פאן, במדבר לדוש, ולא ישגיח כלל על המחלוקת ובוונות שمبرין אותו, רק יחויק במדת השתייה וייה מון השומים חរפתם ואינם משבים ובג"ל. ואו נקרא חכם באמה וזוכה לחשיבה, שהוא בוחנת פתר, שעליידי זה זוכין לבבود אמת ונצח, שהוא בבוד אלקי פג"ל: (שם אות ר)

[ג] בשׁוֹצָה אָדָם לִילֵך בְּדַרְכֵי הַתְשׁוֹבָה, צָרִיך לְהִזְהִיר בְּקִי בְּהֶלְכָה. וצָרִיך לְהִזְהִיר לו שְׁנִי בְּקִיאוֹת, הַינְוּ בְקִי בְּרַצּוֹא בְקִי בְּשׁוֹב, שַׁזְחָו בְּחִינַת עִיל וְנִפְיק, בְּחִינַת "אִם אָסֵק שְׁמִים שֶׁם אַתָּה וְאַצְיָעָה שָׁאוֹל הַנֶּק". הַינְו, מֵי שְׁרוֹצָה לְשׁוֹב לְהַשְּׁמָם יַתְפַרְה, צָרִיך לְחִנְגָּר מַתְנִיו שִׁיתְחַזֵּק עֲצָמו בְּדַרְכֵי ה' תָמִיד, בֵּין בָּעֵלָה בֵּין בִּרְיָה, שֵׁם בְּבָחִינַת "אִם אָסֵק שְׁמִים שֶׁם אַתָּה וְאַצְיָעָה שָׁאוֹל הַנֶּק". הַינְו, בֵּין שיזפה לאיה עלייה, לאיה מדרגה גדרלה או קטנה, אף על פי כן אל יעמוד שם ולא יסתפק

תקיד לקובטי עוזה תשובה

עצמם בזה, רק ציריך שיזיה בקי בזה מארך  
לידיע ולהאמין שהוא ציריך לילך יותר וייתר  
וכו, שזו בוחינת בקי ברצוא וכו'. וכן להפכה,  
שאפלו אם יפל ח"ו למקום שיפל, אפלו  
בשאול תחתיות ח"ו, גם שם אל יתיאש את  
עצמם לעולם בשום אפן, יהי איד שיזיה, רק  
יחפש ויבקש את השם יתברך ויחזק עצמו  
בכל מקום שהוא בכל מה ישוכן. כי גם  
בשאול תחתיות נמצאת השם יתברך, וגם  
משם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך, וזה  
בחינת "ואציעת שואול הנך", בוחנת בקי  
בשוב. כי אי אפשר לופות לחשובה כי אם  
בשבקי בשתי בקיאות אלו. ובאמת היא  
בקיאות גדויל מארך, שיזכה לידע שצרכין ליגע  
עצמם ולטרח בעבודת ה' תמיד, ולצפות בכל  
עת להגעה למדרגה גבורה יותר, ואף על פי כן  
אל יפל משום דבר, ואפלו אם יהי איד  
שיזיה ח"ו, אף על פי כן אל יפל בדעתו  
בכל, ויקים "ואציעת שואול הנך" בפ"ל. ובשים

## לְקוֹפִי עַזּוֹת תְּקֻשָּׁה תְּשֻׁבָּה

לו שני בקיאות אלו, אזי הוא הולך בדרכיו התשובה, ואו ימין ה' פשוטה לקבל תשובהו, וזכה לכבוד ה', ונעשה עליו זה אדם לשכת על הפה, אשר לו: (שם אות ד' ובסוף)

[א] מה שיש במה לומדים שלומדים תורה הרפה ואינם חווים בתשובה, ואדרבא, הם חולקים על הצדיקים, וזה מלחמת שלומיד שלא לשמה כי אם בשילוב כבוד ורביות להתייר ולקונטר, ואוי על ידי התורה ניכנס בו ערימות יותר. כי בההתורה יש בה בחינת צדיקים ילבו וכו' ופושעים יכשלו בהם, ואוי מההתורה שבעל פה נעשה לו פה לדבר על הצדיק עתק בגואה ובוז. ויש צדיקים גודלים מבחרים, שהם יודעים מאייה הלבות של התורה נעשו אצלם אלו הצופים רעים שמדוברים על הצדיקים, והם מעלים אלו הצופים וחווים ועושים מהם הלבות וכו' (פמברר בפניהם עז שם בסימן י'ב): (לק"א סי' י"ב אות א' ד')

[ב] בשינוי אדם שהם מחוץ ל�建ה מקרבין את עצמן לפנים מהקדשה, הן גרים שמנגירים, הן בעלי

# תקשו ל��וטי עיטה תשובה

תשובה שגמ הם הוו מבחן, בשם קרבין  
ומכנים אין אותם לפנים זה עקר בבוד השם  
יתברך, וכיין אסתלק ואתיקר שמא דרך שא  
בריך הוא עלא ותתא, ומעלין את הבוד  
לשרצו. ועלידי זה ממשיכין שלום בעולם: (לק"א

ס"י י"ד אות א' ב')

(א) עלידי ענוה ושבנות בתכליות זכין ל תורה, עד  
שיזכה להoir במלוד תורה בשישי נשות  
ישראל המשרשים בתורה, ועלידי זה יוכל  
להoir ולעוזר בתשובה אף הרחוקים ממנה  
במה פרסאות. ואפל פושעי ישראל אלף כל זמן  
שניהם ישראל נקרא עליון, אף על פי שחטא  
ישראל הוא, יכולם להoir לו אל מקום שהוא  
הארה משרש נשמותו עלידי תורה, ועלידי זה  
חויר בתשובה: (שם אות ג' ה')

(ב) בשמאים ומעורין הרחוקים בתשובה, עדין הם  
רחוקים מהדרך מאה, יכול להיות להם  
מניעות רבות, וצריך להם יענות רבות כדי  
להפסיק מהם הבוגרים הצעירים שהלבשו. כי

לְקוֹפִי עַזּוֹת תְשׁוּבָה תְּקֻווֹתִים

אלו הַבָּגָדִים הַצּוֹאִים מִפְסִיקִים בָּמוֹ נֶהָר הַמִּפְסִיק,  
שֶׁאָי אֲפָשָׁר לְהַלֵּךְ דָּרְךְ אֹתוֹ הַנֶּהָר. עַל-כֵּן אֶל  
יְבָהָלָךְ רְעִוָּנִיךְ, כַּשְׁאַתָּה רֹאָה שְׁאַתָּה רֹצֶחֶת  
לְהַתְּקִרְבָּה וּבָאִים עַלְיךָ מִנְיעָות עַצְמוֹת, בַּי בְּהַכְּרוֹחַ  
שִׁיחַיו לְךָ מִנְיעָות רַבּוֹת וּעַצְמוֹת, בַּי בְּלִם גַּמְשַׁכִּין  
מִהַּבָּגָדִים הַצּוֹאִים שָׁנָעָשׂוּ מְעוֹנוֹתָיו. וַצְּרִיכִים  
לְסֶבֶל גִּיעָות וּמְרִירֹות, עַד שִׁישְׁלִיךְ מַעַלְיוֹ  
הַבָּגָדִים הַצּוֹאִים. וּעַל-יְדֵי זֶה יַתְּבַטְּלוּ כָּל  
הַמִּנְיעָות וְהַמְּסִכִּים הַמְּבָדִילִים בּीּוֹן לְבֵין  
הַקְּדָשָׁה: (שם אות ה')

[טו] לְדִבֶּר עִם חֶבְרוֹ בְּמֹסֵר וּוֹרָאת שָׁמִים וּלְעוֹרָרֹת  
לְתְשׁוּבָה הוּא תְּקוּן קָרִי: (שם בסוף)

[טז] צָרִיךְ לְתַקֵּן גַּם כָּל הַחֲטָאים שָׁעָשָׂה בְּשׁוֹגָג, וּעַל-  
יְדֵי זֶה זָכוּן לְשִׁלְמֹות לְשָׁוֹן הַקְּדָשָׁה שַׁהְיָה בְּחִינָת  
תְּקוּן הַבְּרִית: (לק"א ס"י י"ט השמות בסוף)

[טז] דָע, בַּי תְשׁוּבָה הוּא לְהַשִּׁיבָה הַדָּבָר לִפְקוּם שְׁגַטֵּל  
מִשְׁם, דָהִינוּ לְהַשִּׁיבָה וּלְהַחֲזִיר הַדָּבָר לְשָׁרְשָׁו.  
וּשְׁרַשְׁׁכָל הַדָּבָרים הִיא חֲכָמָה, לְכֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד  
לְשִׁמְרָה אֶת חֲכָמָתוֹ וּשְׁכַלּוֹ מִשְׁבְּלִיּוֹת חִיצְׁנוֹת

# תקה לקווי עוזת תשובה

וממְחַשּׁבָות זֶרֶת, וּמִכֶּל שָׁכֵן מִהְרָהוֹרִים רְעִים. כי  
 כָּל הַפְּגָםִים וְכָל הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת כָּלֵם בָּאים  
 מִפְּגָם הַמְּחַשָּׁבָה, שֶׁאָינָנוּ נָהָר לְשִׁמְרָה פָּרָאִי שֶׁלָּא  
 תִּצְא חַיָּן מִגְבּוֹל הַקְּדָשָׁה. וּכְשָׁנָה רַי שׁוֹמֵר  
 הַמְּחַשָּׁבָה הַיְּטָב, שֶׁהִיא הַחֲכָמָה שְׁבָמָת, זֶהוּ עֲקָר  
 תְּקוּנוֹ וְתְשׁוּבָתוֹ (עַזְנַת כ"ה כ"ז כ"ז): (לק"א ס"י ל"ה אota  
 א')

(ח) עֲקָר הַתְּשׁוּבָה תָּלוּי בְּלֵב, הַינּוּ בַּמְּחַשָּׁבָה שְׁבָלֵב,  
 שִׁיחַת גָּבָר לְבָרָח מְמַחַשָּׁבָות רְעוֹת וְלַחֲשָׁב בְּכָל עַת  
 מְחַשָּׁבָות טוֹבָת. לְשׁוּם אֶל לְבוֹ הַיְּטָב מַה יְהִי  
 תְּכִלָּתוֹ וִסְוּפוֹ וְכוֹ, וְלַחֲשָׁב עַצּוֹת וְתְחִפּוֹלוֹת אֵיךְ  
 יוֹפָה לְשִׁוב אֶל הַ, וּעֲלֵידִי זֶה יוֹפָה לַתְשׁוּבָה.  
 וּעֲלֵידִי זֶה יוֹפָה לְהַגִּיעַ וְלַהֲשִׁיג אֲוֹרִיתָא דְעַתִּיקָא  
 סְתִּימָה, הַינּוּ סְתִּירִי פְּנִימִיות הַתּוֹרָה, שֶׁזֶהוּ עֲקָר  
 שְׁעַשְׂיעַ עַזְלֵם הַבָּא: (לק"א ס"י מ"ט א' ד' ו')

(ט) תָּשִׁירִי וְגַיְסֵן הִם יְמִי תְשׁוּבָה בְּיוֹתָר. כי בְּגַיְסֵן  
 עַתִּידִין לְגַאֲול, וְאֵין הַגָּאָלָה אֶלָּא עֲלֵידִי תְשׁוּבָה:

(שם ו')

## לקוטי

תשובה

## יעוזה

תקיט

[ב] צריך להיות נגבור לרוץ ארת, כי אפלו בשותה לעשות תשובה וلتיקנו מה שקלקל, עדין צריך למלאות העבודה שהיה יכול לעשות בומן שהיה נזוף לפניו השם יתברך. על-פנן צריך לרוץ היטב, להזכיר הרבה בעבודת השם יתברך, כדי שיוכל למלאות חסרון העבודה שהיה יכול לעבוד בימי קלאילו: (שם בסוף)

[כא] כל המצוות והעברות, עקרן על-ידי שמוציאין מפה אל הפעל. כי עקר שלימות המוצה הוא רק בשמוציאין אותה מכח אל הפעל, דהיינו בשותה לעשותה בפועל. ובשמוציאין המוצה מכח אל הפעל, היא בוחינת בראיה העולם ממש, ותהי הוא מקיים את כל העולם בלו. וכן להפה, בעברה ח"ז, בתחילת העברה בכח שהושיב לעשותה ח"ז, ואחר כך בשמוציאיה מכח אל הפעל ועושה אותה ח"ז, אז הוא רשע גמור וחשוב במתה, ותהי מאבד עצמו, מאבד עולם מלא ח"ז. כי כל העולם לא נברא רק על-ידי בוחינה זאת, שיציא מכח אל הפעל על ידו יתברך. ועל-פנן בכל עברה

ח"ו פוגמין בכלליות העולמות ובכלליות השמות הקדושים רחמנא לצלן רחמנא לשובן, ואין תקנה כי אם בתשובה, כי על ידי תשובה עליידי שמתחרטים על העברה ועוזין אותה, על ידי זה נתתקן כל הפל, וחזר ומוציא תקון כל העולמות מפיה אל הפעלה: (לק"א סי' ס"ו אות ב')

(כט) עליידי תשובה מאהבה אין נשאר מהחטאים שום שם. ואו זוכה להתפלל וללמוד בשכל צח, שהוא בחינת מחין דגדלות, ואו יכול להתפלל בראשו וללמוד ולהבין בלי עיון. זוכה להדרש מהו בכל יום יום: (לק"א סי' ע"ז)

(כט) צריד כל אדם לראות שמאדו לא יהיה עבוב ביאת משיח, והינו שיראה לתקן מעשיו ולעשות תשובה שלמה, כדי שהוא לא יעכב בעוננותיו ביאת משיח: (לק"א סי' ע"ט)

(כט) עקר התשובה תליה בתורה, הינו פשלומיד תורה ומתרגע בה עד שזכה להבין דבר מתוד דבר ולחידש בה לשם שמים, וזה תשובה גמורה (ען תלמוד תורה אות י): (לק"א סי' ק"ה)

# לקוטי עוזת תשובה תקנא

[כח] אם יופה שירגיש באמת כאב חטאינו, דהינו כשימול ערלה לבבו עד שירגיש לבבו באמת גדיל באבו, ויצטער ויתחרט וישוב בתשובה באמת, אוי ירגישו גם כל הלבבות של כל הטעות שנמשכו ממנה, הן בנוו ממש, הן אותם שנמשכו למקום אחר ח"ו, כלם יהיה גמול ערלה לבכם וירגישו היכן הם מטלים, ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם ויתעורר לו לתשובה כלם: (לק"א

ס" קמ"א)

[כט] החלוק שבין מיתה לחיים הוא רק אצל זה האדם הנמשך אחר תאונות האכילה ושתיה, ואצלו נברת המיתה. אבל הצדיק הבודש את יצרו, ואלו במה שהתר לו הוא אוחו את תאונותיו בידו, הוא תמיד חי אפילו לאחר מיתה, ואין חלוק אצל בין מיתה לחיים: (לק"א ס" קמ"ד)

[כע] ציריך האדם לחום על נפשו, לMahar לשוב להשם יתברך בילדותו קדם שיזקין, כי או שומע עדין קול הכרז ששל התורה שembrות בכל יום וקוראת את האדם שישוב להשם יתברך, שהם

תקכב **לקוטי** תשובה **יעוזה**

המתחשבות של הרהורי תשובה הבאים על האדם בכלל פעם. אבל לאחר שגוזן קשה יותר להסבירו (וינו בפנים בסימן ר'ו): (לק"א סי' ר'ו)

[כח] יש דברו של תשובה, בוחינת "קחו עמכם דברים וושוכו אל ה". הינו שצרכין להרבות בדפורים מאר, עד שישפך שיווח במים לפני השם יתברך, שיוכחה לתשובה באמת. זה וזה זכין על-ידי נקי האמת, שהם: תפלה - להתפלל באמת, ותורת אמת, וshedוכים וווגנים אמתיים. וכל זה זכין על-ידי הילל והודאה להשם יתברך ועל-ידי למוד ההלכות, שהם עקר שעשו עולם הבא: (לק"ח סי' ב' אות ד')

[טט] צרייך לדעת שאיש היישראלי הוא רחוק לנמרי מעוז, ואין עוז שיק לו כלל לפि דקותו ורוחניתו. על-פני העוז ח'ו, הוא משאוי בבד מאר מאד לאיש היישראלי, שאי אפשר לשא כלל זאת המשאוי על עצמו אפילו יום אחד, כי המשאוי של עוז קשה וכבר יותר מכל המשאות של כל מני יסורים שעולם. על כן

## לקוּפִי עַזּוֹת תְּקִנָה תְּשִׁיבָה

צַרֵיךְ כֵל אֶחָד לְרַחֲם עַל עַצְמוֹ, לְהַשְׁתַּדֵל לְשׁוֹב  
מְעוֹנוֹתָיו, וְלִבְקַשׁ מִאֵד מַהְשָׁם יִתְבָּרֵךְ שִׁיזְפָּה  
לְמִצְאָמָנָה שִׁיחָה רַחֲמָן אַמְתִי, שִׁיאַיר בּוֹ דָעַתּוֹ  
וַיּוֹצִיאוּ מְעוֹנוֹתָיו. בַיְ פֵה עֲקָר הַרְחַמָנוֹת הַגָּדוֹל  
מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוֹת [עַזְנִין צָדִיק אָזְנָת צָ"ו וְתוֹכָה  
י"ז]: (לק"ת ס"ז אָזְנָת ג)

(ט) עֲקָר הַתְּשִׁיבָה הַשְׁלִמָה הִיא, בְּשָׂאָדָם עֹזֶב בְּאַלְוָן  
הַמְּקוֹמוֹת מִפְּנֵשׁ שִׁיחָה קָדֵם הַתְּשִׁיבָה, כֵל אֶחָד  
לְפִי מָה שָׁעַבְר עַלְיוּ בִּימֵי הַקּוֹדְמִים. וְכַשְׁעֹזֶב  
בְּאַלְוָן הַמְּקוֹמוֹת וְהַעֲנִינִים שִׁיחָה מִתְחָלָה מִפְּנֵשׁ,  
וְעַכְשָׂו פֻּנָה עַרְפָ מִהָם וְכּוֹפָה יִצְרוּ לְבָלִי לְעַשׂוֹת  
עוֹד מָה שָׁעַשָּׂה, וְהוּ עֲקָר הַתְּשִׁיבָה הַשְׁלִמָה וּרְקָם  
זה נִקְרָא תְּשִׁיבָה: (לק"ת ס"מ"ט)

(א) עֲקָר הַתְּשִׁיבָה עַל-יְדֵי בּוֹשָׁה, בַי צַרֵיךְ לְהַתְּבִּישׁ  
מִאֵד מִלְּפָנָיו יִתְבָּרֵךְ (עַזְנִין בּוֹשָׁה אָזְנָת ד). זֶה זָכִין  
עַל-יְדֵי שְׁרוֹאַזְנָת עַצְמוֹ עַם הַצָּדִיק הַאֲמָת (עַזְנִין  
צדיק ק"ח): (לק"ת ס"ע"ב)

(א) מֵשְׁרוֹצָה לְזִופּוֹת לְתְשִׁיבָה, יִהְיָה רְגִיל בְּאִמְרָת  
תְּהִלִים, בַי תְּהִלִים מְסֻגָל לְתְשִׁיבָה. בַי יִשְׁמַעְנָה

רבות מארד מלעשות תשובה. כי יש אחד שאין לו התעוורות כלל לתשובה, ואפלו מי שמרתעיר לעשות תשובה יש במה מניעות לה, כי יש במה ששער התשובה סגור בפניהם, ויש שאיןו יודע להגיע אל השער השיך לו, שדרך שם דיקא צrisk לשוב להשם יתברך, וכיוצא בה שארי מניעות המונעים את האדם מן התשובה, עד שיכול ח"ו לבנות ימי ולמאות שלא תשובה ח"ז. ועל כל זה מסג'ל אמרית תהלים, שאפלו אם אין לו שום התעוורות להשובה, על ידי תהלים יזכה להתרעיר להשובה. כי כל אדם ואדם כפי מה שהוא, יכול למציא את עצמו בחוץ אמרית תהלים, ועל ידי זה יזכה להתרעיר ולבנות תשובה, ולבוא לשער של תשובה השיך לנשمتו, ולפתח השער עד שיזכה להשובה שלמה. ועל ידי זה ישוב השם יתברך אליו וירחמהו, אשר לו. ועל כן בימי אול ועשרה ימי תשובה עוסקין כל ישראל באמירת תהלים, כי אמרית תהלים

## לקיוטי עוזות תקבה תמיינות

מסגָל לחתשּׁוּבָה. אֲבָל צְרִיכֵין לְעַסֶּק גַם בְּכָל הַשָּׁנָה  
בְּלָה בְּאִמְרָת תְּהִלִּים בְּכֹונָה, בְּדִי לְזֹפּוֹת לַחֲשּׁוּבָה  
כֹּנְלָה: (לק"ת סי' ע"ג)

על כל עבירות שבעוולם מועיל תשובה, ואפלו על  
העוזן החמור שבחורה, שהוא מי שהוציא ורע  
לכטלה במזיד ח"ו, או כל מיין פגם הפרית  
החרמורים ח"ו, על הכל מועיל תשובה. אין בנות  
הゾהר הקדוש בפשותו. כי באמת אין לך דבר  
שעויד בפני התשובה, כמו שאמרו ר"ל. ו כבר  
 מבאר, שעקר התשובה השילמה אי אפשר לזופת  
 כי אם על ידי צדקון אמת, ועל ידם יתקן הכל:

(שיחות הר"ן סי' ע"א)

## תמיינות

עיקר קבלת על מלכות שמים הוא על ידי  
שמשליכין ומבלתיין כל החכמוֹת, רק לילך  
בתמיונות ופשיות. כי רק התורה הקדשה  
היא החכמה האמתית, ושאר כל החכמוֹת הם  
בטלים אצלה: (לק"א סי' קב"ג)

(ב) צָרִיךְ כֵּל אֶחָד לְהַשְׁלִיךְ כֵּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת  
הַשְּׁם יְתִבְרָךְ בְּפִשְׁטוֹת וּבְתִּמְימּוֹת. כִּי צָרִיךְ שְׂיִחוֹ  
מְעֻשֵּׂיו מְרַבִּים מִחְכָּמָתוֹ, כִּי לֹא הַמְּדָרִישׁ הוּא  
הַעֲקֵר אֶלָּא הַמְּעֵשָׂה, לֹא מִבְּעֵיא חֲכָמוֹת שֶׁל  
סְתִּים בְּנֵי אָדָם שֶׁהָם בְּאַמְתָּה שְׁטוֹת וּבְסִילּוֹת,  
בוֹדָאי צָרִיכֵין לְהַשְׁלִיכֵם לְגַמְרֵי, אֶלָּא אֶפְלוֹ  
חֲכָמוֹת גַּמְרוֹת, אֶפְלוֹ מַיְשִׁישׁ לוֹ מַה גָּדוֹל  
בְּאַמְתָּה, בְּשִׁמְגַע לְאֵיזָה עֲבוֹדָה, הוּא צָרִיךְ  
לְהַשְׁלִיךְ כֵּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲסֹק בְּעֲבוֹדָתוֹ יְתִבְרָךְ  
בְּפִשְׁטוֹת וּבְתִּמְימּוֹת. וּצָרִיךְ אֶפְלוֹ לְהַתְּנַגֵּג  
וְלַעֲשׂוֹת דָּבָרִים שְׁגָרָה בְּמַשְׁגַּע בְּשִׁבְיל עֲבוֹדָת  
הָרָא, כִּי צָרִיכֵין לְפָעָמִים לַעֲשׂוֹת דָּבָרִים הַגְּרָאִין  
בְּשִׁגְעֹן כִּי לַעֲשׂוֹת רְצֹנוֹ יְתִבְרָךְ. כִּי צָרִיכֵין  
לְהַתְּנַגְּלֵג בְּכָל מִינֵּי רֶפֶשׁ וּטִיט בְּשִׁבְיל עֲבוֹדָת הָ  
וּמְצֹוֹתָיו יְתִבְרָךְ, וְלֹא דָוַקָּא בְּשִׁבְיל מְצֹוֹה מִפְּשָׁשׁ,  
אֶלָּא כֵּל דָּבָר שִׁ�ִשׁ בּוֹ רְצֹן הַשְּׁם יְתִבְרָךְ נִקְרָא  
מְצֹוֹה. וּצָרִיךְ לְגַלְגֵּל עַצְמוֹ בְּכָל מִינֵּי רֶפֶשׁ וּטִיט,  
כִּי לַעֲשׂוֹת אֵיזָה רְצֹן וְנַחַת לְהַשְּׁם יְתִבְרָךְ.  
וְכֹשֶׁאַהֲבָתָו חֹזֶקה כֵּל כִּי לְהַשְּׁם יְתִבְרָךְ, אֲזִי הוּא

## לְקוֹטִי עַזּוֹת תְּקֻבוֹת הַמִּימָוֹת

בְּחִנָּת בֵּן יָקִיר, וְחַבֵּב מַאֲדָר לְהַשֵּׁם יִתְּפַרְךָ. וְהַשֵּׁם יִתְּפַרְךָ חֹמֶל עַלְיוֹ וּמְנִיחֹו לְחַפֵּשׁ בְּגַנְגִּיאָה דְּמַלְפָא הַגְּנוּזִים וְצַפּוֹנִים בְּיוֹתָר, עַד שָׂוֹכָה שִׁיתְגַּלְהָ לוֹ הַהְשָׁגָה שֶׁל צָדִיק וּרְעֵעַ לוֹ רְשָׁעָ וּטוֹב לוֹ וּכְיוֹ, וּזְוֹכָה לְסִתְרֵי תּוֹרָה, וְלְהַעֲלוֹת הַמִּשְׁפְּט שְׁגַפֵּל עַד הַתְּהוֹם וְלִתְקַנֵּו: (לק"ת סי' ה' אות ט"ז)

[ג] כִּשְׁאָדָם הָולֵךְ אַחֲרֵ שְׁבָלוֹ וְחַכְמָתוֹ, יוּכַל לְפָלֵ בְּطֻעוֹתִים וּמִכְשׂוֹלֹתִים רַבִּים, וְלִבְוא לִידֵי רַעֲוֹת גְּדוּלֹות ח"ג, כְּאֶשֶּׁר בָּכָר רַבִּים נִכְשָׁלוּ וַיַּנְפְּלוּ מַאֲדָר לִידֵי חַכְמָתָם, וְחַטָּאוֹ וְהַחְטִיאוֹ אֶת הַרְבִּים רַחֲמָנָא לְצַלְנוֹ, וְהַכְּלָל הָיָה עַל-לִידֵי חַכְמָתָם הַרְעָה. כי עֲקָר הַיְהּוֹת הִיא לִילֵךְ בְּתִימָמוֹת וּבְפִשְׁיטָות בְּלִי שָׁוֹם חַכְמָות, וְלִהְסַתְּבֵל בְּכָל דָּבָר שְׁעוֹשָׂה שִׁיהִיה שֶׁם הַשֵּׁם יִתְּפַרְךָ, וְלִבְלֵי לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל עַל קְבּוֹד עַצְמוֹ, רק אִם יִשְׁכַּח בְּבּוֹדֵה הַשֵּׁם יִתְּפַרְךָ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא - לֹא. וְאֹו בּוֹדָאי לֹא יִכְשֵׁל לְעוֹלָם: (לק"ת סי' י"ב)

[ה] בָּכָר מִבָּאָר, שְׁעַקָּר הַעֲבוֹדָה הוּא תִּמְמוֹת וּפִשְׁיטָות בְּלִי חַכְמָות. גַּם אֵין אַרְיכִין לְחַקָּר

הַרְבָּה בַּעֲבוֹדָתוֹ וַלְרֹדֶף אַחֲרֵ חִמְרוֹת יִתְרוֹת. כִּי  
כָּל זוּ הַם בַּלְבָולִים וְדִמְיוֹנוֹת מִהַבָּעֵל דָּבָר לְכַטְלָוּ  
מַעֲבוֹדָתוֹ, וְאֵין הַקְדוֹשׁ בָּרוֹךְ הוּא [בָּא בְּטֻרּוֹנִיא  
עִם בְּרִיאָתָיו] וְכֵי, וְכָמוֹ שָׁאַמְרוּ רַוִּילְבָּס: "לֹא נָתַנָּה  
תּוֹרָה לְמַלְאָכִי הַשְׁرָת". וְכָל אַלְוָה הַחֲכָמוֹת, דְּהַיּוּ  
מַה שְׁחוֹשְׁבֵין יוֹתֵר מִדָּאי בַּעֲבוֹדָתוֹ (שָׁקוּרִין אִיבָּעָר  
טוֹרָאַטְזִין), הַם מִפְּלִין אֶת הָאָדָם מִאַד מַעֲבוֹדָתוֹ  
יַתְבִּרְךָ. וְהַחֲכָמָה הַגְּדוֹלָה שָׁבַכְלָ הַחֲכָמוֹת לְבָלִי  
לְהִיּוֹת חָכָם בָּלֶל, רַק לְהִיּוֹת תָּם וַיְשַׁר בְּפִשְׁיטֹות:

(לק"ת סי' מ"ד)

[ג] הַחֲכָמוֹת מִזְיקִים מִאַד לְהָאָדָם, וְהַחֲכָמִים גַּלְכָּדִין  
בְּחֲכָמָתֵן שֶׁל עַצְמָן. וְצִרְיךָ לְהַתְרִיחַ מִאַד מִפְּלָל  
מִינִי חֲכָמוֹת שִׁיַּשׁ לְקַצֵּת אַנְשִׁים שָׁהֵם חֲכָמִים  
בְּעֵינֵיכֶם, וְנִדְמָה לָהֶם שָׁהֵם יְזָדִים חֲכָמוֹת  
גְּדוֹלוֹת בַּעֲבוֹדָת הָ. כִּי כָּל אַלְוָה הַחֲכָמוֹת הַם  
שְׁטוֹתִים גְּדוֹלִים, כִּי אֵין צְרִיכִין אַלְוָה הַחֲכָמוֹת כָּל  
לַעֲבוֹדָת הַבּוֹרָא יַתְבִּרְךָ. כִּי הַעֲקר הָוּא רַק  
תִּמְימֹות וְפִשְׁיטֹות אַמְוֹנָה שְׁלָמָה בְּהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ  
וּבְצִדְיקִי אָמָת. אָף עַל פִּי שָׁגַם בְּהַתְּמִימֹות צְרִיכִין

תקנת המימות	יעוזות	לקוטי
לזהר לבלוי להיות שוטה, אף על פי כי כן חכמת אין צריכין כלל. ויכולין לבוא לשמה גדולה על-ידי תמיינות ואמונה בפתרונות גמור: (שם)		
	זה עקר ה학מה, שישכיל שרחוק מפניו ה학מה: (לק"ה סי' פ"ג)	ן
צרייך לזהר לקים העבודות הפשוטות והמנוגדים הקדושים של ישראל, כגון לומר זמירות בשבת ובמצואי שבת וכיוצא בה. טוב מאד מי שיכל לומר תחנות ובקשות הרבה, כגון התהנות שבתוך הסדרים הנדולים וכיוצא, ולא כמו החכמים בעיניהם המתלוצחים מזה. כי באמת עקר היהדות היא פשיטות ותמיונות בלוי שום חכמת כלל: (שיחות הר"ן סי' קנ"ה)		ן

### חזק חזק ונתחזק

ברוך הנורו ליעף כח ולאין אוננים עצמה ירפה  
תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

## מפתחות

### לקוטי עצות לפি תורות של לקטי מוהר"ן ליקוטי מוהר"ן קמא

תורה י': גאותה הדת, התהוקות ב, ראש חדש א, ספירה ושבועות א, פורים א, צדיק טויז, שמחה ד, תפילה כב

תורה י"א: ברית ריח, גאותה טריא, דברו ב, כבוד ג, ממון ופרנסת ד, תלמוד תורה י"א

תורה י"ב: מחלוקת ומריבה ג, צדיק י"ה, תלמוד תורה י"ט, תשובה י"א

תורה י"ג: התהוקות ג, ממון ופרנסת הי"ג, צדיק יטיבה, צדקה ג, תלמוד תורה כא

תורה י"ד: ברית ט, גאותה יביד, יראה ועובדיה ג, כבוד דינה, חנוכה א, רפואה ה, שלום איב, תלמוד תורה טויז, תפילה בגינה, תשובה יכito

תורה ט"ז: דעת א, התבודדות א, יראה ועובדיה ד, תלמוד תורה ייחיב, תפילה כויכט

תורה ט"ז: תלמוד תורה כב

תורה י"ז: אכילה איב, התהוקות ד, יראה ועובדיה ה, צדיק כויכת, צדקה דיו

תורה י"ח: אמת ואמונה חיט, כעם א' ב, כבוד רוז, צדיק קטיל

תורה י"ט: אכילה ג, ברית יי', דבר ג,

תורה א': תלמוד תורה איה, תפילה א

תורה ב': ברית איב, צדיק א, צדקה א, תלמוד תורה ג, תפילה בז'

תורה ג': גנינה איז, תלמוד תורה ז

תורה ד': גאותה איג, דבורה א, השגנה איב, ודוי דברים איז, ממון ופרנסת א, מהשבות א, סבלנות א, עינים א, צדיק בז', צדקה ב, שמחה א, תפילה ח, השובה איב

תורה ה': ברית ג, יראה ועובדיה איב, מחלוקת ומריבה א, ראש השנה א, צדיק ח, שמחה ביג, תפילה טריא

תורה ו': גאותה ד, התהוקות א, השגנה ג, כבוד איב, מחלוקת ומריבה ביג, השובה גי

תורה ז': אמת ואמונה איה, איז איב, ברית דינה, זכרון א, ממון ופרנסת ב, עזה איב, עינים ב, צדיק טרי, ציצית א, רפואה א, תפילה ביג

תורה ח': אנטה א, מחלוקת ומריבה ד, ג, צדיק יאה, ציצית ב, תלמוד תורה חיט, תפילה יד

תורה ט': אמת ואמונה רוז, חיתון א, ממון ופרנסת ג, צדיק טו, תפילה טו' כא

# לקוטי

מפתחות

## יעוזת

תקלא

תורה ל': השנות היה, חוקיות א, ממון  
ופרנסה ית, שלש רגלים אב, נינה ו,  
עוות ה, צדיק לילט, צדקה יאיב,  
תלמוד תורה לא, תפילה להדרל, תוכחה  
נד'

תורה ל": אמת ואמונה טויה, ברית  
לייל, התבודדות ג, טלטול ב, שבת ב'  
ג, צדיק מ, צדקה ג'יה, רצון וכיסופין  
אד, תלמוד תורה לבילג

תורה ל": חותן ב  
תורה ל": דעת כיכר, התחוקות ריא,  
סכות ח, סבלנות ג, צדיק מא, שלום ו,  
תלמוד תורה לד

תורה ל": דבר ה, התבודדות ד,  
צדיק מביגם, תפילה ל, תוכחה ה  
תורה ל": אמת ואמונה יכיג, ברית  
כאיכב, ממון ופרנסה זיטו, מחלוקת  
ומריבה י, צדיק לו, שמחה ז  
תורה ל": דעת טויה, התחוקות זיט,  
השנות ד, שמחה חייא  
תורה ל": ברית להים, דעת לג, צדיק ז  
מה

תורה ל": זורן ב, כבוד חיט, ממון  
ופרנסה כניכר, מחלוקת ומריבה יג,  
צדקה טויז, תלמוד תורה לו, הענית א  
תורה ל": בושה ביג, דברו זז,  
התבודדות ה, שבת ד, תלמוד תורה  
לזילת, תפlein ביג

תורה ל": אכילה דיה, ברית מאימב,  
בנים דיה  
תורה מ': אמת ואמונה ב, טלטול גיד,

יראה ועובדה ג, שבת א, צדיק לא-לב,  
קדשה וקדושה ה', א, השובה טו

תורה ב': א"ז גז, ברית יהיב, מחלוקת  
ומריבה ח, פסח ג, צדיק לנילך, תלמוד  
תורה בגיטה, תפילה לאלב

תורה ב": דעת ביה, התבודדות ב,  
אלול ב, סכוה אייב, קדשה וקדושה ה' ב,  
תלמיד תורה כרכז

תורה ב": אמת ואמונה ריא, בושה  
א, גאות טו, התחוקות ה, טלטול א,  
יראה ועובדה ז, מחלוקת ומריבה ט,  
עוות איד, צדיק לה, שמחה הי, שלום  
ג, תלמוד תורה כה, תפילה לא, תוכחה  
אייב

תורה ב": אמת ואמונה יכיג, ברית  
כאיכב, ממון ופרנסה זיטו, מחלוקת  
ומריבה י, צדיק לו, שמחה ז

תורה ב": דעת טויה, התחוקות זיט,  
השנות ד, שמחה חייא  
תורה ב": דעת טויה, התחוקות זיט,  
צדקה ז

תורה ב": תפילה לד  
תורה ב": ברית כג, סט, מחשבות ב,  
גנינה ה, סבלנות ב, שלום דיה

תורה ב": אמת ואמונה טו, הכנסת  
אורחים א, מחלוקת ומריבה יאיב,  
תלמיד תורה בטיל

תורה ב": ברית כדריכט, בגדים אייב,  
דעת יהיט, דברו ד, ממון ופרנסה טו  
ג, צדקה חי, רפואיה ב

# תקלב ל'קונטי עי'ות מפתחות

שםחה גיטו, תלמוד תורה מ"מ,  
חפלין ה  
תורה נ"ה: א"י ריב, דעת לחילט,  
חקירות ו, עינים ת, חפילה נטו  
תורה נ"ו: דעת מיג, הת考ות יבגיא,  
עם גיד, ממון ופרנסת לב, מחלוקת  
ומריבה טוטו, מקוה איב, ספירה  
ושבעות ד, רפואה גיד, תלמוד תורה  
 מבימד, תוכחה זה  
תורה נ"ז: עם הי, מחלוקת ומריבה זי,  
שבת הי, צדיק נגב, צדקה יט, רפואה  
ו, שלום ז, הענית דיה  
תורה נ"ח: ברית מו, גאות מו, דעת  
מדימה, דברו יב, שבת חיט, צדיק גג  
תורה נ"ט: עם חיט, שבת י, תוכחה  
טירד  
תורה ס': אכילה ח, ברית מהניא,  
בטחן איד, יראה ועובדת זיב, ראש  
השנה ד  
תורה ס"א: טלטל ה, כבוד ריב,  
לייננות איב, מחלוקת ומריבה יהיכא,  
ראש השנה ה, עצה ג, צדיק נדרנא,  
תלמוד תורה מהימנו  
תורה ס"ב: אמת ואמונה בחיל, אכילה  
טיז, דברו יג, חקירות ז, יראה ועובדת  
יג, צדיק גג, שלום חיט, תלמוד תורה  
מה, חפילה נז, הענית ו  
תורה ס"ג: דברו יד, השגות י, חקירות  
ח, צדיק גג  
תורה ס"ד: חקירות פרא, מחלוקת

תלמוד תורה לט  
תורה מ"א: פרין ב, צדיק מו, שמחה  
יב  
תורה מ"ב: בנדים ג, ראש השנה ג,  
נגינה ז, צדיק מהימט  
תורה מ"ג: ברית מג, דברו ח  
תורה מ"ד: א"י ג, מחלוקת ומריבה יד,  
צדקה ית, חפילה לח'מא  
תורה מ"ה: חפילה מב  
תורה מ"ו: וכrown ג, חפילה מג  
תורה מ"ז: אמת ואמונה כא, אכילה ור  
ו, ממון ופרנסת כהיכו, חפלין ד, הענית  
ב  
תורה מ"ח: א"י חיט, בנימ איג, דברו  
ט, סוכות גיד, חפילה מדימו  
תורה מ"ט: השגות ט, חקירות ה,  
חיתון ג, מחלוקת דיו, פסח א, ציצית  
גיד, חפילה מו, תשובה יהיב  
תורה נ"ב: ברית מדימו, חפילה מהימט,  
הענית ג  
תורה נ"א: אמת ואמונה בכיכו, עינים  
ג  
תורה נ"ב: התבודדות רז  
תורה נ"ג: בנימ ד, דעת לדילה,  
תוכחה ו  
תורה נ"ד: בנימ זיה, דעת לול, דברו  
יעיא, התבודדות ח, וכrown דיח, ממון  
ופרנסת כוכט, חצות א, חנוכה ב,  
נגינה ח, עינים גיז, צדקה ז, ציצית ה,

# לקוטי

## מפתחות

### יעוזת

#### תקלג

תורה פ': קדשה וקדושה ה' גיד, שלום  
, תפילה סה"סו

תורה פ"א: צדיק סט  
תורה פ"ב: מחלוקת ומריבה כה  
תורה פ"ג: ברית נג, צדקה כד  
תורה פ"ח: צדיק ע  
תורה צ"א: אמת ואמונה לב  
תורה צ"ה: כבוד כב  
תורה צ"ז: תפילה סו  
תורה ק"ה: תלמוד תורה נב, תשובה  
כבר  
תורה ק"ח: אנתה ב, התבודדות ט  
תורה ק"ט: אנתה גיד  
תורה קט"ז: מניעות ד  
תורה קט"ז: צדקה כה  
תורה קי"ח: תלמוד תורה נג  
תורה קי"ט: שבת יג, צדקה כו  
תורה קב': צדיק עא  
תורה קב"א: תלמוד תורה נד  
תורה קב"ב: אמת ואמונה לג  
תורה קב"ג: צדיק עב  
תורה קב"ד: התבודדות י  
תורה קב"ז: בגדים ד  
תורה קב"ט: א"ז יג, צדיק עג  
תורה קל': גנוה כא  
תורה קל"א: כבוד נג

ומריבה כב, גנינה ט  
תורה ס"ה: השגות יא, סבלנות דה,  
צדיק נח, שמהטו, תפילה נה  
תורה ס"ו: כעם ייא, מחשבות ז,  
מניעות ארג, שבת יא, צדיק נטesa,  
תפילה נטם, תשובה כא  
תורה ס"ז: אכילה יא, ריאה ועבודה יי,  
כבוד ייג, מחלוקת ומריבה נג, צדיק  
סב, צדקה כי"א, תפילה סאי"ב  
תורה ס"ח: ממון ופרנסה לג  
תורה ס"ט: ברית נב, ממון ופרנסה לד-  
מכ, צדקה כב  
תורה ע': גנוה יי, צדיק סגיטה, צדקה  
כב  
תורה ע"א: כבוד כא, צדיק סורסו  
תורה ע"ב: הת חוקות ידי"ט, מחשבות  
חיזט  
תורה ע"ג: תפילה סג  
תורה ע"ד: הת חוקות כ, סכות יב,  
תלמוד תורה מטיג, תשובה כב  
תורה ע"ה: דברו טרי, מחלוקת ומריבה  
כח, תפילה סד  
תורה ע"ו: צדיק סח  
תורה ע"ז: אמת ואמונה לא  
תורה ע"ח: דברו יהיזט, הת חוקות כא,  
תלמוד תורה נא  
תורה ע"ט: גנוה יהיב, ממון ופרנסה  
 מג, שבת יב, תשובה כב

תכלד	לקוטי	מפתחות עוזת
תורה קל"ד: תלמוד תורה נה	תורה קל"ה: גאות כבכג, שלש גלים	תורה קפ"א: צדיק פא
תורה קל"ה: גאות כבכג, שלש גלים גיה, צדיק ערדו	תורה קל"ה: מחלוקת ומריבה כו	תורה קפ"ב: ספרה ושבועות ב
תורה קל"ז: מחלוקת ומריבה כו	תורה קפ"מ: צדיק צב	תורה קפ"ד: תוכחה טו
תורה קפ"מ: צדיק צב תורה קמ"א: אלול ג, תשובה כה	תורה קמ"ב: רצון וכיסופין ה	תורה קפ"ה: יראה ועובדיה יה, מניעות ה
תורה קמ"ב: רצון וכיסופין ה	תורה קמ"ג: עצה ד, צדיק צג	תורה קפ"ו: צדיק עט
תורה קמ"ג: עצה ד, צדיק צג	תורה קמ"ד: צדיק צג, תשובה כו	תורה קפ"ז: א"י טו
תורה קמ"ד: צדיק צג, תשובה כו	תורה קמ"ה: סבלנות ו	תורה קפ"ט: שמחה נג
תורה קמ"ה: סבלנות ו	תורה קמ"ט: חוץ ביג, פרון ג	תורה קפ"ט: שמחה נג
תורה קמ"ט: חוץ ביג, פרון ג	תורה קג"א: בנים ט	תורה קפ"ט: קדרה וקדוש ה' ה
תורה קג"א: בנים ט	תורה קג"ה: סבלנות ח	תורה קפ"ט: כבוד כד
תורה קג"ה: סבלנות ח	תורה קג"ט: ברית נד, שמחה יהיט	תורה קפ"ט: תלמוד תורה נ
תורה קג"ט: ברית נד, שמחה יהיט	תורה קפ"ב: גאות כד	תורה ר"א: פסה ד, צדקה כו
תורה קפ"ב: גאות כד	תורה קפ"ה: סבלנות ו	תורה ר"ב: כבוד כה
תורה קפ"ה: סבלנות ו	תורה קפ"ז: צדיק עז	תורה ר"ד: צדקה כה
תורה קפ"ז: צדיק עז	תורה קפ"ח: גאות כה	תורה ר"ו: תשובה כו
תורה קפ"ח: גאות כה	תורה קע"ב: רצון וכיסופין ו	תורה ר"ז: דברו כ
תורה קע"ב: רצון וכיסופין ו	תורה קע"ד: תפילה סה	תורה ר"ח: צדיק פריפה
תורה קע"ד: תפילה סה	תורה קע"ה: שמחה כ	תורה ר"ט: הכנת אורהים ב, תפילה סט
תורה קע"ה: שמחה כ	תורה קע"ו: צדיק עה	תורה ר"י: ממון ופרנסה מד
תורה קע"ו: צדיק עה	תורה קע"ח: וורי דברים ה, שמחה כאכוב	תורה ר"א: ראש השנה ו, צדיק פו
תורה קע"ח: וורי דברים ה, שמחה כאכוב	תורה קע"ט: יום כפור א, תענית זט	תורה ר"ב: צדיק פז, תפילה ע
תורה קע"ט: יום כפור א, תענית זט		תורה רט"ז: תפילה עא

## לקוטי

תורה רב"א: זרקה בטיל  
תורה רב"ב: התהוקות נב  
תורה רב"ד: צדיק פח  
תורה רב"ה: זרקה לד  
תורה רל"א: חפילה עב  
תורה רל"ב: חפילה עג  
תורה רל"ג: מוחשבות ייא  
תורה רל"ד: א"ז, מוחשבות יב, צדיק  
פט

תורה רל"ה: שלוש רגלים ו  
תורה רל"ו: כבודכו  
תורה רל"ז: נינה י  
תורה רל"ט: מחלוקת ומריבה כח  
תורה רמ"ד: צדיק צ

תורה רמ"ב: מוחשבות יגיר, זרקה לא  
תורה רמ"ד: התהוקות נג  
תורה רמ"ו: התהוקות כד  
תורה רמ"ז: בין המצריים ב  
תורה רמ"ח: צדיק צא  
תורה ר"נ: סבלנות ט  
תורה רג"א: אמת ואמונה לרלה,  
מחלקת ומריבה קט  
תורה רג"ז: אכילה יב  
תורה רג"ח: מחלוקת ומריבה ל

תקלה	יעוזת	מפתחות	ל'
	תורה רג"ט: התבדורות יא		
	תורה ר"ב: קורשה וקידוש ה' רז		
	תורה רס"א: התהוקות כה		
	תורה רס"ב: תלמוד תורה נח		
	תורה רס"ג: אכילה יג, רפואיה ז		
	תורה רס"ד: זרקה לב		
תורה רס"ז:	ספריה ושבועות ה, סוכות הז		
	תורה רס"ח: יראה ועובדת טו		
	תורה ר"ע: חפילה עד		
	תורה רע"א: סבלנות ז		
	תורה ער"ב: יראה ועובדת טו		
	תורה ער"ח: יראה ועובדת ז		
	תורה רע"ו: שבת יד		
תורה רע"ז:	מחלקת ומריבה לאילג,		
	שבת טרויטו		
תורה רע"ט:	תלמוד תורה נט, חפילה עה		
	תורה ר"פ: ממון ופרנסת מהימנו		
	תורה רפ"א: תלמוד תורה ס		
תורה רפ"ב:	התהוקות כרכוב, תלמוד		
	תורה סה, חפילה עוריינ, תוכחה טו		
	תורה רפ"ד: תלמוד תורה סא		
	תורה רפ"ו: תלמוד תורה סג		

## ליקוטי תנינא

- תורה י': דעת מהימן, שמהה כו  
תורה י"א: התבדרות יב  
תורה י"ב: התחוקות ל, תמיינות ג  
תורה י"ג: סבלנות י  
תורה ט"ז: צדיק אקאב, צדקה מ  
תורה ט"ז: אכילה יט  
תורה י"ז: שבת יהיט, שלום יא  
תורה י"ח: כבוד ל  
תורה י"ט: חקירות יד  
תורה ב"ב: גאות כח  
תורה ב"ג: שמהה לא  
תורה ב"ד: שמהה ל  
תורה ב"ה: התבדרות יגיד  
תורה ל"ב: ברית סגיסה  
תורה ל"ד: שמהה לג  
תורה ל"ה: תלמוד תורה עג  
תורה ל"ז: תלמוד תורה עד  
תורה ל"ז: יראה ועובדיה לא  
תורה ל"ט: צדיק קיב  
תורה מ"א: תלמוד תורה עז  
תורה מ"ד: אמת ואמונה מהימנו,  
תמיינות דיה  
תורה מ"ז: מניעות זית  
תורה מ"ח: התחוקות לאילת, שמהה  
כחיכת
- השיטה ח"ב: מניעות ו  
תורה א': אכילה יד, ברית נהיגו, דברו  
כא, יראה ועובדיה יטבא, כבוד כו,  
מן ופרנסה מה, שלוש גלים ז, ראש  
השנה זהה, תפילה עיח'פ  
תורה ב': אמת ואמונה לטימ, בנים י  
יא, דעת מו, דבור כב, חיתון ד, שבת  
י, חנוכה ג, צדקה לנ, תלמוד תורה  
סחדיסו, תפילה פאייפ, השובה כה  
תורה ג': פרזין א, רפואה ח  
תורה ד': בנים יב, חקירות יביביג, יראה  
עובדיה בכיכה, שלוש גלים ח, צדקה  
להילט, רפואה ט
- תורה ה': אמת ואמונה מאירג, אכילה  
טו, ברית נוים, גאות כו, התחוקות כה,  
השגות יב, כבוד כה, מחשבות טו,  
פסח ב, ראש השנה ט, יום כפור ב,  
סוכות יג, עזה ה, צדיק צה, רפואה י  
שמהה כדריכו, תלין ג, תענית ג  
תמיינות ב
- תורה ז': אכילה טו, גאות כו, דעת מו,  
התחוקות כט, יראה ועובדיה כורכט,  
מן ופרנסה מט, כבוד כט, יום כפור  
ג, חנוכה ד, צדיק צראצ, רצון וכיסופין  
ג, תוכחה יהיט, השובה כט
- תורה ח': אמת ואמונה מה, אכילה זי  
יה, ברית סאסיב, ראש השנה י, צדיק  
צחצט, תפילה פגיפר, תוכחה כ  
תורה ט': צדיק ק

# לקוטי

## מפתחות

### יעוזות

תקלו

תורה ע"ז: טלטול ו  
תורה ע"ז: אכילה כיבכ  
תורה ע"ח: התהוקות מאימג, צדיק קיא  
תורה פ': כבוד לנילד  
תורה פ"א: בנים יג, ממון ופרנסה נא,  
שמה לד  
תורה פ"ב: נאות לב, מוחשבות יה,  
אלול ד  
תורה פ"ג: ברית סו, שבת ב, צדיק קיג,  
תמיימות ו  
תורה פ"ד: תפילה פורפה  
תורה פ"ה: בין המצריים א  
תורה פ"ז: ברית סו, חיתון ה, אלול א  
תורה פ"ח: אכילה בנינה  
תורה פ"ט: חיתון ו  
תורה צ': חיתון ו  
תורה צ"א: צדיק קורייקטו  
תורה צ"ב: ברית סח  
תורה ק"ג: תפילה פו  
תורה ק"ד: תמיימות ו  
תורה ק"ה: תלמוד תורה עה  
תורה ק"ט: א"ז ב, ברית ע  
תורה קי"א: תפילה פט  
תורה קי"ב: התהוקות מוד  
תורה קי"ז: התהוקות לט  
תורה קב"ג: מקווה ג

תורה מ"ט: התהוקות לירלו, תשובה ל  
תורה נ': מוחשבות טו  
תורה נ"א: התהוקות לה, תפילה מה  
תורה נ"ב: חוקיות טו, צדיק קג  
תורה נ"ג: מוחשבות יז  
תורה נ"ד: יראה ועובדיה לב  
תורה נ"ה: יראה ועובדיה לא  
תורה נ"ו: טלטול ז, מניעות י  
תורה נ"ח: צדיק קד  
תורה ס': מחילקת ומריבבה לה, תלמוד  
תורה ס"ט: עדות נינה  
תורה ס"ה: צדקה מא  
תורה ס"ו: יום כפור ד, צדיק קה  
תורה ס"ז: חצות דיה, שבת כא, סכות  
, עינים ט, צדיק קויקו  
תורה ס"ח: התהוקות מ  
תורה ע"א: א"ז יהיט, כבוד לאילב,  
מחילקת ומריבבה לה, צדקה מב, תלמוד  
תורה עב  
תורה ע"ב: בושה ד, גואה כטילא,  
דעת נב, עינים י, צדיק קהייקט, תשובה  
לא  
תורה ע"ג: ספירה ושבועות ג, תשובה  
לב  
תורה ע"ד: פורים ב  
תורה ע"ה: עינים יא, צדיק קי

# פְּדִיּוֹן

יניה ידיו על המעות ויאמר:

**מַעֲזָת**, ואות היקום אשר ברגליךם, צדק יקרהתו לרגלו, צדק מלכותא קדישא דינא דמלכותא דינא. שרש הדינים בינה, אני בינה לי גברה, אין הדין גמתק אלא בשרשו. שלשה ידים בבינה: יד החודלה, יד החזקה, יד הרמה. שלוש פעמים יד גימטריא שם של מ"ב. מ"ב שביצירה: שם של אני בכח. מ"ב שבבריאת שמי פעים אקי"ק. מ"ב שבatzilot: הויה (פשוט), במלואו, ומלאו דמלואו.

יהי רצון מלפניך שעמתקו הדינים והగבורות הקשות מעל (פלוני בן פלונית) על ידי פלא עליון שהויא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופחותים שאין בו תערבת דין כלל, Amen:

פדיון היא המתקת הדינים והוא מושיע מכל הצרות, כי עקר הרפואה עליידי פדיון ודוקא, כי "ורפא ורפא" (עם שתי התבאות) מספר "פדיון נפש". (ליקיט ח'ב, ג)

נַחַן נְחָמֵן מְאוּמָן

סִפְר  
תְּקוֹן הַכְלָלִי

הוא תקון תברית (במבחן בלקוטי מותרין ח"א כת אות ד). והוא תקון למקורה ליליה חס ושלום, לומר אלו תעשרה מזמורינו תהלים באותו יום שקרה לו. הוציאו מהעתלים אל הגלוי, אדונינו מוריינו ורבינו הרקوش צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבינו נחמן בן פינא בן שמחה, נחנן נחמן מאומן זכר צדיק וקדוש לברכה, זכאותו יגן עלינו אמן:

## הבטחת רבינו זברונו לברכה

ואמיר שעם כי ימולא ימיו, אוי אחר הסתלקותו מי שיבוא על  
קברו ויאמר שם אלו העשרה כפיטל תהלים הניל ויתן פרוטה  
לאזרקה, אפילו אם גדרו ועצמו עונשו וחטאיהם מאד חס  
ושלום, אוי אתה פשׁין ואשתדל לאורך ולרחב להוישעו ולהתקנו וכו'.  
וاني חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר. שאלו  
העשרה כפיטל מועלים מאד מאד, ואלו הן העשרה כפיטל  
תהלים: טיז לב מא"ב נ"ט ע"ז צ' ק"ה קל"ז ק"ג באשר בבר  
נדפסו במה פעים. ויאמרם בסדר שהם בתובים בתהלים, ואמר  
שהוא תקון הכללי, כי כל עברה יש לה תקון מיתה, אבל תקון  
הניל הוא תקון הכללי. גם אמר או שענין הניל של אלו עשרה  
כפיטל תהלים, יאמרו וינלו בפני הכל. ואמרה: אף על פי שהוא  
דבר קל לומר עשרה כפיטל תהלים, אף על פי כן גם זה יהיה  
בדח מאר לקרים, וכן נתקיים עתה בעוננותינו הרבה, שמחמת  
רבי הפלקלת, رب החמון רחוקים מאד לקרים זאת. ולא ידע מיה  
שם נברא מימות עולם, ויאמרם בשם רבנו זברונו לברכה,  
בכדי ששפטותיו יהיו Dobבות וכו', אשר כל הצדיקים מתרגעים  
לזה, ומה אשר אלצוני לנחלות כל הניל, זכותו יעמוד לנו, ומכל  
פנמינו ואחרותינו יתקנו ויושענו, אמן בן יהי רצון.

יהי רצון קדם אמירת תהילים (בשבט יו"ט אין אומרים אותו) יהי רצון מלפנייך יי' אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר בדור עבדו ובזרכו אחריו, והבוחר בשירות ותשבחות, שתפנו ברחמים אל קריית מזורי תהלים שאקרה, באלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו זכותו יגן עליו. ויעמד לנו זכות פסוק תהלים, זכותות בתותיהם ואותיותיהם, ונקדותיהם ומעמידיהם, והשומות היוצאות מהם מראשי תבות ופספי תבות, לכפר פשעינו ונזונותינו וחתאתינו, ולזמר ערים ולהברית כל החוחים ונקוצים הסובבים את השושנה העליונה, ולהבר אשת נערים עם הדורה באהבה ואחותה ורעות, ומהם ימישך לנו שפע לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונותינו ולסללה חטאינו ולכפר פשעינו, כמו ששלחת לדוד שאמר מזורים אלו לפניה, כמו שנאמר, גם יי' העביר חטאך לא תמות. ועל תקחנו מהעולם הזה קדם ומגנו עד מלאת שנوتינו בהם שבעים שנה באפן שנוכל לתקן את אשר שחטאנו. זכות דוד המלך עליו השלום יגן עליו ובעידנו, שתאריך אפק עד שובנו אליו בתשובה שלמה לפניה. ומאוצר מתרנת הנם חננו, בדרכטיב, ונתוני את אשר אהן ורחתמי את אשר ארחים. וכשם שאנו אומרים לפניה שירה בעולם הזה, כך נובה לומר לפניה יי' אלהינו שיר ושבחה לעולם הבא. ועל ידי אמירת תהלים תרוער חכאלת השرون ולשיר בקהל געים בגילת ורגן, בבוד הלבנון נתן לה, הוד וחרדר בבית אלהינו, במחאה בימינו אמן סלה:

טוב לומר זאת לפני אמרת העשרה מזומנים

הריני מקשר עצמי באמרת העשרה מזומי רה תחלים אלו לכל הצדיקים האמתאים שבדורנו, וכל הצדיקים האמתים שוכני עפר קדושים אשר באין מה, ובפרט לרבענו הקדוש צדיק יסוד עולם נחלה נזבח מוקור חכמה, ربנו נחמן בן פינא בן שמחה, ונח נחמן מאומן, אשר גלה ותקון לומר אלו העשרה מזומי רה תחלים בשבייל תקון הברית, וכותם יגון עלינו ועל כל ישראל, אמן.

ועל דעתם ועל בונתם אני אומר העשרה כפיטל תחלים אלו, ובזכותם ובכם אודה לעזרך ולגלוות כל העשרה מני גניה שנאמר בהם ספר תחלים, שם: אשרי, ברכה, משכילה, Shir, גנות, גנון, תפלה, הוזאה, מזומו, הללניה, שם: Shir פשות, כפול, משלש, מרבע, שם בלאים בשמה היחיד הנדרול והקדוש. ובזכותם ובכם השני שמות הקדושים הללו במלואם, שם אל אליהם (בזה): אלף למה, אלף למד כי יוד מם, שם עולים במספר תפ"ה, במספר תחלים, בכח אלו השמות רצוני לתקן הברית, שהוא תקון הכללי, אמן:

קודם שיתחיל באמרת תחלים יאמר זה:

לכו נרננה ליהוה, נרעה לצור ישענו נקדמה פניו בתרודה, בזמרות נריע לו: כי אל גדויל יהות, ומלך גדויל על כל אליהם: הריני מזמין את פי להזות ולהללו ולשבח את בוראי. לשם יהוד קדשא בריך הוא ושביגתא בדחילו ורוחימו על ידי ההוא טמיר וגעלם בשם כל ישראל:

טו

א מִכְתָּם לְזֹדֶה, שָׁמַרְנִי אֶל בֵּין חֲסִיתִי בָּהּ:  
 ב אָמְרָת לִיהְוָה אָדָני אַתָּה, טוֹבָתִי בְּלֹעֲלָךְ:  
 ג לְקָדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַמֶּה, וְאֶדְירִי בְּלֹחְפָצִי בָּם:  
 ד יָרְבוּ עֲצֹבוֹתָם אַחֲרַ מִקְרָן, בְּלֹ אָסִיךְ נְסִיבֵיכֶם מִקְרָן, וּבְלֹ  
 אָשָׁא אֶת שְׁמוֹתָם עַל שְׁפָתֵיכֶם:  
 ה יְהֹוָה מְנֻתָּ חָלְקִי וּכּוֹסִי, אַתָּה תָּוִמֵּיקָ נָזְרָלִי:  
 וּחְבָלִים נָפְלוּ לִי בְּגָעוּמִים, אָפְנָחָלָת שְׁפָרָה עַלִּי:  
 י אָבְרָךְ אֶת יְהֹוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנוּ, אָפְלִילּוֹת יַסְרָרָנִי בְּלֹיּוֹתִי:  
 כ שְׁוִיתִי יְהֹוָה לְנִגְדֵּי תָּמִיד, בֵּין מִימִינֵי בְּלֹ אַפְמוֹתִי:  
 ט לְכָנָ שְׁמָחָ לְבִי וַיָּגֵל בְּבּוֹדֵי, אָפְבָשָׂרִי יַשְׁכַּן לְבָטָחָ:  
 לְבָטָחָ, בֵּין לֹא תָּזַעַז נְפָשִׁי לְשָׁאָל, לֹא תָּתַן חָסִיךְ לְרָאוֹת  
 שְׁחָתָה:  
 י אַתְּזִדְעֵנִי אָרֶחָ חַיִּים, שְׁבַע שְׁמָחוֹת אֶת פָּנִיךְ, גַּעֲמוֹת  
 בְּיַמִּינֶךָ נְצָחָ:

לב

א לְזֹדֶד מְשַׁכֵּיל, אֲשֶׁרְנִי נְשֹׂוי פְּשֻׁעָ בְּסֹוי חַטָּאתָ:  
 ב אֲשֶׁרְנִי אָדָם לֹא יַחֲשַׁב יְהֹוָה לוּ עֹזֶן, וְאֵין בְּרוֹחָו רְמִיחָה:  
 ג בֵּין הַחֲרָשָׁתִי בְּלֹו עַצְמִי, בְּשָׁאָגָתִי בְּלֹ הַיּוֹם:

ד כי יומם וليلת תכבד עלי יהה, נחפה לשדי בחרבני  
קיין סלה:

ה חטאתי אודיעך ועוני לא כסית, אמרתי אודה עלי  
פשעי ליהוה, ואתה נשאת עון חטאתי סלה:  
ו על זאת יתפלל כל חסיד אלקיך לעת מצא, רק לשטף  
מים רבים אליו לא נגיעה:

ו אתה סתר לי\*\* מצר תצנני, רזי פلت תסובבni סלה:  
ח אשכילהך ואורך בדרכ ותלה, איעצה עלייך עיני:  
ט אל תהיו בסום בفرد אין הבין, במתג ורסן עדיו לבלים  
בל קרב אלקיך:

רבים מבאים לרשות, והבזתך ביהוה חסד יסובבנה  
יא שמחו ביהוה ונילו צדיקים, והרגינו בל ישרי לב:

\*\*כאן צוריך להפסיק מעט (לקומ' ח"א סימן ר')

## מא

א למגitch מזמור לדוד:

ב אשר משכיל אל דל, ביום רעה ימלתו יהוה:

ג יהוה ישמרך ויתהו ואשר בארץ, ועל תתנו בונפש  
אייביו:

ד יהוה יסעדנו על ערש דוי, כל משכבו הפקת בחליו:

ה אני אמרתי יהוה חנני, רפאה נפשי כי חטאתי לך:

ו אויבי יאמרו רעל, מתי ימות ואבד שם:

**תקון**

**הכללי**

תקמה

וְאִם בָּא לְרֹאֹת שֶׁזֹּא יְדַבֵּר, לְבּוֹ יַקְבִּץ אָנוֹ לֹא, יַצֵּא לְחַיּוֹן  
יְדַבֵּר:

חַיְחַד עַלְיָה יַתְלַחֲשׂו כָּל שְׂנָאִי, עַלְיָה יַחֲשַׁבּוּ רַעַת לֵי:  
טְדַבֵּר בְּלִיעָל יַצּוֹק בּוֹ, וְאַשְׁר שָׁכֵב לֹא יוֹסִיף לְקוּם:  
גַּם אִישׁ שְׁלוּמִי אֲשֶׁר בְּטַחַתִּי בּוֹ אָזֶבֶל לְחַמִּי, הַגְּדִיל עַלְיָה  
עַקְבָּה:

אֵי וְאַתָּה יְהֹוָה חָנָנִי וְהַקִּימָנִי, וְאַשְׁלַמָה לְהַמִּים:  
בְּבוֹאָת יְדֻעָתִי בַּי חַפְצַתִּי בַי, בַי לֹא יַרְיעַ אַיִבִי עַלְיָה:  
גַּם אַנְיִ בְּתַמִּי תִּמְבַּת בַי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֵיךְ לְעוֹלָם:  
דְּבָרוֹךְ יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן  
וְאָמֵן:

## מב

אַל מִנְאָחָת מְשֻׁבֵּל לְבָנִי קְרָהָה:  
בְּאֵיל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקִי מִים, בְּן נְפָשִׁי תַּעֲרֹג אֶלְיךָ  
אֱלֹהִים:  
כְּצַמְאָה נְפָשִׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מַתִּי אָבוֹא וְאַרְאָה פָנִי  
אֱלֹהִים:  
דְּהִתָּה לִי דְמַעַתִּי לְחַם יוֹמָם וּלְילָה, בָּאָמַר אֶלְיָה כָּל הַיּוֹם  
אֵיזָה אֱלֹהִיךָ:

ה אלה אָזְבָּרָה וְאַשְׁפְּכָה עַלִּי נֶפֶשִׁי, כי אָעַבֵּר בְּסַף אַדְּרָם  
עד בֵּית אֱלֹהִים, בְּקוֹל רָגְּנָה וְתוֹרָה הַמּוֹן חֹגְגָנָה:  
וְמֵת תְּשֻׂחַחַי נֶפֶשִׁי וְתְּהַמֵּי עַלִּי, הַזְּחִילִי לְאֱלֹהִים כי עוד  
אוֹדָנוּ יִשְׁעוֹת פָּנָיו:  
אֱלֹהִי, עַלִּי נֶפֶשִׁי תְּשֻׂחַחַת, על בֵּן אַזְבָּרָךְ מְאָרַץ יְרֵדָה  
וְחַרְמוֹנִים מִהָּר מַצְעָר:  
ח תְּהֹם אֶל תְּהֹם קֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךְ, בֶּל מְשִׁבְּרִיךְ וְגַלְיִיךְ  
עַלִּי עֲבָרוֹ:  
ט יוֹמָם יֵצֵא יְהֹוָה חָסְדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עַמִּי תְּפָלָה לְאלֹהִים  
חַיִּים:  
אָוּמָרָה לְאל סְלָעִי לִמְהַ שְׁבַחֲתָנִי, לִמְהַ קְּדָרָ אֶלְךָ בְּלִיחָזָה  
אָיִבָּה:  
יָ בְּרִצָּח בְּעַצְמוֹתִי חַרְפּוֹנִי צָוָרִי, בְּאָמָרָם אֶלְךָ כָּל הַיּוֹם  
אֵיכָה אֱלֹהִיךְ:  
יְבָ מֵה תְּשֻׂחַחַי נֶפֶשִׁי וְמֵה תְּהַמֵּי עַלִּי, הַזְּחִילִי לְאֱלֹהִים  
כִּי עוד אוֹדָנוּ, יִשְׁעוֹת פָּנִי וְאֱלֹהִי:  
נְטָה

א לְמַנְצֵחַ אֶל תְּשִׁיחַת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשַׁלֵּחַ שָׁאָול וַיִּשְׁמַרְוּ  
אֶת הַבַּיִת לְהַמִּתָּה:  
בְּחַצְילָנִי מַאֲיִבִּי, אֱלֹהִי, מִמְּתַקּוּמָמִי תְּשִׁגְבָּנִי:

ג הצלני מפועל און, ומאנשי דמים הוועני;  
ד כי הנגה אוּרְבוֹ לִנְפָשִׁי, יָנוּרְוֹ עַלְיָעִים, לֹא פְשָׁעֵי וְלֹא  
חֶטְאָתִי יְהֹוָה:

ה בְּלִי עָזָן יְרוֹצָן וַיְבָנָנוּ, עֹזָרָה לְקָרָאתִי וְרָאָה:  
וְאַתָּה יְהֹוָה אֱלֹהִים צְבָאות אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל, הַקִּיצָה לְפָקֵד  
כָּל הַגּוֹיִם, אֶל

תְּחִזְנִים בְּלִי בְּנִי אָזָן סָלה:  
וַיְשֻׁבוּ לְעַרְבָּם יְהָמָם בְּכָלְבָם וַיְסֻׁבְבּוּ עִירָם:

ח הַגָּה יְבִיעָן בְּפִיהם חֲרָבּוֹת בְּשִׁפְתּוֹתֵיכֶם, בַּי מַי שְׁמַעַן:  
ט וְאַתָּה יְהֹוָה תְּשַׁחַק לְמֹוֹ, תְּלַעַג לְכָל גּוֹיִם:  
עֹז אֱלֹיךְ אַשְׁמָרָה, בַּי אֱלֹהִים מַשְׁגִּיבִים

יא אֱלֹהִים חָסְדִי יְקָרְמָנִי, אֱלֹהִים יְרָאָנִי בְּשָׁרָרִי:  
יב אֶל תְּהִרְגֵּם פָּנִים יְשַׁבְּחוּ עַמִּי, הַנִּיעַמְוּ בְּחִילָךְ וְחֹרִידָמוּ,  
מְגַנְנָנוּ אֶדְנִי:

יג חֶטְאָתִ פִּימָו דָּבָר שִׁפְתִּימָו וַיְלַכְדוּ בְּגָנוֹנִם, וְמַאֲלָה  
וַמְּבַחַשׁ יְסִפְרוּ:

יד בְּלָה בְּחָמָה בְּלָה וְאַיְגָמוּ, וַיְדַעַו בַּי אֱלֹהִים מַשָּׁל בְּיַעַקְבָּ  
לְאַפְסִי הָאָרֶץ סָלה:

טו וַיְשֻׁבוּ לְעַרְבָּם יְהָמָם בְּכָלְבָם וַיְסֻׁבְבּוּ עִירָם:  
טו הַמָּה יְגִיעָן לְאַכְלָ, אָם לֹא יְשַׁבְּעַו וְלִילִינָה:

י וְאַנִּי אָשֵׁר עָזֶה וְאֶרְאֶנּוּ לְבָקָר חֲסִידָה, כִּי הִיְתָם מִשְׁגָּב לִי  
וּמִנּוּס בַּיּוֹם צָר לִי:

ח עָזֶה אֶלְךָ אָוֹמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהִי חֲסִידִי:

ע

א לְמִנְצָחָה עַל יְדוֹתָיו לְאָסָף מִזְמוֹרָה:

בָּקוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קְוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהָאוֹן אֶלְךָ:

ג בַּיּוֹם צָרָתִי אֶדְנִי הַרְשָׁתִי, יְדִי לִילָה גְּנָרָה וְלֹא תְפַגָּן,  
מִאָנָה הַגָּחָם נְפָשִׁי:

ד אָוּכָרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיה, אָשִׁיחָה וְתַתְעַטֵּפָ רֹוחִי סָלָה:

ה אָחֹתָה שְׁמָרוֹת עֵינִי, נְפֻעָמָתִי וְלֹא אָדָבר:

וְחַשְׁבָּתִי יָמִים מִקְדָּם, שְׁנוֹת עַזְלָמִים:

וְאָוּכָרָה גְּנִינָתִי בְּלִילָה, עַם לְבָבִי אָשִׁיחָה, וְיִחְפֵשׁ רֹוחִי:

ח הַלְּעוֹלָמִים יַזְנֵח אֶדְנִי, וְלֹא יִסְפַּף לְרָצּוֹת עֹוד:

ט הָאָפָם לְגַנְצָח חֲסִידָה, גַּמֵּר אָמָר לְדָר וְדָר:

י הַשְׁבָּח חֲנֹות אֶל, אָם קְפִיז בְּאָפָרְמָיו סָלָה:

יא וְאָמָר חַלּוֹתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמִין עַלְיוֹן:

יב אָזְבָּר מַעֲלָלִי יְהָה, כִּי אָוּכָרָה מִקְדָּם פָּלָאָה:

יג וְהַגִּיתִי בְּכָל פְּעָלָה, וּבְעַלְילָוֹתִיךְ אָשִׁיחָה:

יד אֱלֹהִים בְּקָדֵשׁ הַרְבָּה, מַי אֶל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:

טו אַתָּה הָאֶל עָשָׂה פָּלָא, הוֹדָעָת בְּעִמִּים עָזֶה:

טו גָּאַלְתָּ בִּזְרֹעַ עַמֶּךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף סָלָה:  
 י רָאֹךְ מִם אֱלֹהִים, רָאֹךְ מִם יְחִילָה, אֲפִיךְ וְרָגְנוֹתָהָם:  
 י הַרְמוּ מִמֶּנּוּ עֲבוֹתָה, קֹל נְתַנוּ שְׁתַקִּים, אֲפִיךְ חַצְצִיךְ יַתְהַלְּכִי:  
 ט קוֹל רַעֲמָךְ בְּגַלְגָּל הַאִירָו בָּרְקִים תְּבֵל, רְגֵנָה וְתְּרֻעָשׂ  
 הָאָרֶץ:

כ בְּיַם דָּרְכֶךָ וְשָׁבֵילֶךָ בְּמִים רַבִּים, וְעַקְבּוֹתִיךְ לֹא נְדַעַּי:  
 כָּא נְחִית בְּצַאן עַמֶּךָ, בַּיד מֹשֶׁה וְאֶחָרֶן:

## צ

א תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדֹנִי מַעַן אַתָּה הָיִיתָ לְנוּ  
 בְּדָרְךָ וְדָרָךְ:

ב בְּטַרְסָם חָרִים יָלְדוּ וְתְּחַזֵּל לְאָרֶץ וְתְּבֵל, וְמַעוֹלָם עַד עַזְלָם  
 אַתָּה אֵל:

ג תְּשַׁבֵּב אָנוֹשׁ עַד דָּבָא, וְתָאַמֵּר שַׁׁבְּבוּ בְנֵי אָדָם:  
 ד בַּי אֶלְף שָׁנִים בְּעִינֵיכְךָ בְּיוֹם אַתָּמָול בַּי יַעֲבֵר, וְאַשְׁמָרוּה  
 בְּלִילָה:

ה זְרַמְתָּם שְׁנָה יְהִי, בְּבָקָר בְּחַצִיר יְחַלֵּפָ:

ו בְּבָקָר יִצְיֹזֵחַ וְחַלֵּפָ, לְעַרְבָּה יְמֹולֵל וְיִבְשֵׁ:

ז בְּלִינוּ בָּאָפָה,

ח שְׁתָה עַונְתִּינוּ לְגַדְךָ, עַלְמָנוּ לְמַאוֹר פְּנֵיכָ:

ט בְּיַכְלֵל יְמִינוּ פָנוּ בָּעֲבָרְתָה, בְּלִינוּ שְׁנִינוּ בָּמוֹ הַגָּהָ:

שָׁנָה, וְרַהֲבֵם עִמָּל וְאֹוֹן, בֵּינוֹ חִישׁ וְנוּעֶפֶה:  
 אֵי מַיְוִידָע עַז אַפְּךָ, וּכְיִרְאָתֶךָ עַבְרָתֶךָ:  
 יְבָלְמָנוֹת יְמִינָנוּ בֶן הַזְּדָעָ, וְגַבָּא לְבָב חַכְמָה:  
 יְשֻׁוְבָה יְהֹוה עַד מְתִי, וְהַנְחָם עַל עַבְדִּיךָ:  
 יְד שְׁבָעָנוּ בְּבָקָר חַסְדָּה, וְגַרְגָּנָה וְגַשְׁמָה בְּכָל יְמִינָנוּ:  
 ט שְׁמַחָנוּ בִּימּוֹת עַזְיָתָנוּ, שָׁנָה רְאִינוּ רַעָה:  
 ט יְרָאָה אֶל עַבְדִּיךָ פְּעָלָה, וְתַדְרֹךְ עַל בְּנֵיכֶם:  
 י וַיְהִי נָעַם אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עַלְינוּ, וּמְעָשָׂה יְדֵינוּ בּוֹנָה עַלְינוּ,  
 וּמְעָשָׂה יְדֵינוּ בּוֹנָה:

## כח

א הַזְּדוּ לִיהֹוה קָרוֹא בְּשָׁמוֹ, הַזְּדִיעָו בְּעַמִּים עַלְילָותָיו:  
 ב שִׁירָו לוּ זְמָרוּ לוּ, שִׁיחָו בְּכָל נְפָלָותָיו:  
 ג הַתְהַלֵּלוּ בְּשֵׁם קָדוֹשׁוּ, יִשְׁמַח לְבָב מְבָקְשֵׁי יְהֹוה:  
 ד דְּרִישָׁו יְהֹוה וְעֹז, בְּקָשָׁו פְּנֵיו תָּמִיד:  
 ה זְכָרוּ נְפָלָותָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְתִּיו וּמִשְׁפְּטִיו פִּיו:  
 ו יְעָרַע אֲבָרָהָם עַבְדוֹ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו:  
 וְהִיא יְהֹוה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפְּטָיו:  
 ח זָכָר לְעוֹלָם בְּרִיתָתוֹ, דָּבָר צֹוָה לְאֶלָף דָּרוֹ:  
 ט אֲשֶׁר בְּרָת אֶת אֲבָרָהָם, וְשִׁבְועָתוֹ לִישָׁחָק:

ויעמידה ליעקב לחך, לישראל ברית עולם:  
 יא לאמר לך אתנו את הארץ בגען, חבל נחלתכם:  
 יב בהיותם מתי מספר, במעט וגרים בה:  
 יג ויתהלך במגוון אל גוי, מממלכה אל עם אחר:  
 יד לא הניח אדם לעשכם, ויוכח עליהם מלכים:  
 טז אל תגעו במשיחי, ולגביאי אל תרעוי:  
 טז ויקרא רעב על הארץ, כל מטה לחם שבר:  
 יז שלח לפניהם איש, לעבד נمبر יוסוף:  
 יח ענו בבל רגלו, ברזל באח נפשו:  
 יט עד עת בא דברו, אמרת יהוה צרפתה:  
 יט כשלח מלך ויתירго, משל עמים ויפתחה:  
 כא שמוא אדון לביתו, ומשל בבל קניינו:  
 כא כלאסר שרי בನפשו, וזקניו יחכמו:  
 כא ניבא ישראל מצרים, ויעקב נר בארץ חם:  
 כא כד ויפר את עמו מאד, ויעצמו מצריו:  
 כא מה הפך לכם לשנה עמו, להתנבל בעבדיו:  
 כא כי שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר בו:  
 כא כי שמו בם דברי אותותיו, ומפתחים בארץ חם:  
 כא מה הפך חשב ויחשך, ולא מרו את דברו:  
 כא כת הפק את מימיהם לדם, וימת את דגנתם:

ל שָׁרֵץ אֶרְצָם צְפַרְדָּעִים, בְּחֶדְרֵי מַלְכֵיכֶם:  
 לא אָמַר וַיַּבָּא עַרְבָּה, בָּגִים בְּכָל גַּבּוֹלָם:  
 לְבָנָן גַּשְׁמֵיכֶם בְּרֵד, אֲשֶׁר לְהֻבּוֹת בָּאֶרְצָם:  
 לְבָנָךְ גַּפְנָם וְתַאֲנָתָם, וַיַּשְׁבַּר עַז גַּבּוֹלָם:  
 לְדָמַר וַיַּבָּא אַרְבָּה, וַיַּלְקַח וְאֵין מִסְפָּר:  
 לְהַוְיָא בָּל עַשְׂבָּבָא בָּאֶרְצָם, וַיַּאֲכַל פָּרִי אַדְמָתָם:  
 לְהַוְיָא בָּל בְּכֹור בָּאֶרְצָם, רַאשֵּׁית לְבָל אָזְנָם:  
 לְהַוְיָא צִיאָם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וְאֵין בְּשָׁבְטֵיו כּוֹשֵׁל:  
 לְהַשְׁמָחָה מִצְרָים בְּצִיאָתָם, בַּיַּגְלֵל פְּחִידָם עַלְיָהָם:  
 לְטַפְּרֵשׁ עָגָן לְמִסְחָה, וְאֲשֶׁר לְהָאִיר לִילָּה:  
 מְשָׁאָל וַיַּבָּא שָׁלוֹן, וְלֵחָם שָׁמִים יִשְׁבִּיעָם:  
 מְאָפָת חַזְוָר וַיַּזְבוּ מִים, הַלְּכוּ בְּצִיוֹת נָהָר:  
 מְבָבִי זָכָר אֶת דָבָר קְדוּשָׁו, אֶת אַבְרָהָם עֲבָדוֹ:  
 מְגַוְיָא עַמוֹ בְּשָׁעָזָן, בְּרִנָה אֶת בְּחִירָיו:  
 מְד וַיַּתֵּן לְהָם אֶרְצֹתָנָים, וְעַמְלֵל לְאַמְּפִים יִירְשָׁו:  
 מְה בְּעֹבָר יִשְׁמְרוּ חֲקִי וְתוֹרָתִי יִגְנְזָרוּ, הַלְּלִיָּה:  
**כלו**  
 אֶעֱלָל נָהָרוֹת בְּבָל שֶׁם יִשְׁבְנוּ גַם בְּכִינָנו, בְּזִכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן:  
 בְּעַל עַרְבִים בְּתֹוכָה, תְּלִינוּ בְּגַרְזָתֵינוּ:

כִּי שֶׁ שָׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דָבֵר שִׁיר וְתוֹלִילוּ שְׂמִחָה, שִׁירוּ  
לָנוּ מִשְׁיר צִיּוֹן:

ד אֵיךְ נִשְׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמָת נֶכֶר:  
ה אָמַם אֲשֶׁר חָקָק יְרוֹשָׁלָם, תִּשְׁבַּח יְמִינָיו:  
ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנוֹ לְחַכְּיָה אָמַם לֹא אָעַלה אֶת  
יְרוֹשָׁלָם עַל רַאשׁ שְׂמִחָתִי:  
ז כָּבֵר יְהוָה לְבָנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוֹשָׁלָם, הָאָמָרִים עָרוּ עָרוֹ  
עַד הַיְסָוד בָּהּ:  
ח בַּת בְּבֵל הַשְׁרוֹדָה, אֲשֶׁר שִׁישָׁלָם לְהָ אֶת גָּמוֹלָךְ  
שְׁגָמְלָת לְנוּ:  
ט אֲשֶׁר שִׁיאָחוּ וְנִפְצַץ אֶת עַלְלֵיכְךָ אֶל הַסְּלָעָן:

## קנ

א הַלְלוּהָה הַלְלוּאָל בְּקָדְשׁוּ, הַלְלוּהָה בְּרַקְיעַע עָזָוּ:  
ב הַלְלוּהָה בְּגִבּוֹרָתָיו הַלְלוּהָה בְּרַב גָּדָלוּ:  
ג הַלְלוּהָה בְּתִקְעַ שׁוֹפֵר, הַלְלוּהָה בְּגַבְלָ וּבְגַנְוָה:  
ד הַלְלוּהָה בְּתַרְפָּ וּמְחֹולָ, הַלְלוּהָה בְּמַגְנִים וּמְגַנְבָּה:  
ה הַלְלוּהָה בְּצַלְצָלִי שְׁמָעָ, הַלְלוּהָה בְּצַלְצָלִי תְּרוּעָה:  
ו כָּל הַגְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יְהָ, הַלְלוּהָה:

לאחר סיום המומרים יאמר שלושה פסוקים אלה:  
**מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו, ניגל יעקב ישמעך ישראלי;** ותשועת צדיקים מיהו, מעוזם בעת צרה; ויעורם יהוה ויפלטם,  
**יפלטם מרשעים ווישיעם כי חסוי בו:**

**אחריך** טוב לומר תפלה זו, יסדה מורה רבינו נתן זצ"ל:

**אשירה ליהוה בחיה, אומרה לאלהי בעודי, יערב עליו שייחי  
 אני אשמה בהיה: הודה ליהוה בכנור, בנבל עשור זמור לו:  
 אליהם, שיר חדש אשירה לה, בנבל עשור אומרה לה: עלי  
 עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור: כי שמחתני יהוה בפועלך  
 במעשי ידיך ארגן:**

רבותו של עולם, אדון כל, בורא כל הנשמות, רבון כל  
 המעשיות, הבוחר בשירי ומירה, עורני ותגני ברחמיך ערבים  
 ובחסידיך העצומים, שאזכה לעוזר ולהוציא ולגנות כל  
 העשרה מיini גנינה שנאמר בהם ספר תהילים. ובזכות אלו  
 העשרה כפיטל תהלים שאמרת לפניה, מהם בנגד עשרה  
 מיini גנינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה,  
 משכיל, שיר, נצחות, גנון, תפלה, חזאה, מזמור, הלויה;  
 בזכות המומורים ובזכות הפסוקים ובזכות תבותיהם  
 ואותיותיהם ונקדותיהם וטעמיהם והשמות היוצאים מהם  
 מראשי תבות ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך, עלי

## תקון

## תפליה

## הכללי

## תקנה

השלום, עם כל העשרה צדיקים, שיסדו ספר תהלים ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל נbau מוקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, נח נחמן נחמן מאומן זכותו יגן עלינו, אשר גלה ותקו לומר אלו העשרה קפיטל תהלים בשבייל תקון הברית, ובזכותם כל הצדיקים והחסידים האמתיים, תונני ותחנני, שאוכחה ברחמייך הרבהים להוציא כל הטעות קרי, שיצאו מני לבטלה, בין בשוגג בין בمزיד, בין באנס בין ברצון, אם אומר חם ושלום בשבייל מקרה שנודמן לו באותו הלילה, יאמר: ובפרט כל הטעות שיצאו מני בלילה זה על-ידי מקרהليل, שקרה לי בעונותך הרבהים, כלם אופאה, ברחמייך הרבהים ובחמלתך הנדרולה ובכחך הנדרול, להוציאם מהקלפות ומהסתירין אחרני, מכל המקומות שנפלו ונתרפזו ונפוצו ונחדו לשם, ואל יודה מטה נדה. ותבניע ותשבר ותחרג ותעקר ותבלח ותבטל כל הקלפות וכל הרוחין ושדיין ולילין, שנעשו ונבראו ונוצרו על-ידי אלו הטעות, שיצאו מני לבטלה, ותסיר מהם חיותם, ותוציא ותגول מהם חייות הקדשה, ובכל הגיעצות הקדושים שבליין:

רבענו של עולם אל חי וקיים, חי התיים, מלא רחמים, הען את כל העולם לכה זכות תמיד, התפשץ חסר ומרבה להטיב. אבי אבי, נואלי ופודי. ירעתי יהוה ידעתי, כי אני בעצמי התייב והפושע אפלו בהמקרות שנודמנו לי בשוגג, כי לא

שְׁמַרְתִּי אֶת הַמְחֻשֶּׁבָה כָּל וְתַרְחַרְתִּי בַּיּוֹם, עַד שְׁבָאַתִּי לִידֵי  
טָמֵאָה בְּלִילָה, וְעַל יְדֵי־זָהָה קָלְקָלָתִי מִזְחָקָלָקָלָתִי, וְגַרְמָתִי  
מִזְחָקָלָקָלָתִי, וְשַׁחַתְתִּי מִזְחָקָלָקָלָתִי. אָוי אָוי, אָויָה עַל  
נְפָשִׁי, אָוי לְנְפָשִׁי, בַּי גָּמְלָתִי לִי רַעַת. מָה אָמָר, מָה אָדָבָר,  
מָה אָצְטָדָק. מָה אָמָר, מָה אָדָבָר, מָה אָצְטָדָק. הָאֱלֹהִים מֵצָא  
אֶת עֲוֹנוֹנִי. הָנָנִי לְפָנֵיךְ בָּאָשָׁמָה רַבָּה, הָנָנִי לְפָנֵיךְ מֶלֶא בּוֹשָׁה  
וּכְלָמָה, מֶלֶא טָנוֹפִים וּלְכָלוֹבִים, מֶלֶא תֹּועֲבֹת רַעַות, וְאַיִן  
שָׁוֹם לְשׁוֹן בָּעוֹלָם שָׁאוֹכֵל לְכֹנּוֹת בּוֹ עַצְם הַרְחַמָּנוֹת שַׁיִשׁ עַלִי,  
בַּי רַע וּמָר, בַּי גָּנָע עד הַנְּפָשָׁה, מָר לִי מָאָד, אָבִי שְׁבָשְׁמִים; מָר  
לִי מָאָד, רַבּוֹן כָּל הַעוֹלָמִים. רַאה אַנְחָתִי וְאַנְקָתִי, בַּי נְפָשִׁי  
מְרֹהָה לִי מָאָד, עַד אֲשֶׁר אַיִן יוֹדֵעַ אֵיךְ אַנְיִי יִכּוֹל לְחִוָּת מַעַצָּם  
מְרוּירֹות נְפָשִׁי, אֲשֶׁר עַד גַּבְהֵי שָׁמָיִם יַגִּיעַ, בַּי קַצְתָּה בְּחַיִי,  
לְפָהָה לִי חַיִים בְּאֱלֹהָה, חַיִים מְרִים וּמְרוּרִים מְמוֹתָה. אֶת קַבְעָת

### בּוֹס הַתְּרַעַלָּה שְׁתִית, מִצְית, נְפָשִׁי:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָמוֹ אַתָּה לְבַד יְדֻעָתְךָ רַבּוֹי וּעַצְם הַפָּנִים  
הַגָּדוֹלִים, הַעֲצּוּמִים וְהַגּוֹרָאִים, שְׁגָנָעִים עַל־יְדֵי־זָהָה בְּכָל  
הַעוֹלָמּוֹת, וְעַתָּה אֵיךְ אָוֶל לְתַקּוֹן זֹאת וּבָמָה יוֹכֵה נָעַר כְּמוֹנִי  
לְתַקּוֹן אֶת אֲשֶׁר שְׁחַתָּתִי. אַךְ אַפְּ־עַל־פִּידָּן יְדֻעָתִי, וְאַנְיִי  
מַאֲמִין בָּאָמֹנוֹה שֶׁלְמָה, בַּי אֵין שָׁוֹם יַאֲוֹשׁ בָּעוֹלָם כָּל, וְעַדְיוֹן  
יִשׁ לִי תַּקְוָה, וְעַדְיוֹן לֹא אָבְדָה תֹּוחֲלָתִי מִיחּוֹתָה, בַּי חַסְדִּי יְהֹוָה  
בַּי לֹא תִּמְנוּ, בַּי לֹא בְּלֹו רַחְמָנוֹ:

## תקון

## תפליה

## הכללי

## תקנו

על-כן באתי לפניה, יהוה אלְהִי ואלְהִי אֲבוֹתִי, אלְהִי אָבֶרֶהֶם, אלְהִי יַצְחָק וְאָלְהִי יַעֲקֹב, אלְהִי בְּלַ הַצְדִיקִים וְהַחֲסִידִים הַאֲמֵתִים וְאָלְהִי בְּלַ יִשְׂרָאֵל, אלְהִי הַרְאָשׁוֹנִים וְהַאֲחֶרְזִים, שְׁתַרְחָם עַלְיִ וְתַעֲשָׂה אֶת אָשֶׁר בְּחִקְיךָ אֶלְךָ וְאֶת מִשְׁפְּטִיךָ אָשֶׁר, וְתִכְפֵּף אֶת יִצְרָא לְהַשְׁתַּعַבֵּד לְהָ, וְתִגְעַר בְּהַיאָר הַרְעָ וְתִגְרַשׁוּ מִפְנֵי מַעַתָּה וְעַד עַזְלָם, וְתִשְׁמַרְנִי וְתִצְלַחְנִי וְתִפְלַטְנִי מַעַתָּה מִבְּלַ מִינִי הַרְחֹורִים רְעִים וּמִמְחַשְׁבּוֹת רְעוֹת וּמִפְנֵם הַרְאוֹת וּמִפְנֵם הַרְבּוֹר, וְתִצְלַחְנִי מַעַתָּה מִבְּלַ מִינִי פְנֵם הַבְּרִית שְׁבָעוֹלִם בְּמַחְשָׁבָה, דָבּוֹר וּמַעֲשָׂה, וְתַהְיוּ עַמִּי תָמִיד וְתִשְׁמַרְנִי וְתִצְלַחְנִי מִטְמָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בְּלִילָה מַעַתָּה וְעַד עַזְלָם:

אבינו, מלך אל ח'י וק'ם, גואל ח'וק. שתחתי אליך כב'י. האל האל, הושעה הושעה, האל ל��וחים למוות, האל גראף ות'יב במוני, האילני מן השאול תחתיות.תן לי תקועה ולא אבד, חס ושלום, כי מה בצע ברדי, ברדתי אל שחת, היורד עפר, היגיד אמתה. דלו עיני למזרם, יהוה עשהה לי, ערבני, ערבי עברך לטוב, אל יעשkenyi ודרים. כי אין לי שום כח אלא בפי, אין לי שום מנוס ומבטה, כי אם עליך בלבד, על חסידך העצומים לך, על רחמי הנדולים, על חמלתך האמיתית, על חנינותך הנצחיות ועל כח זוכות הצדיקים, ששמרו את

הברית בתקבילה השלמות, שאין שלמות אחריו, בהם תמקתי יתרותי, בהם אשען ואספה, בזוכותם וכחם אבטחה ואכיפה, כי לא תעוז נפשי לשאול, לא תמן חסידך לראות שחתה. אלה יהוזה, מלטני אלה יהוזה, פדני ראה מסבע במוני טורף בלב ימים, תחום אל תהום קורא ל科尔 צניריך, כל משבריך ונליק עלי עברו. צוד צדוני באפור, אייבי חנום. צמותו בבור חי, וידו אבן בי. צפו מים על ראשי, אמרתי גגורה. קראתי שם יהוזה, מבור תחתיות; קראתי שם יהוזה מבור

## תחתיות:

רבותנו של עולם! רבונו של עולם! מלא רחמים, מלא חסד חם, מלא חנינות, מלא רחמןות, מלא טוב, מלא רצון. כבר קיבלנו עליינו לקרוא אליו תמיד, והנני מקים קבלתנו, והנני קורא אליו מקום שפל בזה, מקומות מנוגדים כאלה. ממעמיקים קראתי יהוזה, מעמקי עמקים, מן המצר קראתי יה, ענני במרחב זה. ואם בעוננותינו הרבים ירדני למקום שירדן, וירדן עכשו בעקבות משייחא למקומות נומיים ושפלים מאד מאד, שלא ירדו ישראאל לתוכם מעולם, כמו שבתוב: ותרד פלאים, אין מנהם לה; אף עלי-פִידָן אין אנו מיאשים עצמן, חם ושלום, בשום און בעולם כלל, כי כבר הבהירנו להשיבו ממצולות ים, במו שבתוב: אמר אדרני

מִבְשָׁן אֲשִׁיב, אֲשִׁיב מִמְצֻולוֹת יְם. וּכְתִיב: וְאֶפְנֵם זֹאת,  
בְּהִיוֹתֶם בָּאָרֶץ אַיִלְתֶּם לֹא מִאֱסָתִים וְלֹא גִּעְלוּתִים לְכַלְתֶּם  
לְהִפְרֵר בְּרִיתִי אָתָם, כִּי אַנְיִי הוּא אֱלֹהִים:

רְבָזָנוּ שֶׁל עָזָלָם! פַּתְח פִּיךְ לְאָלָם בְּמוֹגִן, וִתְשַׁלֵּח לִי דְבָוריּוֹם  
מִפְעוֹן קְדוּשָׁךְ מִן הַשְׁמִים, בָּאָפְןִ שָׂאָכֵל לְנַצְחָת אֹתָהּ, לְרִצּוֹת  
וְלִפְנֵים אֹתָהּ, שְׂתַקְבֵּל בְּרִתְמִיךְ הַרְבִּים וּבְמַסְדִּיךְ הַעֲצִימִים  
אֶת אַלְוָה הַעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים שָׁאָמְרָתִי לְפִנֵּיךְ, בָּאָלָו  
אָמְרָם דָּוד הַמֶּלֶךְ עַלְיוֹ הַשְׁלָום בְּעַצְמוֹ, וְאַפְ-עַלְ-פִּי שָׁאָנִי  
יָדַע לְכֹונֵן שָׁוֹם בְּפִנֵּה מִהְכְּבָנוֹת הַעֲצִימִות וְהַנּוֹרָאות, שִׁישָׁ  
בָּאָלָו הַעֲשָׂרָה מִזּוֹרִים, יְהִי רְצֽוֹן מִלְפִנֵּיךְ, יְהֹוה אֱלֹהִי וְאֱלֹהִ  
אָבוֹתִי, שְׂתַהָא חִשּׁוּבָה לְפִנֵּיךְ הַאֲמִירָה בְּפֶה לְבָרָה, בָּאָלָו  
הַשְׁנִיתִי וּבְוִינְתִּי כָּל הַסּוֹדוֹת וְהַכְּבָנוֹת שִׁישׁ בָּהֶם, וַיְהִי אָמְרִי  
לְרִצּוֹן לְפִנֵּי אֲדוֹן כָּל. וַהֲנִי מִשְׁלִיךְ יְהָבֵי עַלְיכָה, וַהֲנִי מִקְשֵׁר  
עַצְמִי לְכָל הַצְדִיקִים הַאֲמִתִּים שְׁבָדְרוּנוּ וְלְכָל הַצְדִיקִים  
הָאֲמִתִּים, שׁוֹכְנִי עַפְרָה, קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ הַמֶּה, וּבְפִרטָה  
לְהַצְדִיק יִסּוּד עָזָלָם, נַחַל נַוְעַ מִקוֹר חִכְמָה, רַבְנוּ נַחֲמָן בָּן  
פִּינְאָ, נַחַט נַחֲמָן מַאוֹמָן, וּכְתוֹן יָגַן עַלְינוּ אָמָן, וְעַל דְעַתָּם  
וְעַל פּוֹנְתָם אָמְרָתִי כָּל אַלְוָה הַעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים, וּבְזִוכָתָם  
וְכָחָם אַזְכָה לְעִיר וּלְגָלוֹת כָּל הַעֲשָׂרָה מִינִי נְגִינָה, שְׁנָאָמָר  
בָּהֶם סְפִרְתָּהִלִּים, שְׁחָם: שִׁיר פְּשֻׁוט, בְּפּוֹל, מִשְׁלָש, מְרַבָּע,  
שְׁחָם כְּלָוְלִים בְּשֵׁמֶךְ הַמִּיחָד, הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹש וּבְזִוכָות וּבָחָ

**שִׁיצָאו מַמְנֵי לְבֶטֶלה:**

השנִי שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִים הָאֲלֹו בְּמַלְוֹאֵם, שְׁהָם "אֱלֹהִים" (בָּזָה): אֱלֹפָ לְמַדָּה, אֱלֹפָ לְמַדָּה יְיָ יְדָמָה מַיָּם, שְׁהָם עֲלִים בְּמַסְפֵר תִּפְחָה (אֶרְבָע מֵאוֹת שְׁמוֹנִים וְחָמֵשׁ), בְּמַסְפֵר תְּהָלִים, בְּכָח אֲלֹו הַשְּׁמוֹת תְּזַבְנִי לְהֹצִיא אֶל הַטְּפוֹת קָרִי לְבֶטֶלה מַבְטָן הַקָּלָפָה שְׁבָלָעַם, אֲשֶׁר מַסְפֵר שְׁמָה עַם הָאֲוֹתִיות עַולָה תִּפְחָה, שְׁהָיא בְּקָלָפָה בְּנֶגֶד קְרִישָׁת סְפִר תְּהָלִים. וּבְכָח אֲלֹו הַעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִי תְּהָלִים תְּעוֹרֵר הַשְׁנִי הַשְּׁמוֹת הַקָּדוֹשִים "אֱלֹהִים", וְתָהָרָג, וְתָשֶׁבֶר וְתָבִנֵעַ, וְתָעַקֵר וְתָכַלֵה וְתָכַלֵ אֶת הַקָּלָפָה הַזֹּאת שְׁבָלָעַם, וְתָכְרִיחַ אָוֹתָה לְהַפְּלִיט בְּלַהֲטֹפות הַקָּדוֹשָׁות מַבְטָנָה וְקָרְבָּה, וְתָמַחַה שְׁמָה וּזְכָרָה מִן הָעוֹלָם, וְתָקִים מַקְרָא שְׁבָתוֹב: חַיל בְּלֻע וַיְקִיאָנוּ, מַבְטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֶל. וְתָהָרָג בְּלַהֲטֹפות, שְׁגַבָּרָא עַל־יְדֵי אֲלֹו הַטְּפוֹת, וְתָזִיאָ וְתָגַל מֵהֶם הַחַיוֹת דְקָרְשָׁה. וְכָל הַנִּיצּוֹצָות הַקָּדוֹשָׁות שְׁבָלוּעַ עַל־יְדֵי פָנָם חַטָּא זֶה, בְּלַם תָּזִיאָם, וְתָחֹזֵר וְתָקִבָּצָם בְּקָרְשָׁה שְׁנִיתָה, וְתָזִבְנָנוּ לְקַבֵּל עַלְינוּ עַל מְלֹכּוֹת שְׁמִים בְּאַהֲבָה תָמִיד, וְנִזְבַּח לְעַסְקָן בְּלַיְמִינָנוּ בְתֹרֶה וְתִפְלָה וּמְעַשִּים טוֹבִים בְּאַמְתָה וּכְלָב שָׁלָם, בְּאַפְןָן שְׁגַבָּה לְבָרָא גּוֹפִים וּכְלִים קָדוֹשִים לְכָל הַגְּשָׁמוֹת הָאֽוֹלִין עַרְטִילָאֵין עַל־יְדֵי עֲוֹנוֹתֵינוּ דָרְבִים עַל־יְדֵי פָנָם הַטְּפוֹת קָרִי,

רבותו של עולם, אמץ ביה, ורב אוניס! עשה מה שיתעשה  
ברחמייך הרים באפן שנובה לתקן פנים הברית, פנים טפי  
המת, בין מה שפנמננו בזה בשוגג, בין במויד, בין באנס, בין  
ברצון – על הכל תמלל ותסלח לי, אלה סליהות, חנון  
הטרכה לשלת, ונובה לתקן כל הפגמים בשלמות בחינו  
ובוכות הצדיקים הקדושים אשר בארץ הפה (אם יהיה על  
כברם הקדוש יאמר: ובוכות הצדיק תהה השוכן פה, צדיק  
יסוד עולם נובל מוקור חכמה, נ נח נחמן מאומן,  
אשר אני מכתת רגלי וטלטלתי עצמי בטלטל הקשה  
בשביל לבוא הנה להשתטח על קבר הצדיק האמת הקדוש  
הזה אשר הבטיחנו בחיו הקדושים, לעמוד בעורתנו סלה  
תמיד, בשגואה על כבורי הקדוש ונגן פרוטה לאזכרה ונאמר  
אלו העשרה קופיטל תהלים. והנה עשית מה שפטל עלי,  
עשה מה שעלייך), ומחל לי, וסלח לי, ובפר לי על כל  
חטאיהם והעונות והפשעים, שחטאתי ושותתי ושפשעת  
לפניך ברמה איברי ושם גידי, במחשבה, דבר ומעשה,  
וחמשה חושים ובשאר פחות הגוף, ובפרט מה שחטאתי  
ופשעתך ופנמתי נתקד בפנים הברית, שהוא כלל כל התורה  
כליה, ותרע בעיניך עשית מצעורי עד היום הזה. על הכל  
תמלל ותסלח ותכפר, מלא רחמים, ותמלא כל השמות  
שפנמנתי בשמה הגדול. הרבה בבקש מעוני, וחתטאתי מהרני.

תְּחַטָּאָנִי בָּאוֹב וְאֶטְהָר, תְּכַבֵּסִנִי, וּמְשַׁלֵּג אֶלְבִּין. תְּשִׁמְעֵנִי שְׁשֻׁזָן וְשְׁמַחָה, תְּגִלְנָה עֲצָמוֹת דְּבִית. הַסְּתָר פְּנֵיךְ מְחַטָּאִי, וְכָל עֲזֹנוֹתִי מְתָה. מְתָה פְּשָׁעִי לְמַעַןָה, בְּאָמֹר: אָנֹכִי אָנֹכִי, הוּא מְוַחָה פְּשָׁעִיךְ לְמַעַנִי, וְחַטָּאתְךָ לֹא אָזֶבּוּר, וְתָמֵלָא עַלְיָ בְּרִחְמִים, וְתָהִיה בְּעֹרוֹרִי תָּמִיד בְּזָכוֹת וּבְמַחְצִיקִים הָאָמָתִים, וְתִשְׁמַרְנִי וְתִצְּלִינִי תָּמִיד, וְתַתְנֵן לִי כַּמָּה לְהַתְגִּבֵּר עַל יְצִירִי וְלִכְפּוּ וְלִשְׁבַּר אֶת פָּאוֹתִי, וְלֹא אָפְגֵּם עוֹד מִה שְׁפָגַנְתִּי, וְלֹא אָעַשָּׂה עוֹד חָרָע בְּעִינִיכְךָ, וְלֹא אָשׁׁוב עוֹד לְכָסָלה. אִם אָנוּ פָּעַלְתִּי לֹא אָוְסִיף, בַּי בְּבָרֵךְ הַבְּתוֹחָתָנוּ, שְׁגַם עַל זֶה מוֹעֵיל תְּפִלָּה וּבְקָשָׁה לְהַגְּזִיל לְהַבָּא בְּרִחְמִיךְ הָאָמָתִים, מִן הַיָּצֵר הָרָע וּבַת דִילָת. (אִם יִהְיֶה עַל קְבָרוֹ יֹאמֶר: וּבְפִרְטָה עַל מָקוֹם צַיּוֹן הַקָּדוֹשָׁ הָזֶה, עָזָרַנִי בְּזָכוֹת הַצְדִיקִים הַגְּנוּזִים פְּה) וּרְחָם עַלְיָ, וְתַن לִי כַּמָּה וְגִבּוֹרָה מְאַתָּה, שְׁאֹזֶבֶה לְהַתְגִּבֵּר וְלִכְבַּשּׁ אֶת יְצִירִי תָּמִיד, עַד שְׁאֹזֶבֶה בְּרִחְמִיךְ לְגַרְשׁוֹ וּלְסַלְכוֹ וּלְבַטְלוֹ מִעַלְיָ לְגַמְרִי מְעַתָּה וְעַד עוֹלָם, בַּי בְּבָרֵךְ בְּלוּ בְּגַנּוֹן חֵי, וְשָׁנָותִ בְּאַנְחָה, בְּשַׁל בְּעֻנוֹנִי כְּחֵי, וְעַצְמִי עַשְׁשָׁוּ, עַד אָשֶׁר בְּשַׁל בְּכַח הַסְּבָלָה:

רְחָם עַלְיָ אָבִי אָב הַרְחַמֵּן; רְחָם עַלְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה; חֹסֶם וְחַמְלָל עַלְיָ, שׁוֹמֵעַ צַּעַקָה, שׁוֹמֵעַ אַנְחָה, שׁוֹמֵעַ אַנְקָה, רְחָם רְחָם, הַצָּל הַצָּל, הַוּשִׁעָה הַוּשִׁעָה! אֶל יִפְלֶל דָמֵי אָרְצָה לְפָנֵיךְ, אֶל תַּתְנֵן לְשַׁחַת נֶפֶשִׁי, הַצִּילַנִי מִדְמִים, אֱלֹהִים, אֱלֹהִי תְּשֻׁועָתִי. תַּרְגִּן לְשׁוֹנִי צְדָקָתֶךָ. חֹסֶה עַלְיָ, בְּרַב רְחַמִּיהָ, בְּרַב חִסְדִּיהָ, יְהִמְמָזָה

נא מעיך ותני נזותיך על עLOB נפש במוני, על גרדף במוני, על מלכלה בחתאים במוני, על חסר דעת, חסר עצה במוני, כי לך לבד עינינו תלויות, לך לבד רעיון צופיות, דלו עיני למרום, עור נא, חזיעעה נא, חום וחמל נא עלי וחשיעני לשוב אליך בתשובה שלמה, באמת ובלב שלם, ואוכחה להיות תמיד ברצונך הטוב מעטה ועד עולם. בחסוך חייני, ואשمرة עדות פיה. לב טהור בראש לי אלהים, ורוח נכון  
חריש בקרבי:

ובכן, יחי רצון מלפנייך, יהזה אלהינו ואלקי אבותינו, אדון השמחה והחרות, אשר לפניו אין שום עצמות כלל לעולם, כמו שברתו: חזך וחזק לפניו, עז ותודה במקומו. שתעורני ברחמייך העזומים ותזובני להיות בשמחה תמיד. משפט נפשות ענומים, שמה נפשי האמללה מאה, העולבה מאה, העיפה והצמאה והרעבה אליך מאה, הספר ממעין יגון ואנחה, שמה נפש עבדך, כי אליך יהזה נפשי אשא. תודיעני אורה חיים. שבע שמחות את פניך, געיםות בימינך געתה. השיבה לי ששzon ישעה, ורוח נדריבה תסמנני. שבעני מטוּבך, ושמה נפשי בישועתך, וטהר לבני לעבדך באמת. עורה בבודאי, עורה הגבל ובנור, אעריה شهر. ובנו לכל העשרה מני נגינה דרךה, שהם מבנים ומתקנים פנים הברית, באמור: אמרה את יהזה אשר יעצמי, אףليلות יסرونיב ליוותי. לך

מִשְׁכֵּיל, אֲשֶׁר יָנַשְׂיוֹ פְּשֻׁעַ בְּסֵוי חֶטְאָה. בֵּית וְהַזְּנוּ נְחִילָת אֲבוֹת,  
וּמִיהוּ אֲשֶׁר מִשְׁבָּלֶת. יוֹם יָצֹה יְהוָה חֶסְדָו, וּבְלִילָה שִׁירָה  
עֲמֵי, תִּפְלָה לְאֶל תַּי. לְמַנְגַּח אֶל תִּשְׁתַּחַת לְדוֹד מִקְתָּם בְּשִׁלְחָה  
שָׁאוֹל וַיִּשְׁמַרְוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ. אַוְכָרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עַם  
לְבָבִי אֲשִׁיחָה וַיַּחֲפֵשׂ רֹוחִי. הַיָּאֵל תִּפְלֵל מְבָלִי מַלְתָּה, אִם יִשְׁ  
טָעַם בְּרִיר חָלָמוֹת. פָּנָ תִּפְנַן לְאֶחָרִים הַזְּדָךְ וַשְׁנָוֹתִיךְ לְאַכְזָרִי.  
וְלֹא אָמָר, אֲיהָ אַלוֹהָ עֲשֵׂי נוֹתֵן זְמִירֹות בְּלִילָה. שָׁקָר הַמִּן  
וְהַבָּל הַיִּפְיָי, אֲשֶׁר יָרַאת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל. וּנְאָמָר: הַלְּלִוִיה,  
הַלְּלוֹו אֶל בְּקָרְשׁו, הַלְּלוֹו בְּרַקְיעַ עֹז. הַלְּלוֹו בְּגַבּוֹרָתוֹ,  
הַלְּלוֹו בְּרַב גָּדוֹלָה, הַלְּלוֹו בְּתִקְעַ שׁוֹפֵר, הַלְּלוֹו בְּגַבְלָל  
וּבְגַנּוֹר: הַלְּלוֹו בְּתַף וּמְחוֹל הַלְּלוֹו בְּמַגִּים וּעֲגָבָה: הַלְּלוֹו  
בְּצִלְצָלִי שְׁמָעָה, הַלְּלוֹו בְּצִלְצָלִי תְּרוּעָה. כָּל הַגְּשָׁמָה תִּתְהַלֵּל יְהִי  
הַלְּלִוִיה:

רְבָזָנוּ שֶׁל עַוְלָם! תִּקְעַ בְּשׁוֹפֵר גָּדוֹל לְחַרוֹתֵנוּ, וְשָׁא נִס לְקַבֵּץ  
גָּלְיוֹתֵינוּ, וְקַרְבָּ פִּוּרָנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם, וְנִפְוֹצֹתֵינוּ בְּגַם מִירְכָּתִי  
אָרֶץ. וּקְבִּיז נְדַחֵנוּ יְהָדָה מְאַרְבָּע בְּנֹפּוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ וְקַיִם  
בָּנוּ מִקְרָא שְׁבָתוֹבָה: וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֵיךְ אֶת שְׁבָוֹתֶךָ וּרְחַמָּה,  
וְשָׁב וּקְבִּצתָד מִכֶּל הָעָמִים, אֲשֶׁר הַפִּיצָּד יְהוָה אֱלֹהֵיךְ שְׁמָה.  
אִם יְהִי נְדַחֵךְ בְּקָצָה הַשְּׁמִים, מִשֵּׁם יְקַבֵּץ יְהוָה אֱלֹהֵיךְ  
וּמִשֵּׁם יְקַחֵךְ. וְהַבִּיאֵךְ יְהוָה אֱלֹהֵיךְ אֶל הָאָרֶץ, אֲשֶׁר יְרַשְׁוּ  
אֲבוֹתֵיכֶם, וְיַרְשְׁתָה וְהִיטִּיבָה, וְהַרְבָּה מִאֲבוֹתֵיכֶם. וּנְאָמָר: נָאָם

**תקון**

**תפליה**

**הכללי**

**תקפה**

יְהוָה אֱלֹהִים, מֶקְבֵּץ נְדָחִי יִשְׂרָאֵל, עַזְּדָקָתְּךָ עַלְיוֹ לְגַדְעָצָיו.  
 וְנִאֲמָר: בּוֹנָה יְרוֹשָׁלָם יְהוָה, נְדָחִי יִשְׂרָאֵל יַכְנָם. וְתִמְהָר  
 וְתִחְיֶשׁ לְנֶאֱלָנוּ, וְתִבְאִיא לְנוּ אֶת מֶשֶׁיחַ צָדָקָנוּ, וְתִבְנָה אֶת בֵּית  
 קָדְשָׁנוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ, וְהַבִּיאָנוּ לְצִיּוֹן עִירֵךְ בְּרִנָּה, וְלִירוֹשָׁלָם  
 בֵּית מִקְדָּשׁ בְּשֵׁמַת עוֹלָם. כְּמוֹ שְׁבָתוֹבָ: וּפְדוּיִי יְהוָה  
 יִשְׁבוֹן, וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, וְשֵׁמַת עוֹלָם עַל רָאשָׁם, שְׁשָׁוֹן  
 וְשֵׁמֶחָה יִשְׁגַּנוּ, וְגַנּוֹן וְאַנְחָה. וְנִאֲמָר: בַּי בְּשֵׁמֶחָה תִּצְאָן,  
 וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלָוֹן, חֲרֵרִים וְהַגְּבֻעוֹת יִפְצַחוּ לְפָנֵיכֶם רִנָּה, וְכָל  
 עַזִּי הַשְׂדָה יִמְחָאוּ כְּפָ. וְנִאֲמָר: בַּי נְחָם יְהוָה צִיּוֹן, נְחָם כָּל  
 חִרְבּוֹתֶיהָ, וְיִשְׁם מְדָבְרָה בְּעָדוֹן וּעֲרָבָתָה בְּגַן יְהוָה, שְׁשָׁוֹן  
 וְשֵׁמֶחָה יִמְצָא בָּהּ, תֹּרְדָה וּקְול זְמָרָה. שְׁמָחוֹ בִּיהוָה וְגַנְיוֹ  
 צָדִיקִים, וְהַרְגִּינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְבָבָ. אֹור וּרְיעָה לְצָדִיק, וְלִיְשָׁרֵי לְבָב  
 שֵׁמֶחָה. שְׁמָחוֹ צָדִיקִים בִּיהוָה, וְהַזְּדוּן לִזְבַּח קָדְשָׁו. אָמֵן גַּצָּח  
 סֶלָה וְעַד:

את התפלה מצינו באמתה הכתבים, והוא מעת הכותות ורב  
האיכות

רְבָונֹ שֶׁל עַולֵם, עַלְתִ הָעֲלוֹת וִסְבַת בֶּל הַסְבּוֹת, אֲנָה  
לְעַלָא, לְעַלָא מִן כָלָא, וְלִיְת לְעַלָא מִנָה, דְלִית מְחַשְׁבָה  
תְּפִיסָה בְהַכְלָל, וְלִדְ דּוֹמִיה תְּהַלָה, וּמְרַמָם עַל בְּרַכָה  
וְתְהַלָה. אָזְתָ אַדְרָשָׁ, אָזְתָ אַבְקָשׁ שְׁתַחַתָר תְּתִירָה דְרָךְ  
בְּבוֹשָׁה מְאַתָה, דְרָךְ בֶל הַעֲולָמוֹת, עַד הַהְשַׁתְלָלוֹת שְׁלִי  
בְּמִקּוֹם שְׁאַנִי עוֹמֵד, בְּפִי אֲשֶׁר גַּנְגַּלָה לְךָ, יוֹדֵעַ תְּעַלּוֹמוֹת,  
וּבְדָרְךְ וּנְתִיב הַזָה תְּאֵיר עַלְיָ אָוֶרֶה, לְהַחְיוֹרֵנִי בַתְשׁוּבָה  
שְׁלָמָה לְפִנֵיךְ בְּאַמְתָה, בְּפִי רְצׂוֹנָה בְּאַמְתָה, בְּפִי רְצׂוֹן מְבָחר  
הַבָּרוֹאִים, לְבָלִי לְחַשֵב בְּמַחְשָׁבָתִי שָׁוֵם מַחְשָׁבָת חַוֵין וְשָׁוֵם  
מַחְשָׁבָה וּבְלָבָול שְׁחוֹא נִגְדֵ רְצׂוֹנָה, רַק לְדַבֵּק בְּמַחְשָׁבּוֹת  
זְבּוֹת צְחֹות וּקְדוּשּׁוֹת בְּעַבְדִּתָךְ בְּאַמְתָה בְּהַשְׁגַתָךְ וּבְתֹרְתָךְ.  
הַט לְבִי אֶל עֲדוֹתִיךְ, וַתֵּן לִי לְבָהָרָר לְעַבְדָךְ בְּאַמְתָה.  
וּמְמַצּוֹלֹת יִם תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָדוֹל חִישׁ קָל מְהֻרָה. תְשׁוּוֹת  
יְהֹוָה בְּחַרְף עַין, לְאוֹר בְּאוֹר הַתִּיעִים בֶל יִמְיָה הַיּוֹתִי עַל פִנִי  
הַאֲדָמָה. וְאַזְכָה לְחַדְשָׁ גַעֲרִי, הַיְמִינִים שְׁעַבְרוּ בְחַשָךְ,  
לְהַחְיוֹרִים אֶל תְּקַרְשָׁה, וְתְהִיחָה יִצְיָאֵת מִן הַעוֹלָם בְבִיאָתִי,  
בֶלֶא חַטָא. וְאַזְכָה לְחַזּוֹת בְּגָנָעָם יְהֹוָה וּלְבָקָר בְּהַיְכָלוֹ, בֶלֶו  
אָוֹר בְּבָזָד, אָמֵן נִצְחָ סָלָה וְעַד: